5

WAR

✪✪✪ CELE MAI BUNE ROMANE DE RĂZBOI ✪✪
ACȚIUNI DE COMANDO URMĂRIRI SPECTACULOASE
✪ SPIONAJ ✪✪✪ SCENE DE COȘMAR ✪✪✪ SABOTAJE ✪✪✪
✪ ÎNTR-UN CUVÂNT "WAR" - O COLECȚIE SENZAȚIONALĂ ✪

DOUGLAS REEMAN

LOVITURA DIN ADÂNCURI

DOUGLAS REEMAN

LOVITURA DIN ADÂNCURI

Traducere
Antoaneta Ralian

[ver. 1.0]
Frederick Pohl

Ediţie electronică realizată după ediţia
tipărită a editurii Z, *Bucureşti* 1993

[ver. 2.0]

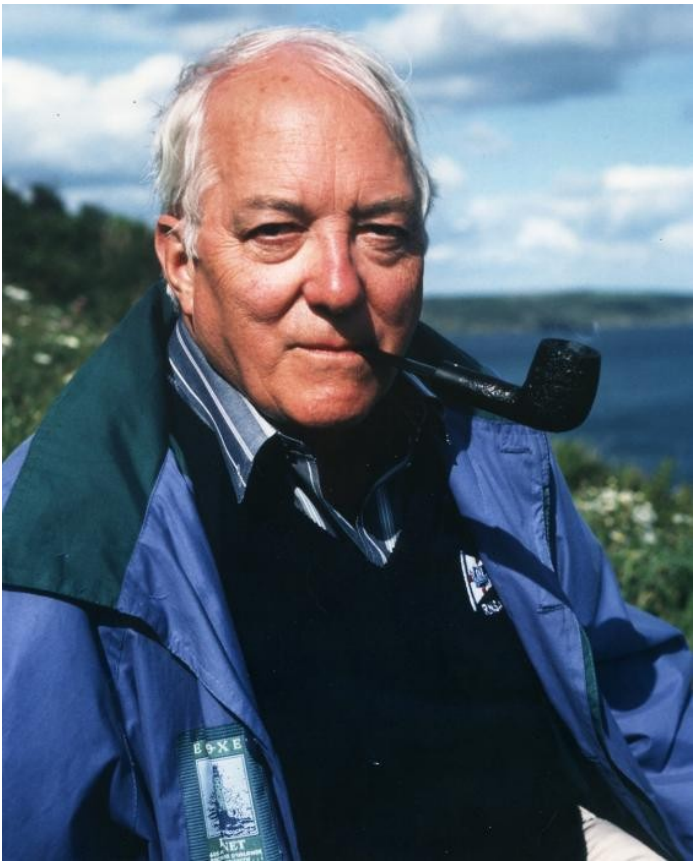

DOUGLAS REEMAN
STRIKE FROM THE SEA
Published 1978 by Arrow Books Ltd
© Douglas Reeman, 1978

1

LĂSÂND TOTUL ÎN URMĂ

Comandorul Robert Ainslie şedea nemişcat pe un scaun cu spetează de trestie împletită, şi-şi plimba privirea, fără interes, prin sala de aşteptare. Era o încăpere zugrăvită în alb şi aproape lipsită de mobilier, cu excepţia a două scaune şi a unui portret al regelui, atârnat pe zidul din faţa lui. Un observator, dacă ar fi existat cineva să-l observe, şi-ar fi putut închipui că Ainslie trage cu urechea, sau că se ghemuieşte pe scaun, gata să sară. În realitate, omul se străduia să-şi ferească spinarea de spetează, pentru că, în ciuda ventilatoarelor care se roteau deasupra capului său, în încăpere domnea o atmosferă umedă şi sufocantă şi orice fel de atingere l-ar fi incomodat şi mai rău, lipindu-i cămaşa de piele, ca o faşă jilavă.

Ochii îi poposiră pe ferestrele cu jaluzele coborâte, prin care se filtra lumina crudă a soarelui, proiectând dâre argintii pe podea. Părea de necrezut că oamenii izbuteau să respire aici, ba încă să cheltuiască şi atâta energie.

Picioare încălţate în bocanci tropăiau viguros de-a lungul unui soi de careu şi, din depărtare, răzbătea glasul unui sergent din Marina Regală, controlând oamenii în marş şi manevrându-i asemenea unui maestru de manej într-o arenă de circ.

– Pe grupeee... În linie la dreaptaaa... stai!

Brusca tăcere care se lăsă era încă şi mai sâcâitoare.

Ainslie îşi impunea să nu se uite la ceas, ştiind bine că n-ar face decât să-şi stârnească iar furia. Simţea cum îl toropeşte plictisul şi se lupta cu el, ca şi cum ar fi fost o senzaţie fizică. Trebuia să se ţină tare, până când avea să se „adapteze”, aşa îl sfătuise cineva la sosire.

Greu să compari locul ăsta cu Anglia, îşi spunea. Era noiembrie 1941, iar Londra, pe care o părăsise cu puţine zile în urmă, se deosebea ca de la cer la pământ de baza navală din Singapore. Patru zile de zbor în aparate diferite, contemplând decorul care se schimba la fiecare aterizare, întâlnind felurite grupuri amestecate de militari, în drum spre unităţile lor, pentru a-i înlocui pe cei căzuţi sau răniţi, pentru a instala cartiere generale sau pentru alte nenumărate misiuni caracteristice unei naţiuni aflate în război.

Deosebirea îl izbise pe dată, când, cu cinci ore în urmă, coborâse ţeapăn din avion pe insula Singapore. Ainslie avea treizeci de ani şi era ofiţer de marină din creştet până în tălpi. De-a lungul carierei lui,

vizitase în câteva rânduri Singapore, ceea ce făcea ca, acum, lucrurile să i se pară şi mai surprinzătoare, pentru că în afară de numărul sporit de oameni în uniformă care hoinăreau pe aeroport sau se îmbulzeau pe străzile revăzuse de astă dată în goană dintr-un automobil militar, nimic nu arăta schimbat.

Gândul i se întoarse din nou la Anglia şi mai ales la Londra. Raidurile aeriene de noapte, raţionalizarea, camuflajul şi ideea cumplită că numai Canalul Mânecii mai stătea între libertate şi forţele militare germane. Aliaţii căzuseră rând pe rând în faţa aparent invincibilei maşini de război a Axei, iar străzile Londrei erau la fel de înţesate de uniforme ca şi întreaga Anglie şi Commonwealth-ul. Uniforme de olandezi, danezi, norvegieni şi francezi liberi, belgieni, polonezi, cehi şi tot restul. Care nu făceau decât să le reamintească tuturor de succesele Germaniei naziste şi, aproape în aceeaşi măsură, de trista înfrângere a aliaţilor.

Doar în aer, deasupra Marii Britanii şi de-a lungul coastelor Africii de Nord, unde nou constituita Armată a Opta reuşise oarecum să ţină piept avansului forţelor germane, avuseseră loc câteva victorii. Bătălia Atlanticului, a cărei ferocitate sporise cu fiecare convoi sângeros, depăşise de mult limitele victoriei sau înfrângerii. Devenise o simplă chestiune de supravieţuire. Numărul vaselor torpilate sau bombardate creştea zilnic şi cererile de oameni ale marinei deveneau, proporţional, tot mai mari. Ofiţerii primeau posturi de comandă care, în mod normal, ar fi trebuit acordate unor oameni cu mult mai multă experienţă şi vechime în grad, iar matrozii calificaţi erau răspândiţi cu parcimonie în masele crescânde de recruţi şi voluntari, cărora le împărtăşeau cunoştinţele lor, atât cât le stătea în putinţă.

Aproape jumătate din cariera lui, Ainslie comandase submarine. Abia cu trei luni în urmă îşi părăsise ultima comandă, nava *Tigress*, după o neîntreruptă campanie pe teatrul de luptă al Mediteranei.

Trei luni pe care le petrecuse în lumea subterană a Serviciului de Informaţii al Amiralităţii, în buncărele de apărare împotriva bombardamentelor, sau vizitând baza de submarine de la Gosport, unde îşi făcuse, iniţial, antrenamentul subacvatic. Şi acum, după toate acestea şi după zborul neîntrerupt, din Anglia până aici, Ainslie zăcea în sala de aşteptare, asemenea unui elev nou venit la şcoală.

După felul în care fusese salutat de efectivul bazei îşi putuse da seama că oamenii îi cunoşteau activitatea, dacă nu şi actuala lui misiune, care se presupunea a fi ultrasecretă – în măsura în care poate fi ţinut secret un lucru de care au cunoştinţă mai mult de două persoane.

Ainslie încercase să-şi spună că în Singapore lumea se simţea mai detaşată de întreaga situaţie. Insula, ca de altfel şi peninsula malaieză din nord, rămăsese neatinsă de război şi, aparent, se crampona rigid

de o existenţă cvasicolonială.

Acum însă începu să gândească altfel. Oamenii de aici îl priveau cu resentiment pentru că le amintea de acel „alt război”. Îşi plimbă degetele pe vestonul din pânză groasă şi acest simplu efort făcu să i se umezească subsuorile. Purta încă uniforma albastră pe care o îmbrăcase la Londra. Era de sperat că echipamentul lui tropical sosise în bună stare, îşi spuse cu oboseală. Degetele îi lunecară pe panglicile de pe pieptul sting. Crucea pentru Merite Deosebite, cu Bară. Se obişnuise cu ele şi, oricum, la Londra, decoraţiile se banalizaseră. Dar aici se simţea altfel sau, cel puţin, aşa i se părea. Un individ deosebit.

Se deschise o uşă şi îşi făcu apariţia un om mărunt şi uscăţiv, într-un costum cenuşiu foarte şifonat. Se aşeză pe celălalt scaun.

Ainslie îl cercetă, amintindu-şi de prima lor întâlnire şi de felul în care îi crescuse afecţiunea pentru acest omuleţ. Avea o înfăţişare de belfer cu leafă mică sau de conţopist dintr-un birou din City. De fapt, era căpitanul-comandor[1] Gregory Critchley, din Serviciul de Informaţii Navale.

Critchley scoase o ţigară şi o aprinse cu un gest lipsit de grabă. Se uită în jur după o scrumieră şi, negăsind-o, aruncă chibritul pe podeaua lustruită.

– Ticăloşi lipsiţi de ospitalitate! Îi zâmbi lui Ainslie, schimbându-şi trăsăturile ostenite de parcă şi-ar fi lepădat pielea Nu mai avem mult de aşteptat. Am vorbit eu cu cineva. Chicoti. Cred că în curând se vor îndura să ne primească.

Ainslie se ridică de pe scaun cu precauţie şi se îndreptă spre fereastră. Marinarii îşi reluaseră instrucţia; îşi aduse aminte că peste câteva săptămâni urma să aibă loc în oraş o mare paradă. Se pare că pentru sărbătorirea Crăciunului.

Gândul acesta îl enervă. Revăzu în minte ticsitele adăposturi antiaeriene din Londra, o cârciumă cu ferestrele smulse, un autobuz cu imperială răsturnat pe o parte, în mijlocul mormanelor de dărâmături. „Cât ar mai rezista oare dacă ar avea de-a face cu o birocraţie ca aceasta de aici?” se întrebă.

Critchley îl urmări prin pânza fumului de ţigară, citindu-i gândurile. Începuse să-l îndrăgească pe Ainslie. Acesta ajunsese să-şi însuşească până şi figura cerută de rolul lui. Înalt, cu o faţă tânără şi trăsături ferme, păr blond şi ochi albaştri, luminoşi, degaja un aer de încredere în sine despre care Critchley ajunsese să-şi dea seama că este doar o aparenţă. În pofida decoraţiilor, a curajului şi a destoiniciei sale considerabile, Ainslie era foarte exigent faţă de el însuşi şi de oamenii care îl urmau de bună voie sau constrânşi.

– Ce naiba, ăştia de aici n-au interes să câştige războiul? Ce se

[1] Corespunzător gradului de căpitan de rangul II din marină română (echivalent gradului de locotenent-colonel din armata terestră. (n. red. el.)

întâmplă cu ei? întrebă Ainslie.

– Autoconservare, băiete. Îşi închipuie că-şi împlinesc misiunea doar ţinându-se tari în această „invincibilă fortăreaţă”, cum îi spun ei.

Ainslie se întoarse din nou cu faţa la fereastră.

– Când am pierdut atâtea nave! Când atâţia oameni au fost ucişi! Ai fi zis că au învăţat şi ei ceva din toate astea.

Critchley se ridică de pe scaun, ciulind urechea la un zgomot de paşi.

– Bob, struneşte-ţi firea de scoţian iute la mânie. Se pare că vin. Eu am să expun lucrurile, iar tu ai să-i impresionezi prin splendidul tău calm. În fond, fac şi ei parte din marina noastră, ştii, adăugă trăgându-i un ghiont între coaste.

Ainslie îşi puse chipiul nou, cu strălucitoarele-i frunze de stejar pe cozoroc.

– Tocmai mă întrebam dacă aşa o fi, îi răspunse la ultima remarcă.

Un locotenent, cu faţa împietrită, îi introduse într-o încăpere spaţioasă, în care şeful de stat major al bazei stătea îndărătul unui birou, aşteptând să-i întâmpine. Ainslie avu impresia că-şi pusese la punct înfăţişarea înainte de a-i primi. Avea gradul de comandor[2] plin, iar uniforma albă îi strălucea de curăţenie, ca şi biroul.

– Iată-l pe domnul comandor Armytage, spuse Critchley. Îl privi calm pe ofiţerul mai mare în grad. Comandorul bazei este plecat la Keppel Harbour, iar amiralul pare-se că se afla într-o inspecţie prin ţară.

Ainslie sesiză unda vagă de sarcasm din tonul lui Critchley. Dar şeful de stat major al bazei le strânse mâinile şi-i pofti să ia loc. După care li se adresă:

– Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi. Ştiţi cum e. Am o grămadă de treburi.

– Treburi de război, domnule comandor? întrebă Critchley cu o voce suavă.

– Mă rog. da. Într-un fel. Şi apoi, ştiţi, se apropie şi regatele. Sunt foarte importante pentru menţinerea moralului trupei, nu-i aşa?

Luă o mapă din pânză de Manila şi o aşeză pe platoul cu hârtii care urmau a fi expediate. Apoi rosti, adresându-li-se:

– Mister absolut. Mă refer la misiunea dumneavoastră. Amiralul e de părere că domnii din Whitehall se avântă prea departe, când ar avea destule altele de făcut.

– Aşa să fie? întrebă Ainslie.

Critchley interveni grăbit:

– Cred că domnul căpitan-comandor Ainslie e mai în măsură decât mine să vă pună în temă. În fond şi-a făcut o profesie din genul acesta de misiuni.

---

[2] Corespunzător gradului de căpitan de rangul I din marină română (echivalent gradului de colonel din armata terestră. (n. red. el.)

Sprâncenele comandorului se îmbinară într-o încruntare.

– Ştiu bine de ce sunteţi aici. Doar nu-s prost! Apoi, stăpânindu-se cu efort, îşi îndreptă privirea spre Ainslie. Ei, povestiţi-mi.

Ainslie îşi roti ochii prin birou, luând aminte la curăţenie, la atemporala ordine a lucrurilor.

– Domnule comandor, la începutul războiului, noi şi Franţa aveam cele mai grozave flote din lume. După căderea Franţei, a devenit imperios ca toate navele ei care nu se alăturaseră flotei noastre sau forţelor francezilor liberi de sub comanda lui de Gaulle[3], sau care refuzaseră să se interneze în porturi neutre să fie scoase din acţiune.

Pe măsură ce vorbea, Ainslie dădea frâu liber propriilor lui sentimente. „Trebuie să fi fost foarte dureros pentru cel care luase asemenea decizie”, îşi spunea el. Navele grele ale Marinei Regale Britanice au fost forţate de împrejurări să tragă în foştii lor aliaţi şi să le scufunde navele din bazele apărate de la Oran şi Dakar şi din alte locuri de ancoraj din afara Franţei ocupate. Numeroase vase bine utilate au fost astfel scufundate sau serios avariate şi o sumedenie de oameni ucişi. Oameni care luptaseră cot la cot cu englezii împotriva inamicului comun, împărtăşeau acum soarta germanilor sau a italienilor. Va trebui să se scurgă multă vreme până când această amărăciune să poată fi uitată, ca să nu mai spunem iertată.

Dar dacă aceste nave ar fi căzut în mâinile inamicului, soarta războiului ar fi fost de mult pecetluită. Capitala Angliei, cu căile de aprovizionare blocate, cu forţele armate slăbite din cauza, lipsei de combustibil şi de materiale de război, ar fi avut acelaşi destin ca Parisul sau Varşovia.

Ainslie se auzi declarând:

– Mi-am petrecut ultimii ani numai pe submarine,

– Îţi cunosc dosarul, domnule comandor, îi răspunse Armytage pe un ton tăios.

Dar când ochii lui Ainslie poposiră asupră-i, îşi înghiţi vorbele.

– Marina franceză, continuă Ainslie, a construit un submarin de tip foarte avansat, pe care l-a numit *Surcouf*, ceva în genul vechiului nostru tip M, dar mult mai complex şi mai reuşit. Am fost odată la bordul lui, când a vizitat Anglia. Un gigant, cu o turelă binată[4], ca aceea a unui crucişător şi înzestrat cu propriul său hidroavion de cercetare. Construit în 1931, timp de trei ani a fost considerat cel mai mare submarin din lume.

Ainslie îşi lăsă privirile pe faţa şefului de stat major, simţindu-i stingherealа, fiind conştient, în acelaşi timp, de atenţia absorbită a lui

---

[3] *Charles de Gaulle* – 22.11.1890÷09.11.1970; general şi politician francez. Din 1940 a fost şeful guvernului francez în exil la Londra. A fost preşedinte al Franţei în perioada 1958÷1965. (n. red. el.)

[4] Turelă dotată cu două ţevi (n. red. el.)

Critchley.

– După aceea, însă, a urmat submarinul *Soufrière*, tot de tipul *Surcouf*, dar îmbunătăţit şi de deplasament mai mare, peste patru mii de tone sub apă.

Ainslie făcu o pauză, gândindu-se la *Soufrière*, toate planurile şi ideile lui înceţoşate clarificându-i-se deodată, de parcă le-ar fi privit printr-un vizor prismatic.

Comandorul se foi în scaun.

– Da, desigur.

„Desigur!“ Ainslie continuă calm:

– Două tunuri de 203 mm, extrem de puternice şi cu tragere rapidă, plus zece tuburi lanstorpile, hidroavion propriu şi o rază de acţiune de douăsprezece mii de mile. Dacă i s-ar da drumul, ar face harcea-parcea din toate căile noastre de acces peste ocean, începând din India şi până la Capul Bunei Speranţe. Ar fi nevoie de o flotă întreagă – flotă de care noi nu dispunem – pentru a-l urmări şi lichida.

Urmă o pauză, în care, în afară de bâzâitul molcom al ventilatoarelor şi de ecoul comenzilor lătrate în depărtare, nimic nu tulbura tăcerea.

– La căderea Franţei, *Soufrière* se afla în Madagascar, interveni Critchley. Apoi, când simţămintele francezilor s-au împărţit între de Gaulle şi neputinţa lui Pétain[5] la Vichy[6], submarinul s-a îndreptat spre Indochina, la baza lor din Saigon. Ştim că s-a aflat acolo până aproape de ziua când japonezii au înaintat şi au ocupat întreaga colonie. Se spune că nava ar fi fost avariată fie de japonezi, fie în urma unui sabotaj sau a unui accident, nu se ştie. Cel puţin pentru moment. Dar noi am primit instrucţiuni să capturăm submarinul înainte de a cădea în mâinile inamicului, sau înainte ca propriul lui echipaj să hotărască a-l preda în schimbul cine ştie cărei recompense. Patriotismul nu este monopolul britanicilor. Marina franceză are şi ea codul ei de onoare.

Comandorul Armytage privi la ceas.

– Nu reuşesc să văd necesitatea unei asemenea acţiuni. Dacă submarinul s-ar întoarce împotriva noastră, l-am putea bombarda. Cu condiţia de a-l descoperi la timp, desigur, adăugă el, punând la îndoială propria-i sugestie.

Critchley scoase o nouă ţigară şi o cercetă.

– Submarinul *Soufrière* trebuie capturat, domnule comandor. Noi credem că japonezii îşi vor continua expansiunea în Marea Chinei şi în Pacific şi atâta timp cât americanii nu vor intra în război de partea noastră, nimic nu-i va opri. S-ar putea să ajungă chiar până aici, adăugă el, privind cu tâlc la harta prinsă pe zidul din spatele biroului.

– Ei, astea-s aiureli, răspunse comandorul, care părea să-şi fi venit în fire. E posibil ca dumneavoastră să fiţi foarte bine informaţi în legătură cu submarinul dispărut şi cu toate escapadele astea de capă

şi spadă, dar, daţi-mi voie să vă spun, că nu ştiţi mare lucru în legătură cu liniile de apărare de aici şi din Malaya.

Critchley îl măsură cu răceală:

– Să sperăm, domnule comandor, că nici japonezii nu ştiu.

Degetele comandorului băteau darabana în lemnul biroului.

– Încă nu m-aţi convins.

Critchley se ridică brusc în picioare.

– Din fericire, nu avem de ales, nu-i aşa, domnule comandor?

– Ce naiba vrei să spui? Doar pentru că...

Ainslie făcu un pas înainte, fără să-şi fi dat măcar seama că se ridicase de pe scaun.

– Căpitanul-comandor Critchley vrea să spună că hotărârea a şi fost luată, domnule comandor. De către Amiralitate, de către Consiliul de Miniştri, evident cu deplina aprobare a primului ministru. Nimeni nu are intenţia de a-i tulbura din nou pe francezi, dar nici să-i vedem pe nemţi luându-şi dejunul la Claridge nu ne convine.

Şeful de stat major al bazei roşi:

– Îmi dau seama foarte bine că pe timp de război unii ofiţeri avansează în grad mult mai repede decât ar fi normal. Şi, în aceeaşi măsură, ştiu că alţii îşi supraestimează importanţa.

Ainslie înălţă din umeri.

– Eu nu fac decât să mă supun ordinelor, domnule comandor. Dacă *Soufrière* cade pe mâini vrăjmaşe, din indiferent ce motive, eu unul o să mă îmbarc pe un alt submarin. Ceea ce pentru mine ar însemna un noroc, adăugă el. plimbându-şi privirea prin încăpere.

Comandorul îşi feri ochii în lături:

– O să fac tot ce-o să pot.

Critchley strivi mucul ţigării şi-şi scutură un rest de scrum de pe costumul mototolit.

– Bine, domnule comandor. Începem de mâine. Poate că până atunci se întoarce şi domnul amiral. Părea că nu ia în seamă furia comandorului.

Ieşiră din birou şi Critchley spuse:

– Pentru început, nu-i rău, Bob. Cred că cel mai indicat acum ar fi o baie bună şi o băutură zdravănă. Se uită după automobilul militar. Ne-au cazat pe un iaht rechiziţionat. Ce lux! Pe de altă parte, asta o să ne împiedice să ne aducem aminte că, pe undeva, se poartă un război.

Mai târziu, pe când cei doi ofiţeri stăteau pe un mol[7], pârlindu-şi feţele în dogoarea după-amiezii, Critchley spuse:

– Comandorul Armytage are probabil dreptate. „Desigur”. E posibil ca *Soufrière* să fi fost trecut definitiv în rezervă şi pus la conservare. Poate că unii dintre membrii echipajului au gândit, ca şi noi, că o navă franceză nu-i va putea ajuta vreodată pe friţi.

Ainslie dădu din cap, privind la şalupa care venea să-i ia, tăindu-şi drum printre navele de luptă ancorate şi împroşcând un nor de stropi fini. Dincolo de navele care năduşeau sub tendele întinse şi pavilioanele moleşite, se desluşea creasta malaieză, de un verde aburit, licărind peste apele strâmtorii Johore. Ainslie se gândi la cuvintele adresate de Critchley lui Armytage, cuvinte rostite, probabil, mai mult din înciudare. Dar dacă japonezii ar declara război, ce contrapondere ar putea arunca Anglia în balanţă? Dacă Critchley vedea, într-adevăr, just lucrurile, iar Armytage se amăgea singur, atunci nu era greu să ţi-i închipui pe japonezi mişunând pe acea îngustă fâşie de apă stătută. Liniile de apărare ale insulei Singapore erau faimoase şi demne de respect. Tot aşa fusese însă şi linia Maginot[8]!

Oftă:

– Dar dacă *Soufrière* n-a fost trecut în rezervă, atunci problema e de acută actualitate.

Critchley întoarse capul şi-i studie profilul: privirea calmă, mica reţea de riduri fine în colţul ochilor, mărturie a veghii, a pândei împotriva inamicului.

„De-ar mai fi în marină câţiva ca Ainslie, atunci ar fi loc şi pentru optimism”, îşi spuse el.

*

* *

Iahtul rechiziţionat trebuie să fi fost o ambarcaţie frumoasă la vremea ei, gândi Ainslie. În ciuda faptului că îl despuiaseră de multe din dovezile de rafinament ale fostului său proprietar, păstra încă un aer elegant şi graţios, începând cu etrava[9] efilată şi galionul ei şi terminând cu coşul galben şi gros. Pe când îşi făcuse stagiul de tânăr sublocotenent pe un distrugător, Ainslie întâlnise multe iahturi de asemenea tip – ba poate chiar şi pe acesta – în zilele paşnice ale serviciului său în flota mediteraneană. Malta. Neapole. Pireu. Nopţi îmbietoare, muzică, fete cu umeri bronzaţi şi priviri cutezătoare aruncate tinerilor ofiţeri. Altă lume, apusă probabil pe vecie.

Numele iniţial al iahtului fusese *Lady Jane* şi în salonul spaţios exista o placă şi un însemn al constructorului. Acum iahtul era botezat *Tender to Terror II*, după denumirea bazei navale din Singapore.

A doua zi după sosirea lui Ainslie, căldura se menţinu la fel de zăpuşitoare, dar la bordul vechiului iaht, ancorat la distanţă de navele de luptă şi de ambarcaţiile portului, era ceva mai răcoare, iar serviciul impecabil oferit de doi chinezi, ordonanţe de careu, sporea parcă irealitatea situaţiei şi senzaţia de totală detaşare.

În vreme ce Critchley coborâse pe ţărm pentru una din misiunile lui secrete, Ainslie parcursese un teanc de corespondenţă, instrucţiuni şi ordine supuse atenţiei sale. Pe când studia şi aduna detaliile uriaşei

expediţii de capturare, constată că putea da uitării atitudinea obstrucţionistă a şefului de stat major al bazei. Aceasta se datora, poate, faptului că tot ce fusese incertitudine se spulberase acum în bună măsură, sau poate că, aşa cum bănuia, îl ajutaseră noaptea de somn bun şi micul dejun tihnit, cum nu mai avusese parte de multă vreme încoace.

Secretul acţiunii lor era de o importanţă vitală. A păstra secretul unei acţiuni, când fiecare om al siguranţei colaborează în acest scop, este una. Dar a ascunde întregul echipaj al expediţiei de capturare a masivului *Soufrière* era cu totul altceva. „Mare bătaie de cap pentru Critchley şi colegii lui“, gândi Ainslie.

Cunoştea pe cei mai mulţi dintre oamenii care aveau să-l însoţească, ba pe unii dintre ei chiar foarte bine. Ca, de pildă, pe John Quinton, care-i fusese ofiţer secund pe *Tigress* şi, care ar fi meritat să aibă acum comanda unei nave. Era un australian cu o atitudine colţoasă, dar vesel şi neconformist faţă de camarazii săi britanici. Spunea adeseori: „Dacă am fi avut asemenea submarine în marina *noastră*, nu m-aş fi aflat acum aici“. Trecuseră împreună prin multe situaţii critice. Ainslie spera că omul rămăsese acelaşi şi că nu-l va amărî faptul de a-i fi din nou primul ofiţer la bord.

Îl cunoştea şi pe şeful mecanic, locotenentul Andrew Halliday. Serviseră împreună pe un alt submarin, la izbucnirea războiului.

Mai erau şi alţi cunoscuţi: Bill Gosling, timonierul; Dugald Menzies, maistrul semnalizator; şi un servant la torpile, pe nume Sawle, care lucrase ca ordonanţă la careu pe *Tigress* şi care, acum, în actuala misiune, se oferise voluntar, fără să întrebe măcar ce îndatoriri îi reveneau.

Pe ceilalţi Ainslie îi întâlnise la H.M.S.[10] *Dolphin*, baza de submarine din Hampshire. Urma să fie într-adevăr un echipaj amestecat, incluzând patru ofiţeri francezi liberi, dintre care doi serviseră pe *Surcouf*, predecesorul lui *Soufrière*. Aceştia din urmă erau de nepreţuit.

La Amiralitate, chiar înainte de a pleca spre Singapore, Ainslie avusese o întrevedere finală cu şeful operaţiilor navale.

Căutând să-i risipească îndoielile, acesta îi spusese pe un ton vesel:

– Oricum, chiar dacă nu iese nimic din treaba asta, va fi fost o experienţă utilă.

„Utilă cui?“ se întrebase Ainslie.

Auzind zgomotul unei bărci cu motor, se ridică în picioare şi se îndreptă spre un hublou din alamă lustruită, îl văzu pe Critchley sub o înfăţişare curioasă, în şort şi cămaşă albă, urmat de alţi doi ofiţeri, urcând scara la bord. Primul dintre ei îi era necunoscut, dar cel de al doilea, cu două trese aurii pe epoleţi, era John Quinton.

Ainslie se îndepărtă de hublou şi-şi roti privirea prin salon,

examinându-şi propriile sentimente. Faptul că Quinton fusese adus aici nu putea să însemne decât un singur lucru. Că operaţia mergea înainte.

Critchley intră grăbit, tamponându-şi faţa. Azvârlindu-şi şapca pe un scaun, exclamă:

– Simt nevoia să beau ceva!

– La ora asta? întrebă Ainslie zâmbind.

Apoi se întoarse, către masivul locotenent australian, care înainta pe covorul uzat, şi-i strânse mina cu putere.

– Hello, John. Mă bucur că te văd.

Pe cât era Ainslie de blond, pe atât era Quinton de tuciuriu. Avea ochi căprui adânc înfundaţi în orbite şi o piele atât de arămie încât îţi evoca un corsar din Antile. Deşi nu trecuse de douăzeci şi şapte de ani, arăta mai vârstnic decât comandantul său.

Lăsă privirea să-i lunece pe epoleţii noi ai lui Ainslie şi-i spuse:

– Vă felicit, domnule comandor. Le-aţi meritat. Apoi. Întorcându-se către Critchley, adăugă: Aş lua şi eu o bere, dacă aveţi una la îndemână.

Ainslie îl privi îngândurat. Quinton părea să nu se fi schimbat, cu excepţia acelui „domnule comandor”.

Critchley îl prezentă pe celălalt ofiţer, căpitanul-comandor Melrose, şeful serviciului de operaţii al bazei.

Pe urmă, în timp ce unul dintre băieţii chinezi se agita aducând pahare şi, din fericire, gheaţă. Critchley anunţă cu glas calm:

– L-am găsit, Bob.

Făcu semn băiatului, care ieşi din încăpere la fel de tăcut precum intrase, apoi desfăşură pe masă o hartă.

– Aici. La vreo trei sute de mile distanţă, la nord-est de această masă. Degetul i se opri pe linia frântă a unor insule risipite, de toate formele şi mărimile, aproximativ la vreo două sute de mile de coasta Borneo. Critchley continuă cu acelaşi glas potolit:

– Aici, în insula Datuk Besar, care face parte din arhipelag, dar se află sub control francez. Există un guvernator localnic, dar execută numai ce-i spun francezii. Sau, cel puţin, aşa obişnuia.

Ainslie nu se lăsă amăgit de calmul lui Critchley. Ştia bine că în realitate freamătă de emoţie. Poate că în mintea lui operaţia *Soufrière* prinsese viaţă. Părea foarte probabil.

Quinton zise:

– Privind de aici, s-ar părea că japonezii se află la aceeaşi distanţă de insulă ca şi noi. Interesant! adăugă, frecându-şi bărbia tuciurie.

Şeful operaţiilor îi aruncă o privire curioasă şi spuse:

– Agenţii noştri au dat, întâmplător, peste asemenea informaţie. Nici măcar forţele aeriene n-au reuşit să descopere submarinul în zborurile lor de recunoaştere. La Datuk Besar e un soi de lagună, nu prea largă,

dar foarte adâncă. Exact locul potrivit ca să piteşti lighioana.

Ainslie se uită la Quinton. „Lighioana”. Începuseră să-l personalizeze.

– Nu prea văd vreo şansă de a-l lua prin surprindere, spuse Quinton. La asemenea distanţă! Clătină din cap: Bănuiesc că va trebui să forţăm intrarea trăgând cu tunurile.

Melrose zâmbi:

– Agenţii noştri se află exact acolo în sud, în Java, sau, mai exact, în Surabaja. Şi au descoperit că cineva închiriase un cargobot vechi care să facă o traversare la Datuk Besar. La o cercetare mai atentă s-a constatat că era încărcat până la bocaporţi cu butoaie cu motorină. Ceea ce denotă nesăbuinţă din partea cuiva. Într-o insulă atât de mică, nici o persoană sănătoasă la minte n-ar fi avut ce face cu asemenea cantitate de combustibil. Pe de altă parte însă, faptul denotă şi urgenţă. Altminteri vasul ar fi făcut un drum mai ocolit, pentru a nu da naştere la suspiciuni.

Pe faţă i se aşternu un zâmbet larg, de satisfacţie pentru perspicacitatea lui şi a celor din departamentul său.

– Şi hârbul ăsta înaintează acum în marea Javei, continuă el.

Ainslie îi aruncă o privire lui Critchley.

– E în ordine?

– Cu un dram de noroc, răspunse Critchley, încuviinţând din cap, îl prindem în plasă fără măcar să chiţăie şi după aceea va fi treaba ta, Bob, urmă el, încruntându-se.

Quinton îşi întinse braţele în lături:

– Aşa cum scria în cartea de bucate a mamei mele: ,,Mai întâi prindeţi peştele”.

Melrose interveni:

– Cargoul a plecat din Surabaja acum două zile. Tocmai ni s-a confirmat prin radiotelegrafie. La viteza lui de, să spunem, şase noduri, cam în cinci zile ne va deveni accesibil.

Cum partea care-i revenea se terminase, ofiţerul îşi înălţă paharul:

– Noroc!

Ainslie aproape că şi vedea cum se petrecuseră lucrurile. O paragină de cargobot, ducându-şi zilele de azi pe mâine, cu orice transport se nimerea. Străduindu-se din răsputeri să evite războiul, dar neputând să se împotrivească ispitei. Fapt care – cu puţin noroc – îi va conduce pe ei la ascunzătoarea submarinului francez. Melrose vorbise despre urgenţă. Poate că şi la urechea comandantului francez ajunseseră unele veşti; poate că se aştepta ca japonezii să cureţe de inamici această ultimă măruntă frântură de imperiu, cu *Soufrière* ancorat în apele sale.

Din investigaţiile şi instructajul făcut, Ainslie cunoştea atât de multe despre Soufrière, încât îşi amintea până şi numele comandantului

francez: „Capitaine de frégate” Michel Poulain. Un ofiţer destoinic, din câte se ştia şi, în nici un caz, trădător. Dar, mai înainte de toate, un om al mării care n-ar fi acceptat să-şi distrugă nava sau să o predea fără protest unei forţe străine. Dacă ar fi dorit acest lucru, ar fi acţionat până acum.

– Bob, eu voi coborî pe ţărm, spuse Critchley. Tu pune lucrurile la punct. Pentru mai multă siguranţă, mâine ar trebui adunaţi şi ceilalţi membri ai echipajului. Amiralul a fost informat şi ne va acorda şi sprijinul său.

Ainslie zâmbi acru. Simpla menţionare a faptului că Winston Churchill se interesa de operaţie era de natură să influenţeze şi spirite mai înalte decât cel al amiralului.

Când Melrose şi Critchley plecară. Quinton spuse:

– Mă bucur că treaba a pornit. Începuse să mă calce pe nervi. Apoi întrebă cu un rânjet: Refacem vechea firmă, da?

Ainslie turnă două pahare de whisky. Băutură părea să fie din plin.

– Îţi mulţumesc pentru cuvintele astea. Ridică ochii spre Quinton. Ai avut parte de un tratament nedrept şi n-aş vrea să gândeşti că, din motive egoiste, am împiedicat să ţi se încredinţeze o comandă.

Quinton îşi întinse picioarele şi-şi înălţă privirile în tavan.

– Adevărul este că nu te-ai fi descurcat fără mine, nu-i aşa? întrebă râzând.

Ainslie se destinse:

– Aşa e.

Quinton redeveni serios, spunându-i:

– Mă întreb ce-o mai fi făcând bătrâna *Tigress*. După ultima ciocăneală de grenade antisubmarin pe care a încasat-o, presupun că biata de ea a avut nevoie de mai mult de o lună de refacere.

Rămaseră amândoi tăcuţi. Ainslie se gândea adeseori la *Tigress*. Un nou echipaj, un ofiţer la prima lui comandă. Era prea mult. Fuseseră foarte uniţi cei de pe *Tigress*. Şi suferiseră numeroase atacuri, şi din aer şi de pe mare, în timp ce se luptau să împiedice vasele de aprovizionare inamice să răzbată spre Africa de Nord.

Exista o puzderie de glume de cabaret în legătură cu lipsa de vlagă a italienilor când era vorba de luptă, dar nimeni n-a mai avut chef de râs când grenadele antisubmarin italiene au bubuit pe lângă coca navei *Tigress*.

– Cred c-o să mă duc şi eu să-mi iau rămas bun de la uscat. O să petrec o noapte de pomină, zise Quinton. Apoi chicoti: Îţi poţi închipui mutrele umflaţilor şi scrobiţilor ălora de la club dacă le-aş recita câteva versuri din „Eschimosul Nell“?

– Nici o şansă, John. Stai în banca ta. Acţiunea de acum trebuie acoperită cu pătura secretului.

– Vorbele nesocotite se plătesc cu vieţi omeneşti, ştiu bine, oftă

Quinton.

Înălţă un alt pahar şi dădu din cap a încuviinţare:

– Fiţi atente, măruntaie, că vă mai trimit un potop!

Ainslie se uită la el. Era una din expresiile favorite ale lui Quinton. Nimic nu se schimbase.

La sfârşitul săptămânii, ofiţerul cu operaţiile le dădu de veste, aşa cum se angajase, că totul era gata.

Noaptea în care Ainslie şi echipa sa părăsiră Singapore era desăvârşită: o noapte fără lună, neagră ca smoala şi liniştită. Aşa cum se exprimase comandantul distrugătorului care urma să transporte echipajul de priză până la locul de întâlnire:

– Dacă am pierde o noapte ca asta, mi-aş pune capul sub secure.

Ainslie încercă o senzaţie ciudată văzându-şi oamenii grăbindu-se să urce pe schela[11] distrugătorului, asemenea unor fugari, pentru a fi îndrumaţi apoi, cu maximum de viteză, sub punte.

Critchley venise să-i conducă. Cu câteva minute înainte de plecare, rosti cu simplitate:

– Bob, să nu-ţi asumi riscuri mai mari decât e necesar. Ai făcut până acum cât zece oameni la un loc. Aş fi dorit din toată inima să fi putut veni cu voi. Dar va trebui să stau, aici, aşteptându-vă rapoartele.

Un sublocotenent se desprinse din întuneric.

– Când sunteţi dumneavoastră gata, suntem şi noi.

Critchley atinse braţul lui Ainslie:

– Probabil că la bordul distrugătorului oamenii au aflat unele veşti. Părea cam stânjenit. Doresc ca tu să le afli de la mine, continuă el.

– Ce veşti?

– Vechea ta comandă, nava *Tigress*. S-a isprăvit cu ea. Tocmai am auzit şi eu la cartierul general. A fost bombardată în timp ce se întorcea la bază. Nici un supravieţuitor.

Ainslie îşi întoarse faţa. Era unul dintre lucrurile care se întâmplau zilnic. Nici măcar nu cunoscuse pe cineva din noul echipaj al navei şi, totuşi... Să aibă intr-adevăr submarinele o personalitate?

– Îţi mulţumesc. Îmi pare bine că am aflat de la dumneata. Era o navă bună.

Îşi putea da seama cum se petrecuseră lucrurile. În timp ce se întorcea la bază, cu oamenii de veghe relaxaţi după patrulare, probabil prima lor misiune mai serioasă. Şi atunci, deodată, din senin, fără nici un avertisment, fără nici o şansă. Nedându-şi seama ce spune, adăugă:

– O să-mi lipsească!

Apoi, cu o privire rapidă către luminile bazei, urcă pe schela distrugătorului.

Sub punte îl întâlni pe Quinton şi înţelese că şi el aflase.

– Ai auzit?

Australianul dădu încet din cap.

– Lucrul ăsta face ca misiunea de acum să fie şi mai importantă, Bob. Dădu din nou din cap. Aşa e.

Distrugătorul se desprinse de chei, ca o fantomă cenuşie, elicele pulverizând bezna într-o spumă albă. O oră mai târziu era ieşit în strâmtoare, îndreptându-se spre est, către locul de întâlnire.

Ainslie stătea pe puntea de comandă[12] şi privea ţărmul care se mistuia în întunericul compact. Zarurile fuseseră aruncate. Vânătoarea începuse.

2

ECHIPA

Locotenentul mecanic Andrew Halliday şedea într-un colţ al careului distrugătorului şi se uita la ofiţerii din jur. Se străduia să nu fie atent la bubuitul elicelor şi la uruitul constant al ventilatoarelor, evitând să calculeze şi să ia seama la viteza cu care înaintau. Lucrul acesta îl făcea să se simtă şi mai detaşat, un simplu pasager.

În faţa lui, rezemat de o măsuţă, cu o expresie de încruntată încordare pe chip, se afla locotenentul David Forster care, dacă operaţia avea să se încheie cu succes, urma să fie ofiţerul cu navigaţia pe submarin. Un produs tipic de Dartmouth, îşi spuse Halliday. Întotdeauna gata să strecoare o observaţie hazlie la momentul potrivit şi aproape totdeauna văzând just lucrurile.

Halliday îşi privi mâinile. I se odihneau pe genunchi, asemenea unor extensii ale creierului: uneltele lui. Degete viguroase, ciolănoase şi câteva cicatrici ca amintire a meşteşugului său.

Nu-i plăcea operaţia la care pornise, dar îşi păstra îndoielile pentru sine. Nu era o misiune pe placul lui. Lumea maşinilor era lumea căreia îi aparţinea, cu ele era obişnuit şi totodată se deprinsese ca oamenii să se bizuie pe el. Spre deosebire de jovialul Forster, Halliday se căţărase anevoie pe scara ierarhică. Scoţian prin naştere, avea actualmente domiciliul la Londra, la zece minute distanţă de Podul Turnului. Acum se gândea la comandant, la Robert Ainslie, şi la felul în care se întâlniseră prima oară în restrânsul cerc de elită al submarinişti lor. Halliday fusese şef al compartimentului maşinilor şi artificier pe micul submarin de tip S denumit *Seamist*, comandat de Ainslie, pe atunci locotenent.

Patrulau pe Marea Nordului, evitând, prin fente, bombardierele în picaj şi hidroavioanele, navele de supraveghere şi vânătoarele de submarine, dibuindu-şi drumul, în timp ce războiul exploda de-a lungul Europei şi în Scandinavia, zdrobind orice stavilă.

A fost o încercare dură, pe parcursul căreia s-a dovedit necesar să reînveţe lecţiile primite în timp de pace, să rescrie regulile şi apoi să le încalce. S-au descurcat bine, mai bine decât multe alte nave care nu s-au mai întors din zonele de patrulare. Se învăţase să lucreze în strânsă colaborare cu Ainslie, comandantul şi şeful mecanic făcând un singur tot. Halliday recunoştea că este o persoană retrasă, nesociabilă, şi că sentimentele lui pentru Ainslie avuseseră un temei

mai curând profesional decât personal. Asta până în acea zi de pomină când se aflaseră lângă coasta Norvegiei. În ciuda căldurii umede, lipicioase, din strâmtul careu al distrugătorului, Halliday simţea şi acum, când îşi aducea aminte, un fior rece de-a lungul şirei spinării.

Se aflau de zile întregi pe mare, aşteptând şi sperând într-un prilej de a ataca un crucişător german care fusese reperat prin apropiere, unde bombardase un oraş norvegian. Crucişătorul nu se arătase, în schimb apăruseră două distrugătoare. Câteva zile se jucaseră de-a şoarecele şi pisica rotindu-se şi răsucindu-se în gura unui fiord, pentru a se feri de un aparent nesfârşit bombardament cu grenade antisubmarin. Universul lor, închis ermetic şi năduşit de picurii de condens, părea să fi înnebunit. Lămpile se făceau ţăndări, corpul navei se cutremura sub bubuitul exploziilor care ameninţau, fiecare în parte, să o găurească şi să o crape ca pe o cutie de sardele. Uneori întâmpinau mari greutăţi ca să menţină nava la adâncimea potrivită, alteori submarinul părea sa-şi fi ieşit din minţi, când plonja în vreo revărsare de apă dulce din marele fiord.

Până la urmă, distrugătoarele au renunţat şi au plecat. Tiptil, *Seamist* a ieşit la suprafaţă, ca să-şi lingă rănile şi să-şi întoarcă botul spre casă.

Şi după toate acele nesfârşite mile de mare, după toate ceasurile acelea de manevre şi de schimbări de drum, s-au izbit de o mină în derivă. Un mic submarin şi o mină cât un vârf de ac faţă de imensitatea mării, au tras unul către celălalt. Halliday nu-şi putea aminti mai mult. Urcase pe puntea de comandă, prin chioşc, ca să raporteze comandantului situaţia infiltraţiilor. Poziţia navei ar fi trebuit considerată ca fiind asigurată. Pe parcursul ultimelor câteva mile, intrase cu mult în interiorul razei de acţiune a acoperirii aeriene. Îşi amintea vag că se căţărase prin chioşc şi că simţise şuvoiul de aer proaspăt pe care-l absorbeau motoarele diesel prin tambuchi[13]. Marinarii de veghe, nebărbieriţi, înfofoliţi până la sprâncene, cercetând cu binoclul marea cenuşie. Ainslie întorcându-se spre tambuchi, ca să-i răspundă la salut, chiar în clipa când un marinar de veghe urla „Mină, drept în prova[14]!“ Apoi bubuitura, durerea insuportabilă în timpane când s-a prăbuşit de pe scară. Nava intrând în plonjon, oamenii răcnind, strigăte înăbuşite de năvala apei reci ca gheaţa.

Pe urmă, după multă, multă vreme, revenindu-şi în simţiri, pe jumătate sufocat de sare şi de petrol, şi dându-şi brusc seama că Ainslie îl susţinea în mijlocul valurilor furioase. Erau şapte

[13] Deschidere pentru comunicare sub puntea principală sau între punţi, dispunând de o ramă cu prag şi capac etanş cu zăvor. (n. red. el.)

[14] Partea de dinainte a unei nave; botul navei. (n. red. el.)

supravieţuitori, toţi respirând anevoie şi blestemând, încercând să se ajute unul pe celălalt, dar cedând sub încleştarea apei îngheţate.

Halliday ar fi vrut să se lase pradă morţii, daR glasul lui Ainslie îi refuză până şi această eliberare.

În cele din urmă, după un timp care i s-a părut a fi lung cât o sută de ani, i-a descoperit o şalupă de salvare aparţinând forţelor aeriene. Rămăseseră doi ofiţeri şi doi marinari. Restul muriseră.

După aceea, sentimentele lui Halliday faţă de Ainslie au fost tot ce poate fi mai apropiat de dragoste.

Când Ainslie a căpătat tresa subţire, prin înaintare în grad, şi a primit comanda submarinului *Tigress*, Halliday a cerut să plece cu el. Ainslie i-a răspuns cu acel zâmbet liniştit, grav, pe care i-l cunoştea atât de bine:

– Nu, domnule şef mecanic. Data viitoare când vei veni cu mine, vreau să văd nişte trese aurii pe mâneca dumitale.

Ainslie ştia prea bine că, în acel submarin mai mare, Halliday ar fi trebuit să servească sub ordinele unui şef mecanic. Era omul care se gândea întotdeauna la asemenea lucruri.

Halliday îşi privi din nou mâinile. Mă rog, acum avea două trese, iar Ainslie fusese şi el avansat mai curând decât ar fi fost normal. Zâmbi încruntat. Două plante pe care sera le-a forţat să crească prea rapid.

Se gândi la *Soufrière*. Va însemna o variaţie să lucreze cu ofiţeri francezi. Dar nu cumva să încurce lucrurile, că atunci or să aibă de-a face cu el!

David Forster, ofiţerul cu navigaţia, îşi închise carnetul de note şi se lăsă pe spătarul scaunului. Avea douăzeci şi şase de ani şi întreaga încredere în sine a unui tânăr călit de război. Forster simţise că Halliday îl măsoară, dar se feri să arate că era conştient de acest lucru. Căci, în pofida obişnuitului său aer de optimism nepăsător, Forster era îngrijorat. Aparent, şi cu condiţia să nu facă un pas greşit, lumea era a lui. Provenea dintr-o respectată familie de navigatori, cu un arbore genealogic care-şi ramifica rădăcinile până la *Invincibile Armada*. Era fiul cel mai mare şi moştenitor al unei importante proprietăţi în Susex; pe deasupra, câştigase Crucea pentru Merite Deosebite ca urmare a vitejiei în luptă.

Numirea sa în funcţia de ofiţer cu navigaţia i se părea a fi ultimul pas spre comanda unei nave. După aceea, va renunţa la submarine şi-şi va folosi experienţa şi marea impetuozitate pe care ţi-o dă viaţa în adâncuri pentru a găsi ceva mai bun. Forster se pricepea să-şi facă planuri şi să-şi aranjeze treburile în folosul lui. O comandă bună, ceva care să-i ofere mai multe prilejuri de a se evidenţia şi, cu puţin noroc, să-i dea şi mai mult răgaz, Era un sportiv desăvârşit, atât pe terenul de rugby, cât şi la vânătoare.

Dar avea şi un cusur, o slăbiciune care aruncase acum umbra unui

nor pe faţa lui senină. Mai presus de orice, Forster era amator de femei frumoase. Ca şi pe terenul de sport, şi cu femeile mergea cât putea de departe, apoi se descotorosea de ele, mulţumit să le stivuiască în amintire, ca pe nişte trofee.

La baza de submarine din Hampshire, în timp ce se antrenaseră pentru operaţia actuală, fără mare speranţă că vor trece intr-adevăr la fapte, Forster o întâlnise pe Daphne. O cunoscuse din vedere de mai bine de un an, fiind soţia unui ofiţer de submarin. Legătura dintre ei începuse după o petrecere, unde poate că băuseră prea mult. La vreme de război sari peste etape, perspectiva morţii îţi oferă o justificare aproape pentru orice acţiune.

Forster nu avusese până atunci legături cu vreo femeie măritată. Nu pentru că ar fi nutrit cine ştie ce scrupule, ci pur şi simplu pentru că nu i se ivise prilejul. De astă dată, însă, avea senzaţia că parcă renăscuse, îşi pierduse minţile într-o frenezie de dragoste atât de primitivă, încât nici lui nu-i venea să creadă. Doamne, dacă s-ar fi menţinut la legăturile lui anterioare? Sau, măcar, dacă soţul lui Daphne s-ar fi aflat la bază şi nu în Marea Mediterană.

Oricum, însă, Forster ştia bine că Daphne nu minte. Şi când îi mărturisise, doar cu câteva ore înainte de a fi plecat la Singapore, că e însărcinată, rămăsese înmărmurit. Nici nu se simţise în stare să-i spună că pleacă. Ordinele secrete nu lăsau nimic la voia întâmplării. Dar poate că, în acele momente, încă mai spera ca operaţia să fie contramandată, să nu fie decât o falsă alarmă. În timp de război, asemenea lucruri constituie un fapt obişnuit.

Asculta duduitul maşinilor, foşnetul apei de-a lungul carenei distrugătorului. Era o realitate. Iar Daphne se afla acolo, bolnavă de îngrijorare. Ar putea comite şi un gest necugetat. Înghiţi în sec, întrebându-se dacă, de fapt, se gândea la ea sau la el. Poate că misiunea se va sfârşi curând. Mai era încă destul timp. Îşi frecă bărbia cu deznădejde. Ei şi? Problema tot nu putea fi soluţionată.

Se uită la Halliday, care părea cufundat în gânduri. Asta n-ar fi avut niciodată astfel de necazuri. Apucături aşezate, nevestica acasă, împletind şaluri pentru marinari. Fotografia lui tăticu' pe consola căminului.

Forster se ridică în picioare, simţind că i se face rău. „Dumnezeule!“

Halliday, văzându-l că pleacă, se destinse în scaun. Nu mai era mult. Maşinile acelea fine şi motoarele electrice se găseau la locul lor, aşteptându-i să vină, pe el şi pe ajutorul mecanic, sublocotenentul Arthur Deacon. Zâmbi cu gravitate. Şi pe ofiţerii francezi, desigur.

Ceva mai departe, în careul maiştrilor şi subofiţerilor, Bill Gosling, vechi timonier de submarin, răsuflă uşurat când se auzi la interfon semnalul care chema echipajul la posturile de luptă. Nu era un claxon strident, din acelea care-ţi opresc mintea în loc, ci doar o potolită

chemare la datorie. Dacă ar fi fost în Oceanul Atlantic, pe căile de acces spre Anglia, oamenii ar fi trebuit să fie ceva mai însufleţiţi, îşi spuse Gosling, înfuriat.

Prietenul şi partenerul lui de băutură, cartnicul Dugald Menzies, maistru semnalizator, se uită la el şi spuse:

– Ce bine c-am scăpat de ăştia! Acum avem noi mai mult loc.

Timonierul rânji. Era un bărbat voinic, cu înfăţişare oţelită şi, tendinţă spre îngrăşare, părând mai bătrân decât era în realitate. Intrase în marină ca băieţandru. Marina era viaţa lui, raţiunea lui de a fi.

Răspunse:

– Probabil că şi ei ar spune la fel de noi, Jock.

– Parcă nici n-am fi în război, nu-i aşa, Bill? Vreau să spun aici, prin părţile astea. Crezi că japonezii or să intre împotriva noastră?

Gosling înălţă din umeri.

– Ştiu eu? Poate c-or să rămână pe dinafară, ca yankeii. Ca să vadă cine câştigă. Lucrul părea să-l amuze. Am fost odată în Japonia, continuă el. Au o puzderie de femei mărunţele.

Maistrul semnalizator aşteptă ca prietenul lui să-şi dezvolte ideea, dar acesta se opri. Bietul Bill Gosling era cam depăşit, gândi el cu îngrijorare. Cel mai bun timonier de pe submarine, ăsta era un lucru ştiut. Dar tare i-ar mai fi priit o navă de suprafaţă sau o slujbuliţă pe uscat, să înmăneze foi de permisie şi cartele de raţionalizare marinarilor ageamii.

Îl întrebă:

– Te-ai gândit vreodată să ceri să fii mutat pe uscat?

Gosling dăduse pe gât două păhărele de rom şi i se cam lipeau ochii de somn. Dar întrebarea întâmplătoare îi atinse o anumită coardă.

– Eu? Să fiu stâlp de baracă pe ţărm? Când s-o întâmpla una ca asta, înseamnă că s-a zis cu mine.

Dar adevărul era că se gândise. Fusese pe submarine de pe când era simplu marinar. O treabă istovitoare şi, apoi, erai întruna muncit de gândul că ceva ar putea să nu meargă bine, chiar şi la vreme de pace. Cum s-a întâmplat cu sărmanul *Thetis* care s-a dus la fund, cu echipaj cu tot, în timp ce făcea probe la mică distanţă de coastă. O singură greşeală, nu era nevoie de mai mult. Şi atunci de ce se înscrisese voluntar în operaţia *Soufrière* ?

Bob Ainslie, comandantul. Îi oferise posibilitatea să rămână pe uscat şi să aştepte până s-o ivi o treabă mai liniştită. Zâmbi. Asta semăna cu Ainslie. Un băiat dintre cei mai buni. Fuseseră fericiţi împreună pe *Tigress*. Şi acum *Tigress* zăcea pe fundul mării. Să-şi fi pierdut cineva capul în ultimul moment? O manetă împinsă în loc să fi fost trasă, o purjă deschisă în loc să fi fost închisă? Oamenii aflaţi sub focul armelor reacţionează întotdeauna altfel decât te-ai aştepta. Îşi coborî

privirea pe panglica nou-nouţă a medaliei pentru Merite Deosebite, prinsă pe pieptul lui. Ainslie se îngrijise să-i fie acordată. Chiar de-ar crăpa ofiţerul de la recrutări, el tot nu l-ar părăsi pe Ainslie. Mai cu seamă acum.

Apoi se lăsă furat de somn, iar corpul greoi i se legăna în tangajul navei. În ritm cu perdelele ce mascau cuşetele suprapuse, unde trăgeau un pui de somn alţi membri ai echipei de priză.

Pretutindeni pe navă se întâmpla cam acelaşi lucru, în timp ce echipajul distrugătorului se afla la posturile de luptă, parcurgând ultimele mile ce-i despărţeau de locul de întâlnire, membrii echipei de priză, adunată în taină, scriau acasă sau visau la perspectivele succesului. Marea majoritate a noului echipaj se afla la bord, dar o parte, ca de pildă pilotul din rezerva de voluntari a marinei, care urma să preia hidroavionul de pe *Soufrière*, bucătarul şi câţiva marinari, rămăseseră încă în Singapore, aşteptând desfăşurarea evenimentelor,

Pe puntea de comandă a distrugătorului, Ainslie stătea lângă comandant şi privea marea care-şi schimba culorile pe măsură ce o pânză joasă de ceaţă se aduna, ieşindu-le în întâmpinare. Sus, pe puntea deschisă, Ainslie încerca bizara senzaţie că ar fi despuiat. Se învăţase prea mult cu submarinele, îşi spuse în sinea lui. Dar războiul părea foarte departe şi în faţa ochilor nu avea decât botul navei.

Comandantul distrugătorului se întoarse spre el, şi-i spuse:

– Ofiţerul cu navigaţia m-a anunţat că în două ore ajungem din urmă vasul. Oamenii mei ştiu ce au de făcut. De îndată ce bătrânul cargou emite fie şi un singur semnal morse, îi tragem o lovitură de tun în faţa provei, ca avertisment. Făcu câţiva paşi pe grătarele bine bricuite şi privi în jos, spre puntea de fier a navei, unde o barcă cu motor atârna la gruie, în afara bordului, pregătită de lansare. Oamenii mei au montat o mitralieră în barcă. Totul e în ordine.

Ainslie îşi puse ochelarii negri.

– În regulă,

„Asta îşi închipuie că suntem cu toţii scrântiţi, săriţi de pe linie, îşi spuse el. Sau gândeşte că misiunea ar fi trebuit să-i fie încredinţată lui şi nu unei bande de neciopliţi din Anglia.”

Auzi paşi pe punte şi ştiu că e Quinton. Australianul i se adresă:

– Mi-am făcut rondul. Băieţii par a fi în formă bună. Bănuiesc că se bucură să intre în acţiune.

– Vrei să revedem lucrurile, John?

Quinton clătină din cap:

– Cred că dacă mai încerc o dată să-mi amintesc, am să uit totul. Zâmbi. Întâi urcăm la bord, zise el, numărând pe vârfurile degetelor. Echipajul va fi probabil alcătuit din băştinaşi, aşa încât îi expediem pe toţi dedesubt, sub pază. Sus, pe puntea de comandă, îi spunem comandantului că ştim totul şi-i dăm ordin să meargă înainte.

Ainslie dădu din cap. Sub pavăza ochelarilor negri, numai buzele îi trădau expresia feţei.

– Dacă ne face greutăţi, tragem în el.

Ce simplu suna! Şi, totuşi, nu era atât de ciudat dacă stăteai să te gândeşti la Norvegia şi la Olanda, la Grecia şi la Creta. Nu era absolut deloc ciudat.

– Restul oamenilor va veni îndată după noi, aşa încât distrugătorul poate ieşi în grabă în larg, adăugă Ainslie.

– Restul va veni după ,,noi“? Dumneavoastră veţi face parte din acest rest. Glasul lui Quinton părea îngrijorat. Aşa ne-am înţeles.

Ainslie îl bătu pe umăr, simţind forţa australianului.

– Uite ce-i, John, dacă eu încurc lucrurile, e vina mea. Dar dacă ai face-o tu, nu mi-aş ierta-o niciodată. Vreau să te văd la comanda unei nave, înţelegi? Se îndreptă apoi spre scara punţii de comandă. Mă duc să aţipesc pentru vreun ceas.

Comandantul distrugătorului traversă grătarele, îndreptându-se spre cabina de comandă.

– Ăsta-i un tip care nu-şi face probleme, zise el.

– Da, e dat naibii, încuviinţă Quinton.

– Până nu se termină totul, eu unul n-aş fi în stare să dorm ca lumea.

Quinton zâmbi în sinea lui. „Nici comandantul meu nu e în stare, probabil. Va fi o ispravă, nu glumă, îşi spuse el. Şi se gândeşte şi la noi şi la el. Dar mai ai multe de învăţat, băiete“. Cu glas tare replică însă:

– Are multă experienţă. Şi observând că în ochii celuilalt se aspreşte privirea, adăugă calm: Domnule comandant.

Exact două ore mai târziu, Ainslie fu chemat pe punte. Se zărea vaporul urmărit. Etapa a doua era pe cale să înceapă,

Ainslie salută din cap pe comandantul distrugătorului şi, îşi potrivi binoclul. La început avu impresia că vechiul cargobot era vopsit în roşu aprins şi portocaliu, dar pe măsură ce apărea mai clar în obiectiv, cu carena învăluită în ceaţă, îşi dădu seama că, de la prova la pupa[15]. vasul era acoperit de rugină şi de pete mari de miniu de plumb.

Era, într-adevăr, o vechitură, iar peste siaj[16] plutea nemişcată o dâră lungă de fum negru.

Distrugătorul părea să prindă viaţă pe măsură ce ordinele răsunau sacadat prin portavoce ca un ropot de pietricele.

– Maistru semnalizator, transmite: „Suntem o navă britanică. Opriţi imediat maşinile! Nu folosiţi telegrafia fără fir!“

Ainslie continua să-şi ţină binoclul la ochi, ascultând zăngănitul obturatorului lămpii de semnalizare şi zgomotul de paşi agitaţi pe grătarul punţii de comandă.

Cu greu putea desluşi numele cargoului pe pupa rotundă, deasupra

etamboului[17]: *Kalistra*. Dacă vasul ăsta ar fi făcut vreodată parte dintr-un convoi, viteza lui redusă şi dâra de fum gros i-ar fi dat mult de furcă comandantului escortei, îşi zise el.

Deodată deveni rigid. Pe puntea de comandă a vasului *Kalistra* se ivise cineva.

– Nu transmite, domnule comandant, spuse cu repeziciune un gradat.

La care un altul îi răspunse cu voioşie:

– Aşa cum arată, cred că nici n-are cu ce să transmită.

Apoi se auzi glasul comandantului:

– Linişte pe puntea de comandă!

Ainslie se uită la el compătimitor. Se temea să nu strice lucrurile. O mulţime de oameni, unii de mare importanţă erau antrenaţi în această acţiune. O dovedeau acurateţea rapoartelor serviciului de informaţii şi punctualitatea cu care întâlniseră acest antic cargobot.

– Se opreşte, rosti Ainslie şi se răsuci pe călcâie, simţind că cineva îi fixa o vestă de salvare. Îl văzu pe Forster; şi el purta o vestă şi un pistol. Îi spuse:

– N-aveţi nimic împotrivă, domnule comandant? Pentru orice eventualitate...

Ainslie încuviinţă zâmbind. Îi plăcea Forster, în ciuda impulsurilor lui energice. Îşi făcea bine treaba, până la a-şi aminti să-l ajute pe ofiţerul cu artileria să distribuie şi arme albe.

Quinton se găsea probabil jos, cu primul grup care avea să iniţieze abordarea, fiecare dintre oameni fiind cu nervii încordaţi, fierbând de nerăbdare să pornească.

Două dintre tunurile distrugătorului fuseseră orientate la tribord[18], urmărind cargobotul de parcă-i adulmecau urmele. Sub puntea de comandă până şi glasurile se menţineau în şoaptă.

– Amândouă încet înainte! Comandantul distrugătorului străbătea puntea în lung şi în lat. Fiţi gata să lăsaţi barca la apă!

Oamenii începuseră să se caţere în barcă. În timp ce o voce răguşită răcnea:

– Pregătiţi-vă de filat[19]! Iar când comandantul făcu semn din mână, continuă: Filaţi palancurile[20]!

Ainslie dădu din cap către omologul său şi-i spuse, ducându-şi mina la chipiu:

– Mulţumesc pentru transport. Cobor.

Părea să se fi scurs doar câteva secunde până când se îngrămădi alături de ceilalţi în barca cu motor, care sălta pe valurile mărunte, îndreptându-se spre vasul nemişcat. Îşi scoase chipiul şi-l lăsă pe punte. La privirea mirată a lui Quinton, îl lămuri:

– Dacă vor vedea o şapcă cu frunze aurii venind spre ei, îşi vor da seama că e vorba de altceva decât de un control de rutină. Şi dacă li

se năzare, ne-ar putea da serios de furcă. Şi n-ar fi prea plăcut ca distrugătorul să deschidă focul cu noi căţăraţi la jumătatea bordajului[21].

Câţiva dintre marinarii înarmaţi de lângă el chicotiră, ca şi când ar fi fost vorba de o glumă bună.

Ainslie privi spre corpul ponosit al vasului *Kalistra*, conturându-se în faţa lor, şi se minună cum mai puteau oamenii să râdă şi să glumească în asemenea momente.

O scară de pilot improvizată din parâmă[22] fusese coborâtă, iar Quinton anunţă:

– Eu urc primul, domnule comandant. Întâlnind privirea fermă a lui Ainslie, adăugă: De data asta. Apoi, apucând scara, strigă: Sawle, adu chipiul comandantului. Să nu uităm cine suntem!

În barcă răsunară din nou râsete, iar Ainslie mulţumi în gând sorţii care-i reunise din nou pe el şi pe Quinton.

În timp ce echipa de abordaj se căţăra acum peste copastia cargoului şi un marinar javanez, cu o mutră speriată, le arăta cu degetul spre puntea de comandă ca să le indice drumul, barca se întoarse ca să aducă şi restul echipajului. Lucrurile ar fi mers mult mai rapid dacă distrugătorul ar fi acostat la cargou, chiar dacă această manevră i-ar fi scrijelit vopseaua bordajului – dar pentru eventualitatea că s-ar fi aflat vreun observator nevăzut în apropiere, manevra adoptată părea mai firească.

Ainslie privi marea. Era de un albastru luminos. Ca mătasea. Altă zi de arşiţă.

Sawle, torpilor şi ex-ordonanţă la careu, veni în grabă lângă Ainslie şi-i întinse chipiul cu un soi de reverenţă, în timp ce Quinton se repezi la scara comenzii şi de acolo în cabina de timonerie.

– Taman ca-n vremurile bune, domnule comandant, spuse Sawle.

„Departe de aşa ceva“, gândi Ainslie.

Intră după Quinton în timonerie, observând, dintr-o privire, dezordinea de acolo, vopseaua scorojită, timonierul zdrenţăros, pe jumătate gol, părând şi mai patetic în faţa marinarilor lui cu arma în mână.

Comandantul cargobotului era olandez, probabil corcit, şi la fel de murdar ca şi vasul.

Ainslie îşi scoase pipa şi o umplu cu mare încetineală, câştigând astfel timp pentru el şi dând oamenilor răgaz să acopere posturile vitale de pe punte şi din sala maşinilor.

– Domnule comandant, am ordin să iau acest vas sub control. În baza împuternicirii pe care o deţin, vom continua drumul cu acest vas până la...

Urmărea faţa comandantului, felul în care gura îi atârna pe jumătate deschisă, Bietul nenorocit! Părea tare speriat.

– ...până la destinaţia sa, Datuk Besar.

Omul începu să bâiguie:

– Eu om sărac, domn' *Kapitein*. Eu nu ştiu nimic de război.

Quinton îi răspunse calm:

– Olanda e invadată. Oricum, vechilor ei colonii le este interzis să ajute inamicul.

Se auziră noi paşi pe scara punţii de comandă şi cartnicul Voysey, al doilea timonier, strigă:

– Am găsit, domnule comandant. Motorină destulă pentru o întreagă afurisită de flotă!

Comandantul vasului îşi lăsă bărbia în piept.

– Eu fac numai ce mi se spune, domn' *Kapitein*.

Ainslie îşi aprinse pipa.

– Bun. Atunci o să ne înţelegem foarte bine,

Aruncă o privire spre distrugător. Barca se întorcea, de astă dată remorcând baleniera, încărcată la rândul ei cu oameni şi arme.

– Semnalizează lui *Arielle* că totul se desfăşoară bine,

Quinton îl privi o clipă:

– *Arielle?* Nici nu i-am văzut măcar numele.

Ainslie îşi îndreptă binoclul asupra celor două bărci.

Halliday făcea parte din noul grup. „Cu atât mai bine, îşi spuse el. Altfel s-ar fi putut ca hârbul ăsta nici să nu mai ajungă vreodată până la Datuk Besar."

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce lampa de semnalizare clipea ca un ochi de diamant, distrugătorul viră brusc,

– Arielle ne semnalizează: „Succes la vânătoare!", domnule comandant, spuse cartnicul Menzies. Apoi privi eu evident dezgust la puntea de comandă murdară, exclamând: Ah, ce cocină!

Ainslie zâmbi.

– Mulţumesc pentru mesaj. Sper că nu va trebui să suporţi cocina asta prea multă vreme,

Forster se afla în micuţa cabină a hărţilor, cu braţele întinse pe o hartă pătată.

– Noroc că am ajuns la timp, domnule comandant, împunse cu distanţierul un punct de pe hartă. Măscăriciul ăsta şi-a trasat drumul drept prin recife.

Ainslie privi în cabina de comandă în timp ce telegraful începu să ţăcăne, iar râşniţa hodorogită pornise să macine iar marea. Da, pentru Forster, pentru cei mai mulţi dintre ei era o glumă. Se obişnuiseră să vadă durerea şi suferinţa, se oţeliseră împotriva lor.

Se uită la comandantul *Kalistrei* care stătea lângă timonă[23]. Doborât, încă un balast aruncat peste bord, plătind preţul războiului.

Pentru el nu era o glumă.

*

* *

Ainslie se simţi scuturat de umăr şi deschise ochii într-o clipă.

– Se luminează de zi, domnule comandant.

Era Forster, arătând surprinzător de treaz.

Ainslie se ridică din scaunul de pai ponosit care fusese adus pentru el pe puntea de comandă a cargoului şi-şi întinse mădularele. Apoi se îndreptă spre tribord şi scrută zarea. Cerul se lumina văzând cu ochii şi, la muchia orizontului, se ivi o strălucire aurie. Nu avea să mai dureze mult. Căscă şi-şi întinse braţele în lături, comparând în gând decorul jigărit, improvizat, care-l înconjura, cu obişnuita lui lume automată.

Quinton se ivi din întuneric, ca o fantomă.

– Domnule comandant, am chemat restul echipajului, iar pe băştinaşi i-am trimis jos. Şi i-am spus şefului mecanic să nu-i scape din ochi pe cei din sala maşinilor.

Ainslie se îndreptă spre balustradă şi o strânse cu ambele mâini, trăgând adânc în piept câteva guri de aer proaspăt.

– Comandantul continuă să susţină că nu există nici un semnal de recunoaştere pentru livrarea încărcăturii. Nu ştiu dacă pot sau nu să mă încred în el. Intrăm direct în lagună şi ancorăm, se pare că astea-s instrucţiunile. Şi acolo urmează să capturăm submarinul. Dacă localnicii nu ne vor sprijini, va trebui să-i lămuresc asupra avantajelor de care s-ar bucura ajutându-ne. Şovăi o clipă, apoi continuă: în cel mai rău caz va trebui să distrugem submarinul.

Quinton îl urmărea cu o atenţie concentrată.

– Şi dacă-i găsim acolo pe japonezi?

– Nu prea-i de crezut, John. Dar dacă sunt acolo, va trebui să stăm de vorbă cu ei. În fond, deocamdată, nu suntem în război. Deocamdată.

O săgeată de lumină străpunse orizontul şi apoi se împrăştie pe cer ca un lichid auriu. Într-un punct, linia luminoasă era ştirbită de o umbră, o bucată de uscat lungă, cocoşată.

– Iată, domnule comandant. Mica noastră insulă. Picată la ţanc, spuse Forster.

– Cheamă-l pe ofiţerul cu artileria. I se păru că-l aude pe Quinton mormăind şi adăugă: Rolul lui e foarte important, John.

Rămaseră tăcuţi, urmărind cum se contura pământul în strălucirea caldă a soarelui, ca o balenă care iese la suprafaţă.

Ainslie ştia că Quinton nu-l prea înghiţea pe ofiţerul cu artileria, ceea ce de altfel se întâmpla aproape cu toţi ceilalţi, locotenentul Peter Farrant fusese ambarcat pe submarine de la începutul carierei sale, dar mai târziu fusese transferat, la cerere, pe uscat. Era genul caracteristic de ofiţer cu artileria, rigid şi competent, produs tipic al şcolii de pe insula Whale, dar la bordul unui submarin se detaşa ca un

cactus într-o grădină de trandafiri.

Ainslie îşi spunea, însă, că nu era nevoie ca Farrant să fie popular; era suficient să fie priceput.

Chiar la bordul celui mai mare submarin, munca ofiţerului cu artileria era limitată. I se cerea de obicei să execute şi sarcini anexe, de la serviciul de cart până la conducerea echipei de abordaj la bordul vaselor comerciale cu aspect dubios. Tunul de pe *Tigress*, de pildă, fusese de calibru mic, de 101 mm; masiva turelă binată de pe *Soufrière* era puţin diferită de aceea a unui crucişător greu, cu care Farrant ar fi fost mai familiarizat.

Ofiţerul urcă pe puntea de comandă cu pistolul la şold şi chipiul tras pe ochi, de parcă ar fi fost plină zi. Era înalt şi slab, cu o faţă îngustă; rareori zâmbea.

– M-aţi chemat, domnule comandant?

– Da. Ţi-ai pregătit oamenii?

Farrant îl privi cu ochii adumbriţi de chipiu.

– Da, domnule comandant. Răspunsul suna ca un „Bineînţeles”. Două mitraliere Bren, restul cu automate.

Lumina se lăţea pe cerul zorilor, presărat, ici-colo, cu scame de nori pufoşi, care reflectau întunecimea densă a mării. Era un loc potrivit pentru completarea unor reparaţii nepretenţioase, îşi spuse Ainslie. Într-o jumătate de oră, sosirea lentă a *Kalistrei* va fi reperată şi raportată.

– E posibil ca francezii să fi pregătit nişte încărcături de sabordare[24].

Aşteptă un comentariu din partea lui Farrant, a cărui viaţă, în fond, ar fi fost primejduită într-un asemenea caz.

Când îl văzu că nu spune nimic, Ainslie adăugă:

– Foloseşte-ţi propria judecată, dar nu vreau să se tragă inutil.

– Am înţeles, domnule comandant. Gura lui Farrant se deschidea şi se închidea cu precizia unui trăgaci. Atâta tot, domnule comandant?

– Da. Du-te la oamenii dumitale.

Se uită peste Quinton şi Forster în cabina de comandă. Era ciudat să vezi marinari englezi la posturile ocupate până atunci de băştinaşi. Gosling, timonierul, se afla la timonă, cu pântecele rezemat de butucul de alamă al acesteia. Menzies, maistrul semnalizator, sta în bordul opus, privind insula printr-un telescop. Pe teuga neîngrijită, de-a lungul parapetului şi îndărătul vinciului, apăreau acum, în lumina tot mai clară, o serie de mogâldeţe ghemuite sau îngenuncheate.

Bătrânul cargobot nu era un vas cu care să fi fost ei obişnuiţi, dar, chiar şi în sălbăticiunea Oceanului Atlantic, mulţi marinari britanici se acomodau cu vase care de mult ar fi trebuit zvârlite la bazinul de fier vechi.

– Pe partea de sud a locului de ancorare este un sat, domnule comandant, spuse Forster. Dar pe hartă apar doua semne care ar

putea să aibă vreo semnificaţie.

– Mulţumesc.

Ainslie ascultă zgomotul de vânturătoare al elicei şi încercă să se pună în pielea comandantului francez. Dacă ar fi căzut nu Franţa, ci Anglia, şi el s-ar fi aflat într-un submarin avariat, pe insuliţa asta inutilă, şi-ar fi sabordat oare nava şi şi-ar fi abandonat echipajul, lăsându-l expus unei capturi?

Se scutură furios. N-avea rost să-şi pună astfel de întrebări. Nici un rost.

Senzaţia de izolare şi de irealitate a războiului, de care reuşise să se elibereze în ultimele ore, îi revenea şi mai pregnant acum, pe cele câteva mile pe care le avea de parcurs. Trecură pe lângă o linie de recife, unde apa arăta ca marea într-o pictură japoneză, şi se îndreptară spre câteva bărci de pescari, cu pânze ca nişte lilieci, încremenite deasupra propriilor imagini reflectate în apă.

Soarele se înălţase, dezvăluind limpede vasul şi insula şi încleştându-i în gheara lui dogoritoare pe oamenii pitiţi în ascunzişurile lor.

Ainslie îşi îndreptă binoclul spre intrarea lagunei şi-l auzi pe Forster spunând:

– Cârma stânga, zece grade. Cârma zero. Drept aşa.

Urmă mormăitul de repetare a ordinului din partea lui Gosling în timp ce manevra cârma.

Intrarea nu putea fi încă desluşită. Promontoriile povârnite erau atât de apropiate unul de celălalt, încât se părea că vasul se îndreaptă spre o plajă.

Se vedeau acum mai multe ambarcaţii, foarte mici, afectate pescuitului local sau altor îndeletniciri cu care-şi câştigau băştinaşii existenţa.

Se auzi fluieratul unei portavoce şi apoi glasul lui Menzies:

– Veghea de la mărul catargului raportează că sunt mai multe bărci legate de-a curmezişul intrării, domnule comandant.

Quinton îşi trase încet răsuflarea.

– Acum ştim. Ne aşteaptă, dar îşi iau măsuri de precauţie.

Ainslie se îndreptă spre portavocea de la sala maşinilor şi suflă în ea. În orice alt moment, ar fi fost comic să ţi-l închipui pe Halliday acolo jos, în străvechea sală a maşinilor cu un singur ax. Era mai obişnuit cu mii de cai putere şi cu tot ce ţinea de conducerea unui submarin modern.

– Şef mecanic? Aici e comandantul.

– Da, domnule comandant. Sus e totul în ordine?

– S-ar putea ca peste vreo treizeci de minute să cam avem bătaie de cap. Intrarea este blocată de bărci. S-ar putea să fie nevoie de toată viteza. Maximum de viteză. Fără să mai ţii seama de

indicatoarele de presiune.

Îl auzi pe Halliday chicotind sec, în timp ce răspundea:

– Toată viteza. Bine, domnule comandant. Cam opt noduri şi chiar şi la atât s-ar putea să sară căldările în aer.

– Destul de bine.

Ainslie închise portavocea şi ridică din nou binoclul la ochi.

– Secund, pune câţiva oameni la prova. Dezbracă-i ca să arate ca nişte derbedei de pe chei. Vreau să dăm impresia că ancorăm.

În timp ce Quinton se grăbea să execute ordinul, Ainslie i se adresă lui Voysey, al doilea timonier:

– Cartnic, transmite ordinul: ancora babord[25] să fie pregătită pentru ancorare.

În următoarele câteva minute avură loc pregătiri însufleţite, în timp ce se ridica presiunea la cabestan[26] şi ancora era coborâtă din nara ei, cu un scârţâit de protest al lanţului. Din când în când, la ruliul vasului, se izbea de bordaj cu un bubuit ca de ciocan uriaş pe un butoi metalic cu motorină.

Gosling observă cu asprime:

– Încă o lovitură zdravănă şi o să între cârligul în blestemata aia de prova.

Ainslie luă pe loc o hotărâre. O privire rapidă la ceas şi una către insulă.

– Încet înainte! Capul drept pe intrare, timonier!

Telegraful[27] dădu un clinchet şi, Gosling îşi apăsă şi mai tare pântecul de timonă, în timp ce privea prin geam spre intrarea lagunei şi mica barieră de bărci.

Ainslie coborî grăbit, soarele arzându-i umerii ca vâlvătaia dintr-un cuptor deschis. Străbătu puntea încinsă şi apoi urcă scara de fier care ducea spre gabia[28] de deasupra bigilor[29].

Marinarul Calver, ochitor la tun, era acum de veghe. Quinton îl alesese. Pe *Tigress* fusese unul dintre cei mai buni oameni. Până şi ochii lui, ca două bucăţi de sticlă pală, îţi dădeau senzaţia de pândă neobişnuită.

– Hei, Calver, dă-mi binoclul tău.

Era un binoclu mare, greu. Un trofeu cules de Calver de pe o vedetă torpiloare italiană capturată. Ainslie potrivi binoclul pe bordura gabiei şi studie intrarea în radă. Văzu bărcile, la fel de mici ca şi cele de la ţărm, iar în două dintre ele desluşi oameni în picioare, urmărind apropierea vasului.

– Nu arată prea grozav, domnule comandant.

Ainslie îşi înfrână dezamăgirea. La început refuzase să creadă că acţiunea putea fi dusă la capăt. Şi acum, când se afla chiar în pragul ei, totul părea irosit, o mare înşelăciune. Mânuia cu grijă binoclul, ştiind că în curând va fi solicitat să coboare pe punte. Un pâlc de

colibe apăru în raza vizuală, satul pomenit de Forster, precum şi nişte copaci răzleţi şi alte bărci la un debarcader. Nu existau bărci trase pe plajă, semn sigur că apa în lagună era adâncă.

Dar, pe de altă parte, nu vedea nici urmă de submarin, sau de ceva asemănător. Să fi intrat submarinul în imersiune în timpul zilei? Înlătură pe dată ideea. Harta şi cele două rapoarte ale serviciului de informaţii dovedeau cu prisosinţă că fundul era stâncos. Coca[30] submarinului o fi fost ea dură, dar nu îndeajuns pentru aşa ceva.

Apoi, deodată, îşi reţinu respiraţia. Lângă dană se vedea o construcţie lungă. Asemănătoare cu una din casele acelea comunale pe care le întâlneşti adesea în Borneo. Aici însă n-avea ce căuta. Era nelalocul ei.

Depuse binoclul în mâinile lui Calver.

– Continuă-ţi veghea. Nu şovăi să mă chemi de îndată ce zăreşti ceva. În timp ce punea piciorul pe scară, îi întâlni privirea luminoasă. Orice afurisit de lucru ai zări!

Soarele îi pârjolea cu atâta putere creştetul şi umerii, încât de-abia îşi putea urmări goana gândurilor. Coborând scara se gândea la acea ciudată clădire lunguiaţă. Destul de firească prin alte locuri, dar mult prea mare pentru un avanpost mărunt ca acesta.

Cei de pe ţărm urmăreau probabil apropierea vasului *Kalistra*, aşteptând să vadă ce are de gând.

Ajunse pe puntea de comandă cu răsuflarea tăiată.

– Chemaţi-l pe comandantul *Kalistrei*. Imediat!

Acesta se afla sub pază în bucătărie. Îşi făcu apariţia într-o clipită, escortat de doi marinari. Ainslie îl înşfăca de braţ şi-l împinse spre geam. Simţea spaima omului şi se ura singur pentru că-i sporea disperarea.

– Vezi bărcile alea? Ce aşteaptă de la noi?

Omuleţul răspunse cu glas întretăiat:

– Să ancoraţi, domn' *Kapitein*. O să trimită pe cineva...

– O să trimită pe dracu', tună Ainslie. Chemaţi-l pe şeful mecanic prin portavoce. Pe dată!

Veghea de la babord strigă brusc:

– Travers[31] babord, submarin ieşind la suprafaţă, domnule comandant!

Glasul lui îţi dădea impresia că nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Quinton îşi înălţă binoclul şi exclamă:

– Ticălos viclean! Probabil că a fost tot timpul prin preajmă şi ne-a pândit.

Ainslie ieşi din timonerie fără să ia seama la agitaţia şi subita îngrijorare care-l împresurau.

Cu mişcări foarte cumpănite îşi potrivi binoclul spre puntea strălucitoare şi pe partea superioară a chioşcului, în timp ce

submarinul continua să se ridice greoi la suprafaţă.

– Şeful mecanic e la portavoce, domnule comandant, strigă Forster.

Ainslie continuă să privească submarinul, mirându-se singur cât se simţea de calm.

– Comunică-i că doresc toată viteza. Ştie el ce are de făcut. Apoi coborî binoclul şi i se adresă lui Quinton: Nu e *Soufrière*. E un submarin japonez.

Pe trăsăturile tuciurii ale lui Quinton văzu strălucind subita înţelegere.

– Maşina e pe drum înainte, domnule comandant, raportă Gosling.

Când vechiul cargou începu să prindă viteză tot mai mare, până şi puntea de comandă porni să dârdâie, ca răspuns la eforturile lui Halliday.

Ainslie se mai uită o dată la submarinul ieşit acum complet la suprafaţă. Siluete micuţe, albe, se foiau dinspre chioşc către tunul din prova, iar pavilionul cu soarele roşu răsărind flutura peste periscoape.

– Ţine capul pe bărcile legate, timonier. Comunică ordinul mai departe: Pregătiţi pentru pintenare!

După care se uită la Menzies:

– Ce ai acolo, semnalizator?

Menzies îşi dezveli dinţii într-un rânjet plin de mândrie.

– Mi-am zis că s-ar putea să aveţi nevoie de el, domnule comandant.

Despături un pavilion al marinei militare engleze, nou-nouţ, şi se uită la Ainslie cu expresia unui câine de vânătoare care aşteaptă comanda de aport.

Dinspre teugă răzbi zvon de glasuri şi Ainslie îi văzu pe Farrant şi pe oamenii lui alergând să-şi ocupe poziţiile, cu armele pregătite.

Era prea târziu pentru noi surprize. Apariţia submarinului japonez le depăşise pe toate.

Cu aceeaşi voce egală îi spuse lui Menzies:

– Foarte bine. Înalţă pavilionul.

Apoi se duse spre geamul dinspre prova şi privi intrarea care părea să se întindă către ei ca două braţe gata să înşface cargoul. Bărcile continuau să stea legate, iar ocupanţii lor arătau prea înmărmuriţi de desfăşurarea lucrurilor ca să se mai poată clinti.

Quinton îşi mută privirea de la pavilionul proaspăt înălţat către submarin şi spuse:

– Pun mâna în foc că i-a cutremurat pe ticăloşii ăştia.

Şi după aceea, asemenea unui imens berbec ruginit, etrava vasului *Kalistra* se năpusti asupra primelor două bărci, iar pe celelalte le zvârli în lături ca pe nişte lăzi goale.

Îşi făcuseră intrarea.

3

DOUĂ DRAPELE

Jos, în sala maşinilor de pe *Kalistra*, şocul fu resimţit cu o forţă de parcă vasul s-ar fi făcut bucăţi, sau s-ar fi turtit dintr-o dată.

Pe una din pasarelele ce se bâţâia, tocită de nenumăratele picioare care o călcaseră de-a lungul anilor, până devenise complet netedă, locotenentul Auguste Lucas, cândva un experimentat ofiţer mecanic în marina franceză, urmărea cu atenţie concentrată scena care se desfăşura jos. Era un breton de vreo douăzeci şi şase de ani, cu o constituţie mai fragilă şi o faţă mobilă, hazoasă, total deosebită de expresia solemnă a lui Halliday, ca şi de cea a asistentului acestuia, ghemuit pe vine, sublocotenentul mecanic Arthur Deacon. Lucas nu numai că era francez, dar şi arăta a francez. N-ar fi putut fi nimic altceva.

Încă nu se obişnuise cu cele ce i se întâmplaseră: Fiorul de neîncredere bruscă, rece, în faţa veştii că Franţa căzuse. Primul său impuls fusese să se întoarcă acasă, la Nantes, pentru a se afla alături de părinţii şi de sora sa la intrarea nemţilor. Dacă în acele momente s-ar fi găsit într-un ancoraj francez, poate că aşa ar fi procedat, deşi nu ar fi putut afirma cu certitudine acest lucru. Dar se aflase într-un port britanic, servind pe un mic submarin costier folosit la patrulări pe Marea Nordului. În aceeaşi noapte coborâse pe ţărm la un miting de masă, ceva care părea mai curând o întrunire sindicală decât una marinărească. Fusese jalnic. Bărbaţii căsătoriţi cerând să plece acasă, cei mai tineri, munciţi de incertitudini, rămaşi fără apărare în faţa subitei capitulări.

Un ofiţer superior din marina militară britanică venise să le vorbească. Desigur că nu vorbea franţuzeşte şi zelosul său apel la loialitate, la „esprit de corps”[32], a fost în bună parte ratat de intermediul unui translator.

Lucas s-a pomenit cu mâna în sus, fluturând-o alături de mâinile celorlalţi. ,,Rămâneţi şi luptaţi! Fiţi solidari şi înrolaţi-vă în rândurile francezilor liberi ai lui de Gaulle!“

De atunci încolo a căutat să fie tot timpul extrem de ocupat şi îşi astupa urechile la poveştile despre britanicii care preluau cu forţa nave franceze ale căror echipaje ceruseră să renunţe la luptă.

Acum era bucuros de hotărârea luată, deşi îşi dădea seama că îşi

[32] Spirit de echipă (fr).

cunoştea prea puţin încă dublurile britanice. Erau atât de amestecaţi, adeseori nesiguri de ei înşişi. Oameni curajoşi, fireşte, dar păreau stingheriţi dacă le spuneai acest lucru; erau întotdeauna gata să-şi ia în râs propriile eforturi ca şi orice altceva. Dar dacă vreunul din afară ar fi cutezat să-i ironizeze, atunci lucrurile se schimbau. „Afurisiţii de străini! Ce ştiu ei“?

Se uită în jos la sala maşinilor. Becurile neacoperite dansau reflectându-se într-o baltă soioasă de spumă şi apă de santină. După toate probabilităţile, îşi spuse el, vasul începuse să se scufunde.

Când Halliday strigă: „Pregătiţi pentru pintenare!” privi scrutător prin ceaţa de aburi. „Cu alte cuvinte, ţineţi-vă cât puteţi de tare!“ gândi Lucas.

Ridică din umeri şi făcu semn unor fochişti băştinaşi să se îndepărteze de maşinile care clănţăneau. „Pintenare? Poate că l-au descoperit pe *Soufrière?”* Îşi aminti de Ainslie, aşa cum îl văzuse prima oară, când acesta venise să-i cunoască pe ofiţerii francezi liberi ce urmau să-l asiste, în această misiune nebunească. Lucas era pregătit să-l deteste pe ofiţerul britanic. Dar Ainslie avea, probabil – gândea el – o bună intuiţie în ce priveşte oamenii. Le spusese:

– Destindeţi-vă, domnilor, eu sunt scoţian. Amiralitatea nu-şi prea ia riscuri când e vorba de dumneavoastră!

Acum, în faţa pericolului ca vasul *Kalistra* să eşueze sfărâmat de bariera de bărci, Lucas uitase de Anglia cu plaiurile ei verzi, şi dârele de fum alb care se prelingeau sus, deasupra capului, când tinerii piloţi îşi susţineau duelurile zilnice.

Fochiştii răcneau prin aburi ca nişte suflete căzute în flăcările iadului, dar greoiul cargou se afla încă în mişcare şi, din câte îşi dădea seama Lucas, nu se scufundase.

– Veniţi pe punte! urlă Halliday. Vi s-a ordonat pas alergător!

Când trecu pe lângă el, Halliday îl prinse de braţ, mâna lui lăsându-i o pată neagră pe mânecă.

– Fii prudent! Mai târziu o să am nevoie de dumneata!

Lucas zâmbi. Nu reuşise să-l descifreze pe Halliday. N-ar fi putut spune dacă acesta îl aprecia ca persoană, sau avea nevoie doar de experienţa lui.

Pe punte îl întâmpină un soare orbitor şi, în timp ce fu înghiontit deoparte de o echipă de marinari înarmaţi care alergau, zări cu uimire că de-a lungul vasului se întindea uscatul.

Îl văzu pe ofiţerul cu artileria, locotenentul Farrant, cu mâinile în şold, un picior pus teatral pe o baba[33], privind uscatul şi câteva scânduri săltate de valuri, rămăşiţe a ceea ce trebuie să fi fost nişte bărci.

Nu-i plăcea Farrant. Dar nu din cauză că era britanic. Tipi ca Farrant

se găseau în fiecare marină.

Ofiţerul cu artileria îl privi cu ochi reci:

– Era şi timpul.

Lucas îşi tamponă faţa.

– Şi? Alţi paşi în goană, de astă dată ai secundului, care strigă:

– Acostăm cu tribordul!

Îl răsuci pe Lucas pe călcâie şi-i arătă construcţia lunguiaţă de lângă molul pricăjit.

– Comandantul crede că submarinul se află acolo.

Deodată izbucniră strigăte de spaimă pricinuite de o puternică zguduire a punţii. O stâncă neconsemnată pe hartă, sau o epavă, cine putea şti, şi, oricum, era prea târziu.

Quinton se întoarse şi alergă îndărăt pe puntea de comandă.

– Apropo, băieţi, avem în pupa un submarin japonez. Rosti aceste cuvinte şi plecă.

Lucas îşi privi camarazii care se adunau de-a lungul parapetului şi al balustradei, cu feţe serioase, de pe care veselia se evaporase. Se uitau cu toţii spre uscat, spre sat şi spre grupurile de oameni cuprinşi de spaimă, care năvăleau din case.

Fără nici un fel de avertisment, războiul, pentru care ei nu purtau nici o vină, se întorsese cu ferocitate împotriva lor.

Farrant se adresă cartnicului său:

– Acum, Osborn, vreau să conduci echipa de acoperire. Să ai la îndemână câteva grenade. Cunoşti instrucţiunile.

De undeva, prin fuiorul de fum al coşului şi peste larma ventilatoarelor şi a motoarelor, răsună o împuşcătură.

Farrant se uită uimit la cartnic. Pe faţa lui Osborn se aşternu aceeaşi expresie de uimire şi, apoi, răsuflând gâfâit, se prăbuşi în genunchi, în timp ce o pată mare de sânge ţâşnit din stomac se lăţea, înmuindu-i parcă în vopsea centironul şi armele.

Lucas se repezi să-l ajute, dar un marinar strigă răguşit:

– Nu mai are rost, domnule locotenent. S-a zis cu el.

Lui Lucas aproape că nu-i venea să creadă. Un om care murise...

Se întoarse, când Farrant i se adresă cu duritate:

– Asta vine, cred, de la ai dumitale. Ai face mai bine să-ţi ascunzi gradele. S-ar putea să nu fie prea gentili cu războinicii lui de Gaulle.

Lucas se îndepărtă, ştiind bine că dacă i-ar răspunde lui Farrant lucrurile s-ar înrăutăţi şi mai mult. Simţea c-ar fi putut să-l ucidă.

Din zgâlţâitul lui punct de observaţie de pe puntea de comandă, Ainslie văzuse o parte din scenă şi ghicise restul. Avea să-i reproşeze el mai târziu lui Farrant, dar în clipa de faţă...

– Priviţi, domnule comandant! strigă Forster ferindu-se, în timp ce câteva gloanţe plesniră în timonerie sau şuierară pe suprafaţa apei ca nişte demoni. Priviţi!

Refuzul vasului *Kalistra* de a ancora, dramatica sa intrare şi, în chip de supliment, apariţia submarinului japonez, îi luase pe toţi prin surprindere, descumpănindu-i.

Ainslie comandă: „Cârma banda dreapta[34]”, iar vasul hodorogit viră poticnindu-se în direcţia molului. Atunci dădu pentru prima oară cu ochii de giganticul *Soufrière*.

De sub adăpostul unei structuri de rogojini şi tulpini de bambus împletite, submarinul – cu balasturile şi tancurile golite pentru a micşora cât mai mult cu putinţă pescajul – arăta parcă şi mai uriaş în contrast cu spaţiul îngrădit.

De-a lungul unuia dintre balasturi se vedea spumă şi, o clipă, Ainslie avu impresia că nava se mişcă, ceea ce-l făcu pe dată să chibzuiască cum să oprească şarja cargoului şi să-l întoarcă la timp, pentru a preveni ca submarinul să-i scape. Dar spuma se datora probabil unui generator sau unei pompe, pentru că, văzându-i parâmele date la mal, Ainslie ştiu că submarinul nu era în condiţia de a porni.

Alergă spre capătul punţii de comandă.

– Ofiţerul cu artileria! E posibil să încerce sabordarea!

Îl văzu pe locotenent încuviinţând printr-un semn din cap, înainte de a comanda câtorva dintre oamenii săi să se aşeze pe teugă, lângă punctul de impact.

Câteva împuşcături pârâiră în direcţia *Kalistrei*, iar Menzies bombăni:

– De ce naiba nu-i băgăm noi la fund?

Ainslie îşi luă chipiul de pe rastelul cu pavilioane de semnalizare şi şi-l îndesă peste părul ciufulit. Apoi ieşi în plin soare, perfect vizibil tuturor privirilor de pe ţărm şi de pe submarin; înălţă megafonul şi strigă:

– Suntem Marina Regală Britanică! Am ordin să preiau de îndată controlul asupra navei dumneavoastră!

De pe puntea de dedesubt îşi auzi cuvintele repetate în franceză. Era glasul locotenentului Cottier, tovarăşul lui Lucas.

Ainslie simţi năduşeala şiroindu-i pe piept şi pe şira spinării în broboane fierbinţi. Şi, totuşi, sângele îi îngheţase în vine, în aşteptarea înnebunitoarei lovituri. Întunericul brusc care urmează glonţului ce-şi atinge ţinta. Ca în cazul bietului Osborn.

Dar în acea clipă, peste întinderea apei, răsună răspunsul, dur şi metalic:

– Dacă încercaţi să abordaţi nava, o distrug!

Ainslie îşi miji ochii. Cel puţin acceptau să discute.

Probabil că răspunsul venise de la comandant, de la Poulain. Măsură distanţa ce-l despărţea de submarin, în timp ce *Kalistra* înainta greoi spre mol.

– Jumătate viteză înainte!

Simţi răspunsul vasului şi avu impresia că prova plonjează uşurată. Mai puţin de jumătate de cablu[35] distanţă de parcurs.

– Aşteaptă comanda, timonier!

Înalţă din nou megafonul.

– Un submarin japonez se află pe punctul de a intra în lagună! Dacă noi ne-am retrage acum, cred că nu vă îndoiţi de soarta care v-ar aştepta pe dumneavoastră şi pe oamenii dumneavoastră.

Din colţul gurii dădu comanda:

– Vino încet la tribord, timonier! Uşurel!

De undeva, de dedesubt, auzi un marinar tuşind şi pe altul mârâind nervos printre dinţi. Osborn zăcea pe locul unde căzuse, cu braţele şi picioarele zvârlite în lături, într-o baltă de sânge cu ochii deschişi, pironiţi pe un punct deasupra catargului.

Acum totul depindea de echipajul de pe *Soufrière* şi de comandantul său. Veştile care răzbiseră din Indochina erau înspăimântătoare. Se vorbea de atrocităţile săvârşite de japonezi împotriva bărbaţilor, femeilor şi copiilor, fără deosebire. Şi soarta echipajului de pe submarin, dacă se va împotrivi unui atacant atât de necruţător, avea să fie cumplită.

Auzi un marinar exclamând alarmat când uriaşa turelă a submarinului, aflată la nivelul punţii de comandă a cargoului, porni să se rotească în direcţia lor, cele două ţevi de tun mişcându-se până când prinseră în colimator corpul vasului *Kalistra*.

Ainslie fixă cu privirea tunul cel mai apropiat, fără să încerce vreo senzaţie anumită, dar străduindu-se să înţeleagă. Îşi vedea moartea cu ochii. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi trebuit să moară! Dar nu în felul ăsta!

Deodată îşi dădu seama că ţeava tunului nu se mai afla în raza lui vizuală. Turela încetase să se mai rotească, în schimb văzu câţiva marinari, îmbrăcaţi în alb, căţărându-se printr-un tambuchi de deasupra turelei şi rămânând cu braţele atârnate de-a lungul corpului, într-o atitudine de descurajare ce părea aproape suferinţă fizică.

– Ne garantaţi siguranţa vieţii?

Ainslie ar fi vrut să măsoare distanţa care-i mai separa de ei, dar acum nu îndrăznea să se mai mişte.

Îl auzi pe Quinton preluând manevra. Probabil că-i ghicise, îi înţelesese îngrijorarea.

– Da. Nu suntem în război cu japonezii. Dar dacă submarinul acela se interpune, vom fi în război cu ei.

Quinton comandă repezit:

– Cârma banda tribord! Stop maşina!

Vasul începu să se întoarcă greoi spre chei. Apoi se auzi din nou comanda:

– Cârma zero!

Tensiunea devenise de nesuportat şi, pe măsură ce cargobotul străbătea ultima fâşie de apă, submarinul părea să-şi dilate dimensiunile.

– Pe drum înapoi!

Quinton veni în fugă lângă Ainslie, în timp ce telegraful suna zgomotos. Apoi, în aceeaşi clipă când Gosling zbiera: „Telegraful nu răspunde, domnule comandant!“, Quinton exclamă: „Dumnezeule! Intrăm în el!“

Dar Forster izbutise să ia legătura cu Halliday prin portavoce şi, exact la o distanţă de cinci iarzi[36] de partea cea mai îngustă a danei, *Kalistra* se opri tremurând din toate mădularele şi apoi, cu un suspin adânc, acostă la chei, făcând zob un bordei de pe mal şi dărâmând un morman de butoaie de petrol goale.

Ainslie plecă grăbit de pe puntea de comandă, iar Quinton îl urmă. Câţiva marinari coborâseră pe chei, încercând să găsească, de-a lungul submarinului şi în jurul chioşcului, puncte de sprijin de care să se poată agăţa cu mâinile, pentru a urca la bord. Alţii încercau să fixeze în grabă parâmele cargoului sub ploaia de înjurături şi ameninţări ale cartnicului Voysey.

Când Ainslie se urcă pe o schelă îngustă – unica modalitate de trecere la bordul submarinului *Soufrière* – văzu un grup de marinari francezi ţinuţi sub ameninţarea pistoalelor de câţiva dintre ceilalţi membri ai echipajului.

Rosti liniştit:

– Secundule, ia-i sub supraveghere. Fără brutalitate. Vom avea parte de destule necazuri mai târziu. Iar voi doi veniţi cu mine, adăugă adresându-se către Farrant şi Lucas.

Porni între cei doi şi urcă pe puntea cenuşie a submarinului *Soufrière*. Un moment mai târziu, privea la tricolorul care flutura la bastonul de pe chioşc; îl salută ducându-şi mâna la chipiu.

Un locotenent francez, cu faţa bătută de vânt şi o expresie încordată, îi ieşi în întâmpinare, spunându-i:

– Pe aici, domnule.

Apoi îi aruncă o privire întrebătoare lui Lucas şi înălţă din umeri. Gestul lui putea avea orice semnificaţie.

Ainslie se întoarse să-i pună o întrebare lui Lucas, dar acesta privea ţintă la pavilion, eu ochii împăienjeniţi de emoţie. Ţinea pumnii strânşi.

Ainslie îi atinse braţul şi zări urma neagră lăsată de Halliday pe mânecă.

– Lasă, Lucas, va veni ziua. Va veni ziua când te vei întoarce acasă.

Apoi, cu un semn din cap către marinarii englezi şi francezi care îl măsurau din priviri, îl urmă pe locotenent prin masiva uşă etanşă şi intră în chioşc.

Interiorul submarinului *Soufrière* arăta încă şi mai impresionant decât puntea, dacă aşa ceva era cu putinţă. Postul central părea de două ori mai mare decât oricare altul din câte văzuse Ainslie până atunci, iar echipamentul, cadranele şi manetele aparatului central de lansare a torpilelor străluceau ca noi, de parcă nava atunci fusese armată. Ciudat era însă numărul restrâns de oameni la bord. Câte un mic grup, ici şi colo, uitându-se la Ainslie şi la însoţitorii săi, ca la nişte făpturi picate din lună.

Zgomotul generatoarelor şi al ventilatoarelor răzbea înăbuşit şi îndepărtat, sporind senzaţia că uriaşul submarin era mai curând sigilat decât adăpostit.

Ofiţerul francez se opri pe un culoar, lângă o cabină ascunsă de draperii şi spuse:

– Domnul *capitaine* vă aşteaptă înăuntru.

Ainslie aruncă o privire însoţitorilor săi:

– Voi rămâneţi aici.

Se forţa să le vorbească pe un ton calm, pentru ca nu cumva să le transmită vreo undă de îngrijorare care, prin ei, să se comunice şi celorlalţi, aprinzând astfel scânteia unor serioase tulburări. Ar fi fost posibil să fie luaţi cu toţii prizonieri, sau chiar împuşcaţi, asemenea cartnicului. Totul depindea de următoarele minute sau chiar secunde. Trebuia să-şi înfrâneze nevoia de acţiune, trebuia să alunge din minte imaginea celuilalt submarin. Trebuia să uite totul.

Păşi peste pragul porţii etanşe şi-şi descoperi capul, în timp ce draperiile date la o parte se îmbinau la loc în urma lui. Şi această cabină, un lux rar pentru comandantul unui submarin, era dramatică şi impresionantă, o versiune modernă a lui Jules Verne. Rafturi cu cărţi frumos aranjate, o cuşetă ascunsă de perdele şi, fixat în podea, un birou care putea sta cu cinste în orice instituţie. Dar atenţia lui Ainslie fu pe dată atrasă de comandantul navei. Michel Poulain era un bărbat scund şi foarte îngrijit, cu barbă neagră, uşor încărunţită pe la margini şi ochi foarte pătrunzători. Se ridică încet, indicând din priviri un scaun liber.

Firește că părea un lucru imposibil, dar Ainslie avea senzaţia că Poulain aşteptase şi proiectase de luni de zile această întâlnire. Temându-se de ea, dar, pe de altă parte, nădăjduind ca cineva să-i ia de pe umeri răspunderea autoimpusă.

Poulain se aşeză din nou, cu multă precauţie.

– Îmi pare rău de marinarul dumneavoastră care a fost împuşcat. Ştiţi... sunt lucruri care se întâmplă.

Engleza lui, ca şi întreaga-i persoană, era uniformă, bine modulată.

Ainslie se aplecă în faţă, resimţind presiunea tăcerii şi încercând senzaţia că imensa carcasă se închide asupră-i ca o carapace.

– Domnule comandant, eu v-am spus purul adevăr. În actuala

situaţie a frontului, nu ne putem îngădui să întărim resursele inamicului. Submarinul dumneavoastră trebuie împiedicat să cadă în mâini vrăjmaşe.

Lăsă să plutească în aer ecoul cuvintelor, apoi adăugă:

– Într-un fel sau altul.

Poulain îşi roti privirea prin încăpere, ca şi cum nu-i auzise spusele. În cele din urmă rosti:

– *Soufrière* a încetat să fie un simplu *sous-marin*. Simbolizează acum o parte din Franţa. Atâta timp cât se află aici, constituie pentru noi un sprijin moral, ceva de care ne putem crampona şi în care putem crede. În curând, războiul va lua sfârşit. Voi, britanicii, vă amăgiţi singuri.

Pentru prima dată de la începutul întrevederii zâmbi, ceea ce îl făcu să arate incredibil de trist.

– În cel mai rău caz, continuă el, veţi fi şi voi invadaţi şi veţi fi supuşi tuturor ororilor ocupaţiei. Iar în cel mai bun caz, nu puteţi spera decât într-o situaţie lipsită de orice soluţie, un armistiţiu infam, care să vă lase mai departe singuri în neajutorata voastră izolare.

– Astea sunt condiţiile în care ne aflăm actualmente, răspunse Ainslie, silindu-se să nu ciulească urechea la zgomotul înăbuşit de paşi care se auzeau de deasupra. Nu avea cum să-şi dea seama dacă erau oamenii lui sau ai lui Poulain. Dar, continuă el, nu avem de gând să ne lăsăm. Nu ne stă în fire. Îşi desfăcu larg mâinile, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă cabina. Dar bastimentul dumneavoastră – pentru că mi-e greu să-l denumesc doar navă – ar putea să însemne un dezastru pentru noi şi, indirect, pentru Franţa.

Poulain oftă.

– Aveam intenţia să-l duc undeva mai aproape de patrie. Poate că în Africa de Nord. Cred că v-aţi dat seama că nu dispun de echipaj, mai puţin de jumătate din necesar. Înălţă din umeri cu un gest grăitor. Au avut motivele lor să mă părăsească. Nu am încercat să-i împiedic.

Se auziră paşi pe culoar şi apoi, după o scurtă şi murmurată conversaţie cu Farrant, Quinton dădu draperiile la o parte şi îşi făcu apariţia.

Îl salută pe Poulain cu o formală înclinare a capului, apoi spuse:

– Regret, domnule comandant, că vă stingheresc, dar nava japoneză tocmai intră în lagună. Aruncă o privire francezului şi adăugă cu răceală: Cred că ar fi mai bine să o luăm din loc.

Poulain răspunse cu glas potolit:

– Îmi exprim tot respectul pentru hotărârea dumneavoastră. Dar vă cer aceeaşi favoare şi în ce ne priveşte. Se ridică în picioare şi începu să se învârtească prin cabină. Nu putem intra în imersiune. Am avut necazuri cu cârmele de asietă[37] din prova. Un nebun exaltat a încercat să le scoată din uz pe vecie. L-am înmormântat în mare, adăugă pe un

ton mai dur. Am făcut unele reparaţii, dar nu îndeajuns. Oricum, dacă-mi puteam procura o provizie suplimentară de combustibil, aveam de gând să pornesc la suprafaţă, pe o altă rută, mai puţin primejdioasă.

Ainslie era sigur că acum sosise momentul, deşi nu-şi dădea seama ce anume îl făcea să simtă acest lucru. Poate că însuşi Poulain dorea ca planul său iniţial să fie zădărnicit. Oricum însă, Ainslie avea şi alte griji pe cap, în afară de *Soufrière*. Trebuia să se preocupe de oamenii săi şi de marinarii francezi.

Se ridică în picioare.

– Secund, continuă punerea în aplicare a instrucţiunilor. Lucas şi asistentul său să-l ajute pe şeful mecanic, restul rămâne la iniţiativa dumitale. Şovăi o secundă: Spune-i lui Menzies să ridice un alt pavilion...

– *Non!*

Doar un singur cuvânt, dar părea să se fi smuls din pieptul lui Poulain. Îşi reveni încet la vechiul său calm şi îşi luă chipiul, spunând:

– Mai întâi voi cobori pavilionul nostru.

Ainslie îl urmă în strălucitorul post central.

Farrant întrebă într-o şoaptă şuierătoare:

– Ce tot aşteptăm, domnule ofiţer secund? Stăm aici ca raţa pe uscat.

Quinton îi aruncă o privire sfredelitoare:

– Ţine-ţi gura! Îţi imaginezi măcar un singur moment că domnul comandant nu ştie ce face? Du-te sus şi pregăteşte manevra de plecare şi fii gata de tăiat parâmele, dacă se dă un astfel de ordin.

Îl urmări pe locotenent îndepărtându-se, cu ceafa înroşită de furie, deasupra gulerului cămăşii.

– Dobitoc! adăugă ca pentru sine.

– Mă duc la pupa, spuse Lucas. Trebuie să lipesc etichete cu denumirile englezeşti pe comenzi, ca oamenii voştri să se poată descurca.

– Bună idee! exclamă Quinton, bătându-l pe umăr. Oricum, cine ştie franţuzeşte?

Pe punte, Ainslie îşi dădea seama o dată în plus de schimbare. Cea mai mare parte a marinarilor francezi dispăruseră dedesubt, unde aveau să fie supravegheaţi, dar nu hărţuiţi. Lucrurile decurseseră lin. Îl auzi pe Voysey răcnind:

– Atenţie la pavilion!

Tricolorul francez coborî încet, pentru a fi imediat înlocuit cu cel de-al doilea pavilion al Marinei Regale Britanice, adus de Menzies.

Ar fi trebuit să aibă loc o ceremonie, îşi spuse Ainslie, dar probabil că se va oficia mai târziu. Numai că atunci va fi tardivă. Lipsită de semnificaţie. În acest moment, un comandant îşi pierdea nava,

singurul său fir de nădejde. Şi o făcea cu demnitate. Marinarii britanici priveau cu indiferenţă şi un mecanic francez izbucni în hohote de plâns, în timp ce Poulain îşi împături pavilionul şi-l salută apoi pe cel britanic.

Ainslie i se adresă:

– Suntem în criză de timp, domnule comandant, vă înţeleg perfect că aţi dori să vă duceţi în cabina dumneavoastră, dar...

Poulain îl privi pe deasupra pavilionului împăturit şi-i răspunse cu mândrie:

– Nava este gata de pornire. Aşa a fost tot timpul, din clipa când a fost armată. Aruncă o ultimă privire în jur. Voi rămâne lângă dumneavoastră, adăugă el, până ce veţi prelua totul. După aceea...

Îşi curmă vorba.

Cât de straniu i se părea lui Ainslie să stea pe puntea de comandă, privind dincolo de două lungi ţevi de tun. Trecerea se efectuase aproape în întregime. Oamenii lui se agitau acum pe puntea prova, în timp ce alţii alergau de-a lungul cheiului, desfăcând parâmele de legătură şi ridicând schela.

Ainslie privi tuburile portavoce şi comenzile manuale de sub apărătoarea de vânt a punţii de comandă, amintindu-şi de toate fotografiile şi schemele acestui sistem, pe care le studiase în Anglia.

Văzându-i ezitarea şi luând-o drept nesiguranţă, Poulain îi indică o portavoce spunându-i:

– Asta de aici.

– Postul central. Aici comandantul.

– La ordin, domnule comandant, răsună vocea lui Quinton, foarte sigură pe sine şi netulburată.

– Puneţi oamenii de veghe pe puntea de comandă. Faceţi gata de marş armamentul principal. Cât mai repede cu putinţă.

O serie de oameni se căţărau prin tambuchiul chioşcului şi în fiecare bord se monta câte o mitralieră puternică, ale căror benzi cu cartuşe se încolăceau pe jos şi prin tambuchi ca nişte şerpi de metal.

Puntea de comandă fu zgâlţâită de o hurducătură şi Ainslie văzu o coloană de fum albăstrui înălţându-se de la pupa deasupra construcţiei lunguieţe, când motoarele diesel prinseră viaţă, tuşind răguşit.

– Reduceţi springurile!

Ainslie stătea pe grătarul de oţel, urmărindu-şi oamenii care se luptau cu parâme şi cabluri străine pentru ei. În pofida copleşitoarei sale responsabilităţi şi a pericolului posibil ca submarinul japonez să încerce a le opri plecarea, Ainslie simţi emoţia năpădindu-l asemenea unui stupefiant.

– Armamentul principal închis, gata de marş, domnule , comandant. Timonierul a preluat timona. Cap compas[38] doi-trei-zero.

Ainslie aruncă o privire spre repetitorul girocompasului[39] şi luă rapid un relevment[40] la promontoriul cel mai apropiat. Lateral putea zări submarinul japonez, stând nemişcat ca un rechin la soare.

– Ofiţer secund, când ne îndepărtăm, spune-i ofiţerului cu artileria să orienteze turela către celălalt submarin şi să încarce tunurile cu proiectile semiperforante. Ţinta se va afla cam pe la verde[41] patru-cinci.

Un război al nervilor. O singură torpilă lansată de japonezi ar fi pus capăt tuturor încercărilor. Dar priveliştea celor două gigantice ţevi trebuia să-şi facă efectul.

Quinton reveni pe puntea de comandă.

– Domnule comandant, ofiţerul cu artileria spune că nu le poate manevra, pentru numele lui Dumnezeu!

Ainslie îşi umezi buzele. Totul se precipitase prea vertiginos. Dacă n-ar fi fost japonezii acolo, desigur că Farrant ar fi avut timpul necesar să descopere clenciul. Se forţă să răspundă calm:

– Nu-i problemă. O să le dăm noi de capăt.

Voysey zbieră de la prova:

– Am redus parâmele, domnule comandant. Au mai rămas numai prova înainte şi pupa înapoi.

Poulain stătea alături de Ainslie, urmărind totul. La un moment dat spuse:

– Oamenii de la turelă vor asculta de mine. Doriţi să-i aduc ca să-i instruiască pe ai dumneavoastră?

– Mi-e teamă că-i prea târziu, răspunse Ainslie cu un zâmbet grav. Mola[42] pupa! strigă el după o clipă.

Văzu celălalt pavilion englez, înălţat pe vasul *Kalistra*, dispărând brusc şi se întrebă cum avea să navigheze acum cargobotul. Probabil că o s-o ducă mai bine sub japonezi decât sub proprietarii lui iniţiali. O s-o mai întindă câţiva ani şi o să mai tragă câteva transporturi obosite.

– Mola prova!

Îl auzi pe Voysey repetând mormăit ordinul şi apoi răspunsul strigat:

– Liber peste tot, domnule comandant!

Ainslie trase aer în plămâni.

– Amândouă încet înainte!

Ascultă apa spumegând în jurul elicelor şi apoi văzu cheiul jigărit începând să lunece spre pupa. Înaintau.

Foarte încet, prova teşită a lui Soufrière lunecă de sub improvizata construcţie lunguiaţă, tuburile periscoapelor sfâşiind împletitura de rogojină şi îngăduind noului pavilion să fâlfâie în briza fierbinte.

– Toată lumea sub punte.

Ainslie îşi ridică binoclul şi studie deschiderea canalului.

– Închideţi toate porţile etanşe.

Oamenii se zoreau prin preajmă, uitându-se când la el, când la cer, de parcă se aşteptau să-i vadă pentru ultima dată şi pe unul şi pe altul.

– Cap compas doi-trei-cinci!

Mormăitul familiar al lui Gosling:

– Cap compas doi-trei-cinci, domnule comandant!

Ainslie şi-l imaginã, cu silueta lui corpolentă aplecată peste scaunul de metal, aşa cum îl mai văzuse de un milion de ori.

– Submarinul japonez semnalizează, domnule comandant! strigă brusc Menzies.

Ainslie îşi ridică din nou binoclul, în timp ce maistrul descifra clipirile lămpii semnalizatoare.

– Cer să întoarcem nava, domnule comandant. Pentru parlamentari.

Cuvintele acestea fură ca un fel de duş răcoritor pentru Ainslie. Japonezii nu îndrăzneau să deschidă focul. Nu din cauza legilor internaţionale, ci din instinct de conservare. O singură torpilă lansată spre Soufrière, la această distanţă redusă, ar fi avut efectul unei bombe gigantice. Lanstorpilele submarinului *Soufrière* erau încărcate toate, iar Quinton îl informase că mai existau patruzeci de torpile de rezervă. Toate acestea, plus muniţia, combustibilul şi, probabil, explozia motorinei confiscată de pe *Kalistra*, ar fi făcut să sară întreaga lagună în aer.

– Răspunde japonezilor: „Cererea respinsă. Submarinul *Soufrière*, aflat în serviciul Majestăţii Sale, părăseşte portul“.

Menzies îşi încleştă dinţii, apoi îşi puse lampa în mişcare, satisfăcut de răspunsul lui Ainslie.

Acesta din urmă se întoarse să vadă reacţia lui Poulain la cuvintele lui, însă micul franţuz dispăruse sub punte. Cheiul se îndepărtase simţitor, dar pe ţărm şi în sat nu se zărea ţipenie de om.

Auzi un scrâşnet uşor şi zări turela începând să se rotească; întâi tunul din dreapta, apoi cel din stânga se mişcară în sus şi în jos, pentru a demonstra că sunt gata de tragere. Era, desigur, o falsă ameninţare, dar de mare efect asupra japonezilor, al căror tun nu avea mai mult de 76 mm. Ainslie se întoarse la prova comenzii şi mai luă un relevment la girocompas.

Largul mării era în faţă, îngrădit încă de cele două promontorii gemene, asemenea unei suprafeţe de sticlă albastră.

Atinse paravanul, simţindu-se pătruns de tărie. Zâmbi: „Lighioana!“

– Japonezii nu ne urmăresc, domnule comandant, spuse Menzies.

Ainslie se aplecă peste portavoce.

– Secund, spune-i mecanicului şef să mărească la maximum numărul de rotaţii. Până ieşim în larg. Ca să aibă ăia ce ţine minte!

Puţin mai târziu, în timp ce valul despicat de etravă spumega de o parte şi de alta a provei, spărgându-se de stânci şi măturând din cale

epavele lăsate de faimoasa năpustire a *Kalistrei*, uriaşul submarin ieşi în larg, lăsând un siaj ca o imensă trenă albă, drept de parcă ar fi fost trasat cu rigla.

Numai când se asigură că celălalt submarin nu-i urmărea, se îndură Ainslie să-i elibereze pe oameni de la posturile de luptă. După care îl gratifică pe Quinton, spunându-i:

– Vezi dacă le poţi da ceva de mâncat şi de băut. Ar mai slăbi tensiunea. Pe urmă pune-i pe-ai noştri la treabă. Să-şi reînveţe lecţiile. Vreau ca atunci când ne înapoiem la Singapore să meargă lucrurile ca pe roate.

Prin portavoce, îl auzi pe Quinton chicotind şi răspunzându-i:

– Am pus mâna pe cea mai bună pradă a sezonului, aşa-i?

Dacă *Soufrière* resimţea cumva brusca schimbare de stăpân, în orice caz nu o arăta. Dar fostul său comandant, „Capitaine de frégate” Michel Poulain, un om care simţise nevoia să creadă că, într-o bună zi, lucrurile vor redeveni de la sine aşa cum fuseseră, nu putuse accepta întorsătura. După ce-l lăsase pe Ainslie pe punte, se dusese în tăcere în cabina lui şi-şi trăsese un glonţ în tâmplă.

O umbră întunecată se lăsă peste submarinul aflat la suprafaţă. Poulain, înfăşurat în drapelul francez, şi cartnicul Osborn, înfăşurat în cel britanic, fură înmormântaţi în valurile mării.

Ainslie închise cartea de rugăciuni şi-şi puse chipiul. Poate că această simplă înmormântare era o prevestire. Sau, mai cu rând, un simbol.

4

LUCRUL ÎN SINE

Căpitanul-comandor Gregory Critchley îl urmă pe Ainslie în spaţioasa cabină a submarinului *Soufrière*, spunându-i:

– Ai face mai bine să închizi uşa, Bob. Nu vreau să ne audă întreaga navă.

Ainslie îşi desprinse ele pe gât cureaua binoclului şi-l aşeză pe birou, lângă chipiu. Afară se luminase de ziuă şi, conform ordinelor, *Soufrière* intrase în zori în rada militară din Singapore, unde nu-l întâmpinase decât un remorcher solitar şi o navă de pază a coastei.

Drumul de întoarcere de la insuliţă fusese pasionant şi Ainslie era mândru de felul în care oamenii lui îşi adunaseră şi-şi folosiseră toate cunoştinţele teoretice şi toată priceperea. Surveniseră, desigur, câteva greşeli, dar nimic prea serios şi nimic pe care locotenentul Lucas şi tovarăşii săi să nu-l fi putut pune imediat la punct printr-o rapidă traducere din franceză în engleză sau preluând ei înşişi aparatele buclucaşe.

Acum, legat zdravăn de o navă bază cu bordaj înalt, care-l masca aproape total de privirile celor din baza navală şi ale întregii omeniri, submarinul trăia un fel de insultă, ca o palmă pe obraz.

Critchley stătuse la bordul vechii nave bază, aşteptându-i şi urmărindu-i în timp ce se legau la aceasta după acostare. Până acum nu spusese mare lucru, dar Ainslie îl cunoştea îndeajuns ca să-i poată descifra simptomele. Frustrare, furie, disperare. Ba chiar, deşi îmbrăcat în şort şi cămaşă albă, Critchley reuşea să evoce întru totul identitatea lui de om cu haine şifonate. Cascheta îi era mânjită cu o dâră de grăsime, ca o notă de sfidare.

Ainslie i se adresă cu glas potolit:

– E o navă minunată, Greg. Cu puţină muncă şi cu ceva piese de schimb pot s-o readuc la strălucirea iniţială. A fost construită pe vremea când şantierele dispuneau de timp şi de bani ca să facă lucruri bune. Şi când te gândeşti că tot ce am urmărit noi n-a fost decât s-o ferim de mâini vrăjmaşe.

Critchley îl privea fix, în timp ce Ainslie turna whisky în două pahare. Apoi, aproape smulgând paharul din mâna lui, spuse:

– Aici sunt cu toţi turbaţi, nebuni de legat.

Îşi puse pe masă paharul golit şi continuă să se uite ţintă la Ainslie:

– Când am primit raportul că aţi pus mâna pe submarin, m-am dus la şeful de stat major al bazei. Am crezut că o să sară în sus de

bucurie, ca şi mine. Nici gând. Toate s-au schimbat din nou, dacă au fost cumva altfel de la bun început. Ai văzut navele nou-sosite?

Ainslie încuviinţă din cap. Fusese o privelişte impresionantă în lumina zorilor. În timp ce-şi croiau drum printre geamanduri şi ambarcaţiile ancorate, zărise două mari nave de luptă dominând întregul port, ca două cetăţi cenuşii. Noua navă de linie *Prince of Wales* şi crucişătorul de bătălie *Repulse*, cele mai puternice unităţi pe care le adăpostise Singapore de multă vreme încoace. Erau menite să ridice moralul oricui s-ar fi temut că japonezii or să-şi piardă interesul în cuceririle lor din Indochina şi or să-şi mute atenţia mai încoace. Pe de altă parte, oamenii pe care-i cunoscuse Ainslie pe insulă ar putea vedea în această demonstraţie de forţă o nouă dovadă a invincibilităţii lor.

Critchley îşi dădu drumul:

– Idiotul ăsta de aici a zis că Marina va manevra această nouă escadră în felul în care nemţii folosesc *Tirpitzul* lor în Norvegia. O ameninţare, un avertisment dacă vrei, pentru a lega de mâini forţele inamice. Critchley îşi scuturã capul cu deznădejde. Aşadar, urmă el, m-am dus să-l văd pe amiral, nici mai mult, nici mai puţin. Dar, dacă vrei să ştii părerea mea, amiralul fusese înşurubat. Ba chiar a mers până acolo încât să sugereze că lipsa oricărui protest de la Tokio, sau din partea marinei japoneze, în legătură cu faptul că aţi capturat nava *Soufrière* chiar de sub nasul lor, denotă că nu-i interesăm şi că n-au intenţii agresive faţă de Marea Britanie. Te întreb, Bob, ce putem face? încheie el, dând pe gât încă un pahar cu whisky.

Ainslie îl privi, imaginându-şi-l cum făcuse naveta de la un birou la altul.

– Mă rog, noi am obţinut ceea ce am dorit. *Soufrière* rămâne totuşi cel mai mare submarin din lume. Folosit cum trebuie, va fi de mare ajutor când vom avea nevoie de el. Ar putea chiar transporta muniţii şi provizii la Malta, e destul de mare.

Critchley îi tăie vorba:

– Am făcut o semnalare la Amiralitate. Să vedem pe cine or să susţină ei. Între timp, o să fac tot ce-o să pot ca să-ţi procur piese de rezervă, ştii bine.

Critchley aruncă o privire de jur împrejurul cabinei, de-abia acum văzând-o pentru prima oară.

– Ce navă! Îmi dau seama ce vrei tu să spui. E cu totul altceva. Ca o fiinţă vie care respiră. Privirea îi căzu pe fâşia de covor de lângă birou. Tot confortul, adăugă el.

Şi Ainslie se uită la covor. Se desluşea pe el o pată de culoare mai deschisă, acolo, unde Sawle frecase urmele de sânge. După ce se auzise împuşcătură, Poulain apăruse în ochii celor ce-l găsiseră parcă şi mai mic, zăcând pe o parte, cu ochii închişi strâns.

Critchley se ridică în picioare şi bâjbâi după o ţigară.

– Îţi dau un sfat înţelept, Bob. Dacă vrei să păstrezi comanda acestei nave, ai face bine s-o iei imediat din loc. Urmări fumul ţigării împrăştiat de un ventilator prins în tavan. Amiralul şi o suită întreagă de ştabi de pe o rază de nu ştiu câte mile vin să viziteze *Prince of Wales*. S-a organizat o mare petrecere pentru diseară. Nimeni cu grad superior nu va fi disponibil să te primească pe tine şi să-ţi aducă binemeritatele elogii pentru ce-ai înfăptuit. Aşa încât, sondează terenul şi fă tot ce poţi ca să duci la bun sfârşit reparaţiile. O navă gata să iasă în larg constituie întotdeauna un argument mai convingător decât o navă pe şantier. Râse scurt. Să ştii că figurezi încă pe lista secretă. Pentru lumea din afară te afli încă pe bordul iahtului *Lady Jane*.

Îşi sumeţi capul când se auzi un glas la amplificator:

– Toţi marinarii la gustarea de dimineaţă şi la curăţenie. Marinarul Booth să se prezinte de îndată la maistrul timonier.

După ce ascultă, Critchley comentă:

– Anunţul trebuia rostit cu accent franţuzesc. Nava a ajuns să şi sune ca una de-a noastră.

Ainslie îl conduse prin postul central şi pe scară spre punte. Îl văzură pe Quinton, cu cascheta împinsă pe ceafă, sporovăind cu câţiva cartnici şi marinari. Ăsta era felul lui de a-şi face munca; neoficial, ba chiar la voia întâmplării, dar ori de câte ori se simţea nevoia de fermitate, ştia unde s-o găsească.

– Vreau să-ţi spun o vorbă, secundule. Ainslie aşteptă sub chioşc, apoi zise: După ce mănâncă oamenii, o să avem o întrunire. De îndată ce echipajul francez va fi escortat pe ţărm, doresc ca ofiţerii careului să pornească la „Operaţia racolare”. Trebuie să demontăm hidroplanele de asietă şi să degajăm motoarele. Până nu le punem din nou în funcţiune, nu suntem decât o navă de suprafaţă. Spune-i mecanicului şef să înceapă prin a face plinul cu combustibil. Eu voi face rost de aprobare de la comandantul bazei şi de la mecanicul şef al ei. Controlaţi totul. Dacă e nevoie de ceva, trimiteţi un ofiţer să obţină. Să ceară, să împrumute sau să „rechiziţioneze temporar”, s-a înţeles?

Quinton rânji cu gura până la urechi.

– În ordine.

Critchley se căţără pe scară spre ovalul de lumină orbitoare ai tambuchiului.

– Înţeleg c-aţi mai făcut şi altă dată treaba asta.

Ainslie dădu din cap şi răspunse sec:

– În vreo două rânduri.

Mai rămaseră un timp împreună pe grătarul punţii de comandă, la umbra bordajului înalt al navei bază, care-i apăra de dogoarea

soarelui. În afară de şeful de cart şi de santinela de la schelă, puntea era pustie.

Ainslie îşi atinse bărbia cu un deget şi constată că trebuia să se bărbierească. Avea o sumedenie de treburi de făcut, al naibii de multe. La început, totul i se păruse a fi doar o nouă operaţie îndoielnică, un risc calculat. Acum însă, gândul de a pierde submarinul, pentru că era mai mare decât mintea celor care ar fi trebuit să-i hotărască soarta, părea foarte greu de acceptat. Prezenţa navei *Soufrière* aici era la fel ca şi prezenţa lui: stingheritoare. Ceva care, dacă ar fi fost ignorat cum se cuvine, avea să treacă.

Se auzi bocănit de picioare pe scară şi apoi îşi făcu apariţia, căţărându-se sprinten pe punte, Vernon, bărbosul cartnic telegrafist. Salută şi spuse:

– Vă cer iertare, domnule comandant, dar domnul ofiţer secund m-a trimis.

Avea accentul de Devonshire, cu vocalele rotunjite, o rezonanţă care, la atâta depărtare de casă, stârnea nostalgia. Adăugă cu glas moale:

– Zicea că dumneavoastră o să vreţi să trataţi chestiunea asta. Vernon îi întinse o notă. Ştiţi, marinarul Booth. Tocmai ni s-a transmis. Părinţii lui au fost omorâţi într-un bombardament aerian.

– Mulţumesc.

Ainslie luă nota şi se uită la caligrafia transcrierii în creion, făcută de Vernon. Un scris rotunjit, ca şi accentul lui. Dar nu reuşi să vadă decât un patetic morman de dărâmături, un gol ivit într-un şir de case, ca un dinte lipsă.

– Da. Trimite-l în cabina mea.

Critchley se îndreptă spre punte.

– Nu-i nevoie să fiu condus la schelă, Bob. Se opri pe scară şi privirile li se întâlniră când îi spuse: Războiul are mână lungă, nu-i aşa?

După care dispăru.

Ainslie coborî în submarin întrebându-se cum de încă nu se obişnuise cu treburile de felul ăsta. „Trebuie să-ţi dau o veste tristă”. Sau scrisorile acelea cumplite pe care le trimisese părinţilor unor tineri căzuţi în luptă. „A murit ca un erou”. Sau unei tinere văduve: ,,Puteţi fi mândră de el“. Dar le era oare cu putinţă să înţeleagă? E cineva în stare să vadă dincolo de greaua pierdere şi de suferinţă? De asta avea importanţă felul cum îi anunţai.

Îl găsi pe marinarul Booth aşteptându-l în faţa cabinei, cu grăsunul timonier lângă el. Alături de Gosling, Booth părea un copil.

Uşa cabinei se închise în urma lor şi Ainslie îşi puse chipiul pe birou. „Dumnezeule mare, cum arată! A şi ghicit!“

– Trebuie să-ţi dau o veste tristă.

*
* *

Când mai târziu, Ainslie şi neobositul Critchley fură convocaţi în clădirea comandamentului bazei, îl aflară pe şeful de stat major intr-o dispoziţie aproape jovială, în comparaţie cu prima lor întâlnire.

Trecuseră două zile de la întoarcerea în Singapore, zile în care „Operaţia racolare” a lui Ainslie înfăptuise minuni. Piese de rezervă, combustibil, accesorii, chiar şi muniţii pentru armele automate franţuzeşti, îşi făcuseră în chip misterios apariţia pe chei şi apoi, fără nici o întârziere, fuseseră „subtilizate” în interiorul navei *Soufrière*.

„Aşa-i în marină“ îşi spunea Ainslie. „Dacă ceri aprobarea să faci un anumit lucru, răspunsul e de obicei «nu». Dar dacă-l faci pe propria ta răspundere, până la urmă o scoţi la capăt.“

Poate că această muncă suplimentară contribuise la sudarea noului echipaj, insuflându-i spiritul de echipă, mai mult decât orice antrenament de rutină. Lucraseră zi şi noapte fără să crâcnească, iar submarinul răsunase până la ore târzii de zgomotul perforatoarelor, pompelor şi generatoarelor, făcându-i pe oamenii de pe nava bază să se plângă că larma le strică proiecţiile de filme din sala de mese.

Halliday şi asistentul său francez Lucas demontaseră cârmele de asietă defecte şi le înlocuiseră, iar acum aşteptau cu nerăbdare să le facă proba. Locotenentul Ridgway, ofiţerul cu torpilele, şi oamenii săi se ocupaseră de conuri şi de stocul de torpile, până când izbutiseră să încarce tuburile lanstorpile, încât să le poată lansa cu ochii închişi. Chiar şi Farrant, la fel de ţeapăn şi scorţos ca în prima zi când venise la bord, le acordase tunarilor lui un mormăit de mulţumire.

Dar poate că cel mai încântat dintre toţi a fost locotenentul Jack Christie, pilotul din rezerva de voluntari a marinei, care fusese ales să conducă micul hidroavion de pe *Soufrière*.

Înainte de război, Christie fusese pilot acrobat, nevoit de multe ori, în momentele de criză, să execute zboruri ieftine în localităţile de pe litoral. De câte ori timpurile se îndreptau, îşi punea viaţa şi mădularele în primejdie, pentru a le oferi spectatorilor emoţii pe măsura banilor cheltuiţi. Când şi-a început cariera navală s-a simţit total nelalocul lui, dar nici pe uscat nu era mai breaz. Pur şi simplu nu se putea adapta metodelor din marină, iar Ainslie bănuia că *Soufrière* era ultima lui repartizare, menită să-l înlăture din calea vreunui ofiţer superior care nu-l înghiţea.

Hidroavionul era în perfectă stare, deşi nu mai fusese catapultat de multe luni de zile. Christie, împreună cu sublocotenentul Jones, observatorul lui, la fel de devotat, demontase nava aeriană.

Ainslie îl auzise pe Quinton spunându-i:

– Dumnezeule mare, Jack, dacă strici zmeul ăsta, adu-ţi aminte că e singurul pe care-l avem, da?

– O să zboare ca o pasăre. Ai să vezi, îi răspunsese Christie cu zâmbetul lui leneş.

În ansamblu, Ainslie era mulţumit de echipajul său. Era, fără îndoială, cel mai numeros din câte condusese vreodată. Doisprezece ofiţeri, cu el cu tot, şi o sută douăzeci de marinari, dintre care mulţi fuseseră în serviciu activ pe alte nave. Cei necalificaţi, ca sărmanul Booth, care-şi pierduse părinţii, urmau să se instruiască din mers.

Se părea că vor dispune de mai mult timp decât alţii, îşi spunea Ainslie. Pentru că, deşi Singapore şi forţele din Malaya, la nord, se aflau în oarecare alertă, până când aveau să se clarifice intenţiile japonezilor cu privire la Indochina, totuşi, în comparaţie cu Europa, se putea vorbi de o atmosferă destinsă.

În oraş, luminile ardeau la orice oră, iar magazinele scânteiau, încărcate de timpuriu cu daruri şi podoabe de Crăciun. Cluburile erau ticsite şi Ainslie descoperise cu oroare că încă funcţiona o lege conform căreia hotelurile şi locurile de divertisment erau deschise şi „gradelor inferioare", dar total inaccesibile trupelor indiene sau malaieze.

Şeful de stat major al bazei le oferi două scaune confortabile şi se scuză:

– Regret că nu am avut timp să vă primesc până acum.

– Şi noi am fost ocupaţi, domnule comandor, răspunse Critchley.

Comandorul îl scrută cu atenţie, dorind parcă să descopere o nuanţă de sarcasm. Apoi continuă:

– Cele două nave mari au făcut o impresie profundă. S-a gândit bine cine s-a gândit să le trimită. Este exact gestul menit să-i facă şi pe prieteni şi pe duşmani să se ridice în picioare şi să ia aminte. Păcat însă de portavion.

– Portavion, domnule comandor?

– Da. Cel nou. *Indomitable*, care trebuia să facă parte din convoi şi a eşuat în Jamaica. O să sosească el mai târziu, fără îndoială.

Văzând incertitudinea zugrăvită pe faţa lui Critchley, i se adresă voios:

– Critchley, nu face mutra asta lungă de un cot! Avem acum sprijin aerian pe tot spaţiul de aici şi până la graniţa siameză, ştii?

– Ştiu, răspunse Critchley cu calm. Nişte avioane torpiloare „Wildebeest" care fac, prin comparaţie, ca cele „Swordfish" să pară tinere.

Urmări dacă săgeata lui şi-a atins ţinta, străpungând carapacea de automulţumire a celuilalt.

– Mai există, urmă el, câteva vechi „Hudsonuri" americane, iar pentru acoperire aeriană înţeleg că aveţi câteva antice „Buffalo Brewster". Întinse mâna după bricheta de birou şi-şi aprinse inevitabila ţigară. N-aş spune că e o forţă menită să stârnească

entuziasm.

Şeful de stat major se întoarse către Ainslie:

– Mă rog, oricum nu ăsta este obiectivul întrevederii noastre şi nici nu e treaba dumneavoastră, domnilor. Zâmbetul i se reînfiripă încet pe buze. Dispoziţiile pentru dumneavoastră sunt acelea de a termina reparaţiile. Atinse cu degetul dosarul de pe biroul său, cel pe care Ainslie îl semnase cu trei ore în urmă. Se pare că submarinul nu era chiar atât de avariat, pe cât v-aţi aşteptat, nu? Aşadar, veţi scoate nava *Soufrière* în mare pentru un control final, continuă el, fără să aştepte răspunsul la întrebarea pusă.

Ainslie îl măsură din priviri. Era gata să-i spună tot ce gândea. Ar fi vrut să-i trântească acestui ofiţer câte strădanii depuseseră oamenii săi pentru a aduce submarinul *Soufrière* în condiţia de a fi gata de imersiune în cel mai scurt timp posibil, Dar simţise provocarea din cuvintele celuilalt. Ar fi fost în stare să le interzică învoirile la uscat până când aveau să fie pregătiţi să ia marea. Oamenii lui meritau însă mult mai mult de atât. Se mulţumi să întrebe liniştit:

– Care sunt ordinele ulterioare pentru mine, domnule comandor?

– Vei fi trimis în Anglia, pe la Capul Bunei Speranţe. După aceea lucrurile vor fi la latitudinea guvernului sau a Amiralităţii. Ciocăni din nou dosarul cu degetul. În orice caz, domnule căpitan-comandor Ainslie, dacă raportul dumitale, bazat pe aprecierea dumitale personală, va consemna unele defecţiuni la submarin în urma probelor, am instrucţiuni să-l scot imediat din serviciul activ. În care caz, oamenii dumitale se vor întoarce în Anglia fără submarin. De astă dată pe mare, desigur, urmă el neputând să reziste tentaţiei unei împunsături.

Critchley zâmbi plictisit:

– Presupun, domnule comandor, că japonezii n-au dat încă nici un semn?

– Te aşteptai la vreunul? Evident, şeful de stat major începea să se amuze. Îmi pare rău că nu v-aţi putut bucura de publicitatea la care, fără îndoială, v-aţi aşteptat. Dar ştiţi, noi aici vedem lucrurile sub altă lumină. Mai există încă anumite criterii.

Critchley zâmbi plictisit:

– Îmi voi aminti de acest lucru.

Odată ieşiţi din incinta comandamentului, cu pajiştea sa de gazon perfect pătrată şi împrejmuită cu pietre vopsite în alb, Critchley spuse:

– Prefer Departamentul Informaţiilor decât viaţa la bordul unei nave, efectiv îl prefer. Dar dacă Luminăţiile Lor vor face vreodată prostia de a mă avansa la gradul de comandor, o să-mi plătesc singur un bilet de avion până aici. Numai ca să-l pocnesc pe dobitocul ăsta emfatic, pe cap-pătrat ăsta, în nasul lui înroşit de băutură.

Ainslie zâmbi.

– Scoate-ţi-l din mine. Să-ţi spun ce voi face eu. După ce terminăm cu toate probele, o să organizez o petrecere, noi între noi. Ca să mulţumim tuturor persoanelor care, de când am sosit aici, au făcut tot ce le-a stat în putinţă să ne ajute.

Critchley îşi frecă mâinile.

– Grozav! Nici o încălcare a securităţii. Pur şi simplu un ospăţ bucolic, sănătos.

În timp ce traversau de la un petec de umbră la celălalt, Ainslie întrebă:

– E adevărat ce i-ai spus comandorului Armytage? În legătură cu avioanele alea vechi?

Critchley încuviinţă.

– Mi-e teamă că-i adevărat. Păcat de portavionul eşuat. Acum ar fi mare nevoie de el. Scutură din cap cu nerăbdare. Tot timpul am de-a face cu lucruri din astea, deşi nu chiar în aceeaşi măsură ca la începutul războiului. Există o mulţime de oameni, nu toţi în posturi de conducere, care încă mai consideră că lupta navelor grele în linie de şir constituie răspunsul la orice problemă. Duc un război modern, dar au în cap aceleaşi idei eu care am luptat la Dogger Bank sau la Jutland. Se uită la Ainslie, dăruindu-i un zâmbet călduros. Oamenii ca tine strică treaba, voi cei care vă duceţi şi câştigaţi bătăliile.

Ainslie dădu din cap. Era dureros de adevărat. Şi, totuşi, fără acoperire aeriană nu puteai câştiga o victorie trainică.

– Mă duc să mai văd pe câţiva, spuse Critchley. Ridică mâna la cascheta cu frunze aurii, răspunzând la salutul unei santinele şi adăugă: Am să-ţi mărturisesc ceva, sincer. Pariez solda mea pe un an contra unui nasture marinăresc că, în cazul când vei găsi, după probe, unele defecţiuni la *Soufrière*, n-ai să sufli o vorbă amicului Armytage.

Ainslie îl privi îndepărtându-se spre şosea şi zâmbi. Critchley avea dreptate. S-ar putea ca *Soufrière* să nu o poată înlocui niciodată pe *Tigress* în inima lui, dar, în tot cazul, căpătase mare importanţă pentru el.

Timp de două zile, echipajul comandat de Ainslie mai trebălui prin uriaşul corp al navei *Soufrière* de la etravă la cârmă, controlând, verificând, înlocuind şi, în cele din urmă, ajungând la concluzia că dacă nici acum nu era gata pentru proba de imersiune, atunci nu va mai fi niciodată.

Iarăşi plutea un aer de taină peste locul de ancoraj când, cu o şalupă în capul formaţiei şi un dragor de escadră în coada ei, *Soufrière* îşi liberă legăturile şi o porni în larg, în direcţia est.

Locul ales pentru prima imersiune sub noua apartenenţă a navei nu era, în mod cert, o poziţie propice submarinelor, având adâncimea de numai vreo treizeci de braţe[43]. Dar trebuia să le fie suficient sau, aşa cum comentase sec Quinton:

– Oricând putem zace pe mâlul de pe fund întrebându-ne unde am greşit.

La douăzeci şi patru de ore după ce ieşise din Singapore, Ainslie efectuase prima serie de probe. Inundarea şi golirea tuburilor lanstorpile, rotirea puternicei turele la nouăzeci de grade, toate acestea în timp ce şalupa şi dragorul priveau de la o respectuoasă distanţă.

Ajunşi în imersiune, vor fi „pe propriile lor picioare”. Dar nu mai devreme decât trebuie, era părerea ce precumpănea pe navă.

În timp ce minutarul ceasului din postul central se îndrepta spre ora programată, Ainslie îşi analiza simţămintele, întrebându-se cum avea să reacţioneze. Auzise de lucruri care li se întâmplaseră altora, ba chiar văzuse pe câţiva nenorociţi care încercaseră şocul subitei revelaţii a unei depresiuni nervoase. Sonaţi, atinşi la doxă, aşa li se spunea. La vreme de război trebuia să iei lucrurile astea în glumă. Dar dacă ţi se întâmplă şi ţie? Ainslie îşi întinse mâinile în lumina crudă a soarelui şi le examină. „Mie să mi se întâmple?”

Îşi alungă gândurile, enervat pe el însuşi. Apoi îşi înclină capul spre repetitorul giro de lângă portavocea care făcea legătura cu postul central.

Quinton se afla acolo, aşteptând.

– Două minute, domnule comandant.

– Ei, Quinton, iar o pornim!

Secundul chicoti.

– Aşa s-ar zice, domnule comandant.

Ainslie îşi aminti de micul comandant francez, Poulain, de ultimele lui momente de viaţă şi luă o poziţie rigidă lângă tuburile portavoce.

– Maistru semnalizator, transmite, te rog, navelor de escortă: „Sunt pe cale să intru în imersiune. Dacă totul e în ordine, lansez o baliză fumigenă”.

Se întoarse şi-şi duse mâna streaşină la ochi, scrutând orizontul înceţoşat. Nu se zărea nimic. Nici o fărâmă de uscat. Nici măcar o pasăre.

Menzies lăsă jos lampa de semnalizare.

– Din partea comandantului escortei, domnule comandant: „Nu speriaţi peştii“.

Locotenentul Forster, care se afla şi el pe puntea da comandă, murmură:

– Dobitoc!

Ainslie se uită la el. Ofiţerului cu navigaţia nu-i stătea în fire să fie atât de morocănos. „Încă unul chinuit de prea multe amintiri”, îşi spuse:

– Gata, domnule comandant, se auzi vocea lui Quinton.

Ainslie dădu din cap şi închise portavocea.

– Eliberaţi puntea!

Era o senzaţie stranie. De parcă s-ar fi aflat intr-un paşnic golf scoţian, luând-o iar de la început cu tot ce învăţase, fără hărţuitoarea presiune şi fără graba învălmăşită a luptei.

Plecă ultimul de pe puntea de comandă, închizând tambuchiul în urma lui, coborî în lungul chioşcului, către postul central. Un marinar se înălţă pe vârfuri ca să închidă tambuchiul interior, faţa-i reflectând strălucirea portocalie a luminii de joasă tensiune.

Ainslie străbătu postul central, privirile lui sesizând sau respingând fără efort amănuntele. Gosling şezând ca un sac alb şi umflat la timonă, cei doi servanţi de la cârmele de asietă în apropiere, Forster la datorie în faţa hărţii, cu paralelele şi gheara de compas. Quinton stătea lângă panoul cu înregistratoarele pentru imersiune, iar Halliday ceva mai departe, în spatele lui, aplecat asupra a doi dintre oamenii săi aflaţi la comenzile purjelor. Uşile etanşe fuseseră închise, fiecare compartiment separat net de cel alăturat şi adăpostind propria lui echipă de experţi. De la extrema prova, unde aşteptau torpilorii lângă rastelurile lor cu „peşti“ lucitori, şi de-a lungul întregii nave, cu tot labirintul de tuburi, cabluri, cadrane, până la mecanicii şi electricienii din compartimentul motoarelor electrice şi cel al aparatelor electrice.

Ainslie apucă mânerele periscopului prova şi roti tubul uns, executând un cerc complet. Marea arăta ca şi înainte, cu cele două nave de escortă legănându-se incomod, cam la un cablu depărtare. Cât de neajutorate păreau, văzute prin firele reticulare ale periscopului, de parcă şi căzuseră în plasă.

– Manevraţi cârmele de asietă prova!

Coborî câmpul de vedere al periscopului şi urmări cum se roteau cele două cârme, ca două aripioare de peşte. Cele din pupa, aflându-se permanent sub apă, nu puteau fi văzute. Examină metalul mat, în timp ce servantul manevra comenzile cârmelor pentru a le roti într-o parte şi alta.

– Cârmele de asietă prova verificate, funcţionează corect, domnule comandant.

– Fiţi gata!

Se lăsă o tăcere bruscă. Halliday oprise motoarele diesel şi le cuplase pe cele electrice pentru navigaţie în imersiune. Un bâzâit slab, nici măcar atât cât să facă să vibreze masivul corp al navei.

Când Ainslie îşi cercetă ceasul, un strop de sudoare îi pică pe mânecă. Cuprins aproape de furie, îşi şterse faţa cu încheietura mâinii.

– Amândouă încet înainte!

Auzi un păcănit de manete, târşâit de paşi când Halliday se apropie ca să-şi supravegheze cadranele, şi văzu luminile pâlpâind.

Ainslie mai aruncă o privire prin periscop. Nu se putea obişnui cu

manevra lentă, cu înaintarea precaută a navei. În Mediterana şi aproape oriunde în altă parte ar fi fost fatal să laşi periscopul sus mai mult de câteva secunde. Bombardierul în picaj, spectrul pieirii văzut în lentile. Apoi uitarea. Îşi struni gândurile care o luaseră razna, simţind cum îi şiroia transpiraţia de-a lungul şirei spinării, iar cămaşa i se lipea de piele.

Îşi îndreptă spatele şi spuse cu voce calmă:

– Deschideţi purjele. Coborâţi la cotă patrusprezece metri.

Lăsă mânerele periscopului să revină, cu un pocnet, în poziţia lor iniţială, iar un mecanic fu, dintr-un salt, lângă periscop pentru a-l trimite, fâşiind, jos, în puţul său spaţios, instalat în puntea postului central.

Ainslie se uită la indicatorul de adâncime, al cărui ac începuse să se rotească. Auzi gâlgâitul în creştere al apei care pătrundea în tancurile de balast şi-i urmări pe servanţii de la cârmele de asietă şi indicatoarele de deasupra capetelor lor, măsurând intrarea lentă în imersiune. Simţea uriaşul submarin în jurul lui.

Se auzi vocea liniştită a lui Quinton:

– Încet, Packer!

Şi el urmărea cadranele cârmelor de asietă, gândindu-se poate la omul care încercase să le saboteze.

– Stabilizat la cotă patrusprezece metri, domnule comandant. Cota periscopică.

Quinton se uită la el, cu buzele încreţite de un zâmbet crispat.

– Sus periscopul!

Ainslie se aplecă şi apucă mânerele, înălţându-se apoi pe măsură ce obiectivul se ridica pentru a străpunge suprafaţa apei.

– Verificaţi toate compartimentele!

Cât de caldă şi cât de aproape părea marea, de parcă ar fi înotat în ea, ţinându-şi doar ochii la nivelul apei. Şi totuşi, fără s-o simtă, fără nici un fel de senzaţie. În jurul lui, telefoanele interioare şi tuburile portavoce sporovăiau, trimiţându-şi comenzi şi răspunsuri, până ce Quinton anunţă că fiecare sector funcţiona perfect.

– Foarte bine, domnule secund. Jos periscopul! Cap compas zero-nouă-zero. Ainslie clipi când spuma împroşcă obiectivul periscopului ce începuse să lunece în jos. Coborâţi la cota douăzeci de metri!

Ascultă sforăitul domol al motoarelor, impulsurile sonore regulate ale sondei ultrason. O privire aruncată lui Forster, aflat în faţa hărţii, îl asigură că n-avea nici un motiv de îngrijorare. Forster era prea vigilent pentru a îngădui o punere pe uscat, chiar dacă harta n-ar fi fost corectă.

– Stabilizat la cotă douăzeci de metri, cap compas zero-nouă-zero, domnule comandant.

Altă avalanşă de rapoarte şi comenzi încrucişate. Ca o reţea de fibre întinse de la extremităţile navei până la postul central, până la creierul lui Ainslie.

– Verificat totul, domnule comandant. Nici o infiltraţie.

Ainslie îşi roti privirea către siluetele liniştite, încordate, către emblema submarinului *Soufrière* – un vulcan în erupţie, deasupra căruia cineva, Lucas probabil, înfipsese o emblemă mai mică, crucea Lorenei, a francezilor liberi. Lucraseră frumos toţi, până la ultimul om.

– Lansaţi baliza fumigenă! Va fi un semnal pentru navele de escortă că se pot reîntoarce la bază.

Halliday se îndepărtase de panoul său şi-şi ştergea degetele ciolănoase cu o bucată de cârpă.

– Foarte bine, domnule comandant. Probabil că au vreo sindrofie importantă în seara asta.

Cuvintele lui sunau însă lipsite de răutate şi Ainslie ştia că e prea mulţumit de motoarele electrice şi dieselurile lui pentru a îngădui ca orice altceva să-i strice plăcerea.

– Deschideţi porţile etanşe, ofiţer secund.

În timp ce ordinul era transmis şi porţile etanşe deschise în tot cuprinsul navei, Ainslie desprinse microfonul interfonului.

– Vorbeşte comandantul. În ciuda a tot ce-aţi văzut sau auzit de când am preluat conducerea, nava aceasta se găseşte acum pe picior de război. Aşadar, vigilenţă clipă de clipă! Astfel ne prelungim viaţa.

Îi vedea, cu ochii minţii, pe marinari în timp ce-şi rostea comanda. Oamenii îşi zâmbeau, mulţumiţi de ei înşişi. Unii spuneau poate: „Ce l-o fi apucat pe şef? I s-a făcut frică?“ Iar alţii, puţini la număr, îşi vor fi cercetat gândurile, ca şi el, întrebându-se cât oare vor mai fi în stare să reziste. Repuse microfonul la loc.

– Ofiţer secund, daţi liber de la posturile de imersiune!

Văzu îngrijorarea aşternându-se pe faţa tuciurie a australianului. Avea să înţeleagă el foarte bine. Câte nu trăiseră şi nu făcuseră ei doi, împreună!

– Eu mă duc în cabină să-mi completez raportul.

Îl zări pe Lucas venind pe poarta etanşă deschisă de la pupa şi se opri. Era un lucru care se întâmpla frecvent în postul central. Un constant memento pentru orice comandant că numai ochiul său, creierul său, judecata sa puteau să asigure ca submarinul şi echipajul să alcătuiască un tot unitar.

Se îndreptă către plăpândul locotenent francez şi-i spuse:

– Ai făcut o treabă frumoasă. Ainslie văzu cum ochii francezului îşi pierd expresia mohorâtă şi adăugă: Ba cred chiar că am descoperit un zâmbet şi pe faţa mecanicului şef.

Lucas se lăsă contaminat de buna dispoziţie a comandantului şi răspunse, privind spre Halliday:

– Vai, ce păcat, domnule comandant! Să-mi scape tocmai acest zâmbet!

Ainslie se întoarse şi se îndreptă spre cabină, observând zâmbetele oamenilor şi ghionţii pe care şi-i dădeau unul altuia, elemente esenţiale ale lumii lor atât de speciale, de exclusiviste.

Ajuns în cabină, trase draperia şi se aşeză la birou.

Aşadar, s-ar fi zis că totuşi, până la urmă, *Soufrière* se apropia de patrie. Întocmai cum şi-o dorise comandantul Poulain.

Scăpă un suspin şi luă tocul în mână.

*

* *

– Sus periscopul!

Ainslie apucă mânerele şi-şi lipi fruntea de banda de cauciuc. Un somn iepuresc, un duş bun, un mic dejun surprinzător de gustos – ţinând seama că bucătarul abia avusese timp să se deprindă cu noua bucătărie – făcuseră minuni.

Privi spuma despicată de obiectiv, văzu mici scânteieri de lumină licărind pe coamele ondulate ale apei negre. Avea senzaţia că ar fi un prădător, un intrus.

Soufrière scotea micile sale zgomote speciale: sonda ultrason, zumzetul răzleţ al pompelor când Quinton regla asieta navei, un marinar care fredona încetişor, pentru sine, aşteptând să transmită un mesaj sau poate să-şi fiarbă un ceai.

– Ofiţer secund, rămânem la patrusprezece metri. Dă ordin postului de telegrafie să ia contact cu baza şi să le comunice ora probabilă de sosire. Se uită la ceasul din postul central. Vom rămâne în larg până în zori. Nu vreau să dau buzna peste vreun grup de pescari şi să le plătesc plasele.

Cineva râse.

Quinton se apropie, cu faţa în umbră.

– Submarinul s-a comportat bine, aş spune. Mai bine decât m-aş fi aşteptat, cu toată încărcătura asta de armament şi faimosul hangar de hidroavion.

Ainslie încuviinţă. Se simţea în largul lui. De parcă s-ar fi aflat de luni întregi şi nu doar de câteva zile la bordul acestui submarin.

– Poate că la primul caz de forţă majoră o să ne schimbăm părerea.

Locotenentul Ridgway, ofiţerul cu torpilele, care era de cart, spuse:

– La telefon postul de transmisiuni, domnule comandant. Cartnicul Vernon cere să vorbească cu dumneavoastră.

– Ceea ce nu-i prea seamănă.

Ainslie ascunse faţă de ceilalţi brusca îngrijorare care pusese stăpânire pe el. Era un lucru necaracteristic pentru Vernon, un specialist foarte competent, căruia nu-i plăcea să ceară sfatul altora. Luă telefonul din mâna lui Ridgway, întorcându-se cu spatele spre

postul central.

– Aici comandantul. Ce s-a întâmplat?

– Comunicare urgentă, domnule comandant.

Ainslie putu să simtă alarma din glasul lui Vernon.

– „Singapore se află sub bombardament aerian, după ce aviaţia noastră a raportat că avioane neidentificate se apropie de oraş. Întoarceţi-vă imediat la bază şi aşteptaţi ordine”. Sfârşitul comunicării.

Ainslie îşi lăsă privirea pe tăblia curbată a corpului rezistent. Aşadar se întâmplase. Întocmai cum prezisese Critchley.

Răspunse liniştit:

– Confirmă primirea, Vernon. După asta încetezi orice transmisie. Îi întinse telefonul lui Ridgway şi-i spuse: Singapore a fost atacat. După părerea mea, e abia începutul. Un prim gest al celor ce vor urma.

Quinton respiră zgomotos:

– Dumnezeule! Noi împotriva întregii lumi, da?

Ainslie îşi vedea comanda prăbuşindu-se ca un castel de cărţi de joc. Primul val de optimism şi de emoţie stârnit de captura lor se spărgea chiar înainte de a se fi deprins cu el.

– Ofiţer cu navigaţia, calculează şi trasează un drum direct către bază. După ce vei termina, vom ieşi la suprafaţă şi vom naviga cu toată viteza. Ofiţer secund, comunică tuturor: în zece minute trecem din nou la posturile de luptă. Înainte de a ieşi la suprafaţă le voi vorbi oamenilor la interfon. După aceea... Înălţă din umeri.

Cuvântarea ţinută de Ainslie echipajului a fost scurtă. Micul răgaz luase sfârşit. Se reîntorceau la război.

În timp ce submarinul ieşea la suprafaţă, cu tancurile de balast împroşcând spumă de parcă ar fi expirat aerul din plămâni, tunarii, oamenii de veghe şi restul timonierilor de pe puntea de comandă se grăbeau să-şi ocupe posturile.

Ainslie abia avusese timp să şteargă stropii de pe binoclu şi să şi-l ducă la ochi, când începură să curgă rapoartele: „Turela armată”. „Veghea la posturi”. „Toate tuburile lanstorpile încărcate”.

– Spune secundului să mărească numărul de rotaţii până la viteza de 15 noduri.

Îşi plimbă binoclul făcând un tur complet de orizont. Un raid aerian asupra oraşului, dar deocamdată n-a fost urmat de alte acţiuni. O întoarcere rapidă la bază, navigând la suprafaţă, ar putea să-i facă să depăşească vreo flotă de invazie, dar va trebui să se asigure că semnalele de recunoaştere erau perfecte, altminteri *Soufrière* va fi primul obiectiv al zilei.

– Domnul ofiţer secund vrea să vă vorbească, se auzi vocea înăbuşită a lui Menzies.

Ainslie aşteptă ca Forster să-i ia locul pe grătarul din prova comenzii, apoi se aplecă peste portavoce.

– Aici comandantul.

– Altă comunicare, domnule comandant. Se raportează trei debarcări de trupe japoneze. La Pattani şi Kota Baharu, ambele în Malaya, şi la Singora, ceva mai la nord. Dar nu deţinem încă informaţii pe care să ne putem bizui.

– Mulţumesc.

Ainslie îşi înălţă ochii către stele. Japonezii executaseră fiecare mişcare cu precizia pe care o avea harta asta cerească. Atacul aerian fusese o manevră de mascare a asaltului major care avusese loc sus, pe coasta de est a peninsulei Malacca. Nu în bătaia tunurilor „invincibilei fortăreţe”, ci îndărătul lor. Simţi că-l trece un fior rece. Nu-i de mirare că submarinul acela japonez nu făcuse zarvă şi nu ripostase. În timp ce stătea acolo, privind cum Ainslie i-l sufla pe *Soufrière* de sub nas, comandantul japonez ştiuse probabil foarte bine că ţara lui era pregătită de atac. Sigur că acum râdea în barbă.

Ainslie se gândi cu furie la mulţumirea de sine a şefului de stat major al bazei, la dispreţul său străveziu faţă de ideile lui Critchley. Era de sperat că apărarea şi contraatacurile nu vor fi lăsate pe mâna unor oameni de calibrul lui.

Se auzi glasul lui Quinton:

– Altă comunicare, tocmai descifrată, domnule comandant. Forţa Z a pornit din Singapore. Toate navele de patrulare sunt avertizate să-i dea totală prioritate.

Forţa Z. Ainslie îşi imaginã cele două mari nave de luptă, cu escortele lor, pornind cu maximă viteză de la bază, năpustindu-se ca două fiare înfuriate, gata să zdrobească inamicul înainte de a putea să săvârşească mai mult rău.

Răspunse:

– Organizează un serviciu permanent de ascultare antisubmarin. S-ar putea ca submarinul japonez să se afle prin preajmă. Ce dublă ţintă pentru el! Apoi, întorcându-se spre Forster: Du-te sub punte. Voi avea nevoie de dumneata dacă va trebui să intrăm în imersiune în ape mici.

Forster încuviinţă din cap şi-şi trecu piciorul peste rama tambuchiului. Tocmai se gândise la Daphne. La scrisoarea pe care avea să i-o trimită. Nimic categoric sau care să-l angajeze. O scrisoare de tatonare, ca să afle cum se descurcă. Acum însă, noile veşti încurcaseră totul. Invazie. Atac. Ce naiba or să facă?

Restul nopţii se scurse fără noi evenimente şi nici alte comunicări urgente de la bază nu mai sosiră. O furtună într-un pahar cu apă. Un bluf care se dezumflase!

Când *Soufrière* îşi reduse viteza şi îşi croi drum spre locul de ancorare, Ainslie, ca şi ceilalţi de pe puntea de comandă sau de pe punte, văzu linţoliul de fum nemişcat care plutea deasupra oraşului.

Părea să se întindă pe mile întregi.

O lumină porni să clipească pe bătrâna navă bază, iar Menzies descifră:

– „Când sunteţi gata acostaţi la nava bază”, domnule comandant.

– Confirmă.

Ainslie se aplecă peste parapetul chioşcului şi-şi flutură mâna către timonierul secund, „mai marele parâmelor“, care-şi dirija oamenii să pregătească springurile şi traversele pentru acostare.

– Cartnic, acostăm cu babordul!

– Cel puţin baza pare neatinsă, domnule comandant, spuse Ridgway care, obosit şi încordat, cu chipiul tras pe ochi. se afla din nou lângă el.

– Da.

Cât de pustie arăta acum rada, fără cele două nave uriaşe.

– Probabil că în curând vom fi organizaţi, adăugă Ainslie.

Timonierul alergător de pe puntea de comandă strigă:

– Domnul ofiţer secund vrea să vă vorbească, domnule comandant.

Dintr-un pas, Ainslie ajunse la portavoce.

– Da, secundule.

Îşi simţea muşchii stomacului crispându-i-se, ca în aşteptarea unei lovituri, dar nu ştia de ce.

– Tocmai am primit veşti noi, domnule comandant, zise Quinton. Japonezii au atacat baza americană de la Pearl Harbour şi au ras-o de pe faţa pământului. Se spune că a fost exact ca atacul aviaţiei noastre maritime asupra italienilor la Taranto, a prins toate navele grele adormite. Ca peştii într-un butoi.

Părea buimăcit.

– Cel puţin, nu vom mai fi singuri, răspunse Ainslie. Se forţă să-şi menţină moralul şi să alunge brusca disperare care pusese stăpânire pe el. Peste zece minute vom fi acostaţi cu babordul. Doresc ca oamenii să fie adunaţi, după aceea, la prova şi pupa. Odihna va trebui să mai aştepte.

Îşi potrivi cascheta pe cap şi zări pe şosea un automobil de culoare kaki, înaintând într-un nor de praf galben. Cineva se afle în plină activitate.

Locotenentul Farrant dădu buzna prin tambuchi şi rămase pe loc când Ainslie i se adresă.

– Frumoasă întorsătură! Probabil că i-a cam apucat bâţâiala, acolo, pe ţărm. Aşa încât, haide să le oferim noi un spectacol, da?

– Da, domnule comandant. Mâna ofiţerului cu artileria se mişca în sus şi în jos ca un piston. Dac-aş putea să-i scot măcar pentru un ceas pe terenul de instrucţie, le-aş oferi eu spectacol!

În clipa aceea, şi numai în clipa aceea, păru să-şi fi dat seama: Singapore, debarcările în Malaya, Pearl Harbour. Adăugă cu glas

moale:

– Bănuiesc că socotiţi toate astea nişte prostii, domnule comandant.

Ainslie zâmbi cu gravitate, în timp ce se apleca peste portavoce:

– Cârma stânga cincisprezece! Cârma zero! Ţine aşa, cap compas doi-şapte-zero. Apoi se uita la faţa rigidă a lui Farrant şi-i spuse: Concentrează-te pe cele două tunuri mari. Am o presimţire că foarte curând va fi nevoie de ele.

Farrant căzu pe gânduri.

– Vor fi pregătite, domnule comandant!

Coborî bocănind pe scara dinspre punte şi apoi reapăru pe puntea prova, comandând, cu voce dură şi metalică, alinierea oamenilor pentru intrarea în port.

Abia atunci, în timp ce liniştea se înstăpânea pe submarinul care parcurgea ultima jumătate de milă ce-l despărţea de nava baza, Ainslie se relaxă şi dădu frâu liber îndoielilor sale. Şi dacă noul inamic nu putea fi oprit? Cum i-ar putea ţine piept ei, aici, pe insulă?

Se gândi la tăbliţele avertizoare: „Aţi depăşit hotarul. Sunteţi dincolo de limită”.

Suficienţa şi aroganţa oamenilor care ar fi trebuit să înveţe din experienţa Europei ceea ce se putea repeta aici!

Aşa cum se aştepta, Critchley îi întâmpină la întoarcere. Când ultima parâmă fu fixată, se caţără pe submarin şi îl întrebă din primul moment pe Ainslie:

– Cum a mers, Bob?

Arăta complet istovit.

– E o navă grozavă. Totul a mers la perfecţie. Atinse braţul prietenului său. Am aflat cea mai mare parte din noutăţi.

Critchley privea distrat marinarii care se grăbeau cu cablurile şi trincheţii lor.

– E o navă bună, da? E în ordine.

Glasul îi suna de parcă ar fi gândit exact contrariul celor spuse. Adăugă apoi aproape ca pentru sine:

– Raidul aerian s-a desfăşurat foarte comod pentru japonezi. Autorităţile municipale au neglijat să asigure permanenţa pe timpul nopţii la cartierul general de apărare pasivă, aşa încât nimeni nu a putut întrerupe curentul electric de pe străzi. Îţi poţi închipui aşa ceva? Critchley părea gata să leşine. A fost un coşmar. Apoi adăugă pe un ton mai repezit: Au de gând să te expedieze de îndată ce ţi-ai făcut plinul de combustibil. Aproape că speram…

Îşi feri privirea în lături.

– Aproape că sperai ca *Soufrière* să aibă defecţiuni care să-l împiedice să plece, aşa-i?

Critchley încuviinţă:

– Da. E prea masiv pentru apele astea. Prea al naibii de vulnerabil.

Se stăpâni cu vădit efort. Japonezii invadează ţara, Bob. Am citit rapoartele. Au debarcat tancuri până şi în junglă. Avem acolo trupe de indieni care n-au văzut în viaţa lor un tanc, darmite să le mai şi ţină piept. Dumnezeule, ce nemaipomenită harababură!

– Domnule comandant, se apropie o şalupă. Cu un ofiţer superior la bord, strigă Ridgway.

– Bob, pot să mă duc la careu? întrebă Critchley cu voce răguşită. Nu-l mai suport şi pe ăsta.

Ainslie îl urmări cum dispare prin tambuchi, Critchley putea înfrunta oricând neîncrederea sau dispreţul altora. Dar, a fi supus la asemenea încercare în împrejurările de faţă, era prea mult.

– Domnule comandant, a avut dreptate când a afirmat că apele de aci sunt prea puţin adânci? întrebă Ridgway.

Ainslie îl privi calm.

– Spune-i mecanicului şef să ia măsuri pentru facerea imediată a plinului de combustibil. Cât despre întrebarea pe care mi-ai pus-o, va trebui să ne dăm singuri seama de situaţie. Privi apoi şalupa care făcea rondou pentru a acosta la scara navei bază.

Trei ore mai târziu, deţinând în seiful său un teanc de ordine scrise în grabă, Ainslie se afla din nou în marş, conducând submarinul *Soufrière* îndărăt, pe drumul pe care tocmai sosise.

Venise şeful de stat major al bazei în persoană. Încercase să se împăuneze şi să facă paradă de vechiul lui optimism, dar, asemenea impresionantei linii de apărare din Singapore, şi el părea să nu mai conteze.

5

PRINSE PE PICIOR GREŞIT

Cele treizeci şi şase de ore care urmară după plecarea submarinului *Soufrière* din insula Singapore au constituit o încercare pentru nervii tuturor. Nu din pricina perspectivelor de luptă sau de pericol imediat, ci tocmai din cauza lipsei unor asemenea perspective şi a senzaţiei de totală izolare. Pe *Soufrière*, aceasta din urmă era mai evidentă decât pe o navă mică. În cazul unui submarin de dimensiuni mai modeste, ajunge să te foieşti prin compartimente şi să te ciocneşti de cineva, sau să te izbeşti ori să te înghesui printr-un tambuchi sau o uşă etanşă. Ştii tot ce se întâmplă cu fiecare dintre ceilalţi, ca să nu mai vorbim de navă în sine.

Pe măsură ce se scurgeau orele şi giganticul submarin înainta spre nord, paralel cu coasta malaieză, tensiunea sporea părând să devină tot mai reală şi mai personală. Oamenii îşi ieşeau din fire şi ofiţerii sau marinarii rosteau mult mai multe ameninţări decât îşi amintea Ainslie să fi auzit vreodată la bordul altei nave.

În timpul nopţii, când ieşeau la suprafaţă să navigheze numai cu motoarele termice şi să-şi încarce bateriile, ascultau cu îngrijorare ştirile sosite prin radio. Nu spuneau mare lucru despre inamicul din Malacca, consemnau doar încăierări în junglă, ciocniri între patrule şi alte evenimente lipsite de semnificaţie. Dar aflară veşti noi în legătură cu Pearl Harbour. Cinci nave de linie fuseseră scufundate şi multe alte nave şi instalaţii scoase din funcţiune pe o perioadă îndelungată.

Un crainic american, cu vocea înecată de paraziţi, fusese auzit declarând: „Vom rămâne până la capăt alături de aliaţii noştri!” Ceea ce stârni urale ironice din partea ascultătorilor din submarin.

Ainslie părăsea arareori postul central. Era foarte conştient de încordarea în care se afla echipajul, de amărăciunea provocată de felul în care fuseseră trataţi la Singapore. Doar o singură scânteie de resentiment la bordul navei ar fi dus la necazuri mult mai mari. E posibil ca *Soufrière* să fi fost prea masiv pentru aceste ape de coastă, dar era singurul submarin pe care-l aveau la dispoziţie. Departamentul de Informaţii din Whitehall nu avea habar cât de aproape de eşuare fusese planul său de a captura submarinul *Soufrière*. În chiar acest moment, dacă nava s-ar fi aflat sub control japonez sau german, ar fi putut să blocheze căile de aprovizionare engleze de la Capul Bunei Speranţe până în America de Sud. Dacă exista vreo dreptate pe lume, Critchley ar fi trebuit readus în Anglia şi

promovat într-un post unde şi-ar fi putut desfăşura cu mai mare folos talentele.

Când Ainslie se hotărî, în sfârşit, să fure o oră de somn în cabina lui, abia îşi lăsase capul pe pernă, că se şi auzi chemat: „Comandantul la postul central!‘‘

Reacţia lui a fost automată, golită de gândire. O secundă şi-a astupat ochii şi urechile la vibraţiile comenzii, pentru ca în clipa următoare să alerge de-a lungul culoarului lustruit, năpustindu-se la capătul prova al postului central.

Ridgway, ofiţerul cu torpilele, era de cart, Ainslie îl ştia a fi un om foarte retras, cu trăsături impasibile, de gânditor, o persoană care ar fi fost pierdută dacă n-ar fi avut o problemă de soluţionat.

– Ei?

Ainslie se oprise lângă periscoape, controlându-şi respiraţia, aşa cum se învăţase să procedeze de-a lungul anilor. Se putuse întâmpla orice. O stricăciune mecanică, o infiltraţie, o boală gravă a unuia dintre oameni, pe toate trebuia să le rezolve el. Şi se putea întâmpla orice.

Ridgway îi spuse:

– Domnule comandant, servantul de la ASDIC[44] raportează că a detectat slabe efecte hidrofonice în relevment zero-patru-zero. Diesel.

Ainslie dădu din cap, străduindu-se să nu-şi muşte buzele, în timp ce se îndrepta spre hartă şi se apleca peste ea, aprinzând, cu un ţăcănit, lampa de deasupra capului. Studie calculele atente ale lui Forster şi punctele navei marcate în creion. *Soufrière* naviga spre nord-vest cart la nord, aflându-se la aproape cincizeci de mile de coasta malaieză. Adâncimea era mijlocie. Treizeci până la patruzeci de braţe.

Ainslie străbătu pardoseala de oţel şi se opri în spatele servantului care-şi ajusta şi reajusta cadranul hidrofonului, folosindu-şi o mână pentru a-şi lipi casca mai strâns de ureche, ca nu cumva să-i scape ceva. Ainslie îşi amintea şi de numele omului: Walker. Un operator bun şi cu experienţă. N-avea nici un rost să vorbească înainte ca Walker să fi terminat. Lasă-l să decidă singur, să nu-i bage el cumva idei în cap.

Walker rosti rar:

– Două dieseluri, domnule comandant. În relevment constant zero-patru-zero. Se apropie.

Ridgway îşi frecă bărbia:

– O navă de-a noastră.

– N-aş crede.

Dar gândurile lui Ainslie făureau un plan. Era vorba probabil de o

[44] Aparat de detecţie sub apă, având denumirea formată din iniţialele Comisiei aliate de detectare şi investigare submarină, organ care l-a elaborat.

navă inamică de sprijin. Îşi lipi şi el o cască de rezervă la ureche şi ascultă. Erau, într-adevăr, motoare diesel. Pulsau regulat, încrezător. Ca bătaia unei inimi venind, pe întinsul mării, către el.

Se întoarse spre timonier şi văzu repetitorul giro ticăind uşor, într-o parte şi în alta, iar indicatorul de adâncime rămânând fix la nouăzeci şi şase de picioare. Îi veni să zâmbească. Citea măsurătorile în metri, după tipicul francez, dar el calcula în gând tot în picioare şi braţe. Unele dintre etichetele lipite de Lucas începuseră să se cojească de pe cadranele şi manetele comenzilor, dar se părea că nimeni nu mai avea nevoie de ele. Marinarii sunt o speţă foarte adaptabilă.

Oricum, era mai bine decât să pluteşti în necunoscut.

– Claxonul, vă rog, spuse el.

Când chelălăitul tânguitor răsună prin compartimentele navei şi oamenii îşi ocupară în grabă posturile de luptă, Ainslie se reîntoarse la hartă. Îl simţi pe Forster lângă el, la pupitrul de navigaţie, şi-i spuse:

– Schimbăm drumul. Ia cap compas zero-zero-cinci. O să-i aruncăm o privire.

Quinton se află lângă timonier şi lângă servanţii cârmelor de asietă, mestecând rămăşiţele unui sandviş.

– Nava gata de luptă, toate porţile etanşe închise, domnule comandant.

– Foarte bine. Îi zâmbi. Probabil că nu-i decât o falsă alarmă, ofiţer secund.

– Cârma tribord zece. Ţine cap compas zero-zero-cinci, comandă Forster.

– Zero-zero-cinci, domnule locotenent, mormăi Gosling.

– Zgomotul continuă să se apropie, domnule comandant, zise Walker. Acelaşi relevment, apreciez distanţa la vreo patru mii iarzi.

– Foarte bine. Ainslie îşi privi ceasul. Ridicaţi nava la cota periscopică. Când cartnicul mecanic repezi mâna spre levierul respectiv, Ainslie îi spuse pe un ton sec: Încet şi uşor. Doar ca să ne convingem.

Îl auzi pe Halliday bombănind ceva către asistentul său suprazelos.

– Patrusprezece metri, domnule comandant.

– Linişte în navă!

Ainslie verifică relevmentul şi se uită la servantul periscopului.

– Foarte încet, ai înţeles?

Omul dădu din cap şi vânji cu nervozitate:

– Da, domnule comandant.

Ainslie se aplecă şi aşteptă în timp ce periscopul luneca uşor din puţul lui. Apucă cu grabă mânerele şi aproape că îngenunche pe punte ca să poată scruta prin ocular chiar din primul moment. Vedea în mintea lui tubul de bronz, lung şi uleios, lunecând în sus, spre suprafaţă, spre aerul curat. Îşi încorda braţul şi-l scutură, făcând semn

servantului să se oprească. Stătea încovoiat, mişcând mânerele cu multă prudenţă, urmărind cum imaginea din lentile se preschimbă dintr-o pată informă, albastră-verzuie, în ciorchini de bule micuţe, şi apoi, când periscopul ieşi la suprafaţă, într-o strălucire care-i arse pupilele.

Mişcă periscopul pentru a face un tur complet de orizont, uitând cu totul de figurile încremenite şi de mecanismele ticăitoare care-l înconjurau. Adevărata lui lume era acolo, pe apă. O privire rapidă în sus, încheietura mâinii arcuindu-se în jurul mânerului, pentru a-i înălţa „ochiul" către albastrul cerului. Nici o scânteiere fugară care să trădeze avioane sau, mai rău, arcul înspăimântător descris de elicea vreunui avion în picaj, gata să-şi atace prada, cu zgomotul motoarelor amuţit în acea altă lume de la suprafaţă.

Dar nu se vedea nimic. Spuse:

– Raportaţi-mi poziţia ţintei.

Din compartimentul ASDIC auzi glasul ferm al lui Walker:

– Relevment zero-cinci-zero. Uşoară schimbare de drum. Rotaţiile ca şi mai înainte. Nici o creştere de viteză.

Ainslie făcu un semn din cap către servantul periscopului:

– Sus, până la capăt!

Orientă periscopul spre poziţia indicată şi se înălţă o dată cu el până la punctul de oprire.

– Jos periscopul!

Apoi se îndreptă spre masa hărţilor, comunicând:

– O navă mică de patrulare. Japoneză.

Îşi auzi propriile cuvinte răscolind ca un vânticel printr-un morman de frunze uscate şi adăugă:

– Probabil escorta vreunui vas cu trupe de debarcare.

Îşi răsuci capul când îl auzi pe Quinton exclamând furios:

– De-am putea şti ce se întâmplă! Aşa suntem ca un orb intr-un câmp minat.

Ainslie se gândi la imaginea fugitivă, înceţoşată, pe care tocmai o zărise. O teugă înaltă, un coş scund şi gros, înclinat, şi mai multe umbre mai jos de comandă, probabil tunuri. La o depărtare de două mile nu era prea uşor să desluşeşti multe, chiar cu lentile de maximă putere. Dacă marea n-ar fi fost calmă şi întinsă ca o foaie de hârtie n-ar fi putut vedea absolut nimic. Imaginea întrezărită din vreme îi dăduse o marjă de siguranţă, foarte necesară, dacă avea de gând să împiedice ca nava de patrulare să ţintuiască submarinul *Soufrière* între ea şi coastă, până ce urmau să-i sosească de pe undeva ajutoare. Un avion înştiinţat la timp putea detecta uşor contururile de balenă ale submarinului, chiar dacă acesta se afla în imersiune.

– Pornim atacul! Tuburile de la unu la patru!

Îl urmări pe Ridgway care răsucea butoanele „storcătorului de

fructe”, cum fusese poreclită masa de calcul, aşteptând să o alimenteze cu datele de relevment, distanţă şi adâncime de lansare, necesare torpilelor lui.

– Sus periscopul!

Îl manevră cu mare prudenţă. Iată nava, acum aproape cu prova spre submarin, înclinându-se uşor în timp ce executa o mică schimbare de drum. Îl simţea pe ajutorul lui Ridgway privind cu concentrare inelul de alamă al periscopului pe care erau gradate relevmentele, semnele succesului sau ale eşecului.

Ainslie se încordă până la ultima fibră, urmărind micuţa siluetă.

– Asta e relevmentul! Distanţa este... fir-ar să fie! Se dădu un pas îndărăt.

– Jos periscopul! îi aruncă o privire lui Quinton. Distanţa e mai mică de patru mii de iarzi. Dar mai este o navă în pupa celei dintâi. Remorcată, cred. O navă de debarcare, după toate probabilităţile.

– Tuburile de la unu la patru sunt gata, domnule comandant.

– Sus periscopul!

Din nou fugitiva scrutare a mării şi a cerului şi apoi a obiectivului în sine. Acum nava apărea mult mai distinctă. Mai reală. Deci nu-şi schimba drumul, ci se balansa sub efortul de a trage remorca greoaie.

– Capacele tuburilor, prova deschise, gata de lansare!

Fusese glasul lui Ridgway, frământându-se cu problemele lui. *Soufrière* era o navă foarte modernă, care o luase înaintea tehnicii epocii sale, asemenea celor mai recente submarine „U“. Putea să lanseze o jerbă în evantai către ţinta sa, chiar dacă în clipa aceea era orientată cu prova în direcţia opusă. Pe *Tigress* trebuia să îndrepţi tot submarinul spre nava vrăjmaşă, ca pe o armă, aşa încât, în timp ce lansai, continuai să te expui din plin primejdiei.

Ainslie se repezi din nou la masa cu hărţi, mai înainte ca periscopul să-şi fi reluat locul în puţul său.

Gheara de compas a lui Forster era pusă pe linia coastei.

– Aici e un loc de ancoraj, domnule comandant. La sud de Pattani. Probabil că se îndreaptă spre acest punct.

Ainslie cercetă harta. Dacă japonezii se arătau atât de siguri de ei încât se apropiau de coastă fără o escortă serioasă şi fără sprijin aerian, însemna că înaintarea lor se desfăşura cu succes. Chiar cu prea mare succes. Spuse:

– Vreau să mai arunc o privire.

Aşteptă, încercând să-şi relaxeze muşchii cefei şi ai spatelui, în timp ce tubul periscopului se înălţa iar din puţ.

Urmări muchea întunecată a teugei detaşându-se în partea dreaptă a lentilei şi înaintând în reţeaua firelor reticulare, vrând parcă să le străpungă.

– Fiţi gata!

Auzi glasul lui Ridgway ca un şuier strident, aproape acoperit de ţac-ţac-ul „storcătorului de fructe”.

– Gata, domnule comandant.

– Lansează tubul unu!

Corpul navei se hurducă uşor, de parcă atinsese o buturugă plutitoare, dar nimic altceva nu trădă primejdia torpilei care lunecase din tubul ei.

Ainslie trânti mânerele periscopului.

– Jos periscopul! Continuaţi lansarea după contor! Cotă treizeci metri, închideţi uşile etanşe în vederea bombardamentului cu grenade A/S.

Pe panoul lui Ridgway, luminiţele roşii licăriră una câte una, până când i se auzi glasul:

– Toate patru torpilele lansate, domnule comandant!

– Cotă treizeci metri, domnule comandant!

– Schimbăm drumul, ofiţer cu navigaţia. Vino la trei-unu-zero. Pregătiţi tuburile pupa, în caz că nu l-am nimerit şi vine după noi.

Ainslie se sprijini de o portavoce, în timp ce submarinul se înclina schimbându-şi direcţia. Vedea, cu ochii minţii, cele patru torpile, de parcă s-ar fi aflat şi el afară, în adâncuri. Răspândindu-se într-un evantai mortal, care înainta cu cincizeci de noduri.

Ridgway, cu faţa încordată, privi contorul. Forster îl urmărea, iar degetele lui Quinton băteau darabana pe spătarul scaunului unuia dintre servanţii cârmelor de asietă, în timp ce ochii îi erau aţintiţi pe curbura corpului rezistent al navei.

Explozia, urmată de alte două la intervale regulate, a fost mai curând un puternic pârâit, decât o bubuitură. Cea de a patra torpilă nu făcuse impact, dar, în împrejurările date, Ainslie s-a considerat satisfăcut.

– Cotă periscopică!

Îl văzu pe Ridgway întinzându-se să-l bată pe umăr pe ajutorul său şi îşi imagină cum torpilorii asudaţi se pregătesc, în compartimentul prova, să reîncarce tuburile goale.

– Zgomotul a încetat, domnule comandant, raportă Walker.

Când periscopul străpunse suprafaţa apei, Ainslie mai avu timp să vadă prova navei de patrulare alunecând înspre adânc într-un uriaş talaz de spumă clocotindă, în timp ce, deasupra, fumul exploziei atârna neclintit pe cer, de-ai fi zis că nimic n-avea să-l şteargă vreodată.

– Am făcut o treabă bună, domnule comandant, strigă Quinton. Întocmai ca pe vremuri.

Râdeau cu toţii cu gura până la urechi, ca nişte şcolari fericiţi.

Un telefon bâzâi în caseta lui ca o albină captivă, apoi se auzi vocea unui mesager:

– Comunicare radio, domnule comandant.

Ainslie îi făcu semn lui Quinton să-i preia locul lângă periscop. Întinse mâna după receptor, găsind timp să se mire că telegrafistul folosise recepţia radio în timp ce submarinul se aflase atât de aproape de suprafaţă. În ciuda pregătirilor sumbre şi a exploziilor, el îşi văzuse netulburat, de treaba lui.

– Aici comandantul!

Glasul lui Vernon sună încordat.

– A fost doar o comunicare trunchiată, domnule comandant. Probabil un anunţ al armatei de uscat, printr-o staţie de bătaie mică.

– Anume?

– Navele *Prince of Wales* şi *Repulse*, domnule comandant. Amândouă scufundate, chiar în timp ce noi atacam.

– Mulţumesc. Puse receptorul la loc şi se uită la Quinton şi la ceilalţi, spunându-le: Forţa Z a fost nimicită!

Le urmări feţele care încremeneau, zâmbetele care le piereau de pe buze. În faţa unei pierderi atât de dezastruoase, mica lor victorie apărea jalnică.

Quinton rupse primul tăcerea.

– Poate că s-au înşelat. Vreun idiot o fi încurcat comunicările.

Se uitară unii la alţii, fiecare dintre ei ştiind în sinea sa că nu era vorba de nici o greşeală.

– Ofiţer cu navigaţia, reluăm drumul şi imersiunea iniţială! Liber de la posturile de luptă şi imersiune. Apoi, adresându-se lui Halliday: Oamenii dumitale s-au comportat bine, domnule mecanic şef. Dârzi ca o stâncă.

Simple cuvinte, afurisite de cuvinte. Dar făceau parte din joc. Necesara prefăcătorie.

Se deplasă în centrul postului de comandă, în parte privind, în parte ascultând. Veştile interceptate de Vernon vor face în curând ocolul întregii lumi. Forţa Z fusese distrusă într-o clipită. Poate că luaseră contact cu o escadră mai puternică şi se scufundaseră luptând. Dar oricum s-ar fi petrecut lucrurile, rezultatul era acelaşi. Raportul de forţe navale se schimbase în favoarea inamicului. Cele două nave, scutul esenţial, fuseseră prinse pe picior greşit, fapt pentru care plătiseră preţul, un preţ îngrozitor.

Mai târziu, în cabina lui, în timp ce pretindea că mănâncă, jucându-se cu furculiţa în farfurie, Ainslie se gândi la cele două bastimente. *Prince of Wales* era o navă nouă, cu prea puţină istorie în urmă-i, în afară de faptul că fusese de faţă la distrugerea navei *Hood*, sub tunurile cuirasatului german *Bismarck*.

Dar bătrânul crucişător de bătălie *Repulse* îi era bine cunoscut, aşa cum le era de altfel tuturor marinarilor din flota britanică. *Repulse* însemna o tradiţie şi un mit, şi dispariţia lui constituia o prevestire în

plus, o nouă ameninţare pentru însăşi existenţa lor. Ainslie oftă şi se întinse în cuşetă, în timp ce mâncarea i se sleia în farfurie.

Se întrebă dacă vor fi vizibile unele schimbări când se va întoarce cu submarinul la Singapore. Poate că mai era timp să se acţioneze, să fie ţinut inamicul în frâu până când vor sosi întăriri noi pentru forţele din Malaya.

– Domnul comandant la postul central!

Îşi lăsă picioarele pe podea, iar inima începu să-i bată mai repede. *Iar începe!*

*

* *

Careul submarinului *Soufrière* era neobişnuit de liniştit. Acostat din nou la nava bază, având cea mai mare parte a echipajului în învoire la mal, submarinul dădea impresia că s-ar odihni.

Locotenentul Farrant, ofiţerul cu artileria, şedea într-un colţ, total cufundat într-un număr al revistei ,,Lilliput“, vechi de o lună. Locotenentul Forster, care era ofiţer de gardă, recitea pentru a nu ştiu câta oară scrisoarea care-l aşteptase la întoarcerea lui *Soufrière* la Singapore. Era de la Daphne. O scrisoare speriată, incoerentă, al cărei efect, era sporit de senzaţia de depărtare şi neajutorare. Va fi nevoită să povestească totul mamei ei. Şi când soţul i se va întoarce acasă... Din loc în loc scrisoarea era pătată. Forster şi-o imagina pe Daphne plângând în timp ce aşternea ultima parte. „Dacă nu există altă cale, mă omor!“

Forster îşi înălţă ochii, disperat. „Dumnezeule mare!“. Citise scrisoarea iar şi iar. Şi pe măsură ce o recitea, lucrurile i se înfăţişau tot mai rău.

Farrant îi aruncă o privire, peste marginea revistei:

– Necazuri?

Din celălalt colţ al careului, locotenentul Christie, pilotul din rezerva de voluntari, se uita cu interes la cei doi. Adulmeca tensiunea dintre ei, aşa cum adulmecă un animal mirosul de sânge..

– Nu-i nimic.

Forster îşi cobori privirile. Furios pe el însuşi. Începuse să-l urască pe Farrant. Suficienţa lui, aroganţa îngâmfată.

Întocmai ca în prima lor patrulare, care se încheiase în dimineaţa acelei zile. După atacul asupra navei japoneze şi a remorcii sale, care fusese identificată ca fiind o navă de debarcare plină cu oameni şi provizii, nu mai întâlniseră mare lucru. Câteva vase de pescari, ieşite în larg de nevoie, un cargobot ruginit, pe care comandantul îl scufundase după ce ordonase echipajului să-l abandoneze, şi apoi un ponton mare de debarcare.

În timpul atacului, când se alăturase lui Ainslie şi celorlalţi. Forster uitase de necazurile lui personale. Urmărise tot timpul faţa lui Ainslie,

îi cântărise expresia de fiecare dată când periscopul era trimis din nou în puţul lui, îi ascultase descrierile şi rapoartele, verificase punctul-navei şi trasase drumul parcurs. „Un ponton de debarcare cu adevărat mare“, spusese Ainslie. O privire aruncată fără rezultat într-un exemplar vechi din „Albumul navelor de luptă” şi o alta într-o colecţie mai recentă de siluete de nave le-a dat ideea că ar fi putut să fie un ponton pentru debarcarea tancurilor, de considerabilă valoare.

Se mişca foarte lent, fiind zdravăn încărcat cu blindate, zigzagând greoi, ca o uriaşă cutie de pantofi pe marea calmă.

Forster nu văzuse vasul nici o clipă, dar Ainslie descrisese fiecare detaliu cu experienţa sa de a relata, aşa încât acum, privind în urmă, era ca şi cum şi-ar fi reamintit de un film sau de o fotografie.

Ainslie hotărâse să folosească tunurile submarinului. Mai întâi, pentru că ar fi fost necesară o întreagă jerbă de torpile şi nu exista încă nici o garanţie că acestea vor putea fi înlocuite, torpilele franceze fiind deosebite ca dimensiuni de cele britanice. Pe de altă parte, pontonul de debarcare avea un pescaj foarte mic şi ar fi fost posibil ca torpilele să treacă pe sub el, fără să-l atingă.

Forster îi aruncă o privire rapidă lui Farrant. Era din nou cufundat în revistă. Ochii pironiţi fără să clintească îl făcură să-şi spună că studiază, probabil, poza unui nud.

Atacul însemnase marea ocazie a lui Farrant şi adevărul este că se descurcase foarte bine, mai cu seamă că era vorba de prima salvă trasă din marea turelă a submarinului. Cu corpul navei abia ieşit la suprafaţa apei, tunurile fuseseră îndreptate asupra pontonului de debarcare. Înăuntrul submarinului, toţi membrii echipajului stăteau încordaţi, asemenea atleţilor în aşteptarea semnalului de start. În special mecanicul şef şi secundul. Totul trebuia pândit şi prevenit, orice subită schimbare de flotabilitate, orice factor necunoscut care ar putea determina pierderea controlului asupra submarinului. Loviturile tunurilor – fiecare dintre ele trăgând pe rând – constituiseră pentru Forster o experienţă nemaiîntâlnită până atunci. Bubuitura avusese reverberaţii prelungite, ca un tunet gigantic, iar şocul de recul al fiecărui tun în parte zguduise nava ca un imens cutremur de pământ. Ce-or fi însemnat acestea pentru oamenii de pe pontonul de debarcare, nu putea decât să ghicească.

În primul rând, apariţia turelei şi a chioşcului submarinului înălţându-se încet prin apa cristalină şi apoi cele două tunuri binate îndreptându-se spre ei ca o pereche de ochi negri, necruţători.

Auziseră vuietul vasului inamic care se despicase în timp ce se scufunda, încărcătura de blindate contribuind la distrugere şi grăbindu-i sfârşitul. Cu atât mai bine. Probabil că transporta combustibil cu un număr ridicat de octani, iar chinurile echipajului şi ale pasagerilor nu au putut fi mântuite decât de mare.

După ce submarinul intrase din nou în imersiune, Ainslie îl chemase pe Farrant. Forster se uita acum la el. Înţepat şi atât de încântat de sine, încât ar fi suferit de-ar fi trebuit să ascundă acest lucru.

Se gândi şi la comandant. E bine să-l ai pe Ainslie şef. Foarte rar i se întâmpla să ridice vocea şi nu era niciodată sarcastic. Dar Forster simţea că nu-l cunoaşte cu adevărat. Ainslie îi ceruse ofiţerului cu artileria să mulţumească, în numele său, oamenilor de la turelă, precum şi celor de la magazia de muniţii şi de la liftul pentru ridicarea proiectilelor.

Forster îşi mută privirea la peretele curb de la capătul opus al careului. Asemănător cu o cuşcă de ascensor, era suportul principal al marii turele de deasupra şi constituia calea pe care urca muniţia de la magazie până la încărcătorii fiecărui tun. Era, într-un fel, inima submarinului, un simbol de extraordinară trăinicie şi forţă.

Îşi întoarse capul când îl auzi pe Christie spunând:

– Mă întreb unde-o fi comandantul?

– E cu amiralul şi cu şeful de stat major, răspunse Farrant tăios. Discută, probabil, ruta viitoarei noastre patrulări.

– Ţi-a comunicat ţie, da? întrebă Christie, zâmbind lenevos.

Farrant se încruntă.

– Dacă ai fi fost de mai multă vreme în serviciu activ, sau dacă ai fi fost ataşat la marină pe durata războiului, ai fi înţeles şi tu atâta lucru.

– Zău?

Christie se rezemă de spătarul scaunului, amuzându-se. Făcuse multe la viaţa lui şi zburase pe câteva rable inimaginabile. Chiar şi de când executa zboruri în marină avusese câteva misiuni ciudate, dar aceasta de acum le întrecea pe toate. Un zburător într-un submarin. În timpul patrulării nu fusese decât un simplu spectator, ţinându-se cât mai aproape de Forster şi de maistrul cu navigaţia, astfel încât să poată studia hărţile cu modificările lor şi ansamblul zonei unde i s-ar fi putut ivi în curând prilejul de a zbura. La treizeci şi unu de ani, era printre cei mai vârstnici ofiţeri de la bord. Şi aceasta îl amuza. Unii, ca de exemplu, sublocotenentul Southby, un tânăr subţirel, cu obraz trandafiriu, care servea ca ajutor al lui Farrant la turelă, având în mod suplimentar şi sarcina de şef al echipei de abordare – ce-o mai fi însemnând şi asta? – vădeau o nesiguranţă nervoasă în toate domeniile. Alţii, mai în vârstă cu un an sau doi decât Southby, aveau o încredere în ei ca de uriaş şi cunoştinţe ca de copil.

Christie răspunse:

– Ţinând seama de felul cum se duce războiul ăsta, nu cred că voi avea timp să învăţ mult mai multe.

Farrant îi aruncă o privire ucigătoare, de parcă rostise cine ştie ce insulte.

– Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel? Se ridică în picioare şi începu

să se învârtească prin careu ca un animal în cuşcă. Când două nave mari au fost scufundate, când atâţia oameni şi-au pierdut viaţa vitejeşte, tu...

Ochii lui Christie îl urmăreau pe ofiţerul cu artileria, care se foia încoace şi încolo.

– Baliverne! răspunse el cu voce calmă. Comandantului Forţei Z i s-a spus că aeroportul Kuantan fusese evacuat, pentru că fiecare fugea cu coada între picioare de frica japonezilor. Ştia foarte bine că nu are acoperire aeriană pentru navele lui.

Farrant se oprise ca împietrit în faţa scaunului lui Christie, lângă picioarele întinse ale acestuia.

– Vorbeşti de navele scufundate şi de vitejii care s-au dus la fund, continuă aviatorul. Dar de ce nu te gândeşti la dobitocii care i-au împins acolo?

Christie simţea cum îl năpădeşte un val de furie. Îi reveneau în minte toate experienţele lui. Portavionul pe care se aflase în Creta, puntea de zbor explodând brusc într-o uriaşă ciupercă de flăcări mistuitoare. Oameni arzând ca torţele, alergând în cerc, avioane aruncate peste bord, în vreme ce portavionul pornise să se răstoarne cu chila în sus.

– Fără acoperire aeriană, navele sunt, de la bun început, sortite pieirii. Chiar înainte de început. Idioţi mărginiţi, capete astupate! Parc-ar fi o întrecere cine ucide mai mulţi de-ai noştri: inamicul sau înaltul nostru Comandament!

Farrant îşi revenise treptat.

– Dacă te mai aud vreodată rostind asemenea cuvinte...

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere cu paşi apăsaţi, răsturnându-l aproape pe Sawle care venise să pună masa pentru ceai.

– Cred că l-ai cam supărat, Jack, spuse Forster.

Christie privi cu ochi împăienjeniţi spre podea.

– Îmi pare rău, nu mă referem la tine, ştii tu. Dar Farrant va ajunge într-o bună zi amiral. Cei de teapa lui întotdeauna răzbesc.

Apoi se ridică în picioare şi-şi cercetă ceasul.

– Cred c-o să caut o ocazie să mă ducă pe Magistrală până la club. Nu mi-ar strica vreo două halbe la gheaţă. Dac-or să mă lase să intru în local, spuse făcând cu ochiul.

Rămas singur, Forster scoase iar scrisoarea din buzunar şi începu s-o recitească.

*

* *

Ainslie se rezemă de spătarul scaunului de trestie împletită şi trase din pipă. Se afla împreună cu Critchley în la şedinţa contraamiralului Arnold Granger. Acesta era un om voinic, rotofei, prea scund pentru

greutatea lui, silueta-i îndesată fiind accentuată de albul imaculat al cămăşii şi de şortul pe care-l purta. Granger avea o chelie prematură, mărginită de fiecare parte a capului de câte o fâşie de păr nisipiu, pufos ca nişte fulgi. I se adresă:

– Te-am chemat aici, căpitan-comandor Ainslie, întrucât socotesc că de când ai sosit din Anglia nu ai fost folosit aşa cum trebuie.

Şi Granger fuma o pipă, pe care o agită în aer. ca pe un deget negru când adăugă:

– Pe de altă parte, să nu-ţi fie cu supărare, dar nu eşti omul cel mai comod cu care am avut eu de-a face. Zâmbi, cu un aer şăgalnic, conspirativ. Dar avem nevoie de orice minte cu experienţă pe care putem pune mâna, continuă el. Comandantul Şef m-a asigurat că forţele de întărire se şi află pe drum. Până să ajungă însă convoaiele cu trupe aici, pot trece săptămâni, uneori chiar şi luni de zile. Avem nevoie de avioane de vânătoare moderne, de infanterie experimentată şi, mai ales, de posibilitatea de a-l lovi pe inamic înainte de a apuca să înainteze şi mai mult spre sud.

Se îndreptă spre o hartă de perete şi o derulă până la capăt. Apoi adăugă pe un ton mai potolit:

– Vedeţi această linie, domnilor?

Ainslie se aplecă, îngrozit. O bandă galbenă, ondulată, indica înaintarea inamicului spre interior. Era incredibil. Încercă să rememoreze evenimentele, să-şi aducă aminte cât timp trecuse de la acea scurtă comunicare radiodifuzată cu privire la raidul aerian, urmată de ştirea referitoare la Pearl Harbour. În total, nu mai mult de zece zile. Şi, în acest scurt interval, armatele japoneze străpunseseră toate liniile de apărare pe coasta de nord-est a Malayei. După cele indicate de banda galbenă a amiralului, care la data asta precis că era depăşită, s-ar îi spus că nimic nu putea împiedica inamicul să taie peninsula în jumătate, de la Marea Chinei de Sud, până la strâmtoarea Malacca. Şi, peste alte zece zile, până unde aveau să mai ajungă?

Amiralul continuă:

– După cum vedeţi, nu prea avem timp la dispoziţie. Problema principală nu constă în lipsa de trupe, ci în lipsa de militari experimentaţi în luptă. Dispunem de brigăzile indiene, de australieni, de voluntarii malayezi şi, desigur, de regimentele britanice. Îşi lăsă ochii în jos şi începu să se joace cu pipa, încercând să ia o hotărâre. Apoi spuse fără ocolişuri: Ca număr, probabil că îi întrecem pe japonezi şi bănuiesc că ştiţi şi acest lucru.

Ainslie se uită la el, înţelegându-l, dându-şi seama de răspunderea pe care o purta. De când venise la Singapore, acesta era primul ofiţer superior care vorbea sincer şi deschis. Granger fusese, pare-se, însărcinat cu cercetarea în largul coastelor şi cu pregătirea de luptă şi fusese numit la acest Cartier General fără nici un preaviz. Doar pentru

că era o minte mai luminată decât predecesorul său, sau ca un ţap ispăşitor, dacă lucrurile ar fi ieşit prost. Era prematur să-ţi poţi da seama care din două.

Critchley se întoarse spre Ainslie, făcându-şi scaunul să scârţâie.

– Domnul amiral spune că moralul populaţiei civile este un factor foarte important. Dacă începe să se destrame, atunci şi trupele noastre îşi vor pierde curajul. În prezent, forţele din nord se regrupează după o serie de replieri strategice.

Ainslie încercă să detecteze o undă de amărăciune în spusele lui. De destul de multă vreme, retragerile trupelor erau denumite „replieri strategice”. Acasă, cititorii de ştiri vorbeau adeseori cu uşurinţă de acţiuni de patrule şi de uşoare pierderi. Li se păreau acceptabile.

Dar Critchley era din nou alertat. Angajat. Căutând o soluţie.

– Rapoartele sunt proaste, urmă Granger. Inamicul foloseşte teroarea ca pe o armă. Am primit mai multe relatări despre torturi, decapitări, violuri şi Dumnezeu mai ştie ce. Dacă nu-i stăvilim pe ticăloşi, retragerea se va transforma în derută şi puhoiul o să mănânce totul până aici, la Magistrală şi la strâmtoarea Johore.

– Şi mai departe, în interiorul insulei, întări Critchley. N-or să se oprească la strâmtoare. Oricum, în timpul refluxului apa nu-i mai adâncă de patru picioare, aşa mi s-a spus.

Granger se încruntă îngrijorat.

– Asta înseamnă că cineva şi-a dat drumul la gură. E adevărat, fireşte. Dar ştiţi cum sunt englezii, pentru ei orice fâşie de apă e Canalul Mânecii. Înseamnă siguranţă. Separare.

Ainslie se ridică în picioare şi se îndreptă spre harta din perete. Era greu să-ţi închipui lupte înverşunate acolo, în junglă, sau chiar provele navelor de patrulare lunecând sub apă, sau pontoanele de debarcare zburând sfărâmate de tunurile lui Farrant.

Din afara încăperii lunguieţe şi răcoroase răzbeau un piuit strident de pasăre, glasul unei femei tinere care cânta în bucătărie, pasul măsurat al unui poliţist băştinaş pe aleea aşternută cu pietriş de sub fereastră. Relaxat, simţindu-se în siguranţă.

Amiralul îşi umplu pipa cu mişcări repezi, sacadate.

– Fapt este că nu putem aduce aici unităţi de suprafaţă ca să sprijine trupele de uscat. N-avem nici avioanele necesare, nici aerodromurile de pe care să opereze acestea. Am şi pierdut câteva nave de patrulare împinse la coastă. Nu pot risca unităţi mai mari pentru că s-ar putea – îl privi pe Ainslie drept în ochi – s-ar putea să fim obligaţi să evacuăm.

Ainslie dădu din cap. Iarăşi? Dunkerque. Norvegia. Olanda. Grecia şi Creta. Oricum, aici era altfel. Nu existau falezele din Dover, nici mările înguste de pe care navele să poată culege trupele epuizate. Ceea ce constituise cândva adevărata tărie a insulei Singapore, îi apărea acum

drept ceva total vulnerabil. Şi toate tunurile uriaşe instalate aici ca să apere insula erau orientate, neputincios, în direcţia inversă. Cu glas tare întrebă:

– Doriţi să mă duc din nou în nord, domnule amiral?

– Da.

Umbra lătăreaţă a amiralului se contopi pe hartă cu umbra lui Ainslie.

– Aici, pe coasta asta, există o pungă de rezistenţă care ar putea fi întărită într-o zi sau două, numai dacă ar putea găsi comandamentul trupelor de uscat o soluţie. Indică punctul pe hartă cu ţeava pipei. Uite, chiar aici. Dacă lucrurile merg rău şi japonezii presează şi mai mult – ţeava pipei imită mişcarea unei trape – atunci toţi oamenii de aci vor fi prinşi în capcană, cu spatele spre mare.

– Bob, ai putea executa un sprijin de artilerie?

Amiralul urmări profilul lui Ainslie.

– Ai putea? întrebă şi el.

Lui Ainslie i se năluci chipul lui Farrant pe harta din perete. Cu câtă bucurie folosise Farrant tunurile! Poate că simţise chiar o senzaţie de plăcere când urmărise, prin vizoarele lui puternice, moartea şi distrugerea.

– Aş putea încerca, domnule amiral.

Era un vis, sau, mai curând, începutul unui coşmar. În primele zile, nimeni nu voise să audă nici de *Soufrière*, nici de el. Şi acum, parcă nici nu mai exista altă navă şi fiecare aştepta un miracol de la el. Şi totuşi răspunsese: „Aş putea încerca”. Nu exista altă cale.

– Când? întrebă cu glas tare.

– Mâine dimineaţă, răspunse Critchley în locul amiralului.

– Vei primi tot sprijinul de la bază, domnule căpitan comandor. Amiralul îşi reluă locul pe scaun şi-şi aţinti privirile în gol. Apoi adăugă: Căpitanul-comandor Critchley te va însoţi.

Ainslie se uită la prietenul lui.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Critchley ii răspunse zâmbind:

– Ca o experienţă. Pentru extinderea înaltei mele autorităţi. Sau, poate, ca să te ajut.

Granger îşi privi ceasul.

– Soarele a trecut bine mai sus de vergă. E momentul să luăm un pahar de gin, nu? Apăsă butonul unei sonerii, apoi spuse: Căpitanul-comandor Critchley ar putea să fie de mult mai mare ajutor decât ne dăm noi seama. Zâmbi. Sunt sătul până peste cap de cei care conduc politica marinei.

Ainslie se îndreptă spre fereastră şi privi peste verdele luxuriant al frunzişului din grădină.

Critchley îl însoţea pentru că simţea că poartă întreaga răspundere.

Aşa cum bănuise, ideea capturării submarinului *Soufrière* fusese a lui. Şi acum, dacă lucrurile vor merge prost în apele acelea puţin adânci pe care le văzuse pe hartă, voia să-i împărtăşească şi el soarta.

Se întoarse spre prietenul lui şi-l privi cu fermitate:

– Am să-ţi găsesc o treabă de făcut la bord. Pe nava mea nu-i loc pentru pasageri.

Amiralul îi privi pe amândoi şi se simţi mişcat. Poate că, până la urmă, mai exista, totuşi, o şansă.

6

A DOUA ŞANSĂ NU EXISTĂ

Căpitanul-comandor Gregory Critchley păşi vioi în strălucirea portocalie a postului central şi studie pe rând fiecare dintre figurile încordate.

Domnea o linişte adâncă; tăcerea nu era ştirbită decât de zumzetul surd al motoarelor şi al ventilatoarelor şi de bâzâitul regulat al sondei ultrason. Nu se auzea nici măcar răsuflarea oamenilor din postul central. În lumina aceea stranie apăreau cu toţii ireali, ca nişte figuri de ceară, dar nu înşiruite, ci îngrămădite în vederea unei viitoare expoziţii.

În cele două zile câte îi trebuiseră submarinului *Soufrière* ca să-şi croiască din nou drum spre nord, menţinându-se în larg pentru a evita navele şi aviaţia inamică, Critchley avusese timp suficient să-şi studieze tovarăşii de drum.

Refuzase oferta lui Ainslie de a împărţi cu el cabina comandantului, ştiind bine că acesta avea, mai mult ca oricare altul, nevoie de izolare, atunci când o putea găsi. Îi făcuse însă plăcere să vină la careul ofiţerilor, studiind adunătura pestriţă care trăia, se frământa şi dormea pe această navă.

Quinton, secundul, controla indicatoarele cârmelor de asietă, ţinând câte o mână sprijinită pe spinarea fiecărui servant. Un om bun, deschis, inteligent. Avea o fire cam iute, care, la nevoie, era o contrapondere a atitudinii mai lente a lui Ainslie.

Critchley privi spre locul ofiţerului cu navigaţia, urmărindu-l pe Ainslie aplecat peste masa de navigaţie care vibra, faţa lui reflectând lumina de sub geamul acesteia. Ainslie părea calm, dar Critchley ştia bine ce se petrece în el. Stătuse de vorbă cu mulţi oameni de pe submarine, care, ca şi Ainslie, luaseră parte la expediţii de capă şi spadă pe coasta inamică, cu lupte corp la corp, care făceau să ţi se ridice părul măciucă.

Era nevoie de mare tărie şi încă de multe altele ca să le poţi face faţă.

Alături de Ainslie, iată-l pe ofiţerul cu navigaţia, Forster. Un tânăr simpatic, dar cu o povară pe suflet. Probabil o femeie, pe undeva.

Halliday, la panoul de imersiune, era aidoma ofiţerului mecanic de vapor dintr-o duzină de povestiri marinăreşti şi, lângă el, locotenentul francez Lucas, alt om cu un secret bine tăinuit.

Locotenentul Ridgway stătea rezemat lângă „storcătorul de fructe” cu faţa în umbră. Dar faţa lui părea să fie în umbră chiar şi când se afla în plină lumină. Era, ca şi Halliday, un individ foarte rezervat.

Ceilalţi nu erau de văzut, dispăruţi pe undeva prin compartimentele navei. Sublocotenentul Deacon, ajutorul mecanicului, tânărul Southby, ajutorul ofiţerului cu artileria şi, desigur, cumplitul Farrant, care se afla, probabil, cu oamenii lui, în preajma turelei, pentru eventualitatea că ar fi nevoie de el.

Gradaţii, de la timonierul cel gras până la timonierul alergător care sta lângă telefoane, erau la fel de amestecaţi ca şi ofiţerii. Indivizi feluriţi, care, însă, în momente ca acesta de faţă, deveneau un tot organic.

Ainslie îl zări şi îi zâmbi.

– Bună dimineaţa! Ai dormit bine?

Critchley veni la masa hărţilor. Câţiva dintre oameni îl salutară din cap, dar uitară pe loc de prezenţa lui, pe măsură ce se aprindea câte o luminiţă sau un cadran tremura pe neaşteptate, solicitându-le o atenţie constantă...

– Sawle mi-a adus un ceai. Ar fi un valet minunat.

Ainslie îşi privi ceasul.

– În curând se luminează de zi. Peste un minut sau două, arunc o privire afară. Secundul controlează asieta navei. E necesar să fie perfectă. Făcu un gest către hartă: Pe aici, fundul e la cincisprezece braţe, nu mai mult. Practic, ne târâm pe patul mării. Făcu o grimasă: Dar ofiţerul cu navigaţia mă asigură că totul o să iasă bine. Apoi, aruncându-i o privire lui Quinton: E timpul să schimbăm drumul. Ţine cap compas doi-patru-zero, rotaţii pentru şase noduri. Îşi întoarse capul: Şef de echipaj, comunică mai departe: linişte absolută pe navă!

– Cap compas doi-patru-zero, domnule comandant.

– Ce-ai să vezi? îl întrebă Critchley.

Zâmbi în sinea lui când se pomeni că şi el vorbea în şoaptă.

– Nu mare lucru. Două dealuri. Ainslie se aplecă din nou peste hartă. Vezi? Dinspre mare arată ca un tricorn. Japonezii sunt răspândiţi aici peste tot, iar trupele noastre sunt ţintuite locului într-un sat pescăresc. A existat şi o misiune religioasă prin părţile astea, dar bănuiesc că a fost evacuată când s-a stârnit panica.

Timonierul alergător rosti cu glas scăzut:

– Ofiţerul cu artileria, domnule comandant.

Ainslie luă telefonul.

– Aici comandantul.

În vocea lui Farrant tremura o notă de nerăbdare:

– Cer permisiunea să armez turela, domnule comandant.

– După ce o să arunc o privire bună afară, tunarule. Întâlni ochii lui Quinton, care se uita la el din celălalt capăt al postului central. Şi nu

uita să scoţi dopurile de la gura tunurilor înainte de a trage!

– Am înţeles, domnule comandant!

Nici urmă de chicotit în glasul lui.

– Nu ştiu, zău, de ce mă neliniştesc, zise Ainslie. Apoi, către Quinton: Gata?

Australianul aruncă o privire spre Halliday, care-i răspunse cu un semn scurt din cap.

– Gata, domnule comandant.

– Foarte bine. Cota periscopică, vă rog. Se uită spre Critchley: Rosteşte o rugăciune.

Critchley se aşeză astfel încât să poată urmări cel mai mic detaliu: cartnicul mecanic de la purjele de aer, servanţii de la cârmele de asietă care urmăreau orice semn ca submarinul să nu se ridice prea brusc, ţâşnind la suprafaţă ca un delfin uriaş.

– Cotă paisprezece metri, domnule comandant.

Până şi Quinton vorbea neobişnuit de încet.

Ainslie făcu un semn din cap gradatului care manevra periscopul şi se lăsă în jos pentru a primi tubul ce se ridica din puţul său cu un şuier domol. Îşi dădu seama că-şi ţine răsuflarea şi clipi repede, ca şi cum ar fi putut să vadă ce se petrece la suprafaţă. Urmări lentilele care se luminau parcă în silă. Era foarte devreme. În zori, şi o hulă uşoară clătina nava, asemeni unui leagăn nevăzut.

– Stop periscopul!

Imprimă instrumentului o lentă mişcare circulară, picioarele lui rotindu-se încet ca doi crabi în jurul puţului, în timp ce căuta să descopere un semn de viaţă pe mare. În spate, cerul era de un cenuşiu palid, delicat, care nu lăsa să se întrevadă arşiţa şi lumina vie ce aveau să se dezlănţuie în curând. Întoarse periscopul spre prova.

Uscatul apărea drept în obiectiv, de la o latură la cealaltă, ca un recif negru, ondulat. În mai puţin de un ceas, pata aceea neagră se va preface în verde, cafeniu şi albastru şi – dacă harta indica exact – într-o semilună de nisip argintiu la marginea satului.

Reglă lentilele la maximă putere şi cercetă ridicăturile de pământ care se profilau în dreapta. Cele două dealuri gemene.

– Ofiţer cu navigaţia, sat şi dealuri în vedere. Drept în prova. La distanţă de vreo trei mile.

Se încordă şi mişcă repede periscopul spre stângă, la timp ca să vadă o lumină verde strălucitoare traversând văzduhul, ca o picurare de smarald topit.

– Un soi de rachetă de semnalizare. La depărtare de mile în interior.

Simţea greutatea tăcerii din jur, apăsătoare, concentrată. Se gândeau cu toţii la relatările lui lapidare, fiecare dintre ei măsurându-le cu experienţe din trecut. Pe undeva, dincolo de imparţialul periscop, se aflau oameni pitindu-se la pândă în hăţişurile

junglei sau zăcând răniţi, singuri, aşteptând să fie luaţi prizonieri sau să fie ucişi.

Ainslie se lăsă străbătut de un fior, în ciuda rezervei pe care şi-o impunea în asemenea momente. „Nu-i de mine, îşi zise. Aici, cel puţin, suntem împreună. Trăim sau murim cu toţii laolaltă."

– Jos periscopul! îşi îndreptă spinarea şi se uită la Critchley. E ca un mormânt, îi spuse. Totul depinde de primul semnal pe care-l vom primi de la bază. După aceea rămâne la latitudinea noastră.

„La latitudinea ta, vrei să spui", gândi Critchley, cu un surâs crispat. Contraamiralul Granger îi dăduse aproape mână liberă. Dacă *Soufrière* n-ar fi putut ajunge la timp în acest punct de pe hartă, mâine, la aceeaşi oră, baza ar fi lansat un nou semnal şi asta ar fi fost tot. Cu excepţia, desigur, a faptului că banda galbenă de pe hartă s-ar mai fi mişcat cu alţi câţiva centimetri.

Cu glas tare spuse:

– Şi dacă vezi avioane, ce faci?

– Mă îndrept spre larg cu viteză, răspunse Ainslie zâmbind. Cred totuşi că voi avea beneficiul de a-i lua prin surprindere. După atacul victorios asupra Forţei Z, îmi închipui că japonezii sunt preocupaţi la ora actuală numai de înaintarea lor pe uscat. Presupun că-şi imaginează cum comandantul şef a pus în mişcare un milion de întăriri ca să-i alunge înapoi spre mare.

– Cât despre asta, nici o primejdie, exclamă Quinton.

Ainslie îşi şterse palmele de pantaloni.

– Comunică ofiţerului cu artileria să-şi armeze turela. La semnalul claxonului să încarce cu proiectile brizante. Dar nu mai înainte. Nu vreau ca rastelurile din turelă să fie încărcate ochi cu proiectile în toiul unui atac cu grenade A S.

Gosling scoase un râs gros din gâtlej, iar cel de al doilea timonier observă:

– Un sicriu prea costisitor, domnule comandant.

Ainslie percepea totul, fără să dea însă atenţie, fiind ocupat să-şi verifice calculele în minte, reducând şi rectificând, clarificându-şi ideile pe acel fundal de uscat fantomatic. Trebuia să fie prudent. În curând se va ridica soarele, drept în pupa. Spuse:

– Periscopul! îşi şterse din nou mâinile. Erau jilave de transpiraţie. Stop periscopul!

Scrută zarea în toate direcţiile, clipind când hula joasă se înălţa deasupra lentilelor orbindu-l.

Totul era încă liniştit. Zâmbi, amintindu-şi de un film patriotic pe care-l văzuse la Londra. Un ofiţer, într-un adăpost individual, rostind cu o voce întretăiată: „Totul e liniştit, prea al naibii de liniştit". Totdeauna se spunea aşa. Clipi când o altă rachetă luminoasă izbucni aproape, în acelaşi loc. Activitate de patrule sau, poate, un semnal al

inamicului pentru un atac în zori.

Rosti cu voce tare:

– Acum ieşim la suprafaţă. Secund, ţine nava din cârme cât poţi mai în apă.

Aruncă o privire la scara de sub chioşc. Se adunaseră cu toţii. Tunarii, oamenii de veghe, toată lumea. Purtau ochelari negri pentru ca lumina sărăcăcioasă a dimineţii să pară mai strălucitoare. În zorii leşioşi, arătau ca o ceată de orbi. Le spuse:

– Deschideţi tambuchiul interior. Spuneţi telegrafistului să fie gata.

Îşi auzi ordinele repetate în murmurul complexului de tuburi portavoce şi de cabluri şi îşi imagină oamenii care le recepţionau în fiecare dintre compartimentele curbate. Tuburile lanstorpile pline, magazia şi lifturile de proiectile armate şi pregătite, iar la pupa, în compartimentul maşinilor şi al motoarelor, mecanicii şi electricienii aşteptând încordaţi, gata să furnizeze energie şi să dea viteză la primul ordin.

Ainslie îşi lăsă binoclul să-i atârne de gât şi se îndreptă spre scară. Menzies, semnalizatorul, veni pe trepte în urma lui, aşteptând să-l apuce de picioare de îndată ce avea să deschidă tambuchiul de sus. Se cunoşteau cazuri când comandantul a fost pur şi simplu suflat cu totul afară din chioşc şi proiectat în mare de presiunea crescută din interiorul submarinului. Trebuie să fi fost o privelişte comică. Ca un dop ţâşnind dintr-o sticlă.

Ainslie strigă: „La suprafaţă!”: începuse să rotească manivela tambuchiului şi cârligele de fixarea lui când claxonul lansă un ţipăt puternic şi aerul se porni sa duduie în balansuri, creşterea bruscă a flotabilităţii opunând rezistenţă manevrei servanţilor de la cârmele de asietă, care ţinură prova în jos până la ultimul moment.

Apoi *Soufrière* ieşi la suprafaţă, în vreme ce Ainslie se repezea prin tambuchi în sus, având obrajii şi umerii împroşcaţi de stropi. Apa şiroia pe punte, iar marea se despica pe spinarea largă a submarinului în două şuierătoare coame de spumă.

Pe când Menzies deschidea capacele portavocelor, iar marinarii gâfâiau şi înjurau montând în borduri mitralierele grele, Ainslie îşi înălţă binoclul, mirat de viteza cu care se desfăşuraseră lucrurile.

– Anunţă la postul central că totul e în ordine.

Un tambuchi se deschise în punte şi Ainslie desluşi o siluetă estompată care se îndepărtă de turelă, cu cele două dopuri de la gurile tunurilor şi se întoarse aproape în aceeaşi clipă. Turela scoase un scârţâit uşor şi se roti încet către tribord, apoi îşi reluă poziţia iniţială. Ainslie urmări întregul proces. Turela părea să fie cu totul independentă de restul navei, de ei toţi.

– Altă rachetă luminoasă, domnule comandant! În prova babord! Omul de veghe îşi plimbă cu precauţie binoclul puternic. Cred că se

vede şi fum, mult fum. Arată prea întunecat ca să fie pâclă.

– Mulţumesc. Continuă veghea! răspunse Ainslie, încuviinţând din cap.

Îşi îndreptă binoclul spre cele două dealuri. Curând vor apărea desluşit. „Dar tot aşa şi submarinul”, îşi spuse.

– Întreabă-l pe secund la ce adâncime suntem.

– Douăsprezece braţe, domnule comandant, se întoarse Menzies cu răspunsul. Adăugă cu o figură morocănoasă: Şi aşa rămâne pe o distanţă de încă o milă.

– Domnul ofiţer secund doreşte să vă vorbească, domnule comandant, strigă timonierul alergător;

– Da?

– Comunicare, domnule comandant. Sosită la ţanc. Inamicul se găseşte pe aceeaşi poziţie, dar ai noştri nu mai au decât o singură unitate de foc.

– Înţeleg.

Ainslie întoarse capul când turela începu să se răsucească iar. Mişcarea era însoţită de un scrâşnet şi Ainslie desluşi cele două mogâldeţe de deasupra acoperişului turelei: Farrant şi sublocotenentul său căutând obiectivul prin telemetre.

Ridică micul telefon pe care Menzies tocmai îl pusese în priză, într-o latură a punţii de comandă.

– Aici, comandantul. Eşti gata, tunarule?

Aproape că se aştepta să vadă turela înclinându-se în semn de încuviinţare. Dar auzi în schimb glasul lui Farrant:

– Gata, domnule comandant. Am încărcat cu brizante. Am pus tunurile în gisment verde unu-zero. Bătaie zero-patru-doi. Va fi potrivită pentru depresiunea dintre dealuri.

Farrant nu romanţa. Fie că-ţi plăcea sau nu ca om, fapt este că îşi cunoştea meseria şi memorizase toate detaliile în legătură cu dealurile, drumul strâmt dintre ele, totul.

– Ai noştri rezistă încă, dar nu mai avem mult timp. Aşa încât fă ce poţi, răspunse Ainslie.

– Am înţeles, domnule comandant.

Farrant părea indiferent la orice, în afară de ţinta lui. Ainslie se uită spre Menzies.

– Toată lumea să-şi pună dopurile în urechi. Spune celor din postul central să fie gata.

Aruncă o privire îngândurată către uscatul din depărtare. Se contură din ce în ce mai limpede. Ce ciudat că trupele din sat puteau să comunice cu comandamentul lor, dar cu submarinul, nu.

Se îndepărtă de metalul rece şi îşi înălţă binoclul.

– Deschideţi focul!

Turela scoase un uşor ţăcănit şi apoi, în timp ce în telefon o voce

distorsionată rostea: „Tunul dreapta! Foc!“, ziua păru că explodează într-o imensă vâlvătaie pârjolitoare. Câteva secunde mai târziu, când tunul din stânga se smuci în arcurile lui, Ainslie, care scrâşnea din dinţi împotriva durerii provocate de explozii în timpane, văzu două flăcări mari ţâşnind din coasta dealurilor.

Tunul din stânga se lăsă încet, când Farrant corectă înălţătorul. Un gong răsună metalic în interiorul turelei şi tunurile porniră din nou să bubuie, undele de sunet străbătând hula uşoară ca două trenuri exprese.

Ainslie urmări cele două puncte de impact, de astă dată aproape simultane. Fiecare proiectil cântărea peste o sută douăzeci şi cinci de kilograme şi, fiind înzestrat cu focos brizant, avea să sfâşie coasta dealurilor şi jungla cu mai multă ferocitate decât orice alt tip de artilerie.

La un moment dat, prin zbârnâiala urechilor, auzi glasul lui Menzies lătrând:

– Ţine-ţi ochii pe ce ai în faţă, omule!

Ainslie ghici că ochii unuia dintre oamenii de veghe părăsiseră, probabil, sectorul de observaţie, pentru a urmări bombardamentul.

Când îşi coborî binoclul pentru a şterge umezeala de pe lentile, constată că oamenii din jurul lui erau din nou de recunoscut. Soarele se ivea la orizont, despăturindu-şi pentru încă o zi harta culorilor.

Timonierul alergător rosti cu o voce tremurată:

– Postul central anunţă că în şase minute vor trebui să schimbe de drum, domnule comandant.

– Foarte bine.

Ainslie tresări când tunurile traseră din nou, iar fumul unuia dintre ele se ridică deasupra submarinului, împletindu-se intr-un colac uriaş.

Vedea în minte zona de acţiune a vasului, paralelogramul rudimentar în jurul căruia se putea mişca fără teama de a eşua sau de a se lăsa prins în ape prea puţin adânci pentru imersiune.

Zărea deasupra capului cele două periscoape răsucindu-se în lăcaşele lor, deoarece Quinton şi Forster făceau repetate verificări pentru stabilirea punctului navei

Sus, pe puntea de comandă, era destul de rău. Dar nici nu se putea gândi ce însemnase bombardamentul pentru oamenii din interiorul navei. Un marinar de veghe spuse:

– Se văd flăcări pe coasta dealului, domnule comandant. Zăresc focuri de arme portative în dreapta satului.

– Da.

Ainslie privi în aceeaşi direcţie şi văzu o coloană densă de fum împrejmuită de flăcări, unele provenind de la copacii incendiaţi, altele de la arme automate. Satul arsese până în temelie. Pretutindeni erau presărate case năruite şi bărci pescăreşti răsturnate.

– Comunică ofiţerului cu artileria că, după următoarele două salve, va înceta tragerea.

Era imposibil să apreciezi efectul bombardamentului asupra inamicului, dar atacul lor prin surprindere trebuie să fi fost mult mai important pentru trupele asediate.

Îl durea capul de-i plesnea şi se simţea complet vlăguit de larma vuitoare a exploziilor.

Văzu turela rotindu-se pentru ultimele salve, în timp ce nava îşi schimba drumul. Aerul din jur părea îmbâcsit de un fum zgrunţuros, care se îndepărta, purtat de vânt, ea un ecran compact.

Ainslie se aplecă peste portavoce.

– Secundule!

– Domnule comandant?

– Asigură turela. O luăm din loc.

Se răsuci, în vreme ce Quinton dădea drumul la un şuvoi de ordine răpăitoare. Turela, ascultătoare, se întoarse din nou la poziţia în axul navei, cu ţevile încă fumegând după activitatea lor neaşteptată. Nici un foc de răspuns nu fusese tras. Nici măcar un glonţ. Era de necrezut.

– Turela asigurată pentru imersiune, domnule comandant.

Ainslie urmări prin binoclu flăcările şi fumul.

– Foarte bine. Comunicaţi secundului să ia drumul de întoarcere.

„Vor fi fiind cu toţii bucuroşi că s-a terminat”, îşi spuse. Marinarilor nu le place apropierea uscatului.

– Domnule comandant! Glasul omului de veghe îl făcu să tresară. O ambarcaţiune în prova tribord.

– O barcă, domnule comandant! La verde patru-cinci! strigă Quinton.

Probabil că o văzuse prin periscop când dăduse ordinul de schimbare a drumului.

Mitralierele de pe puntea de comandă se întoarseră în direcţia bărcii, cu ţevile în jos, urmărindu-i silueta neagră ce se apropia tot mai mult. Părea că face rondou spre tribordul submarinului, dar nu era decât o iluzie optică, creată de întoarcerea pe care o executa însuşi *Soufrière*.

– Am prins-o în colimator!

Mitraliera din tribord rămase în poziţie fixă, benzile lungi cu muniţie legănându-se când puntea se înclină ca efect al cârmei şi elicelor.

– Nu trageţi! strigă Ainslie, urmărind barca prin binoclu. „Dumnezeule mare! În ce hal sunt! Unde au pornit-o? Ce şansă îşi închipuiau că pot avea?“ Era o veche barcă cu motor, o relicvă.

Privi prin binoclu feţele oamenilor. Palide, murdare, bandajate, pătate de sânge. Soldaţi. Malaiezi. chiar şi câţiva copii.

Rosti liniştit:

– Chemaţi-l pe al doilea timonier şi oamenii lui. Cât se poate de repede. Comunicaţi-i secundului să deschidă tambuchiul prova.

Îl auzi pe Menzies trecând ordinul mai departe şi apoi, acelaşi om de veghe care semnalase barca, spuse:

– Se opresc, domnule comandant. Sau se întorc.

Părea derutat.

Desigur, asta era!

– Semnalizator! Ridică pavilionul!

Şi astfel, în timp ce lumina zilei se înteţea şi se filtra printre straturile plutitoare de fum, vechea barcă cu motor acostă la submarin şi se fixă de unul din tancurile de balast cu ajutorul ghearei de pisică şi al barbetei.

Era un lucru primejdios şi hazardat. Cu submarinul la suprafaţă şi cu tambuchiul prova deschis, în neputinţă de a intra repede în imersiune, şi în pericol ca în orice moment să se dezlănţuie asupră-i flăcările iadului.

Ainslie urmări cum noii pasageri erau trecuţi, sau purtaţi din mână în mână de-a lungul unui şir de marinari, pe punte şi apoi în interior prin tambuchi. Când barca cu motor fu dezlegată, mai rămăseseră în ea doar doi soldaţi, cărora însă nu le mai putea păsa de soarta care-i aştepta.

Cartnicul Voysey îşi încrucişă mâinile deasupra capului şi dispăru şi el prin tambuchi. Puntea era din nou goală, doar barca ce plutea alene, cu cei doi ostaşi morţi, părea a fi unica dovadă că întreaga întâmplare nu fusese doar o închipuire.

Ainslie privi spre tambuchiul care se închidea. N-ar fi fost în stare să intre în imersiune fără să-i fi ajutat pe bieţii nenorociţi.

– Eliberaţi puntea de comandă!

Oamenii se repeziră la tambuchi.

– Imersiune! Imersiune! Imersiune!

Apăsă de două ori, cu forţă, butonul claxonului, aruncând o privire către barca ce plutea pe mare, înainte de a sări şi el pe scară şi de a trânti capacul tambuchiului deasupra capului.

Se îndreptă către mijlocul postului central, ştiind bine că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

– Ofiţer secund, cota periscopică! Apoi, uitându-se către Critchley: Misiunea a fost îndeplinită!

Critchley îi urmări încordarea şi posomorala oglindită în ochi.

– Ba chiar mai mult de atât, dacă vrei să ştii părerea mea, îi răspunse.

– Cotă patrusprezece metri, domnule comandant. Cap compas zero-şapte-zero.

Ainslie răsuci periscopul spre pupa şi urmări preţ de câteva secunde fumul gros. Apoi făcu semn servantului să coboare periscopul şi se

îndreptă spre masa hărţilor.

– Cotă douăzeci de metri! Rotaţii pentru zece noduri!

Îşi pironi privirile pe harta care tremura în mâinile lui. Îşi dădea seama că dacă nu se ţine de ceva, avea sa înceapă să dârdâie.

– Ofiţer secund, preia comanda. Mă duc la prova să văd ce-i cu pasagerii.

Quinton se uită la el.

– Dacă doriţi, mă duc eu, domnule comandant.

Dar Ainslie părăsise încăperea.

Critchley o porni după el, adresându-se liniştit lui Quinton:

– Niciodată nu l-am mai văzut în halul ăsta!

Quinton privi în gol, dincolo de Critchley, către apele altor mări.

– Ba eu l-am mai văzut. Credeţi-mă, l-am mai văzut.

Critchley nu rosti nici un cuvânt, dorind cu ardoare să audă mai mult, dar temându-se să nu rupă vraja. Apoi Quinton continuă abrupt:

– Întrebaţi-l pe mecanicul şef, sau pe timonier, sau pe oricare dintre băieţii care au fost pe mare cu el. Ar putea să vă povestească multe, domnule comandor. V-ar povesti ce înseamnă să vezi un om care face tot ce poate ca să te apere pe tine de moarte şi, în schimb, se omoară el singur salvându-te. Dar, vă rog, nu mă întrebaţi pe mine. Eu nu pot fi obiectiv. Cu mine a fost un caz special.

Se întoarse, mâniat brusc.

– Packer, atenţie! Nu-ţi mai găseşti locul! Ce naiba, parc-ai fi un barman australian într-o seară de sâmbătă.

Critchley se îndepărtă tăcut. Înţelegea că acesta fusese felul lui Quinton de a pune capăt discuţiei.

Spre deosebire de submarinele obişnuite, *Soufrière* se lăuda cu o infirmerie aproape la fel de spaţioasă ca aceea a unui distrugător.

Când Ainslie o porni de-a lungul navei, văzu supravieţuitorii din barca cu motor rezemaţi de pereţii culoarului sau zăcând întinşi pe pături, în aşteptarea primului ajutor.

Cartnicul Hunt, infirmierul submarinului, înveşmântat într-un halat alb, se lupta cu durerea şi cu deznădejdea, asemenea unui ciudat soi de înger.

Câţiva marinari făceau tot ce le sta în putinţă pentru a-i ajuta pe neaşteptaţii pasageri, iar Ainslie auzi pe unul dintre ei urlând de durere şi o voce calmându-l:

– Uşurel, camarade. Stai binişor.

La ivirea lui se lăsă brusc tăcerea şi Ainslie păşi cu grijă printre răniţi, plimbându-şi privirea pe feţele lor. În timp ce în urechi îi răsunau încă zgomotele pe care le lăsase în urmă, în postul central. Şi-ar fi încredinţat oricând viaţa în mâinile lui Quinton, totuşi când se afla departe de locul lui de comandă se simţea vulnerabil şi neajutorat.

Hunt îşi înălţă privirea peste creştetul unui ostaş pe care-l bandaja.

– Sunt treizeci şi cinci, domnule comandant.

Ainslie încuviinţă din cap. Treizeci şi cinci de oameni în barca aceea mică! Părea cu neputinţă. Soldatul pe care-l bandaja Hunt era australian, uniforma îi era murdară, aproape complet sfâşiată în spate. Să fi avut douăzeci de ani, dar arăta de cincizeci.

Alt ostaş rănit încercă să se ridice în picioare, dar căzu lângă bordajul de oţel, cu un geamăt de durere. Era sergent şi părea să fi fost rănit în mai multe rânduri, Spuse:

– Am crezut că s-a zis cu noi. De la început mizeria aia de barcă n-a fost bună de nimic. Mereu era în pană. Am primit ordin să încercăm totuşi şansa de a fugi. Diavolii de japonezi ni se urcaseră aproape în spinare.

Se lăsă pe spate, cu ochii închişi, în timp ce Hunt începuse să-i taie o faşă însângerată cu care-şi legase umărul. După o clipă, însă, continuă:

– Şi pe urmă v-am văzut. Chiar acolo. Şi mi-am spus: „Doamne Dumnezeule, tot au pus laba pe noi”.

Un soldat care zăcea pe spate, la picioarele lui Ainslie, întrebă:

– Erai gata să ne lichidezi pe toţi, nu-i aşa, don’ sergent?

Sergentul se uită în jos spre ostaş cu o expresie de afecţiune:

– Da, Tom. Ca să spun drept, asta aveam de gând.

Ainslie se întoarse tresărind când auzi un glas de femeie rostind liniştit:

– Şi atunci am zărit pavilionul. Un miracol. Încă nu-mi vine să cred.

Ainslie se uită la ea. Era îmbrăcată în nişte pantaloni şi o cămaşă kaki; părul negru îi era legat la spate cu o fâşie de tifon. Arăta mânjită toată, ca şi ceilalţi, totuşi Ainslie nu-şi putea închipui cum de nu o văzuse până atunci.

Femeia îi simţi stingherealа şi-i spuse:

– Aş dori să-l cunosc pe comandant.

Înconjură cu braţul umerii altei persoane şi Ainslie văzu că era tot o tânără, la fel de zdrenţuită şi de udă, mânjită din creştet până în tălpi de funingine şi noroi.

– A leşinat. N-a mai putut îndura.

Când un marinar o preluă pe cea de a doua femeie, transportând-o pe braţe la infirmerie, prima se ridică în picioare şi spuse:

– Mă numesc Natalie Torrance.

Zâmbi şi în frântura aceea de secundă Ainslie îşi dădu seama cât efort o costa această încercare de salvare a aparenţelor.

Fata adăugă:

– Ce împrejurări de a face cunoştinţă cu cineva!

Ainslie îi luă mâna.

– Eu sunt Robert Ainslie.

Tânăra nu slăbi strânsoarea mâinii.

– Sunteţi comandantul, nu-i aşa? Sunt sigură. Trebuia să fie un om ca dumneavoastră.

Ainslie i se adresă lui Hunt:

– Am să-ţi trimit ajutoare.

Îl văzu pe infirmier dând din cap scurt şi hotărât. Era un om posac, dar mai priceput la treburi din astea decât mulţi chirurgi de bord.

Fata abia se ţinea pe picioare când o conduse spre cabina lui. Părea că are de parcurs mile întregi până acolo şi îşi dădea seama cât e de ameţită şi de nesigură văzând-o că ba se ciocnea de el, ba se apuca de câte un cablu sau de orice îi putea oferi un punct de reazim. Îi spuse:

– Tânăra leşinată e sora mea, Shelly. Eu am plecat de la Singapore ca să-i vizitez, pe ea şi pe soţul ei. Eram singură şi simţeam nevoia să mai schimb o vorbă cu cineva.

Se întoarse şi-i prinse braţul, aproape înfigându-şi unghiile în carnea lui.

– Dumnezeule! A fost cumplit! Avioanele, casele în flăcări, oamenii înlemniţi de groază, sânge pe rochia mea, ţipete!

Îşi privi mâinile care se agăţaseră de braţul lui şi spuse răguşit:

– Scuzaţi-mă. În viaţa de toate zilele nu sunt aşa.

Privi în cabină, când îi deschise uşa.

– E o amăgire. Am ştiut eu.

Ainslie îi răspunse cu blândeţe:

– E o construcţie franceză. O noutate.

Nu ştia ce să-i spună. O urmări în timp ce se aşeza pe un scaun, strângând cu putere braţele, de parcă se temea să nu-i fie smuls de sub ea. Avea nevoie de odihnă, ba chiar de calmante care să-i alunge din minte tot ce îndurase. Dar el trebuia să afle cum se întâmplaseră lucrurile, şi încă repede.

O întrebă cu glas potolit.

– Cine v-a suit în barcă?

– Ofiţerul care comanda acolo. Un australian drăguţ. Căpitan, cred. Dar foarte tânăr. Şi soţul lui Shelly, Michael. Care a rămas încă acolo. Împreună cu ceilalţi.

Ainslie încercă să pună lucrurile cap la cap. Japonezii se aflau pe dealuri, dar semnalele luminoase apăruseră la babord, nu la tribord. Probabil că le blocaseră ultima cale de salvare din sat. Ofiţerul acela australian, necunoscut, încărcase câţiva răniţi, femeile şi câţiva copii malaiezi în unica ambarcaţiune pe care o avusese la îndemână, în slaba speranţă că vor reuşi să treacă de liniile inamicului şi să găsească ajutor.

Fata continuă pe acelaşi ton pierdut:

– Trăgeau fără întrerupere, şi noaptea aduceau prizonierii foarte

aproape de sat, ca să putem auzi cum îi torturau. În primul rând violau femeile.

Fata îşi lăsă capul în piept şi umerii începură să i se zguduie:

– Era înfiorător! Înfiorător!

– Cam câţi oameni au rămas în urma voastră? Vă rog, e important pentru mine să ştiu.

Fata îşi înălţă privirile, ochii scânteindu-i în lumina slabă ce se cernea din tavan.

– Vreo patruzeci, cred. Militari, cei mai mulţi. Servitorii au fugit cu toţii. Sper să fi scăpat.

Ainslie descuie dulăpiorul şi scoase un pahar şi nişte coniac. Probabil că aşa stăteau lucrurile peste tot în Malaya, îşi spuse el. Aşezări, plantaţii, sate micuţe, constituind până în urmă cu câteva zile adăposturi foarte sigure prin izolarea lor. Banda galbenă de pe harta amiralului nu mai însemna nimic acum, prin părţile astea. Totul se transformase într-un măcel.

Îi întinse paharul, urmărind-o cum se uita cu naivitate la băutură. Fata era tânără, să fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani şi chiar în îmbrăcămintea aceea soioasă se putea vedea că are o înfăţişare foarte atrăgătoare. Alt episod al unui vis nebunesc. Un submarin, un sat asediat, o fată naufragiată.

– Sunteţi foarte bun, continuă tânăra. Apoi, ducându-şi o mână la păr: Probabil că arăt ca o sperietoare.

Dar nici măcar nu încercă să zâmbească. Îşi dădea seama, desigur, că, zâmbind, ar fi riscat să dea frâu liber unui acces de isterie, sau mai rău.

Ainslie îşi întoarse capul auzind voci pe culoar şi o clipă mai târziu o văzu în cadrul uşii pe cea de-a doua tânără, cu braţele întinse, ţinându-se de ramă. Începu să strige:

– O să-i omorâţi pe toţi, nu-i aşa, domnule comandant? Aproape că ţipa, iar trupul i se cutremura de disperare. Nimiciţi-i! Şi vreau să fiu de faţă când o faceţi. În spatele ei, cartnicul Hunt, cu halatul alb fluturându-i dintr-o parte în alta. Încerca s-o convingă:

– Vă rog, domnişoară, trebuie să veniţi îndărăt cu mine.

Dar tânăra nici nu-l auzea.

– Natalie, povesteşte-i! Explică-i ce se întâmplă cu toţi cei pe care pun mâna bandiţii de japonezi!

Sora ei dădu să se ridice de pe scaun, dar Ainslie se interpuse cu fermitate.

– Mi-a povestit. Înţeleg.

Tânăra lăsă să-i cadă braţele de-a lungul corpului şi urmă cu glas scăzut, înăbuşit:

– Suntem căsătoriţi abia de un an. Îl veţi salva, nu-i aşa?

Ainslie îşi feri privirea în lături.

– Când am ajuns noi acolo era prea târziu. Totul e foarte încurcat. La comandament încă se crede c-ar mai exista o speranţă de a elibera poziţiile.

În tăcerea subită care se lăsase o putea auzi pe fata din spatele lui, îi auzi răsuflarea şi o văzu pe sora ei în uşă, profilându-se pe fundalul de lumină al culoarului şi privindu-l cu ochi de animal sălbatic.

Un telefon zbârnâi şi Ainslie desprinse receptorul din furcă. Părea să cântărească o tonă.

– Aici, comandantul!

Abia de-şi putea recunoaşte propria voce. Îl vedea în minte pe soţul acelei tinere, măcelărit.

– Sunt secundul, domnule comandant. Glasul lui Quinton răsuna destul de calm. Peste trei minute schimbăm drumul. Îşi limpezi gâtlejul. Chiar înainte de imersiune s-a primit o comunicare radio, foarte urgentă. Un transportor de trupe japonez şi escorta sa par să se apropie de Kota Baharu, venind dinspre Saigon. Timpul probabil de sosire, mâine, înainte de prânz. Mi-e teamă că nu vom reuşi să-i interceptăm mai devreme.

Cum Ainslie nu răspunse nimic, Quinton îl întrebă în şoaptă:

– Nu vă e bine? Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu, John, dar îţi mulţumesc. Pune-l pe navigator să determine drumul şi viteza pentru a-i intercepta. O să ieşim la noapte la suprafaţă să vedem dacă putem prinde ceva detalii în legătură cu escorta, da?

Agăţă receptorul în furcă şi rosti cu voce potolită:

– Nu ne mai apropiem de coastă. Îşi îndreptă ochii spre fată: Sincer, îmi pare rău.

Tânăra ar fi fost gata să i se arunce la picioare, dacă n-ar fi reţinut-o Hunt şi marinarul Sawle. Se porni să ţipe când cei doi pe jumătate o târâră, pe jumătate o purtară în braţe îndărăt la infirmerie, ecoul strigătelor ei reverberându-se în carena metalică, asemenea unui duh captiv.

– Ticălosule! Ticălos blestemat! Eşti la fel cu ceilalţi! Nu ştii decât să fugi, să fugi, să fugi!

Şi apoi se aşternu tăcerea, o tăcere mai cumplită decât ţipetele, în timp ce Hunt îi înfigea acul unei siringi în braţ.

Cealaltă fată prinse mâna lui Ainslie:

– Nu trebuie s-o luaţi în seamă. Va înţelege şi ea. Într-o bună zi va înţelege că nu poţi face întotdeauna ceea ce ai dori să faci.

Ainslie se uită la ea, la cele două dâre palide lăsate pe obraji de lacrimile care spălaseră negreala.

– Nu va înţelege niciodată. Nici eu, în locul ei, n-aş putea să înţeleg.

Văzu sticla de coniac vibrând uşor pe masă. De asta avea nevoie de uitare.

Fata îi urmări privirea şi-i spuse:

– Acum câteva clipe v-am studiat faţa. În timp ce vorbeaţi cu unul dintre subalterni la telefon. Cred că înţeleg prin ce treceţi.

Ainslie îşi răsfiră degetele prin părul răvăşit

– Poate că v-am făcut mai mult rău decât bine luându-vă la bord. Nu mai ştiu nici eu. Poate că dacă rămâneaţi în barcă aţi fi eşuat la ţărm câteva mile mai încolo şi aţi fi fost în siguranţă. Făcu un semn vag cu mâna înspre cabină. Pe când aici s-ar putea să muriţi laolaltă cu noi.

Se strădui să-şi strunească cuvintele, dar îi năvăleau pe buze. Niciodată nu mai încercase asemenea senzaţie. Până atunci fusese întotdeauna în stare să se stăpânească. Continuă cu amărăciune în glas:

– De doi ani sunt prins în acest război. Am luptat pe nave şi cu arme care ar fi trebuit să fie scoase la fier vechi de secole. Şi acum, când cei care şi-au bătut joc tot timpul de eforturile noastre se află ei înşişi în pericol, aşteaptă miracole de la noi. Se întoarse şi se uită fix la ea. Dar, din păcate, suntem cu toţii oameni ca toţi oamenii şi nu putem înfăptui minuni.

Rezemată de marginea scaunului, fata îl urmări în timp ce se îndrepta spre uşă. Ainslie întoarse capul şi îi spuse cu blândeţe:

– Îmi pare rău. Încearcă să te simţi cât mai comod. Eu nu mă voi întoarce aici până când nu se termină,

Îi stătea pe buze să adauge: „Într-un fel sau altul!“

Mult timp după ce Ainslie părăsise cabina, tânăra Natalie Torrance rămase cu ochii pironiţi pe uşa închisă şi pe draperia tremurătoare care o acoperea. Deodată, însă se ridică, merse foarte ţeapănă până la cuşetă şi acolo se prăbuşi leşinată.

În postul central, Ainslie se duse drept la masa hărţilor şi studie calculele lui Forster. Probabil că auziseră cu toţii ţipetele şi acuzaţiile tinerei femei. Acum îi simţea măsurându-l din priviri. Milă, dispreţ, chiar şi surprindere pentru că era în stare să întoarcă nava, lăsând oameni în ghearele unei morţi sigure.

Se ruşina de el însuşi numai când se gândea la acest lucru. Oamenii din echipajul lui nu erau oameni obişnuiţi. Împărţiseră multe împreună, iar cu unii dintre ei fusese îmbarcat şi pe alte nave. Ştiau ei bine ce ştiau. Fiecare dintre ei ar fi trebuit să înţeleagă asemenea lucruri, mai cu seamă după pierderea navelor *Repulse* şi *Prince of Wales*. Nu puteai risca fără rost vieţi omeneşti, ori, a readuce submarinul *Soufrière* în vecinătatea coastei, încă în plină zi, ar fi însemnat sinucidere în masă.

Dar s-ar putea ca cei din Singapore să vadă lucrurile altfel. Mirajul marilor înfăptuiri, indiferent de riscurile pe care le-ar presupune! Gândul după glorie şi după decoraţii! Aşa cum se oglindise acesta pe faţa şefului de stat major al bazei încă din prima zi.

– Ce părere aveţi, domnule comandant? întrebă Quinton.

Ainslie se uită la el. Ochii acestuia îl întrebau despre cu totul altceva. Îi răspunse cu un zâmbet grav:

– Cred că trebuie să ajungem cât mai curând posibil intr-un loc cu ape adânci. Dar, deocamdată, secundule, du-te, te rog, la prova şi îngrijeşte-te de răniţi. Majoritatea sunt australieni. S-ar putea să le fii de ajutor. Mi-e teamă că unii dintre ei nu vor putea rezista, adăugă, cu o mişcare repezită a capului.

– Imediat, încuviinţă Quinton.

– Trimite-mi-l pe locotenentul Christie, ceru Ainslie, întorcându-se la studiul hărţilor.

Când sosi aviatorul, Ainslie i se adresă calm:

– Se spune că eşti un pilot bun.

Christie îi întâlni privirea şi răspunse:

– Cel mai bun, domnule comandant, v-o spun cu toată modestia.

Ainslie zâmbi, încercând să-şi alunge din minte faţa îndurerată a tinerei femei, suferinţa ei.

– Bun. Dacă reuşim să catapultăm hidroavionul, vreau să faci un zbor pentru a detecta nişte nave.

– Ăsta e un fleac, domnule comandant, rânji Christie

Noaptea când *Soufrière* ieşi precaut la suprafaţă ca să-şi reîncarce bateriile şi să prindă ştirile transmise prin radio din toate părţile lumii, trei dintre noii săi pasageri fură înmormântaţi tăcut în valurile mării.

Unul dintre ostaşii morţi era din Melbourne, oraşul lui Quinton. Era mişcător să-l auzi pe Quinton citind slujba de înmormântare prin telefon, în timp ce Ainslie şi oamenii de veghe de pe puntea de comandă executau restul ceremoniei.

Mai târziu, când Ainslie stătea la tribord, strângând între dinţi o pipă neaprinsă, Quinton îi raportă o comunicare primită de la oficiul de transmisiuni al bazei. În micul sat de pescari încetase orice rezistenţă, şi nu se mai aştepta nici o ştire din acea parte.

Ainslie rămase toată noaptea pe puntea de comandă, cu ochii la stele, în timp ce carturile se schimbau şi oamenii de veghe veneau şi plecau.

Şi dacă nu s-ar fi primit comunicarea în legătură cu transportul de trupe? Poate că, la urma urmei, tânăra aceea avea dreptate şi el folosea într-adevăr datoria ca pe un pretext, o posibilitate de evadare.

Ar fi putut oare să facă ceva pentru a-i salva pe acei ultimi apărători din sat?

După ce i-a cerut permisiunea de a părăsi postul central, Critchley veni lângă el pe puntea de comandă. Îi spuse cu simplitate:

– M-am ferit să te sâcâi până acum, aveai şi aşa destule pe cap. Dar am fost aproape tot timpul cu ochii pe tine. Ştiu ce se petrece în mintea ta.

Ainslie scutură din cap.

– Hai să nu mai vorbim despre asta, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ba nu, ai procedat cum era mai bine. Orice comandant de navă ar fi trebuit să se comporte astfel. L-ai fi dispreţuit pe acela, care ar fi pus în primejdie echipajul pentru un gest lipsit de orice speranţă.

Ainslie se întoarse spre el, cu parul ciufulit de briza nopţii.

– Dar era oare „lipsit de orice speranţă”?

– Sunt convins. Iar pe de altă parte, vasul ăsta care transportă trupe s-ar putea să fie, în momentul de faţă, de o importanţă vitală pentru inamic. Dacă pot să capete întăriri, n-o să-i mai oprim în vecii vecilor.

– Ştiu asta. Şi atunci de ce mă frământ oare în asemenea hal? întrebă Ainslie, continuând să scruteze stelele.

Critchley îşi dibui drumul spre tambuchi.

– Pentru că nu-i uşor să laşi oamenii să moară. Slavă Domnului, mulţi dintre noi n-am fost niciodată puşi în faţa unor asemenea hotărâri: Dar sper că, dacă m-aş afla vreodată într-un astfel de impas, aş da dovadă de curajul acela pe care l-am văzut ieri la bordul acestei nave.

Ainslie zâmbi în silă, când Critchley dispăru prin tambuchi.

– Mai du-te dracului!

7

„VA FI TOT MAI GREU”

Ainsle îşi purtă încet binoclul puternic într-un tur întreg de orizont. Plutea încă un întuneric dens, deşi aparenta micime a stelelor arăta că zorii nu erau departe.

Submarinul naviga cu o viteză constantă de opt noduri, mişcările ocazionale de înălţare şi de scufundare a provei sale teşite fiind marcate prin arabescuri de spumă albă, dar nu într-atât încât să-ţi poţi da seama unde sfârşeşte nava şi unde începe marea. Jos, în postul central, Quinton isprăvise cu ultimele verificări, reglând tancurile de asietă după cifrele indicate de rigla de calcul. Asieta navei, care cădea totdeauna în răspunderea secundului, constituia o necesitate plicticoasă, dar vitală. Cum submarinul trăia din propriile-i rezerve, consumându-şi combustibilul şi apa dulce şi uşurându-se de greutatea torpilelor lansate, a proviziilor, hranei şi aşa mai departe, echilibrul şi flotabilitatea sa trebuiau necontenit supravegheate şi modificate.

– Postul central raportează că totul e în ordine, domnule comandant.

Sublocotenentul Southby, eliberat provizoriu de îndatoririle sale de la turelă, rostea cuvintele cu grijă, conştient parcă de noua sa importanţă.

– Bine.

Ainslie îşi încordă privirile în binoclu. *Soufrière* se îndrepta spre nord-est, la vreo şaptezeci de mile de coasta malaieză. Marea era pustie, dar nu strica niciodată să verifici totul cu atenţie: recepţia radiofonică a semnalelor emise de pe alte nave, echipamentul ASDIC şi hidrofonic pentru interceptarea sunetelor prin fiecare strat de apă. *Soufrière* era un obiectiv mare şi orice navă de patrulare nedetectată ar fi putut să-i descopere prezenţa prin radar.

Puntea de comandă a submarinului arăta foarte aglomerată. Oameni de veghe suplimentari, Menzies semnalizatorul, locotenentul Cottier, ofiţerul electrician francez, şi încă vreo doi timonieri alergători la portavoce şi telefoane, de ţi se ridica părul măciucă la gândul unei eventuale plonjări bruşte în imersiune, îşi spunea Ainslie. Nu că ar fi avut mare importanţă, din moment ce hangarul hidroavionului tot era deschis. Pe vremuri, existase un submarin britanic înzestrat cu un hidroavion, dar când nava a intrat în imersiune, o defecţiune a uşilor hangarului a produs inundarea întregului compartiment şi această

greutate subită a făcut ca nava să se ducă la fund cu echipaj cu tot. Spuse:

– Deschideţi hangarul!

Îl auzi pe Cottier la telefonul său, precum şi scrâşnetul metalului în pupa chioşcului când uşile lunecară de o parte şi de alta. Capetele catapultei aruncau pe punte umbre întunecate ce evocau două braţe înălţate într-un gest de implorare şi, cu un huruit similar celui al turelei lui Farrant, hidroavionul – cocoţat pe dispozitivul lui de lansare – se înfăţişă privirilor.

– Bine că e el şi nu sunt eu acolo, domnule comandant, mormăi Menzies.

Ainslie îşi lungi gâtul peste apărătoarea de vânt ca să observe activitatea febrilă ce se desfăşura dedesubt. Dacă, hidroavionul nu va reuşi să ia înălţime, va fi nevoie de o aterizare forţată. Şi dacă *Soufrière*, din cauza cine ştie cărei alarme neprevăzute va trebui să intre în imersiune, atunci Christie va fi nevoit să aterizeze pe cea mai apropiată bucată de pământ, rugându-se să nu fi căzut în mâinile inamicului.

Urmărise faţa pilotului, în timp ce-i trasa planul. Dar nu putuse observa nici o schimbare în expresia lui Christie. În afară de bucuria de a fi iarăşi în mediul lui. Singur, însoţit doar de neîndemânaticul său observator, sublocotenentul Jones. Alcătuiau o pereche ciudată aceştia doi. Christie, aviatorul dârz, experimentat, şi Jones, care înainte de începutul războiului fusese funcţionar de bancă.

– Eate totul în regulă, Cottier? Despre francezul acesta, care se deosebea de Lucas din toate punctele de vedere, nu ştia mai nimic. Râdea mult, dar ochii îi rămâneau întotdeauna gravi şi Ainslie intuia, în chip obscur, că nu-l prea simpatiza pe celălalt locotenent francez.

– Totul e pregătit, *capitaine*. Dinţii lui Cottier scânteiară în întuneric. Să dau semnalul?

Ainslie încuviinţă din cap.

– Avertizează postul central.

Deodată se gândi la pasageri. La femeile malaieze cu ochi negri şi la copiii care se agăţau de fustele lor ca nişte păstăi zdrenţuite. Ostaşii, cei care nu se găseau sub anestezie pentru uşurarea durerilor, păreau să-şi petreacă timpul privind în gol, complet detaşaţi de camarazii din jur. Retrăind parcă unele din scenele prin care trecuseră. Lăsând grozăviile să-şi facă din nou loc în mintea lor, asemenea unui om care şi-ar pipăi o rană dureroasă.

Motorul hidroavionului prinse viaţă, tuşind răguşit şi umplând puntea de comandă cu fum albăstrui, întâmpinat de oamenii de veghe cu un cor de proteste şi înjurături.

Cottier flutură un steag alb deasupra apărătoarei de vânt şi, asemenea unui proiectil lansat de o armă, biplanul fu împins de-a

lungul catapultei şi se înălţă în văzduh.

Ainslie simţi unda de şoc zguduind submarinul şi valul de emoţie care-i inundă pe toţi cei ce priveau micul hidroavion ridicându-se şi înălţându-se din ce în ce, avântându-se ca o umbră către stelele palide.

Interfonul zbârnâi:

– Asiguraţi catapulta şi hangarul. Eliberaţi puntea!

Când se va întoarce, hidroavionul va ameriza pe flotoarele proprii, cât mai aproape cu putinţă de submarin şi va înainta pe apă pentru a acosta la submarin, de unde va fi ridicat cu ajutorul unei bigi special amenajate pentru el.

Ainslie se uită spre Southby.

– Ei, domnule sublocotenent, ce părere ai?

– O părere foarte bună, domnule comandant.

După tonul lui, s-ar fi zis că până în acel moment se îndoise de capacitatea lui Christie.

Ainslie nu-i răspunse lui Southby şi se concentră asupra unicii şi scurtei informaţii care se adăugase sărăcăcioaselor ştiri referitoare la vasul ce transporta trupe. Era un fost pasager mixt, de vreo douăsprezece mii de tone. Nu primiseră încă veşti în legătură cu navele de escortă, dar se raportase că două distrugătoare părăsiseră Saigonul cam în acelaşi timp cu vasul. Ainslie avusese însă, altă dată, prilejul să acţioneze pe baza unor informaţii chiar mai precare decât cele de care dispunea acum. De obicei îşi forma prima idee despre obiectiv când acesta îi apărea în firele reticulare.

Era aproape convins că inamicul nu avea habar că *Soufrière* se află pe mare şi că operează. Japonezii şi-l imaginau, probabil, încă la Singapore, sau în drum spre Marea Britanie, pentru a fi pus la adăpost.

– Domnul Christie nu se mai vede, domnule comandant, spuse Menzies, coborându-şi binoclul de la ochi. Să sperăm că japonezii nu au un portavion cu ei.

Ainslie îi aruncă o privire severă:

– În comparaţie cu dumneata, sărmanul Iov era un optimist.

– Păi, aviatori în submarine! Cum vine treaba asta? bombăni Menzies, îndepărtându-se.

Ainslie se îndreptă spre portavoce.

– Sonda, vă rog.

– Treizeci şi cinci de braţe, domnule comandant,

– Foarte bine.

Încercă să-şi imagineze cum va fi. Transportorul avea să zigzagheze, lăsându-şi navele de escortă în jurul sau ca să-i facă siguranţa. Japonezii nu-şi asumau riscuri. Făceau totul cum scrie la carte. De obicei.

Marinarul torpilor Sawle ceru permisiunea să urce pe puntea de comandă şi se ivi purtând un platou imens cu ceşti de cacao. Era uimitor cum puteau oamenii suporta, în aerul ăsta umed, amestecul acela gros, vâscos. Poate pentru că le era familiar. Făcea parte dintr-o lume pe care o înţelegeau.

Ainslie îşi sorbi încet ceaşca de cacao, simţind sudoarea şiroindu-i pe şira spinării, de parcă încerca să compenseze penetrarea lichidului în organism.

– Jos e totul în ordine, Sawle?

– Câţiva ţânci se joacă, domnule comandant. Se pare că-s orfani şi de mamă şi de tată, bietele gâgâlici.

Sawle era londonez şi aprecierea lui, rostită aspru, apărea într-un fel şi mai mişcătoare, tocmai din cauza acestei asprimi. Adăugă apoi, ca şi cum îi mai venise un gând:

– Totuşi, au primit cu toţii pesmeţi cu nuci şi câte o cutie de lapte condensat. Aşa că putea fi şi mai rău.

Ainslie îl urmări cum cobora, fluierând încetişor. Ce ne-am face dacă, n-ar fi oameni ca Sawle pe lumea asta?

– Domnule comandant! Avion în tribord!

Mitralierele scârţâiră întorcându-şi gurile către sunet, un zumzet slab, ritmic, ca de viespe obosită,

– E hidroavionul nostru, domnule comandant, spuse Menzies, Apoi, privindu-şi ceasul: Exact la minut!

Ainslie scrută cerul, întrebându-se ce va raporta Christie. Dar făcuse o treabă bună şi se întorsese cu precizie de secundă.

– Avertizaţi echipa de la hangar!

Interfonul bâzâi iar.

– Fiţi gata să primiţi hidroavionul!

Acesta trecu de-a lungul tribordului, lansând un semnal scurt, ca răspuns la cel al lămpii de semnalizare de noapte mânuită din chioşc.

Pe urmă ateriză, executând reverenţe, graţioase în hula joasă, elicea împroşcând aripile cu spumă ori de câte ori aparatul îşi apleca botul prea jos.

Când prima prevestire a zilei tăie orizontul cu o firavă dâră de lumină, uşile hangarului se închiseră cu zgomot metalic, iar Christie şi hidroavionul său fură din nou în siguranţă în compartimentul etanş.

– Eliberaţi puntea!

Ainslie urmări foiala ordonată din jurul său, apoi adăugă:

– Cotă douăzeci de metri. Imersiune! Imersiune! Imersiune! Renunţaţi la claxon!

Zâmbi slab când astupă ultima portavoce. S-ar putea ca, în această zi care tocmai începea, să-i pândească pe toţi moartea, şi, totuşi, ţinuse să-i scutească de şocul claxonului pe copiii malaiezi şi pe răniţii adormiţi. Probabil că-şi pierdea minţile, îşi spuse în sine.

Când ajunse la postul central şi tambuchiul interior fu închis şi asigurat în urma lui, îi văzu pe Christie şi pe observatorul său la masa hărţilor.

– Cota douăzeci de metri, domnule comandant. Rotaţii, pentru opt noduri. Cap compas zero-patru-cinci.

– Foarte bine, secund. Apoi, cu un semn din cap către Christie: Mă bucur că ai reuşit.

Christie părea foarte încântat de el însuşi şi avea o mască de ulei pe locul unde purtase ochelarii de zbor; părea un as al văzduhului din Marele Război Mondial.

Forster era preocupat de rigle paralele şi distanţiere, ajungând chiar să privească saşiu de atâta concentrare.

Ainslie se uită la liniile trasate cu creionul, apoi la degetul mânjit al lui Christie, care indica o mică cruce.

– Aici, domnule comandant. La vreo douăzeci de mile depărtare de noi. Un vas mare, care transportă trupe şi două distrugătoare. Chiar în spatele lor erau două nave mai mici, dar n-am cutezat să mă apropii mai mult.

– Te-au văzut?

Christie rânji:

– N-au avut, nici o şansă; eu însă le-am zărit, profilate, în lumina zorilor, chiar pe orizont. Pe cuvântul meu, zmeul ăsta-i grozav, domnule comandant. Aş putea câştiga vreo două trofee cu el.

Ainslie îl privi cu curiozitate. Se afla din nou faţă în faţă cu primejdia. La depărtare de douăzeci de mile. Chiar înaintând în zigzag, vasul va fi în bătaia lor până într-o oră, ba şi mai puţin timp, dacă erau vase noi. Iar Christie nu se putea gândi la altceva decât la noua lui jucărie. Forster îi atrase atenţia:

– Domnule comandant, dacă ne menţinem drumul şi viteza de acum, vom lua contactul cu ei în acest punct.

Distanţierul său şovăi asupra câtorva indicative de adâncime. Treizeci de braţe. Nu era mult când aveai două distrugătoare deasupra.

– Drumul general al inamicului este spre sud-vest. E aşteptat să ajungă înainte de prânz în dreptul coastei Kota Baharu. Luăm drum nord curat, timp de cincisprezece minute.

Ainslie aşteptă, în timp ce repetitorul giro ticăi deasupra capului masiv al lui Gosling. Gândi cu glas tare: „Turaţia maximă“. Îşi auzi cuvintele traduse în acţiune.

– Turaţii pentru unsprezece noduri!

Era soluţia cea mai bună. Să se apropie acum, cât mai repede. Când se vor ridica la cota periscopică, micul convoi se va afla, la tribord, având drept fundal soarele, în timp ce Soufrière, cu puţin noroc, va fi cufundat încă în umbră. Ainslie se uită la Ridgway:

– O jerbă completă. De la unu la opt. Ca şi data trecută, păstrează cele două tuburi de la pupa ca o ultimă rezervă.

Creionul lui Forster se rostogoli pe masa hărţilor şi căzu pe podea, constituind prin aceasta unicul indiciu al creşterii bruşte de viteză.

Îl văzu pe Farrant aşteptând la uşa etanşă.

– Ce e, tunarule?

Farrant îşi plimba cu dispreţ privirile prin postul central.

– Aştept permisiunea de a arma turela, domnule comandant.

– De data asta nu, tunarule. Dar aş dori să trimiţi pe câţiva dintre cei măi buni oameni ai dumitale la prova, să se îngrijească de pasageri. S-ar putea ca în scurt timp situaţia să devină cam neplăcută.

– Eu mă gândisem...

Farrant îşi curmă vorba. Îl cunoştea destul de bine pe Ainslie încât să ştie că nu trebuia să i se împotrivească.

Ainslie îşi înmuie glasul şi adăugă:

– Gândeşti probabil că aşa ceva nu intră în schema îndatoririlor dumitale. Dar, crede-mă, dacă ai fi văzut vreodată ce înseamnă panica pe o navă, ai înţelege cât rău ne-ar putea pricinui aici.

Halliday îşi urmărea panoul de imersiune, dar auzise destul din conversaţie încât să poată ghici ce voise să spună Farrant.

– Dobitoc înfumurat!

Lucas se uită la el.

– Ai spus ceva?

– N-am vorbit cu tine, franţuzule. Arătă cu degetul mare înspre locul unde stătuse Farrant: Dumnezeu să ne apere de idioţi de teapa ăstuia!

Lucas zâmbi cu blândeţe. Halliday spusese „să ne apere”. Ceea ce era un eveniment pentru taciturnul ofiţer mecanic.

În mica infirmerie, cartnicul Hunt îşi vedea de treburile lui, cu grija meticuloasă care-l caracteriza. Era unul dintre puţinii oameni din submarin cărora nu le păsa unde se află. Pentru Hunt, munca lui însemna totul. Fie că se afla într-un submarin, fie într-un spital sau în nişte barăci improvizate în grabă, pentru el era totuna.

Se opri lângă unul din cele patru paturi de campanie. În acestea mutase cazurile cele mai grave, după ce fuseseră cufundaţi în mare cei trei oameni care muriseră.

Rănitul lângă care se oprise era un caporal, un australian mărunt şi slab, cu o faţă brăzdată de cute şi bătucită ca o piele de animal. Un om care trăise din roadele pământului înainte de a fi îmbrăcat uniforma.

Murea încet, viaţa scurgându-se din el cu precizia nisipului intr-o clepsidră. Nici o grabă, nici o schimbare vizibilă, dar Hunt văzuse destui oameni murind ca să poată recunoaşte semnele.

Se uită de jur împrejurul domeniului său atât de aglomerat. Oameni

culcaţi pe pături aşternute pe jos, sau aşezaţi pe lădiţe, aşteptând să li se schimbe pansamentele.

Restul erau risipiţi prin toate compartimentele navei, ca nişte provizii suplimentare. În careul cartnicilor, în cel al ofiţerilor, chiar şi în spaţiul de înmagazinare a torpilelor se afla câte un soldat.

Hunt se întreba dacă să se ducă în cabina comandantului, să vadă cum se simt cele două tinere englezoaice. Fusese acolo o dată şi o auzise pe cea al cărei soţ rămăsese în sat gemând şi plângând, revenindu-şi de sub efectul calmantelor, pentru a retrăi iar întreaga tragedie.

Lui Hunt nu-i plăceau femeile, totuşi găsise timp s-o admire pe cealaltă, cea pe care o chema Natalie, când îi spusese surorii ei:

– O să am eu grijă de tine. O s-o scoatem cu bine la capăt, ai să vezi.

Ce bine! Hunt îl privi pe omul care murea. „Înseamnă că avem noroc, îşi spuse el, dacă nu ne rămân oasele pe aici.”

Ridică privirea, enervat, când văzu un marinar mătăhălos trecând peste pragul uşii.

– Ce-ai păţit?

Marinarul, un artilerist, rânji cu gura până la urechi când îi răspunse:

– Am venit din ordinul domnului ofiţer cu artileria. dom'le cartnic. Ca sa te ajut.

Hunt se încruntă. Avea de curăţat tot talmeş-balmeşul de aici. Cu femei şi copii la bord şi cu tot restul. Şi acum îi mai venise pe cap şi nepoftitul ăsta.

Deschise gura să spună ceva, dar îşi înghiţi vorbele când ţăcăni staţia de amplificare.

– Vă vorbeşte comandantul. Suntem pe cale să atacăm un convoi inamic, obiectivul principal fiind un vas cu trupe. Oamenii noştri din Malacca au nevoie de tot ajutorul pe care li-l putem da. Încercăm să-i ajutăm. Am terminat.

Soldatul muribund îşi deschise ochii şi murmură cu glas răguşit.

– Am auzit ce-a spus, camarade!

Îi zâmbi marinarului mătăhălos şi se întinse să se agaţe de braţul infirmierului. Dar braţul lui încremeni la jumătate de drum şi Hunt i-l îndoi încet, aşezându-i-l pe piept, după care îi închise pleoapele.

Marinarul rosti cu glas molcom:

– Bietul nenorocit! Şi asta tot pentru nimic.

Ignorând acest lucru ca şi alte drame similare care se petreceau sub comanda sa, Ainslie puse la loc microfonul în furcă. Nu se întoarse când auzi primul raport:

– Efect hidrofonic slab în relevment verde nouă-zero. Operatorul ASDIC părea încordat. Sunt prea numeroase interferenţe, domnule comandant, dar par a fi mai mult de două nave.

Ainslie îşi şterse de pantaloni palmele umede.

– Rotaţii pentru şapte noduri! Regim de tăcere completă!

Ascultă uruitul tot mai stins al motoarelor electrice, şi glasul înăbuşit al ajutorului de şef de echipaj vorbind la microfon.

– Secundule, cota periscopică!

Se gândi la cuvintele rostite de Critchley sub licărirea stelelor, la copiii malaiezi care stârniseră mila lui Sawle.

– Cotă patrusprezece metri, domnule comandant.

Ainslie îl măsură pe tânărul marinar care aştepta să apese pe butonul de ridicare a periscopului.

– Eşti gata, Tamlyn?

Marinarul, care n-avea mai mult de optsprezece ani, râse cu toată gura când răspunse:

– Aştept doar un cuvânt de la dumneavoastră, domnule comandant!

Ainslie se înclină peste puţul periscopului. „E încântat, îşi spuse, pentru că mi-am adus aminte de numele lui. Dumnezeule mare, ar trebui să le dăm mult mai mult oamenilor, ca să le cerem să-şi rişte viaţa.“ Înălţă braţul:

– Acum!

Fiecare muşchi din ceafa şi spinarea lui Ainslie părea să-l doară. Aruncă priviri rapide prin periscopul de atac, nu mai îndelungate de câteva secunde de fiecare dată, ochii şi creierul lucrându-i ca puse în priză.

În chip surprinzător, totul se desfăşura conform aşteptărilor lui. Zărise, prin lentilele stropite de spumă, vasul cu trupe, cu bordajul sclipind în lumina răsăritului, în timp ce executa un nou zigzag. Era destul de jos la apă, supraîncărcat probabil cu oameni şi armament.

În spatele lui Ainslie, „storcătorul de fructe“ al lui Ridgway sfârâia şi clincănea pe măsură ce scurtele verificări prin periscop se transformau în cifre şi date care-l alimentau, fiind apoi trecute tuburilor lanstorpile.

Drumul general al vasului cu trupe era spre sud-vest, viteza sa de nouă noduri.

Detaşându-se pe strania strălucire a cerului, alcătuia o ţintă perfectă, masivă şi rigidă ca un bloc de apartamente.

Îngrijorătoare erau însă navele de escortă. Fiecare dintre cele două distrugătoare se afla puţin înaintea vasului cu trupe, la dreapta şi la stânga sa. Păreau să nu respecte un sistem stabilit de zigzaguri, sau, dacă aveau cumva unul, Ainslie nu putea să le urmărească îndeajuns încât să le descifreze cheia.

– Distanţă şase mii de iarzi. Ainslie rămase chircit lângă puţul periscopului, în timp ce tubul luneca îndărăt şuierând. Schimbăm de drum. Cap compas zero-şapte-zero.

Aşteptă, controlându-şi respiraţia, ascultând repetitorul giro ticăind

schimbarea de drum. Mai departe, spre pupa, un mecanic lucra cu o şurubelniţă la panoul de imersiune, păstrând o expresie atât de calmă, de parcă ar fi trebăluit ceva la el acasă.

– Tuburile de la unu la opt, gata de lansare, domnule comandant.

Ainslie aruncă o privire tânărului marinar. Nu mai era nevoie să-i spună ce are de făcut. Încă un tot unitar.

Apucă mânerele periscopului, rotindu-l cu lentilele în noul relevment. Cât de jilave erau mânerele, de fapt se simţea muiat din cap până în picioare, de parcă s-ar fi aflat sub o ploaie torenţială. Nu îndrăznea să se uite la ceas. I se părea că se scurseseră ore întregi de la primul raport ASDIC şi că trecuseră ani de când începuse întreaga operaţie. Dar ştia că, de fapt, nu era vorba decât de vreo douăzeci de minute.

Ainslie încleştă mânerele cu mai mare forţă, lumina soarelui orbindu-l în timp ce urmărea vasul conturându-se prin străvezia ceaţă de spumă şi umezeală.

– Deschideţi capacele exterioare prova.

Încă nu. Încă nu sosise momentul. Mişcă periscopul cu grijă, ascultând răsuflarea cartnicului care-i urmărea rotirea pentru a citi gradaţiile. Dumnezeule mare, ce făcea distrugătorul ăla? Îl putea desluşi pe cel mai îndepărtat întorcându-se şi arătându-şi pupa îngustă şi mai departe încă, una din navele celelalte, vomitându-şi fumul.

Acesta era momentul crucial. În orice clipă, submarinul putea irupe la suprafaţă, sau navele de escortă îl puteau detecta prin sonar[45].

N-avea nici un rost. Va trebui să aştepte. Îngenunche pe punte când marea îi întunecă din nou lumina zilei. Se uită spre Quinton.

– Blestematul ăsta de distrugător vine în direcţia noastră. Şi-i mare. Unul din clasa *Kagero*, cred.

Îl auzi pe Christie răsfoind manualul de descriere a navelor, apoi pilotul îl informă:

– Au o viteză de treizeci şi şase de noduri, domnule comandant. Şase tunuri de 1227 mm.

Ridgway continua să-şi manevreze masa de calcul.

– Cam albastru!

Ainslie nu-şi ridică privirea spre tavanul curbat. Se străduia să nu o facă, deşi ştia bine că n-avea niciun rost. Auzise sunetul şi-i era de ajuns: *dum-dum-dum*, elicele distrugătorului tocau marea deasupra.

Operatorul ASDIC îl anunţă:

– Distanţă cam o mie de iarzi, domnule comandant.

Ainslie îşi şterse gura cu podul palmei. Vor fi auzit şi pasagerii. Un

[45] Aparat de detecţie prin sunet, permiţând reperarea submarinelor. Denumire compusă din primele litere ale cuvintelor: sound (sunet), navigation (navigaţie), ranging (determinarea distanţei).

zgomot încărcat de ameninţare, ca o maşină de secerat într-un ogor. Aruncă o privire spre Forster .

– Singurul avantaj afurisit când te afli în ape puţin adânci, navigatorule. Se interferează atâtea ecouri, încât bănuiesc că individul de acolo nu ştie ce să mai creadă.

Îl văzu pe Forster zâmbind cu buzele parcă îngheţate. O mască. Întocmai ca şi toţi ceilalţi. Îşi întorsese privirea spre servantul periscopului.

– O ultimă dată. Fii gata!

Se lăsă pe vine ca să primească periscopul, urmărind apa cristalină, albastrul pal de deasupra şi apoi obiectivul, provele înalte ce depăşeau câmpul de vizibilitate al lentilelor. Ca o uşă care se închide.

Se auzea un ciocănit metalic, slab, de parcă cineva ar fi lovit un diapazon la coca navei.

Ainslie roti încet lentilele şi simţi cum i se contractă muşchii stomacului.

Distrugătorul cel mare se îndreptase spre ei, etrava sa despicând apa ca un pinten orientat direct spre submarinul nevăzut.

Ping! Senarul japonez îşi trimise impulsurile sub apă şi redescoperi pe *Soufrière*, călăuzind distrugătorul în direcţia lui, asemenea vulpii care-şi adulmecă prada.

Ainslie exclamă scurt:

– Fiţi gata!

Se uită lung la catargul prova al vasului ce transporta trupe, la pata de culoare ce izbucnise pe el când se înălţară pavilioanele de semnalizare. Probabil că navele de escortă îl avertizaseră.

– Lansaţi torpila unu! Trânti mânerele periscopului şi sări în picioare. Continuaţi lansarea după cronometru. Jerba întreagă! Străbătu postul central şi se uită la masa de calcul. Cârma banda babord! Amândouă pe drum înainte!

Auzi clincănitul dispozitivelor panoului de lansare şi văzu luminiţele roşii scânteind pe măsură ce fiecare torpilă ţâşnea din tub.

– Închideţi porţile etanşe în vederea atacului A/S.

Cu câteva secunde înainte ca porţile etanşe să fi fost închise, i se păru că aude plânsetul unui copil. Ăsta nu era loc pentru copii, indiferent de nenorocirile prin care trecuseră până atunci.

– Atenţie! Ţine cap compas trei-cinci-zero!

Ainslie îl văzu pe Ridgway consultându-şi ceasul. Coca navei se zgudui mai puternic ca de obicei, pe măsură ce motoarele treceau spre regimul de viteză maximă.

– Adâncimea aici este de treizeci de braţe, domnule comandant.

– Luaţi cotă patruzeci de metri!

Cartnicul mecanic de la panoul de imersiune mânuia cu agilitate de jongler manetele purjelor, iar Ainslie se pomeni ascultând zgomotul

admisiei controlate a apei, urmărind în acelaşi timp cum acele indicatoarelor de la cârmele de asietă coboară, indicând că *Soufrière* plonjează mai către fundul mării.

– Patruzeci de metri cota, domnule comandant.

Dum-dum-dum! Distrugătorul gira la rândul său, pornind în vajnică urmărire.

Urmă o explozie asurzitoare şi, o clipă, Ainslie îşi închipui că fusese încadrat de grenadele antisubmarin ale altei nave de patrulare. Apoi o nouă explozie, ale cărei unde masive de şoc săltară nava într-o parte şi în alta, ca pe o balenă toropită, în vreme ce cârmele de direcţie şi de asietă se luptau din răsputeri să o menţină sub control.

Pe faţa lui Ridgway şiroia sudoarea.

– Am lovit în plin!

Brrrum! Brrrum! Brrrum! Pe măsură ce fiecare torpilă îşi atingea ţinta şi cumplitele unde de şoc reveneau răsfrânte de fundul mării, fiecare dintre ei auzi şi simţi o serie de explozii, mai mari sau mai mici. De parcă ar fi fost cu toţii captivi într-o grotă dinamitată. Bubuiturile continuară, astfel încât uruitul elicelor distrugătorului se pierdea în larma generală.

– Transporta probabil multe altele în afară de soldaţi, şuieră Quinton printre dinţi. Muniţie cât să ajungă pentru o întreagă armată.

Operatorul ASDIC raportă:

– Zgomotul de elice grele a încetat, domnule comandant.

Auziră ultima detunătură rostogolindu-se în depărtare, ca un bubuit de tunet, după care urmă pârâitul de vas care se desface în bucăţi, în timp ce maşinile şi echipamentul se smulg din armare şi se risipesc pe fundul mării.

Zgomotul maşinilor distrugătorului preluă din nou întâietatea. Din ce în ce mai aproape, huruitul lor îşi schimba calitatea şi se intensifica.

– Cârma banda tribord! Ţine cap compas zero-patru-cinci!

– Adâncimea e de douăzeci de braţe, domnule comandant, anunţă Forster.

– Ridicaţi nava la cota douăzeci de metri!

Coca navei fu puternic zgâlţâită când două grenade A/S explodară nu departe, în babord, în dreptul cuplului maestru. Dar subita schimbare de drum a submarinului, precum şi confuzia creată de vasul care se scufunda, îl descumpăniseră pe comandantul distrugătorului.

– Avem fund la douăzeci şi opt de braţe, domnule comandant. Rămâne neschimbat pe rază de cinci mile.

– Foarte bine. Treceţi la cotă treizeci de metri! Cârma banda tribord! Ţine-o aşa!

Ainslie se clătină pe picioare când un alt set de grenade

antisubmarin explodă deasupra lor, dar la adâncime mai mică. Câteva lămpi se stinseră şi geamurile mai multor indicatoare zburară de parcă fuseseră scuipate afară.

– Ţine cap compas zero-opt-zero! continuă Ainslie. Se uită la masa hărţilor; care se cutremura, şi văzu mâinile lui Forster mişcându-se de-a curmezişul hărţii sale, trasând fiecare schimbare de drum şi încercând să descopere fiecare obstacol înainte de a da peste el.

– Efect hidrofonic la roşu[46] nouă-zero, domnule comandant. Se apropie.

Una dintre navele de patrulare. Venea mai lent, mai nesigur, dar la fel de mortal, dacă i se îngăduia să-şi atingă ţinta.

– Încearcă să ne îngrădească, spuse Forster cu glas dur. Indică cu vârful creionului: matahala aia e aici şi celelalte două se apropie din stânga. Celălalt distrugător pare să se fi oprit; fie ca să culeagă supravieţuitorii, fie ca să-ne taie orice posibilitate de scăpare.

– Raţionament corect, răspunse Ainslie, aruncându-i o privire. Apoi i se adresă lui Ridgway: Fă gata de lansare tuburile nouă şi zece.

Era ca şi cum *Soufrière* fusese înghesuit într-o capcană uriaşă. Măcar de-ar putea întârzia înaintarea unuia dintre distrugătoare, a aceluia care-i ataca. Doar atât cât să câştige timpul necesar pentru a le deregla formaţia. De i-ar putea face să creadă că submarinul este grav avariat, sau că se scufundă. Rosti cu glas liniştit:

– Ai raportat că un ostaş a murit la infirmerie, nu-i aşa? Continuă apoi, fără să se uite la Ridgway: Spune-i cartnicului cu lansarea tuburilor prova să ia cadavrul şi să-l înfăşoare în toate bandajele însângerate pe care i le poate procura Hunt. Pe urmă, la ordinul meu, lansează-l prin unul din tuburi. Mecanic şef, i se adresă el apoi lui Halliday, pune oamenii dumitale să dea drumul, în acelaşi moment, la vreo cincizeci de galoni[47] de motorină.

Ridgway înghiţi în sec.

– Am înţeles, domnule comandant!

Telefonul pârâi transmiţând dispoziţiile, şi Ainslie se strădui să nu se gândească la ostaşul anonim al cărui cadavru era acum transportat pentru a fi lansat printr-un tub, ca un maldăr de gunoi.

– Suntem gata, domnule comandant, anunţă Ridgway cu glas înăbuşit.

– Acum!

Simţi uşoara hurducare a navei când tubul fu golit de sinistra sa încărcătură şi auzi bătaia surdă a unei pompe când motorina ţâşni la suprafaţă odată cu cadavrul.

– Efectul hidrofonic slăbeşte, domnule comandant. Distrugătorul îşi reduce viteza.

Şiretlicul izbutise. Cel mai elementar şi mai meschin truc. Ainslie se simţi îngreţoşat. Ruşinat.

În Atlantic sau în Mediterana nu i-ar fi mers. Cândva, reuşise şi pe acolo dar masacrele fuseseră dascăli rapizi şi brutali.

Respiră încet, simţind cum îi năvăleşte fierea în gâtlej.

Şi acum, celălalt distrugător. Aştepta fără îndoială ca *Soufrière* să treacă pe sub el sau foarte aproape de el, astfel ca să-l poată încadra cu un set întreg de grenade antisubmarin.

Îşi impuse să ignore păcăniturile sonarului japonez şi vuietul elicelor în viteză şi să nu se gândească la altceva decât la necesitatea de a zdrobi navele de escortă.

– În două minute, luaţi cota periscopică!

Clipi din ochi când două grenade explodară la distanţă aproape fatală, stingând alte câteva lămpi şi făcând să sară de pe corpul rezistent aşchiile de plută prinse în pitura uscată, asemenea unor bucăţi de zăpadă îngheţată.

– Rotaţii pentru şapte noduri!

– Capacele exterioare de la tuburile pupa sunt deschise, domnule comandant.

– Veniţi la cota periscopică!

Ainslie îngenunche, cu senzaţia că i se rupe inima în două.

– Acum, Tamlyn.

Răsuci periscopul, înspre pupa şi văzu una dintre navele de patrulare cum se înclină, făcând o giraţie strânsă, înainte de a porni pe o nouă pasă de grenadare. Decorul îşi schimbase înfăţişarea, pretutindeni pluteau fuioare de fum şi epave; oameni bălăcindu-se în apă ca nişte peşti pe jumătate morţi, alţii plutind neînsufleţiţi, ciopârţiţi, sau cu măruntaiele revărsate, sfârtecaţi de grenadele antisubmarin ale propriilor lor nave de escortă.

Ainslie se încordă când zări cel de al doilea distrugător.

– Distanţa o mie de iarzi! În relevmentul ăsta!

Clic, clic, se auzea lucrând masa de calcul a lui Ridgway.

– Foc, tubul nouă! Foc, tubul zece!

– Jos periscopul! Amândouă pe drum înainte! Cotă treizeci de metri!

– Amândouă torpilele au fost lansate, domnule comandant!

Ainslie aruncă o privire la repetitorul giro şi la indicatorul de cotă şi avu senzaţia că-i sare inima în gât când o torpilă explodă cu o detunătură violentă. Alte pârâieli de bordaj care se desface. Larmă de vas care se scufundă.

Timp de trei ore lucrurile continuară tot aşa. Sucindu-se şi învârtindu-se, ridicându-se la cote mici sau afundându-se ori de câte ori adâncimea apei îi îngăduia. Distrugătorul ataca întruna, dar, lipsit de puternica sa navă pereche şi stingherit de cele două nave de patrulare mai lente, pierdea teren.

Pentru echipajul submarinului, ca să nu mai vorbim de pasagerii lui, bombardamentul părea fără de sfârşit, şi în tot acest timp nava se

legăna şi se afunda, echipamentele se desfăceau, aparatele se desprindeau de pe rasteluri şi din nituri sub ploaia de grenade antisubmarin.

Dar o navă de suprafaţă nu se putea măsura cu un experimentat comandant de submarin. Distrugătorul pierdea minute preţioase după fiecare atac, căci, în goana sa, trecea dincolo de poziţia ţintei şi pierdea ecoul sonarului, care se confunda cu vuietul propriilor elice. Dacă ar fi avut alături cealaltă navă, totul ar fi fost mai simplu. Una dintre ele ar fi ascultat, în timp ce cea de a doua ataca, astfel ca ecoul sonar şi relevmentul obiectivului să nu fie nici o clipă pierdute.

Ridgway îşi tamponă faţa şi exclamă:

– Bandiţii habar n-aveau de existenţa unui submarin în apele astea, domnule comandant.

– Fir-ar să fie, George, dar acum au aflat cu vârf şi îndesat, i-o retează Quinton cu voce răstită.

Ainslie se uită de la unul la celălalt. În ultimele cinci minute nu se mai auzise nici o grenadă antisubmarin. Poate că inamicul chema alte nave în ajutor, poate chema şi aviaţia.

Era timpul să dispară de acolo.

– Cred că am ieşit din încurcătură, spuse Ainslie. Peste vreo zece minute urcăm ca să arunc o privire în jur.

Ceilalţi doi îşi îndreptară ochi spre el. Arăta vlăguit şi respira greu, ca un om bătrân.

Quinton purtă o scurtă convorbire cu ajutorul şefului de echipaj, după care raportă:

– Nici o avarie serioasă, domnule comandant. Nici o pierdere.

– Drumul de urmat este unu-trei-zero, domnule comandant, zise Forster. Rotaţii pentru şapte noduri.

Când, puţin mai târziu, s-au ridicat la cota periscopică, marea arăta din nou pustie. În depărtare, în pupa, mai plutea încă o perdea de fum ce se topea în aburеala arşiţei, făcând lumina soarelui să tremure ca nişte reflexe de flăcări,

Ainslie roti încet periscopul: urechile îi vâjâiau încă din pricina exploziilor, iar în faţa ochilor i se înfăţişa întruna imaginea ostaşului mort, plutind în valurile de motorină, S-ar fi zis că acest ostaş contribuise la salvarea lor mai mult decât oricare altul.

Îşi dădu seama, cu o tresărire, că ţinuse prea mult periscopul înălţat şi, în timp ce făcea semn să fie coborât, simţi prelingându-i-se pe spinare broboane de sudoare rece ca gheaţa.

Vigilenţa înainte de toate, în orice împrejurare. Dumnezeule, de câte ori propovăduise altora cu aceste cuvinte. Unde nu-i vigilenţă, e moarte sigură. Rosti cu voce aspră:

– Cotă patruzeci de metri, secund. Când se înserează, ieşim la suprafaţă. După aceea ne reîntoarcem la bază.

Scufundase un vas, care transporta trupe şi un distrugător, fără ca ei să fi suferit vreo pagubă serioasă. Putea fi mândru, copleşit de satisfacţie.

Îl auzi pe Ridgway şuşotind de zor la un telefon şi ştiu că vorbeşte cu Hunt de la infirmerie. Sigur că acesta din urmă îi cerea o semnătură pe vreun formular. Pentru ca dispariţia ostaşului mort să fie legală şi parafată. Asta-i Hunt şi n-ai ce-i face.

– Deschideţi porţile etanşe. Spune-i bucătarului să prepare cât mai repede masa. Secund, dă liber de la posturile de imersiune atunci când socoteşti de cuviinţă.

Quinton îl măsură din priviri, ascunzându-şi îngrijorarea. Încă o încercare ca asta şi comandantul avea să capoteze. „Nu însă atâta timp cât voi fi eu aici ca să-l susţin!“

Adăugă cu voce tare:

– Aţi realizat o ispravă pe cinste, domnule comandant. În vreo două rânduri, eu îmi cam pierdusem curajul.

Ainslie se agăţă de cuvintele lui ca de un colac de salvare.

– O să fie din ce în ce mai greu. Aşa-i întotdeauna.

8

BEA ŞI UITĂ

Contraamiralul Granger îşi rezemase palmele pe biroul său masiv, şi îl cerceta pe Ainslie cu o privire gravă.

– Arăţi cam doborât, domnule comandor. Îmi imaginez că pentru nici unul dintre voi n-a fost o petrecere la iarbă verde.

Ainslie simţea cum îl părăsesc puterile şi i se închid pleoapele. Abia terminase de acostat la aceeaşi bătrână navă bază, când fusese chemat la biroul lui Granger.

Aşteptase să vadă răniţii încărcaţi în ambulanţele înşirate pe chei, apoi, când se dusese să le întrebe pe cele două tinere englezoaice dacă le poate fi de folos cu ceva, descoperise că aghiotantul contraamiralului Granger le şi luase cu el.

Soldaţii, zdrenţăroşi şi tăcuţi, arătau parcă împuţinaţi la trup când îi văzuse îngrămădiţi pe debarcader, şi atmosfera lugubră a scenei era accentuată de o ploaie torenţială, deasă şi persistentă. O auzea şi acum ciocănind ca nişte bile de rulment în acoperişul de tablă, muind peluza îngrijită şi prefăcând-o într-o băltoacă.

Ploaia însă nu izbutise să împrospăteze aerul, ci, dimpotrivă, îl făcuse mai dens, iar ventilatoarele care se roteau lent în tavan păreau lipsite de orice efect.

– Am raportat comandantului-şef succesul vostru cu nava care transporta trupe. V-aţi comportat admirabil. Cum de altfel m-am şi aşteptat, continuă, străduindu-se să zâmbească.

Ainslie privi peste capul lui la harta prinsă pe zid. Panglica galbenă era aproape complet întinsă şi străbătea în diagonală întreaga peninsulă, tăind coasta de vest la Penang.

Granger îi urmări privirea şi adăugă cu greutate:

– Da. Au tăiat ţara în două. Ieri au ocupat Penangul.

Aşadar, totul fusese în zadar. Vasul care transporta trupe, distrugătorul, ostaşul mort, totul.

După un timp. Ainslie sparse tăcerea:

– Se pare că nimic nu-i poate opri, domnule contraamiral.

– Ştiu la ce te gândeşti. N-ai dreptate. Inamicul are nevoie de fiecare ostaş, întocmai ca şi noi. Primejdiile prin care ai trecut n-au fost zadarnice.

– Nu la primejdii mă gândeam.

Ploaia stăruitoare îl lovea parcă în moalele capului.

– Îmi aminteam de bluful şi fanfaronadele care m-au întâmpinat când am sosit aici. Ar trebui să râd dacă n-aş fi atât de scârbit şi de obosit de toate astea.

Granger îl privi cu îngrijorare.

– Nici mie nu-mi vine să râd. Crede-mă. E foarte mare nevoie acum de dumneata şi de *Soufrière*, şi sunt convins că toată lumea este de acord cu mine.

Se auzi o bătaie în uşă şi aghiotantul îşi vârî capul în cameră.

– Scuzaţi-mă că vă inoportunez, domnule amiral,

Granger se încruntă:

– Nimic nou, aghiotant.

– Voiam să vă raportez că le-am dus pe cele două doamne la hotelul Royal, aşa cum mi-aţi cerut.

Îi aruncă o privire lui Ainslie şi se retrase.

Ainslie urmări degetele bondoace ale amiralului îndesind tutun în pipă.

– Le cunoaşteţi, domnule amiral?

– Da. Le-am luat de pe nava dumitale fără să le dau timp să-ţi aducă omagii, ca să spun aşa. Mi-am închipuit că ar fi fost o situaţie stânjenitoare. Mai bine să lăsăm lucrurile să se liniştească de la sine. I-am cunoscut pe toţi foarte bine. Michael Holmes a fost un inginer de mine, folosit de guvern. Un tânăr strălucit. Cu mari perspective. Soţia lui, Shelly, era o fată plină de viaţă. Păcătoasă treabă, adăugă clătinând din cap.

– Şi cealaltă, Natalie, sora ei, ce-i cu ea? întrebă Ainslie pe un ton calm.

– O fată foarte drăguţă. N-am văzut-o înainte de a fi plecat în nord. Bănuiesc că o să-mi povestească totul când se va simţi în stare s-o facă.

Lui Ainslie îi răsuna în urechi glasul fetei de parcă ar fi fost acum de faţă. Observaţiile lui Granger i-l adusese în memorie. „Eram singură şi simţeam nevoia să mai schimb o vorbă cu cineva.”

Granger continua să vorbească:

– Ţi-am citit raportul. Al naibii de clar şi de concis, deşi Dumnezeu ştie cum de-ai mai găsit timp să-l redactezi. Asta îmi aminteşte de altceva, spuse coborându-şi privirile.

Ainslie se strădui să-şi păstreze calmul. Asta era! Următoarea misiune.

Granger îşi înălţă brusc ochii.

– A fost cu neputinţă să salvezi şi restul militarilor din satul acela, pentru că apele erau prea puţin adânci şi pentru că japonezii îl împresurau din doua părţi şi nu numai dintr-o parte, cum credeam noi?

– Da, domnule amiral. Ainslie îşi dădea seama că vorbea pe un ton

de autoapărare şi lucrul acesta îl irita. Ar fi însemnat curată sinucidere, continuă el.

– Ştiu.

Granger se ridică şi se îndreptă către hartă. Văzut din spate, în cămaşa şi în şortul lui de o curăţenie sclipitoare, arăta ca un ou alb.

– Fapt este, Ainslie, că e nevoie să transportăm provizii la un alt punct de sprijin de pe coastă. Nu există pericolul imediat să fie învăluit, dar în prezent este virtual imposibil să-i trimitem aprovizionările pe uscat.

Îşi lăsă degetul pe ceea ce părea a fi o mică strâmtoare.

– Ce adâncime are, domnule amiral?

– Nu prea mare, nici măcar la vreme de flux. Va trebui să navighezi la suprafaţă. Chiar şi aşa, e bine să fii cu ochii în patru. Şovăi o clipă, urmărind faţa lui Ainslie. Operaţia se va desfăşura, desigur, în timpul nopţii. Japonezii deţin acum două aerodromuri, şi cu două zile în urmă se vorbea de prezenţa unui portavion în golful Siam. Ei, ce părere ai? întrebă înălţând din umeri.

– Ce urmează să transport, domnule amiral?

– În cea mai mare parte muniţii, dar şi raţii alimentare şi medicamente pentru trupă.

Ainslie se apropie de el, în faţa hărţii. O hartă serioasă i-ar putea indica marja de siguranţă. Sau lipsa ei totală. Dar *Soufrière* dovedise de ce-i în stare când naviga la suprafaţă. Douăzeci de noduri, ba ceva mai mult. O cursă dus şi întors în timpul nopţii, străduindu-se să ajungă la apă adâncă înainte de ivirea zorilor, când ar fi fost descoperiţi de avioane.

„În cea mai mare parte muniţii.” Dacă *Soufrière* ar eşua pe un banc de nisip, ar deveni o bombă gigantică în sine.

– Cred, domnule amiral, că se poate realiza.

Amiralul se încruntă când uşa se întredeschise şi şeful de stat major al bazei aruncă o privire prin crăpătură.

– Ah, credeam că aţi terminat.

– Vino înăuntru, Philip, ce rost are să dai târcoale?

Comandorul Armytage intră şi întrebă:

– Ce părere are comandorul Ainslie?

Se ferea să se uite la acesta.

– În principiu, e de acord, răspunse Granger mânios. Dar s-ar putea să existe piedici. Maree, şi chestii de felul ăsta.

Abia atunci Armytage se întoarse spre Ainslie:

– Ah, da. Cum s-a întâmplat şi la satul acela pescăresc. Mare ghinion! Totuşi, presupun că ştiai la ce trebuia să te aştepţi.

– Ştiam, răspunse Ainslie privindu-l calm.

Comandorul Armytage zâmbi sec.

– Totuşi, ai salvat câţiva nenorociţi de ostaşi şi câţiva civili, vreo

treizeci la număr, nu-i aşa?

– Philip, ajunge! îi reteză Granger vorba. Comandantul Ainslie şi-a folosit întreaga experienţă şi bunul simţ. Oricum, vasul care transporta trupe venea pe primul plan.

Ainslie îi măsură pe rând pe fiecare în parte. Pur şi simplu nu înţelegeau. Ei îşi închipuiau probabil că războiul e alcătuit dintr-o serie de isprăvi cutezătoare, miraculoase, legate între ele sub un soi de autoritate divină. Răspunse repezit:

– Nu exista nici o speranţă. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, cred că în momentul de faţă armata ar trebui să se retragă şi să se regrupeze. Să restrângă frontul. Şi să-şi dubleze forţa.

– Ştii, şi eu am urmat cursurile de stat major, i-o trânti Armytage.

– Da, domnule comandor.

Ainslie se ridică în picioare, cu senzaţia că podeaua se înălţa sub tălpile lui ca puntea unei nave.

– N-am făcut decât să spun ceea ce gândesc.

Granger îşi cercetă pipa. Se stinsese din nou.

– Du-te şi te odihneşte un pic. Oamenii mei vor avea grijă ca nava dumitale să-şi facă plinul de combustibil şi provizii. Şeful serviciului de aprovizionare al pazei va organiza aducerea încărcăturii la bord.

– Cât timp avem la dispoziţie domnule amiral?

Granger păru stingherit.

– Până poimâine. Cel mai târziu. Lucrurile se precipită.

Când Ainslie îşi luă chipiul şi dădu să se îndrepte spre uşă. Granger adăugă:

– Ţi-aş sugera să descarci toate torpilele. Ca să mai uşurăm sarcina. De data asta nu va trebui să lupţi.

Era un lucru rezonabil, dar Ainslie simţi o strângere de inimă la gândul de a se despărţi de forţa lui de atac, chiar şi pentru un scurt răstimp.

În anticameră, unde un dactilograf ţăcănea la o maşină de scris, Ainslie se opri, auzind glasul lui Granger de dincolo de uşă.

– De ce dracu nu găseşti decât cuvinte de critică la orice, Philip?

Ainslie îl văzu pe dactilograf măsurându-l pe deasupra hârtiei din maşina de scris şi-şi dădu seama că n-ar li trebuit să stea locului şi să tragă cu urechea. Dar îl auzi pe Armytage replicând cu îndărătnicie:

– Nu înghit genul ăsta de oameni, domnule amiral. Cum le surâde puţin norocul şi se lustruiesc c-un dram de glorie sau capătă vreo tinichea, nici nu se mai uită la noi, cei care facem adevărata treabă.

Ainslie se mira singur că nu resimţea nici un pic de furie. Ba parcă încerca o senzaţie de uşurare.

Îl salută din cap pe dactilograf şi ieşi în ploaia care, în două secunde, îl muie până la piele.

Îl găsi pe Quinton aşteptându-l în postul central de pe *Soufrière*.

Făcuse un duş, îşi schimbase hainele şi arăta din nou el, cel de totdeauna.

– În cabină, secundule.

În timp ce străbăteau culoarul îngust, Ainslie se minună de viteza cu care lucrurile îşi recapătă înfăţişarea lor normală. Încăperea în care răniţii aşteptaseră să fie pansaţi, iar morţii înmormântaţi, strălucea acum de curăţenie, tot ce era oţel şi alamă scânteia de-ţi lua ochii. Postul central avea un aspect ciudat fără oamenii încordaţi şi nebărbieriţi de la manetele de manevrare şi părea învăluit într-un aer paşnic.

Ainslie scoase o sticlă şi nişte pahare, iar Quinton se tolăni pe un scaun, urmărindu-l din priviri.

– Poimâine, John. Trebuie să transportăm muniţii şi provizii la un alt avanpost. Navigaţie la suprafaţă. Dus şi întors sub acoperirea întunericului. Îţi convine? întrebă, întinzându-i paharul.

– Ce, băutura sau misiunea?

– Amândouă.

Quinton bău foarte încet, fără măcar să-şi avertizeze măruntaiele, cum făcea de obicei.

– Presupun că n-avem de ales. Or să găsească ei până la urmă un soi de pretext.

– Pretext? întrebă Ainslie, umplând din nou paharele.

De sus se auzea vocea înăbuşită a cartnicului Voysey care-şi chema oamenii să iasă de la adăpost şi să termine curăţenia submarinului. Probabil că ploaia încetase.

– Da. Cât timp am aşteptat să te întorci am mai stai de vorbă cu indivizii de la bază. Mii de refugiaţi vin puhoi din Malaya. Poliţia militară pretinde că unii dintre ei ar fi dezertori indieni. Şi-au pierdut capul la sosirea japonezilor. Bieţii nenorociţi n-au văzut în viaţa tor aşa ceva. Trupe blindate şi artilerie, avioane şi nave de sprijin. Trebuie să li se fi părut ceva ca dintr-un roman de H. G. Wells!

Se auzi zgomot de paşi pe culoar şi căpitanul-comandor Critchley dădu draperia la o parte. Purta în mână o valijoară.

– Vin din nou cu dumneavoastră, domnilor. Dacă mă mai puteţi suporta.

Zâmbi cu amărăciune când Ainslie întinse mâna după un al treilea pahar.

– După această nouă escapadă, am ordin să mă întorc acasă. Înapoi în bătrâna Londră, Domnul s-o ţină. Oricum, o să vă duc dorul, spuse, luându-şi paharul de whisky.

– Ce-au de gând? întrebă Ainslie.

– Cine, ştabii? Critchley îşi clătină băutura învârtind paharul în mâini. Vor să le fac un raport, asta-i tot ce ştiu.

Quinton râse scurt:

– Ca să afle ce au de făcut data viitoare.

– Eşti cam cinic, secund.

– Sunt, răspunse Quinton privind la peretele curb. Totul mi se pare detestabil. Nenorociţii ăia de australieni care au murit fără să ştie măcar de ce. Asta n-am s-o uit.

Se auzi o bătaie discretă în uşă şi sublocotenentul Southby, purtând un pistol greu la şold, intră.

– Domnule comandant, timonierul întreabă ce-i cu permisiile?

– Nici vorbă de permisii, sublocotenent. Învoiri se acordă numai în cadrul perimetrului bazei, cantina flotei şi aşa mai departe. Ne aflăm consemnaţi în bază.

– Am înţeles, domnule comandant.

Dar era limpede că nu înţelegea.

După plecarea lui Southby, Quinton îl întrebă:

– Şi noi ce facem, domnule comandant? Apoi, desfăcându-şi braţele în lături: Dacă nu mă înşel, parcă fusese vorba să organizăm o petrecere?

– Oficial, iahtul *Lady Jane* este încă la dispoziţia ta, Bob, interveni Critchley zâmbind. Ar fi o idee. O petrecere de „hai să dăm totul uitării!“

– Nu-i rău, răspunse Ainslie. Secund, ocupă-te de treaba asta. Pune-l pe locotenentul Christie să te ajute. Pare un om scos în lume.

– Ăsta o să vrea să-şi aducă şi hidroavionul.

– Şi pe cine invităm? întrebă Critchley, pe un ton în aparenţă indiferent, dar urmărind cu atenţie faţa lui Ainslie.

– O, ştiţi voi prea bine. Infirmierele, oamenii de la doc care ne-au ajutat, dar nu prea multă lume. Iahtul e cam bătrâior şi s-ar putea să se răstoarne.

– Ce facem cu cele două surori? întrebă Critchley.

– Nu-ţi dai seama, omule, că ăsta-i ultimul loc unde ar avea chef să vină?

Îşi feri privirea. Dar cea pe care o chema Natalie s-ar putea să aibă chef. Chiar şi numai ca să se depărteze un pic de durerea surorii. Probabil că amândouă suferă. Ainslie îşi aminti cum ţipase tânăra văduvă la el, cum îl blestemase, cum îl etichetase drept laş. „Fugi, fugi, fugi!“

– David Forster trebuie să coboare pe ţărm pentru nişte hărţi, reluă Quinton. Ar putea să le sondeze pe cele două tinere. Hai să ne prefacem cu toţii că trăim vremuri de pace. De altfel, cei de aici reuşesc foarte bine s-o facă.

Ainslie luă o hotărâre bruscă.

– Nu, am să mă duc chiar eu să văd cum stau lucrurile. Oricum am treabă pe uscat. Zâmbi încurcat: Privilegiul comandantului.

Când ceilalţi doi ieşiră, Ainslie privi de jur împrejurul cabinei,

întrebându-se dacă procedează corect. De-ar rămâne la bord, ar dormi, sau ar fi sâcâit cu fel de fel de cereri şi întrebări la care şi Quinton ar putea face faţă cu mare uşurinţă.

Îşi studie chipul într-o oglindă, urmărindu-şi cutele de îngrijorare din jurul ochilor şi al gurii. Îşi spuse că era lipsit de sinceritate faţă de el însuşi. De fapt, dorea s-o revadă, simţea nevoia să-i explice, sau pur şi simplu să stea de vorbă cu ea. O porni îndărăt prin postul central, întrebându-se ce avea să-i spună. Poate că fata plecase de la hotel. Sau poate că va refuza să-l vadă.

Quinton şi Southby, care era ofiţer de serviciu la bord, aşteptară la schelă să-i dea onorul la plecare. Soarele strălucea intens şi apa de ploaie se prefăcea în vapori, creând impresia că nava ar fi gata să facă explozie.

O să-i lipsească mult Critchley. Se opri o clipă, uitându-se la submarinul său. Ţevi şi cabluri electrice încolăcindu-se ca nişte, şerpi, conducte de combustibil coborâte cu vinciul de pe nava bază. Pretutindeni marinari despuiaţi până la brâu, feţe care acum îi erau mult mai familiare decât atunci când porniseră laolaltă să captureze „cel mai mare submarin din lume”.

Câţiva marinari raşchetau pitura de pe balasturi înainte de a le revopsi, ca să acopere cicatricele lăsate de o grenadă antisubmarin. Iată cât de aproape trecuse primejdia pe lângă ei!

Hangarul era deschis şi-l văzu pe Christie, aproape gol, cu excepţia unui şort murdar, agitându-se cu o cheie de piuliţe pe sub motorul avionului.

Soufrière devenise un bun real, personal.

Apoi îşi atinse chipiul ca răspuns la salutul şi onorul prezentat la schelă, şi coborî pe ţărm.

Ainslie luă un taxi care-l lăsă la jumătatea drumului spre hotel. Nu ştia nici el de ce-i ceruse şoferului să oprească. Poate ca să-şi ofere posibilitatea de a se răzgândi, dacă avea să constate că l-a părăsit curajul. Şoferul, de naţionalitate sikh, se uită la el curios când îl văzu coborând. Un ofiţer din marina regală care-l plătise ca să-l ducă niciunde!

În timp ce-şi croia drum printre grupurile de militari, de negustori sau de băştinaşi, Ainslie încerca să descopere vreun semn de pregătire militară. Dar, cu excepţia câtorva magazine mai elegante şi a unor bazaruri pe ale căror ferestre fuseseră lipite benzi de hârtie încleiată, pentru a le feri să se spargă prin suflul bombelor, nimic nu părea altfel ca de obicei. În preajma unor birouri guvernamentale văzu două posturi de santinelă cu adăposturi din saci cu nisip şi o maşină blindată parcată în umbra unor palmieri. Poate că Quinton avea dreptate. Totul nu era decât o mare înscenare, un bluf menit să menţină moralul ridicat.

Se opri în faţa hotelului Royal şi-l privi. Era construit în acelaşi stil ca şi hotelul Raffles, aflat în vecinătate, dar de dimensiuni mai mici şi mai intim.

Intră pe poarta zidului alb care împrejmuia clădirea şi admiră peluzele dreptunghiulare, florile viu colorate şi copacii uşor legănaţi de briză. Hotelul nu avea decât două etaje şi o terasă de stuc ce înconjura etajul de sus şi în care răspundeau uşile camerelor. Sub terasă era o galerie boltită, umbrită şi răcoroasă, cu jaluzele albastre şi galbene ce dădeau spre grădină, şi în care erau risipite măsuţe şi scaune pentru oaspeţi.

Un lungan de portar indian, îmbrăcat în kaki şi eu o pălărie tropicală de modă veche, se înclină politicos în faţa lui.

– Cu ce vă pot fi de folos, sahib comandor?

Era de ani şi ani în serviciul hotelului Royal şi ajunsese să cunoască toate gradele din cele trei categorii de forţe armate mai bine decât mulţi din Marea Britanie.

– Nu sunt anunţat. Doresc să ştiu dacă una dintre pasagerele hotelului se găseşte în camera ei.

Pe faţa lunganului se aşternu un zâmbet radios.

– Desigur, desigur, sahib comandor. E o onoare pentru mine să mă interesez.

Fără să ia în seamă protestele lui Ainslie, îl conduse în holul hotelului. După lumina orbitoare de afară, Ainslie abia de putea desluşi câte ceva în hol şi fu gata-gata să se împiedice de un scaun de răchită.

Lucrurile luau o întorsătură nedorită, pripită.

La recepţie apăru o altă mutră şi o voce mieroasă întrebă:

– Ce doreşte domnul?

Ainslie oftă. Acum va trebui să strecoare în două palme diferite câte un bacşiş.

– Caut o domnişoară Torrance. A sosit astăzi.

Se blestemă în gând. Probabil că fata era încă în pat, încercând să se odihnească şi să uite.

Funcţionarul cercetă cu mare ostentaţie registrul de oaspeţi.

– Îmi pare foarte rău, domnule. Se pare că nu se află nici o...

– Domnule comandor Ainslie!

Ainslie se răsuci pe călcâie, fâstâcit de precipitarea evenimentelor.

Aproape că n-o putu recunoaşte. Purta o rochie simplă, albă, cu un batic verde înnodat la gât. Părul îi era strâns într-un coc pe ceafă şi care, departe de a-i da un aer sever, îi sublinia ovalul feţei, de la frunte până la bărbie.

– Funcţionarul îmi spusese că... am crezut că...

Îşi curmă vorba când fata îi întinse mâna stângă. O mână mică şi frumos modelată, dar Ainslie nu văzu altceva decât verigheta.

Natalie îl lămuri cu glas potolit.

– A avut dreptate... Dumneata ai întrebat de domnişoara Torrance, înţelegi?

– Da, am înţeles. Îmi pare rău, urmă, ferindu-şi privirea în lături.

Tânăra îl conduse spre una dintre măsuţele din galerie.

– Aş fi vrut să-ţi mulţumesc înainte de a fi plecat de pe navă. Pentru că ne-ai salvat viaţa. Ridică din umeri. Şi pentru toate celelalte. Dar ai auzit cum au decurs lucrurile. Amiralul şi-a trimis aghiotantul să ne ia pe sus.

Un chelner se învârtea pe lângă masă şi Natalie întrebă:

– Doreşti un ceai, domnule comandor? Apoi, urmărindu-i şovăiala: sau poate că ceva mai tare?

Ainslie zâmbi fascinat. Era formidabilă. Nu numai că avea o înfăţişare atrăgătoare, dar nu trăda prin nimic calvarul pe care-l îndurase. Ar fi trebuit să-şi dea singur seama. O fată ca ea n-ar fi putut rămâne nemăritată aici. Îi răspunse:

– Aş vrea o băutură lungă şi rece, cu condiţia să mă secondezi şi dumneata,

Natalie făcu un semn chelnerului, după care îl întrebă pe Ainslie:

– Totul e în ordine acum?

Comandorul îşi privi mâinile, amintindu-şi cum îi lunecau pe mânerele periscopului.

– E ceva mai bine. Râse. Voiam să te invit la o petrecere. Se pare că m-am cam prostit.

Chelnerul se întoarse cu un pahar înalt, aburit de gheaţă. Fala îl avertiză pe un ton serios:

– Amestecul special al hotelului Royal. Nouăzeci şi nouă la sută gin la gheaţă. Îşi luă şi băutura ei şi duse paharul la buze:

– În sănătatea dumitale.

Ainslie simţi ginul rece alunecându-i pe gât ca apa la gheaţă. Amestecul mai conţinea benedictină şi cherry brandy.

– A fost foarte drăguţ din partea dumitale să vii să mă cauţi.

O frântură de secundă faţa ei îşi schimbă expresia şi ochii i se înceţoşară.

– Sora mea n-a avut dreptul să-ţi vorbească aşa. Mi-a fost ruşine.

Ainslie ar fi vrut să-i atingă mâna. Era cu neputinţă să se convingă că aceasta-i mâna care se înfipsese în braţul lui, însângerându-i pielea, atunci când fata fusese adusă de la infirmeria bordului.

—M-a durut mult că a trebuit să-i las pe oamenii aceia acolo!

Ainslie îşi coborî privirile, evitându-i ochii.

– Şi, continuă el, gândul mă hăituieşte şi acum, nu mă slăbeşte o clipă.

– Mie mi-ai salvat viaţa. Eu, cel puţin, am datoria să fiu sinceră cu dumneata. Am plecat să-i vizitez pe Shelly şi pe soţul ei, Mike, pentru

că aveam nevoie de un sfat, de o evadare, dacă vrei. Dar totul a fost fals. Ei se certau tot timpul, se încăierau ca şoarecele cu pisica. Mike era un bun inginer, dar nu se pricepea deloc să se poarte cu femeile, cu atât mai puţin cu o fată ca Shellv. Ea e moartă după distracţii şi are o teribilă dexteritate de a-i juca pe degete pe bărbaţi, până când îşi pierd capul.

Natalie îşi lăsă mâna pe masă, lângă pahar.

– Pe urmă, continuă ea, a început atacul. Nu ne venea să credem că inamicul o să străpungă cu atâta uşurinţă liniile de apărare. A fost aşa de cumplit, încât nici acum nu pot accepta ideea că s-a întâmplat cu adevărat, adăugă ea cu un tremur al buzelor. Poate că atunci când o voi accepta va fi şi mai rău.

Ainslie simţea că venise timpul să plece. Dar, totodată, îşi dădea seama şi de faptul că nu putea.

– Curând vom ieşi din nou în larg.

Natalie îl privi cu ochi miraţi.

– Dar credeam că... după tot ce ai avut de făcut...

– Din păcate lucrurile nu merg cum ar trebui. Misiunea mea de aici e foarte bizară. De parcă aş avea propria mea flotă.

– N-am voie să pun întrebări. Brusc Natalie îşi lăsă mâna pe mâna lui. Era foarte catifelată şi surprinzător de rece. Dar ai să te întorci la Singapore?

– N-am voie să răspund. Îşi privi mâna. Da, cred că am să mă întorc.

– Bine, sper că... Îşi retrase repede mâna şi exclamă: Trebuie să fie mai târziu decât mi-am închipuit.

O femeie în uniformă de infirmieră străbătea holul. Ducea de mână o fetiţă şi, când zări masa lor, se îndreptă spre ei. Ainslie se ridică în picioare. Fetiţa avea vreo şase ani şi n-ar fi fost nevoie să i se spună că era fiica Nataliei Torrance. Acelaşi păr negru, lucios, aceiaşi ochi.

– O duc sus, în apartament, doamnă Torrance, spuse dădaca. Se poate odihni puţin înainte de prânz.

Copilul se uită fix la Ainslie. Apoi îi văzu chipiul pe scaun şi îl luă cu mâna care era liberă.

– Te rog, Frances, pune-l la loc.

– Nu face nimic, eu... zâmbi Ainslie. Apoi văzu durerea zugrăvită pe chipul fetiţei şi se lăsă în genunchi în faţa ei. Copila ţinea chipiul cu mare grijă, privind fix la frunzele de stejar de pe cozoroc. Dar pe faţa ei nu se desluşea nici un licăr de înţelegere sau de recunoaştere. Era ca o mică mască, o replică mută a chipului mamei ei.

Dădaca îi luă chipiul din mână şi i-l întinse lui Ainslie, fără să rostească un cuvânt. În timp ce se îndreptau spre scară, Ainslie îi spuse Nataliei:

– Îmi pare foarte rău. N-am înţeles.

Privirile ei continuau să urmărească dădaca şi copilul.

– A avut loc un accident, care a afectat creierul fetiţei. Mai păstrez speranţe. Privea dincolo de Ainslie, cu ochi voalaţi. Dar nu ştiu nici eu ce să mai cred.

Senzaţia de nesăbuinţă şi de dezamăgire care-l copleşise pe Ainslie se spulberase cu totul. Îi luase locul o caldă duioşie pentru fata asta tristă şi frumoasă. Dar era un simţământ neputincios.

Observase însă că, în discuţie, nu se referise nici un moment la soţul ei.

– Cred că ar trebui să mă întorc la bază.

Câţiva dintre oaspeţii aflaţi la celelalte mese îl măsurau cu priviri curioase. Aşa cum se uitau şi la fotografiile înrămate de pe pereţi, înfăţişând vizitatori de seamă care luaseră parte la ospeţe de gală cu mulţi ani în urmă. Fracuri pântecoase, chipuri mustăcioase, lipsite de zâmbet. Proprietari de plantaţii de cauciuc de prin Malaya, înalţi funcţionari guvernamentali, ofiţeri districtuali. Altă epocă.

Natalie continuă cu glas molcom:

– Frances are nevoie de multă îngrijire. Soţul meu are bani. Apoi, întorcându-şi ochii spre el: Aş face orice pentru Frances.

„Şi eu aş face orice pentru tine.”

Adăugă cu glas tare:

– Dacă-ţi pot fi vreodată de ajutor...

Ea dădu din cap, studiindu-i faţa:

– N-am să uit. Dar, te rog, nu ne invita la petrecerea voastră, adăugă luându-şi poşeta. Îi întinse braţul cu o mişcare impulsivă şi continuă: Ar fi cu neputinţă. Sper însă că ne vom mai întâlni.

– Aş dori, răspunse el privind-o cum se îndepărta.

Portarul îşi atinse cu un gest servil pălăria tropicală.

– Totul în ordine, sahib comandor?

– Nu, răspunse Ainslie, vârându-i câteva monede în mână.

Apoi se topi în îmbulzeala de gură-cască de pe stradă. Un taxi trecu pe lângă el şi intră pe poarta hotelului. Lui Ainslie i se păru, o clipă, că cei doi din taxi erau Shelly, sora lui Natalie, şi locotenentul David Forster.

*

* *

Salonul iahtului *Lady Jane* era încins ca un cuptor. Toate hublourile erau închise şi acoperite cu capacele etanşe, ca urmare a noilor dispoziţii cu privire la apărarea antiaeriană, iar ventilatoarele vasului erau cu totul ineficiente faţă de masa compactă de musafiri. Aşa cum se întâmpla de obicei la sindrofiile marinăreşti, era mai multă lume decât ar fi fost permis.

Ainslie stătea înghesuit într-un colţ, întrebându-se ce ar fi spus vechii proprietari ai iahtului dacă ar fi văzut acest talmeş-balmeş. Se aflau acolo ofiţeri de toate gradele şi de toate vârstele, de la bază şi

din atelierele docurilor. Câţiva funcţionari superiori cu soţiile lor. Câteva fete din birourile guvernamentale, cu feţe strălucind de transpiraţie şi vorbind cât le ţinea gura.

– Reuşită petrecere, spuse Quinton. Se distrează cu toţii de minune. Dintr-o dată se încorda: Dumnezeule, ia te uită la minunea asta!

Minunea era ofiţerul cu navigaţia, David Forster, la braţ cu o fată strălucitoare. Fata purta o rochie roşie ca flacăra, care-i ascundea foarte puţin farmecele şi lăsa încă şi mai puţin pe seama imaginaţiei.

– Drace, e fata pe care am culeş-o din barcă, adăugă Quinton. Shelly şi cum o mai fi chemând-o. Nu prea arată a văduvă îndoliată. Îşi înălţă paharul: Asta-i viaţa!

Forster izbuti să se strecoare prin mulţime, luând două pahare de pe platoul unui steward transpirat care servea.

– Vă cunoaşteţi, desigur, zâmbi el radios către Ainslie. Ne-am întâlnit întâmplător pe ţărm, domnule comandant.

Fata îl măsură calm. Era cu un an sau doi mai tânără decât sora ei şi foarte frumoasă. Lucru de care părea extrem de conştientă.

Ainslie îi întinse mâna, aşteptându-se oarecum ca ea să i-o refuze. Părea a fi cu totul altă persoană decât tânăra zdrenţăroasă, isterică, de pe *Soufrière*.

Îi strânse mâna spunându-i:

– Frumos din partea voastră că m-aţi chemat. Am să-ţi spun Bob. În fond, nu fac parte din echipajul dumitale, nu-i aşa?

– Nu s-ar zice, rânji Quinton.

– Arăţi bine, adăugă Ainslie.

Fata nu-şi desprinsese nici o clipă privirile de pe faţa lui. Avea ochii scânteietori, zeflemitori. Râdea de el, poate? De ce o fi venit?

O barcă se lovi de iaht la acostare şi Quinton propuse:

– Ar fi mai bine să ies pe punte ca să întâmpin noii oaspeţi. Dacă mai sosesc mulţi, încep să mă îngrijorez şi aici de asieta navei.

Fata îl urmări cum îşi croia drum spre uşile dinspre pupa.

– Asta trebuie să fie australian.

– Hai să luăm o băutură, o îndemnă Forster.

O prinse de cot, dar tânăra îi îndepărtă mâna. Ainslie îi urmări privirea cu care fixa uşile de la capătul salonului şi palpitul care-i agita sânii aproape goi. Era aţâţată ca o fiară sălbatică.

Uşile se deschiseră şi noii oaspeţi coborâră pe scara de pe puntea superioară.

Natalie Torrance se uită fix la el, peste capetele celorlalţi, până când ajunse jos şi, o clipă, se pierdu în mulţime. Dar chiar în acele frânturi de secundă Ainslie îşi putuse da seama de paloarea chipului ei. Părea un animal prins în cursă. În spatele ei venea un bărbat în smoking alb, cu o faţă foarte bronzată şi o mustaţă tunsă scurt, milităreşte. Probabil, soţul ei.

Forster rămase ca vrăjit, cu privirile aţintite asupra noilor veniţi, care-şi făceau drum prin îngrămădeală.

– Domnule comandor Ainslie, ţi-l prezint pe soţul meu.

Natalie îşi înălţă ochii, cu o expresie rugătoare, către bărbatul care o însoţea. Acesta îi oferi lui Ainslie o viguroasă strângere de mână.

– Amicii îmi spun Guy, îl informă el rânjind. Printre multe alte nume.

Avea o voce groasă, răsunătoare, de om vârstnic, deşi nu părea să fi depăşit treizeci de ani.

Un steward se apropie cu un platou cu băuturi; luă un pahar şi continuă:

– Ai făcut o treabă frumoasă, dom'le comandor. Era timpul ca cineva să mai săvârşească şi un act de bravură pe aici. Clătină din cap. Păcat că n-am putut urca la bordul submarinului dumitale. Poate altădată, da? Dumnezeule, când mă gândesc cum o fi fost! Ce trebuie să fi simţit dumneata!

Un alt pahar fu ridicat de pe platou şi golit intr-o clipită.

Ainslie furişă o privire spre Natalie. În ciuda evidentei ei stinghereli, arăta parcă şi mai frumoasă. Purta o rochie neagră, care-i lăsa braţele dezgolite şi-i sublinia perfecta armonie a siluetei.

– Parc-ai fi pescuit două sirene, nu? continuă Torrance cu jovialitate.

– N-a fost aşa, replică ea.

– Mă rog, urmă el; păru să-şi scormonească gândurile. Dar când Shelly ne-a vorbit de petrecerea asta, ne-am invitat şi noi, înţelegi?

Ainslie se uită spre Shelly. Deci, aşa stăteau lucrurile, era isprava ei.

Urmărise să provoace ceva, sau pe cineva.

Locotenentul Ridgway, care era ofiţer de gardă la bordul submarinului, îşi făcu apariţia printre vizitatorii gălăgioşi. Veni spre Ainslie, anunţându-l:

– Socotesc că e bine să vă raportez acum, domnule comandant. O înştiinţare de la comandamentul bazei: încărcarea muniţiilor va începe mâine la 7,30.

Ainslie cumpăni lent informaţia, oferindu-şi timp de gândire.

În cele zece minute de când sosise la bordul iahtului, Guy Torrance consumase cel puţin şapte băuturi, de dimensiuni considerabile. Nu era de mirare că Natalie refuzase să vină. Probabil că ştia bine ce avea să se întâmple. Cum de putea trăi alături de el? Părea un alcoolic de cea mai joasă speţă. Tipul beţivanului rezistent, care-i trage pahar după pahar, fără să trădeze nici un semn de beţie, până în momentul final al exploziei.

Ainslie îşi aminti de faţa ei, aşa cum o văzuse la hotel. De cuvintele ei: „Aş face orice pentru Frances". Asta era raţiunea pentru care rămăsese alături de el.

Ridgway primi, recunoscător, o băutură adusă de Forster.

– Aveţi vreun răspuns, domnule comandant?

Ainslie clătină din cap.

– Anunţă-l pe şeful de echipaj şi confirmă recepţia înştiinţării. Totul e în ordine?

Ridgway se uită la cele două tinere. Evident, nu recunoscuse pe nici una dintre ele.

– Activitate de patrulare în nord, domnule comandant. Nu se prea semnalează schimbări.

Se întoarse spre ceilalţi când se auzi glasul tunător al lui Torrance:

– Hei, tinere! exclamă cu un rânjet aprig, adresându-se lui Forster. Văd că măsori pieptul rochiei soţiei mele. E drept că ai ce vedea, dar nu-i de nasul tău! Îşi lăsă capul pe spate şi râse zgomotos. Drace, asta-i bună!

Forster se uită spre Ainslie, roşind şi bâlbâindu-se stânjenit:

– Nu am... vreau să spun... Nu voiam...

– E în ordine, navigatorule. Fii atent la ce-ţi spun. Adu-i aici pe aviatorul Christie şi pe Deacon. Adu-i pe sus, cu viteză sporită, şi pune-i să toarne în Torrance câtă băutură îi încape în burtă.

Ainslie ştia că atât Christie cât şi Deacon aveau faimă de oameni care ţin la băutură.

Atinse braţul lui Natalie şi o simţi tresărind.

– Aş dori să ţi-l prezint pe mecanicul şef de pe nava mea.

Îl văzu pe Christie detaşându-se din mulţime, cu o expresie de strălucită hotărâre pe faţă. Îşi închipuia, probabil, că Ainslie urmărea să-l îmbete pe Torrance, pentru a-l da în spectacol faţă de nevastă-sa. Nu era un lucru neobişnuit la petrecerile la bord.

– Frumoasă reprezentaţie! bubui Torrance, răsucindu-se pe călcâie şi răsturnând câteva pahare goale, când Christie i se prezentă singur, spunându-i:

– Domnule, sunteţi un gentleman englez. Mecanicul ăsta necopt pretinde că nimeni nu se poate măsura cu el în ce priveşte capacitatea de a bea. Cutează să ne provoace la întrecere pe amândoi.

– Nu zău? rânji Torrance. Apoi, pocnind din degete: Steward! Aici, băiete! Coniac, dar o sticlă întreagă.

Deacon aruncă o privire spre Christie şi-i făcu semn cu ochiul.

Ainslie se mai asigură o dată de felul cum decurgeau lucrurile. Îl văzu pe Torrance dându-şi capul pe spate, văzu păienjenişul roşu aşternut pe ochii lui în timp ce sorbea coniacul dintr-o înghiţitură.

O simţi pe Natalie tremurând şi-şi dădu seama că unii dintre oaspeţi se întrerupseseră din discuţii pentru a urmări întrecerea.

– Putem ieşi pe punte, dacă doreşti, îi spuse lui Natalie.

În comparaţie cu atmosfera îmbâcsită din salon, afară părea aproape rece, dar aerul era proaspăt şi cerul fără nor. Probabil că celor care locuiau pe lângă ţărm li s-o fi părut foarte curios că pe

navele ancorate nu licărea nici o lumină, dar Ainslie se obişnuise cu această beznă. Se resemnase.

Îi spuse cu glas scăzut:

– Sunt convins că ofiţerul meu cu navigaţia nu a ştiut că lucrurile se vor desfăşura astfel.

– E vina lui Shelly. Ea creează un adevărat haos, apoi triumfă peste supravieţuitori. Cred că uneori mă urăşte.

Ainslie o conduse dincolo de bucătărie, unde băieţii chinezi spălau şi lustruiau frenetic paharele. O femeie şi un ofiţer oarecare se ghemuiau înlănţuiţi lângă o barcă cu motor şi, chiar în lumina palidă a stelelor, Ainslie putu desluşi că femeia era pe jumătate goală.

– Petrecere în lege, spuse el stânjenit.

Natalie se opri lângă balustradă şi privi în jos, la apă.

– De când a avut Frances accidentul, Guy a luat calea beţiei. Şi e din ce în ce mai rău.

Nu se uita la Ainslie şi acesta abia îi distingea cuvintele.

– Am venit aici din Anglia pentru a prelua afacerile tatălui lui Guy, la Rangoon. Armator de vapoare, transporturi de mărfuri şi altele de felul ăsta. Guy a extins afacerile până aici, de asta ne găsim la hotel. Acum, însă, s-ar zice că întreaga noastră lume se prăbuşeşte. Poate că şi Rangoon e în primejdie. Ce-a fost asta? întreabă arătând cu degetul.

Ainslie văzu o creastă de spumă albă ondulând molcom printre umbrele întunecate ale navelor ancorate.

– Barca de rond. Speră, probabil, să le pice ceva de băut de la noi.

Natalie se întorsese spre el şi simţea că-l priveşte cu atenţie. Îi spuse:

– Acum vorbeşte-mi despre dumneata. Eu mi-am descărcat toată povara necazurilor mele, dar dumneata nu mi-ai spus nimic,

Ainslie zâmbi.

– Adevărul este că n-am mare lucru de spus. Sunt fiul unul om al mării care, la rândul lui, era fiul altui om al mării. M-am născut la Dundee, dar cea mai mare parte a] vieţii am trăit-o în Anglia.

– Eşti căsătorit?

– Nu.

– Mă surprinde, răspunse ea cu o undă de ezitare în glas.

– Era cât pe aci să mă însor. Dar am lipsit prea multă vreme din Anglia. Şi, între timp, ea s-a măritat cu un fermier cumsecade şi chibzuit.

Natalie o porni încet pe punte, spre prova. Ainslie o prinse de braţ pentru a o feri să se împiedice de ocheţii din punte şi de colacii de parâme.

– O să am grijă ca soţul dumitale să fie coborât în siguranţă pe ţărm, spuse Ainslie, fără să ştie de ce stârnise din nou această

chestiune. Secundul meu se pricepe la de-alde astea. Simţi braţul ei devenind rigid. A fost o prostie din partea mea, urmă el; n-am avut intenţia să ajung la aşa ceva.

Natalie se întoarse cu faţa spre el, lăsându-şi braţele de-a lungul trupului.

– Am văzut ce-ai pus la cale, spuse ea. E cumplit să urmăreşti cum se distruge singur.

– Ştiu că cele ce-ţi voi spune par o nebunie, răspunse Ainslie, dar doresc atât de mult să-ţi plac, încât aş fi în stare să fac orice.

Îşi puse mâinile pe umerii ei, conştient că i se învârteşte mintea. Un singur cuvânt greşit şi totul avea să se spulbere. Să se facă ţăndări.

Îi simţea pielea sub palmele lui. Foarte catifelată. Se apropie până când capul ei îi atinse umărul.

– Nu am de gând să stric totul. Nu vreau decât să fiu cât mai aproape de dumneata.

Ea îşi înălţă privirile şi, în întuneric, faţa-i părea să fie numai ochi. Dar nu rosti nici un cuvânt.

Încet, încet, o lipi de el, simţindu-i trupul suplu pe sub rochie, apăsarea sânilor pe pieptul lui.

Apoi Natalie se descătuşă. O clipă păruse contopită cu el, pentru ca în următoarea să se rezeme de balustradă, de parcă totul nu fusese decât o nălucire.

Ainslie îşi auzi propriul glas rostind:

– Te rog din nou să mă scuzi, dar să ştii că nu sunt doar un admirator în plus care-ţi cerşeşte favorurile. Poate că faptul de a fi fost atâta amar de vreme pe mare m-a înăsprit şi nu mai ştiu cum să mă port. Dar cuvintele pe care ţi le-am spus au fost purul adevăr, urmă el, privind-o cu disperare. Tot ce ţi-am spus.

– Ar fi mai bine să plec, dacă se poate, răspunse Natalie.

Trecu pe lângă el şi apoi se întoarse cu repeziciune, îşi înălţă faţa şi-l sărută pe gură.

– Nu mă strânge în braţe. Nici eu nu-s făcută din piatră. Nu mai mult decât dumneata.

În clipa următoare dispăru.

Quinton se ivi pe punte, spunându-i:

– Domnul Torrance a căzut beat mort. Dacă vă interesează, a câştigat întrecerea. Christie şi Arthur Deacon au picat şi ei laţi. Mamă, ce băutor!

– Cheamă barca, secund! O să-i conducem la hotel. Doamna va fi îngrijorată din pricina fetiţei. S-ar putea să aibă loc un raid aerian.

O uşă se deschise cu zgomot şi pe punte ţâşniră câteva siluete scuturate de hohote de râs şi scăldate în lumina din interior.

De pe apă se auzi mugind vocea omului din barca de rond:

– Hei, stingeţi luminile acolo! Ce dracu faceţi?

– Are şi un copil? întrebă Quinton.

– Da. Ainslie întoarse capul. Mai bine debarcă personajele astea cât mai repede, înainte de a avea loc vreun incident neplăcut.

Halliday se desprinse din întuneric şi Ainslie se îndreptă spre pupa către scara din bord.

– O petrecere pe cinste, ce zici, şefule? întrebă Quinton salutându-l din cap.

– Depinde dacă-ţi place genul ăsta de distracţii, oftă Halliday. Ştiu vreo doi care or să se scoale mâine dimineaţă cu capul cât o baniţă.

Quinton urmări silueta vagă a lui Ainslie, care dădea mâna cu unul şi cu altul, ajutându-l pe Forster şi pe câţiva marinari care se străduiau să-i împiedice pe oaspeţi să cadă în apă.

– Comandantul se simte bine? întrebă Halliday.

– Nu-s prea sigur, răspunse Quinton privindu-l îngândurat pe mecanicul şef. Era unul dintre puţinii oameni în care se putea încrede. Îmi pare că ultima misiune a avut un efect cam prost asupra lui. Prea de multă vreme e folosit în treburi din astea şi fără nici o pauză.

Quinton se gândi la fata în rochie lungă, neagră, care trecuse pe lângă el. De aşa ceva ar fi avut nevoie Ainslie. Dar asta era strâns înnădită, şi încă cu beţivanul ăla.

Se auzi râsul isteric al unei femei şi Quinton văzu rochia roşie ca flacăra pâlpâind ca un duh printre oamenii din barcă. Pe asta pusese mâna Forster. Quinton zâmbi acru. O să-l mănânce pe pâine, la micul dejun.

Ainslie se dezlipi de balustradă, ţinându-şi mâna ridicată în aer, în timp ce barca se îndepărta, legănându-se în întuneric. Petrecerea se terminase şi, când îşi iscodi mintea pentru a afla vreo părere de rău, nu descoperi decât o senzaţie de uşurare.

Forster reapăru pe punte, gemând:

– A mai rămas unul la bord, domnule comandant. Zăcea încâlcit printre parâme la prova. Va trebui să rechemăm barca.

Dar Ainslie trecu pe lângă el, fără să audă un cuvânt.

9

VICTIMA

– La suprafaţă!

După ore întregi de schimbări de drum şi de cotă, în sinuosul lor marş spre coastă, acţiunea bruscă de revenire la suprafaţă părea cu atât mai violentă. Ainslie deschise tambuchiul chioşcului strângând din pleoape când îl împroşcă o ploaie de stropi săraţi, în timp ce bâjbâia să apuce o balustradă şi încerca, totodată, să-şi apere binoclul de umezeală.

Ca de obicei, după imersiune, aerul părea mai ameţitor, mirosurile mai pronunţate. Alergă în partea din faţă a punţii de comandă, la timp ca să vadă o săgeată de spumă albă lansată de prova când străpunse apa, ieşind la suprafaţă.

Câţiva nori scămoşaţi se plimbau peste stele şi peste o aşchie de lună, ca o frântură de scoică, încă şi mai puţin impresionantă decât îi apăruse în periscop. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, începu să desluşească apa din borduri, ca sticla topită, plescăind din când în când de-a lungul tancurilor de balast, sau lăsând în urmă-i tentacule de fosforescenţă, ce marcau lenta lor apropiere.

Oamenii de veghe şi artileriştii îşi luară posturile în primire cu uşurinţa pe care ţi-o dă rutina şi doar câte un scrâşnet sau un sporadic clinchet de oţel trădau că la bord se întâmplă ceva.

Ainslie îşi plimbă încet binoclul de-a lungul paravântului, trăgând adânc aer în plămâni pentru a-şi domoli nervii.

Îl auzi pe maistrul semnalizator controlând dacă tuburile portavoce erau deschise şi dacă se stabilise legătura dintre puntea de comandă şi postul central.

Locotenentul Ridgway se căţără pe puntea de comandă şi aşteptă ca Ainslie să-l ia în seamă.

– ASDIC raportează că totul e liniştit, domnule comandant. Nimic în jur.

Îşi ascundea bine sentimentul de frustrare pentru înlăturarea torpilelor lui.

– Bine. Spune şefului mecanic să treacă pe motoarele termice şi să înceapă încărcarea bateriilor.

Se reîntoarse la paravânt pe a cărui sticlă groasă continuau să se prelingă picăturile de apă sărată.

Halliday, probabil, se găsea în aşteptarea ordinelor. Motoarele

diesel fuseseră cuplate şi duduiau gâlgâind prin apă, imprimând chioşcului o vibraţie regulată.

Într-o oră aveau să ajungă. Ultimul efort, partea cea grea. Prefera să nu se gândească la nava de sub tălpile lui, încărcată vârf cu toate soiurile de muniţii la care te puteai gândi.

Se întrebă o clipă ce o fi zicând pestriţul lui echipaj despre toate astea, despre schimbările atât de rapide de rol. Cottier, ofiţerul francez, cerea să vină pe punte, aşa cum făcea ori de câte ori ieşeau la suprafaţă, pentru a verifica sistemele de comunicaţii. Era ciudat să te gândeşti la el, la Lucas şi la cei câţiva marinari francezi liberi, care ajunseseră până la urmă în acest chip pe *Soufrière*. Nu mai existau delimitări clare ale războiului. Totul era la fel de vag şi de obscur ca şi coasta de care se apropiau.

Potrivit cu cele mai bune informaţii de care dispuneau, inamicul continua să înainteze, dar într-un ritm mai lent. Era greu de spus dacă acest fapt se datora unei intensificări a rezistenţei sau lipsei de ajutoare, dar cele mai avansate unităţi japoneze se aflau la trei sute de mile de Singapore. Părea o distanţă mare dacă te gândeai la Anglia şi la Canalul Mânecii. Dar în strâmtoarea Johore nu existau stâncile albe de la Dover.

– Ţin cap compas doi-şapte-zero, domnule comandant.

– Foarte bine.

Ainslie scrută bezna, simţind tangajul lent şi ruliul provei. Abia de putea distinge cele două ţevi lungi de tun, orientate în axul navei, trecând ca doi colţi de elefant peste valul tăiat de etravă.

Farrant şi oamenii lui erau în turelă. Probabil că ofiţerul cu artileria era şi mai plin de sine, acum când ştia că întreaga apărare a submarinului se găsea numai pe mâna lui.

– E timpul să schimbăm de drum, domnule comandant.

Ainslie îşi privi cadranul luminos al ceasului de mână, simţind cum ploaia de stropi îi lipea şuviţele de păr pe frunte.

– Schimbă-l.

Quinton şi Forster conduceau navigaţia de jos, din postul central. Amândoi mai mult decât capabili.

Schimbarea de drum fu atât de uşoară, încât abia de se lăsă simţită. Dar aşa şi trebuia să fie, ba ici, ba colo, o serie întreagă de pase scurte pe tot drumul spre intrând. Dacă ar fi fost lumină de zi, marea ar fi apărut calmă şi prietenoasă, dar hărţile spuneau cu totul altceva. Zone neaşteptate cu fund mic şi bancuri de nisip compact, insuliţe nu mai mari decât o stâncă, presărate pretutindeni sub suprafaţa apei, ca nişte lungi bariere de dinţi colţoşi.

Forster, cu un creion între dinţi, aplecat asupra mesei care vibra uşor, se gândea concentrat la toate acele linii de pe hartă, îşi controla calculele şi însemna câte o cruce.

Înclinaţi în faţă sau aplecaţi pe scaunele lor de oţel, ceilalţi membri-ai echipei din postul central aveau preocupări în afara domeniului lui Forster, iar senzaţia de izolare ce-l cuprinsese pe acesta era sporită de lumea încremenită a hărţilor şi coordonatelor.

Era unul dintre motivele pentru care îşi iubea munca. Simţea că poartă răspunderea întregii nave, poate că în mai mare măsură chiar decât ofiţerul secund care, la urma urmelor, nu era decât o extensie a ultimei comenzi a comandantului.

– Şapte braţe, domnule comandant.

Forster se uită la Quinton care se afla la postul său obişnuit, între timonier şi periscopul înălţat. Împărţea veghea prin periscop cu Christie, pilotul hidroavionului, căruia comandantul îi ceruse să cunoască perfect, ca o dublură, activitatea fiecăruia, cu excepţia mecanicului şef.

Gândurile lui Forster se întoarseră brusc la fata pe care o strânsese în braţe când o vizitase, cu puţin înainte de a reveni la bord. Încă un avantaj al funcţiei sale de ofiţer cu navigaţia: spre deosebire de ceilalţi, putea încropi oricând o scuză pentru a coborî pe uscat.

Dumnezeule, o fi fiind ea văduvă, lucru pe care Forster nu izbutise nici un moment să şi-l alunge din minte, dar nu-i lăsase nici o îndoială asupra faptului că tare i-ar mai fi plăcut...

Forster privi în sus, tresărind şi lovindu-se cu capul de o portavoce.

– Ce-ai zis? Repetă!

De obicei nu era atât de repezit şi tonul lui stârni o undă de resentiment în glasul gradatului care repetă:

– Şapte braţe, domnule locotenent.

Forster înşfacă grăbit riglele paralele şi le plimbă de-a lungul hărţii. Nu era cu putinţă. Harta indica zece braţe. Un strop de năduşeală îi pică pe încheietura mâinii în timp ce se străduia să-şi pună ordine în gândurile care o luaseră razna. Drumul de urmat era doi-opt-cinci, exact.

Umbra lui Quinton se aşternu asupra hărţii, înainte ca vocea lui să întrebe calm:

– Ai greutăţi, navigatorule?

– Nu. Nu propriu zis greutăţi. Fundul mării trebuie să se fi schimbat prin locurile astea în intervalul de când a fost corectată ultima oară harta, deşi...

Quinton îşi plimbă privirea de la calculele lui Forster la repetitorul giro, peste capul timonierului.

– Crucea şi dumnezeii... exclamă Quinton într-o şoaptă şuierătoare. Cască ochii, omule! Am deviat de la drum cu cinci grade.

Forster îşi ridică ochii de pe hartă la faţa mânioasă a lui Quinton şi bâigui:

– Probabil că a înţeles greşit, domnule ofiţer secund.

Quinton se îndepărtă repede spre partea opusă.

– A înţeles greşit, pe dracu! Am auzit ordinul cu urechile mele. I-ai spus să ţină cap compas doi-opt-zero. Se apropie de timonier şi-i spuse: Schimbă de drum, timonier. Ţine doi-opt-cinci!

Apoi se întoarse la masa hărţilor; faţa smeadă îi era toată crispată.

– E bine aşa?

Forster cercetă harta.

– Ar trebui să fie bine. Dar fundul pe aici este foarte nesigur.

Îşi curmă vorba, mintea lui refuzând să accepte propria-i greşeală. Îl auzi pe Quinton raportând la comandă, cu ton tăios:

– Domnule comandant. Vorbeşte ofiţerul secund Am deviat de la drum cu cinci grade. Bănuiesc că de vreo patru minute. Urmă o pauză după care adăugă: Da, a fost greşeala mea. Ar fi trebuit să supraveghez, continuă el întorcându-se pe jumătate spre Forster.

– Amândouă încet înainte!

Ordinul repetat mai slăbi puţin din tensiune.

La panoul său, Halliday urmărea luminile pâlpâitoare şi cadranele, dar se gândea la cuvintele lui Quinton şi la cele pe care Ainslie le lăsase, probabil, nerostite.

Încetinire totală. Îşi imagina lighioana. Ca o balenă uriaşă, dar o balenă oarbă, acum că Forster o făcuse de oaie. Halliday îl văzu pe cartnicul său ciocănind cu un deget unsuros intr-un aparat de măsură şi-i simţi satisfacţia că la el toate sunt în regulă.

Probabil că de la petrecerea aceea i se trăsese lui Forster, îşi spuse el. Halliday simţi că i se urcă sângele la cap. Un dobitoc!

Din poziţia lui avantajoasă, din vârful chioşcului, Ainslie îşi alungă din minte vocea lui Quinton, auzindu-l pe Menzies care striga:

– Semnale luminoase, domnule comandant! În prova tribord!

Ainslie încuviinţă din cap, verificând în acelaşi timp şi ora. La precizie, în ciuda a tot ce se întâmplase.

– E semnalul corect, Menzies?

– Da, domnule comandant.

Când Menzies era emoţionat, accentul său scoţian devenea mult mai pronunţat.

Ainslie îşi tamponă faţa udă, nu ştia dacă de spumă sau de transpiraţie.

– Confirmă. Pe urmă, cheamă-l te rog sus pe comandorul Critchley.

Capacitatea lui Critchley de a dormi era de-a dreptul enervantă. Putea să doarmă, după ce trăgea perdelele cuşetei, la fel de adânc ca şi cum s-ar fi aflat într-un han de ţară. Explicase că, dacă s-ar învârti prin postul central, n-ar risca altceva decât să le stea tuturor în drum, iar dacă nava s-ar scufunda, nu s-ar pricepe nici măcar în ce parte s-o apuce.

Dar Ainslie ştia că atunci când se va întoarce în Anglia, Critchley le

va lipsi tuturor de la bord. Glasul marinarului de la portavoce raportă:

– Patru braţe, domnule comandant.

– Exact cât ne trebuie, răspunse Ainslie.

Era o prostie, fireşte. În lumina zilei, submarinul s-ar fi conturat deasupra imaginii sale reflectate în apă şi ar fi fost o ţintă imposibil de ratat. Dar el avea datoria să fie atent la fiecare vorbă pe care o rostea. Dacă omul de la portavoce ar simţi o cât de mică îndoială sau îngrijorare la comandant, ar putea fi cuprins de panică şi, ca urmare, să înţepenească tambuchiul în timp ce nava intra în imersiune. Asta nu însemna că submarinul ar fi putut plonja în acel loc Dacă ar fi bombardaţi, ar sta cu toţii cocoţaţi pe chioşc şi pe lăcaşele periscoapelor, fără ca măcar să-şi ude picioarele.

– Domnul comandor Critchley vine sus, anunţă timonierul alergător.

Ainslie îşi aţinti binoclul spre ţărm. Avea impresia că-l distinge. O creastă întunecată sub lumina stelelor Intrândul trebuia să se găsească drept în faţă.

Încercă să şi-i închipuie pe oamenii aceia care aşteptau şi pândeau sosirea navei *Soufrière*. Probabil că fuseseră înştiinţaţi prin radio, dar cei aflaţi sub arme nu prea ţin seama de asigurările venite de sus.

Glasul lui Critchley răsună cu un ecou straniu în chioşc.

Apoi, când capul acestuia se ivi prin tambuchi, Ainslie simţi deodată că-şi pierde echilibrul, de parcă fusese aspirat de o forţă invizibilă. Aproape că se prăvăli în drum spre portavoce, auzind glasurile speriate de jos şi ordinele scurte ale lui Quinton, care încerca să redobândească controlul asupra navei.

– Stop maşinile! strigă Ainslie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Critchley, cu voce calmă

Ainslie îl aşteptă pe Quinton să vină la portavoce, şi-j spuse:

– Ne-am pus pe uscat.

– Da, domnule comandant. ASDIC-ul tocmai a raportat o pantă bruscă. Numai câţiva iarzi dacă mai apucam să mergem, treceam cu bine peste banc. Quinton nu-şi putea ascunde amărăciunea: Totul e din cauza greşelii pe care am raportat-o mai înainte.

– Nu mai are importanţă acum. Eliberaţi toate compartimentele din prova. Adunaţi toţi oamenii la pupa. Am să încerc să-l scot de pe uscat cu motoarele termice.

Putea să vadă, cu ochii minţii, cum se întâmplase, de parcă i-ar fi stat scris în faţă cu litere de-o şchioapă. Refluxul. Realitatea bruscă, violentă, a punerii pe uscat Dar greşeli surveneau mereu. O singură neatenţie, o mică abatere, şi...

– Postul central către comandant! Toţi oamenii disponibili, cu excepţia armamentului turelei, sunt adunaţi la pupa, domnule comandant.

– I-ai şi pe cei de la turelă. Pentru moment nu plănuiesc nici o

bătălie!

– Ar mai fi nevoie de nişte scoţieni, acolo, jos, bombăni Menzies. Nu putem face totul numai noi.

Ainslie se uită la el şi-i spuse:

– Îţi mulţumesc, domnule maistru. Ai dreptate,

Critchley atinse braţul-maistrului semnalizator.

– Ai făcut o treabă bună.

Critchley intuise subita îngrijorare a lui Ainslie şi o simţise atât de palpabil, ca pe o schimbare de direcţie.

– Amândouă încet înapoi!

Ainslie se căţără pe parapet la tribord şi privi spre pupa la brusca răbufnire a spumei zbuciumate. Dacă inamicul ar fi avut o singură navă de patrulare, cu un comandant pe jumătate orb şi tot ar fi putut detecta submarinul în actuala-i situaţie.

– Babordul pe drum înapoi!

Îşi imagină figura tăcută a lui Halliday la panoul lui. Răsturnarea violentă a sensului unui motor, în opoziţie cu celălalt, nu era modul cel mai indicat de a trata maşinile. Dar aveau de ales între aceasta şi ceva mult mai grav.

Auzi un chiot înăbuşit.

– A început să se mişte, domnule comandant!

Ainslie trecu în grabă pe lângă nişte siluete nedesluşite, alergând spre repetitorul giro.

– Stop maşinile! îşi simţea mintea pulsând de atâta efort. Maistrul semnalizator, ia din nou legătura cu ostaşii! Îl auzi pe Menzies sugându-şi dinţii. Trebuie să fac punctul mai cu precizie. Nu ştiu sigur unde ne aflăm.

Simţi submarinul lunecând fără zgomot îndărăt în virtutea inerţiei şi apa plescăind-şi gâlgâind de-a lungul balasturilor.

Păcăniturile regulate de la lampa de semnalizare a lui Menzies spărgeau tăcerea ca nişte focuri de armă. Din fericire, ostaşii se aşteptaseră, probabil, la unele încurcături şi răspunseră pe dată, luminiţa ivindu-se jos, lângă apă, ca un ochi galben.

– M-am lămurit! Dar dacă mai dăm peste vreun banc de nisip... Ainslie bâjbâi după portavoce. Amândouă încet înainte! Ţine cap doi-şapte-şase!

Nava giră spre dreapta, ascultând de impulsul în sens opus. Dacă n-ar fi fost luminiţa de pe ţărm, s-ar fi avântat orbeşte înainte ca într-un zid de cărămidă.

Ainslie aşteptă să i se domolească răsuflarea. Dar buzele şi gâtlejul îi erau uscate ca iasca.

– Spune-i secundului să armeze din nou turela. După aceeaşi rutină.

Douăzeci de minute mai târziu, *Soufrière* se legă la rămăşiţele unui chei părăginit, fiind pilotat pe ultimii câţiva iarzi de doi ostaşi într-o

barcă pneumatică.

Ainslie urmări siluetele fantomatice care se desprindeau din beznă, întinzându-se să apuce bandulele sau sărind pe balasturile dinspre chei ca să dea o mână de ajutor.

– Dă liber la maşini! Deschideţi tambuchiul prova. Adunaţi echipajul!

Ainslie îl auzi pe cartnicul Voysey strigându-şi instrucţiunile către oamenii de pe chei şi se simţi mulţumit văzând pe câţiva dintre marinarii lui sărind pe ţărm pentru a întinde springurile şi traversele până la eventualele obiecte care ar fi putut primi gaşa. De pe chei se auzea răspunzând o voce guturală şi, o clipă, Ainslie avu impresia că era Sawle. Avea un accent cockney atât de pronunţat, încât omul părea să fi picat acolo direct din piaţa Whitechapel.

Quinton urcă pe puntea de comandă:

– Toate legăturile în ordine, domnule comandant, Mecanicul şef controlează valvele şi pompele pentru a vedea dacă nu cumva a pătruns ceva mâl când ne-am pus pe uscat.

Se dădu la o parte, şi o serie de alţi marinari grăbiţi se iviră prin tambuchi şi coborâră din chioşc pentru a li se alătura celor de la tambuchiul prova.

– Vine un militar la bord, domnule comandant, anunţă Ridgway.

Era un căpitan tânăr, care părea cam încurcat acum când submarinul sosise într-adevăr:

Ainslie îi strânse mâna, spunându-i:

– V-am adus totul, numai chiuveta de ia bucătărie mai lipseşte. Acostaţi şlepul în bordul liber şi să pornim treaba.

Militarul se uită cu neîncredere la marinarii şi cartnicii care păreau în pericol să cadă în apă de pe puntea supraaglomerată. Apoi spuse:

– Tocmai ăsta-i necazul, domnule comandor. Ieri ne-au bombardat. Au distrus cea mai mare parte din dană şi toate ambarcaţiile de care dispuneam. Comandantul meu a trebuit să mute jumătate din forţele noastre la şase mile depărtare, pe drumul de coastă, pentru a întări batalionul de acolo. Îşi întinse mâinile în lături într-un gest de neputinţă şi adăugă pe un ton de scuză: Am două plutoane aci, plus plutonul punctului de comandă în refacere.

– Mai aveţi nevoie de aprovizionările pe care vi le-am adus? întrebă Ainslie liniştit.

Timp de o clipă, tânărul ofiţer îşi trădă întreaga încordare la care era supus. Îşi scoase chipiul şi-şi trecu degetele prin păr, după care răspunse:

– Batalionul din flancul stâng s-a retras ieri. Sunt cu toţii la pământ. Nu erau oameni pregătiţi să facă faţă la aşa ceva. Funcţionari şi bucătari, tot felul de ciurucuri rămase de la primul asalt.

Apoi păru să-şi dea seama de ceea ce îl întrebase Ainslie şi adăugă posomorât:

– Având aprovizionările, ar fi o chestiune de timp. Fără ele, am putea lăsa totul baltă chiar în clipa de faţă.

Quinton îi şopti lui Ainslie:

– Nu va fi cu putinţă să le descărcăm până la ziuă, domnule comandant. Avem nevoie de macarale, măcar nişte capre de bord şi tot ne-ar prinde bine. Şi avem nevoie de oameni care să debarce încărcătura şi s-o ascundă pe ţărm.

Ainslie îşi lăsă privirile să rătăcească în gol. Quinton avea dreptate. Era cu neputinţă să descarci în câteva ore o încărcătură atât de dispersată în toate ungherele. Apoi se adresă ofiţerului:

– Adu toţi oamenii de care poţi dispune. Şi întorcându-se spre Quinton: Spune-i lui Farrant să ataşeze palancuri la cele două tunuri. Vom folosi energia turelei, făcând-o să acţioneze ca o macara dublă.

O licărire roşie străbătu cerul şi se stinse pe dată. Pe undeva, războiul mergea înainte,

Quinton îşi frecă bărbia.

– Chiar şi aşa, nu vom putea isprăvi la timp.

Ainslie se rezemă de ecran şi urmări oamenii care se agitau de-ă lungul a două schele improvizate. Una conducând spre navă, cealaltă deja încărcată de oameni care se poticneau, aproape frânţi în două sub povara primelor lăzi cu provizii.

– Ştiu. Va trebui să ne petrecem ziua aici şi să ne descotorosim de încărcătură.

Se întoarse să urmărească un soldat care alerga de-a lungul cheului şi striga:

– Ai văzut, Jim? Ţi-am spus eu că afurisita asta de flotă n-o să ne lase să crăpăm?

– Şi nici eu n-am să vă las, murmură Ainslie cu glas stins.

Ainslie îşi croi drum prin postul central şi-l văzu pe Halliday discutând cu asistentul său, sublocotenentul Deacon, şi cu şeful electrician.

Când se apropie de ei îşi îndreptă spinarea, dar şi acest efort i se păru o suferinţă în plus.

– Mecanic şef, e totul în ordine?

Dumnezeule, cât de istoviţi arătau cu toţii! Era dimineaţa şi trudiseră din greu întreaga noapte. Singur postul central mai păstra o aparenţă de ordine şl luciditate. Pe tot restul navei, fiecare palmă de loc era înţesată cu maldăre de lăzi sau coşuri abandonate, ghemotoace de hârtie de ambalaj şi articole mai mici ce aşteptau să fie cărate pe ţărm în spinare. Oamenii erau ca furnicile. Căţărându-se pe scări, coborând scări, oprindu-se ca să tragă alt balot, transmis apoi mai departe de către un cartnic plasat la un capăt al navetei sau de un sergent aflat la celălalt.

Halliday îl cercetă obosit.

– Da, domnule comandant. Nimic care să nu se poată aranja.

– Foarte bine, spuse Ainslie, mergând mai departe. În curând se vor distribui sandvişuri şi ceai.

– Domnule comandant, nu credeţi că s-ar cuveni să vă mai odihniţi şi dumneavoastră un pic?

Lucas îşi scoase o ţigară şi scutură din cap:

– Nici nu te aude.

– Ar fi fost timpul să-l cunosc. Dar mereu mă uluieşte, oftă Halliday.

Ainslie urcă scara lucitoare şi privi la ovalul de cer albastru, zdrenţuit la margini de frunzele verzi culese de pe ţărm de echipa sublocotenentului Southby şi aranjate astfel ca să încropească un camuflaj rudimentar.

Pe puntea de comandă era o căldură zăpuşitoare şi, după ce întunericul răcoros se risipise, apăruse eu brutalitate la vedere aspectul ţărmului. Petice mari, negre, acolo unde pârjolise focul după atac. Gropi săpate grosolan de-a lungul plajei, marcate de câte o cască de oţel sau o cruce cioplită în lemn. Nu se vedea nici urmă de punct de sprijin, şi Ainslie bănui că se afla pe undeva îngropat adânc în jungla care mărginea ce mai rămăsese din şosea. Se auzea întruna, ba crescând, ba descrescând, vuiet de mortiere şi de foc de artilerie, de parcă o jivină uriaşă se târa tânguindu-se prin junglă.

Cât de deşi şi de groşi arătau copacii! Dacă te aflai printre ei, aproape că nici nu era cu putinţă să zăreşti cerul, îşi spuse el şi cu atât mai greu să auzi înaintarea furişă a inamicului.

Ridgway stătea pe punte, urmărind activitatea de descărcare, faţa lui nerasă şiroind de sudoare în arşiţă. Îi văzu pe Ainslie şi salută.

Acesta din urmă veni lângă el, spunându-i:

– Cobor o clipă pe ţărm. Spune secundului să preia supravegherea.

Privi valurile leneşe care plesneau uşor balasturile. Pe măsură ce se golea de mortala încărcătură, *Soufrière* se înălţa simţitor deasupra apei.

Ainslie coborî de pe punte şi aşteptă până se putu alătura forfotei de oameni care mergeau în şir spre ţărm.

Pe chei, un caporal cu figura ostenită. Îi puse pumnul în piept:

– Hei, camarade, încotro ai pornit-o? La cură la Southend?

– E comandantul nostru, bă, netotule! strigă cartnicul Voysey.

Ainslie încuviinţă din cap către caporal. Ieşise pe ţărm fără chipiu şi purta o cămaşă pătată, pe care n-o mai schimbase de la Singapore.

– Linişteşte-te, caporal. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să car şi eu ceva în spinare.

Îl lăsă în urmă pe caporalul uimit şi o porni cu plăcere pe sub cel mai apropiat şir de copaci. După mirosul de oameni şi de oţel, de motorină şi sudoare, miresmele pătrunzătoare ale junglei şi ale vegetaţiei putrezite aproape că îl ameţeau.

O santinelă îl conduse spre o uşă căptuşită cu saci de nisip, care părea a fi tăiată de-a dreptul într-o movilă de pământ şi piatră şi, câteva secunde mai târziu, se găsi faţă în faţă cu ofiţerul comandant. Tânărul căpitan îl prezentă:

– Domnule colonel, dumnealui e comandantul submarinului.

Colonelul îi strânse mâna lui Ainslie şi-l pofti să ia loc pe un şezlong viu colorat. Înainte de a se aşeza, Ainslie observă că pe spătar era o pată întunecată. Sânge uscat.

Colonelul aşteptă ca celălalt militar să iasă din încăpere, şi apoi turnă nişte whisky în două căni smălţuite. Era un om mărunt, foarte îngrijit, în ciuda uniformei sfâşiate şi a bocancilor pătaţi.

– O fi cam devreme pentru aşa ceva, amice. Dar bănuiesc că la amândoi ne-ar prinde bine o duşcă. Noroc! Se aşează încet pe scaun şi se strâmbă: Am cam îmbătrânit pentru şmecherii de soiul ăsta.

Ainslie simţi alcoolul lunecându-i în stomacul gol şi, totodată, senzaţia de relaxare care îl însoţea. Îi reveni în minte expresia lui Natalie în timp ce-şi urmărea bărbatul bând pahar după pahar, la petrecere, şi apoi când acesta făcuse remarca grosolană cu privire la Forster care i-ar fi admirat pieptul rochiei.

Colonelul continuă să vorbească:

– Pot să-ţi spun că aţi fost o mană cerească pentru noi. Acum că am căpătat provizii, ne-am întărit poziţia aici, dar sunt necăjit din pricina flancului nostru stâng. Mai trase o înghiţitură de whisky. M-am bucurat să vă văd, continuă el distrat, Când eram un băieţandrii, obişnuiam să mă duc la Portsmouth ca să privesc navele de luptă. Dar taică-meu mă menise să fiu ostaş, aşa că iată-mă. Apoi deveni, dintr-o dată, foarte serios: Nu ştiu în ce măsură eşti la curent, dar lucrurile merg al naibii de prost. Japonezii au controlul absolut al spaţiului aerian. Nu mai putem face o mişcare pe şosea fără să fim mitraliaţi şi bombardaţi. În două zile am avut cincizeci de oameni scoşi din luptă. Împinse sticla către Ainslie. Serveşte-te! Altminteri or să se servească din ea blestemaţii de japonezi!

– Chiar aşa de rău stau lucrurile?

– Ba şi mai rău chiar, dacă-i cu putinţă. Refugiaţii curg puhoi, povestind despre atrocităţi cumplite. Se pare că japonezii încearcă să dividă naţionalităţile în diverse facţiuni pe care le asmut unele împotriva altora: pe chinezi împotriva indienilor, pe malayezi împotriva tuturor celorlalţi şi aşa mai departe. Pun rămăşag că au împânzit frontul şi cu sabotori. Se frecă la ochi cu furie. Ce să-ţi spun domnule comandor, dacă cei de la înaltul Comandament din Singapore n-au de gând să se mişte, până-n Crăciun frontul ajunge pe insulă!

Un telefon care atârna pe perete prins cu şnur, bâzâi nerăbdător şi colonelul îl duse la ureche, închizând ochii, epuizat. Ascultă în tăcere

timp de un minut, apoi puse cu grijă receptorul în furcă.

– Mi-e teamă că flancul stâng s-a prăbuşit. Brigada trimite întăriri, iar eu trebuie să acopăr drumul cale de o milă spre vest de aici. Nu ne-ar strica să se întâmple un miracol.

Îşi înălţă privirile când un sergent apăru în uşă.

– Ce este, Roach?

– Un mesaj de la submarin, domnule colonel. Ochii lui se îndreptară spre Ainslie. Aviaţia de recunoaştere a fost văzută imediat la sud de poziţia noastră. Au mai fost ei şi înainte pe aici, dar s-ar putea să detecteze submarinul dumneavoastră. Am sfătuit oamenii să mai întindă pe el nişte reţele de camuflaj. Privirile i se întoarseră din nou spre colonel: Aveţi de dat vreun ordin, domnule colonel?

– Nu, sergent, totul e în deplină ordine.

Omul se retrase şi colonelul adăugă cu vehemenţă:

– Îmi vine să urlu pentru că-s obligat să menţin aparenţele astea idioate! Oamenii mei sunt aur curat şi mi se cere, ba chiar mi se ordonă, să-i reţin aici cu orice preţ.

Telefonul bâzâi din nou şi colonelul zâmbi scuzându-se:

– Peste un minut aduc eu şi ceva de-ale gurii. Luă telefonul: Aici, colonelul.

Ainslie se lăsă pe spătarul pătat al şezlongului. Al cui sânge o fi fost? Al vreunui plantator din nordul ţării? Un sărman suflet simplu care încă nu crezuse că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Colonelul repuse telefonul în furcă şi rosti rar:

– M-a chemat medicul meu militar. A mai avut loc o pierdere. Privi spre Ainslie şi adăugă: Ofiţerul dumneavoastră de la Serviciul de Informaţii Navale. L-a nimerit un franctiror.

Ainslie se ridică în picioare clătinându-se. Îi juca în faţa ochilor chipul lui Critchley, aşa cum îl văzuse în zorii acelei zile. Când coborâse pe ţărm, îl auzise sporovăind cu câţiva marinari.

– E mort?

Colonelul confirmă dând din cap.

– Franctirorul ăsta mi-a prăpădit şi mie câţiva oameni. Aghiotantul meu ar fi trebuit să aibă grijă să-l prevină pe ofiţerul vostru. Îşi examina mâinile. Dar de zile întregi n-a închis un ochi. Şi-o fi spus probabil că omul vostru ştie. Se ridică în picioare. Îl aduc acum aici.

Ceva mai târziu, în timp ce un invizibil avion de recunoaştere sforăia pe undeva la sud de intrând, iar dinspre sutele de mile de junglă bubuiau şi se reverberau ameninţător salvele de artilerie, Ainslie ridică pătura de pe brancarda purtată de doi oameni cu căşti de oţel, care stăteau nemişcaţi ca doi cai de povară, cu ochii sticlind de oboseală.

Critchley arăta foarte calm, nu trăda prin nimic şocul rapidei şi fatalei agonii.

Lui Ainslie îi răsunau în urechi cuvintele lui: „Înapoi în bătrâna Londră, Domnul s-o ţină!“

Medicul militar întrebă:

– Să-i pun pe oameni să-l îngroape?

„Să-l îngroape?” Ca pe un morman de gunoi!

– Nu. O să-l luăm cu noi.

Privi cerul, urmărind sforăitul persistent al avionului. „Dacă s-a zis-şi cu noi, ne va fi alături.“

Se răsuci pe călcâie şi se reîntoarse pe chei, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta.

Când urcă la bord. Quinton îl văzu cum arată la faţă şi, cu toate că ghicise ce s-a întâmplat, fu izbit de înfăţişarea lui.

– Echipajul să continue descărcarea, secund. Vreau să se descarce pe mal totul, până la ultima uncie. Înainte de a pleca.

– Lăsaţi pe seama mea, spuse Quinton liniştit.

Ainslie se întoarse brusc spre el, ochii lui albaştri scăpărând de durere şi furie. Dar se struni pe dată, spunându-i:

– Nu. O s-o facem împreună. Încercă să schiţeze un zâmbet. Aşa cum ai spus singur, „vechea firmă”. Îţi aduci aminte?

Apoi se lăsă în jos prin tambuchi.

Quinton îşi ridică binoclul şi încercă să se uite printre reţele şi frunze către locul de unde se auzea zgomotul persistent al avionului. Apoi i se adresă lui Ridgway:

– Spune-i lui Sawle să ducă ceva mâncare şi băutură în cabina comandantului. N-o să se atingă de ele, dar dacă stă un timp liniştit, s-ar putea să adoarmă.

Îşi roti repede binoclul, dar umbra pe care o zărise nu era decât o pasăre solitară.

Ainslie fusese pe punctul de a se răsti la el. Şi de ce nu, după greşeala comisă de Forster şi neputinţa lui de a-şi fi dat seama la timp?

Dar făcuse un efort pentru a menţine unitatea, aşa cum precedase totdeauna şi în trecut.

Un proiectil greu explodă în junglă, zgâlţâind nava de parcă o sonetă ar fi izbit în şosea.

Văzu o brancardă acoperită care se apropia de chei, în timp ce ostaşii cu spinările goale şi marinarii se dădeau la o parte pentru a-i face loc. „Bietul Critchley” îşi spuse Quinton. Apoi rosti cu glas tare:

– Onorul la schelă! Comandorul Critchley urcă la bord!

10

O MOARTE ARE OMUL

Ainslie se deşteptă cu o tresărire violentă, mintea lui refuzând să accepte că adormise sau că se lăsase biruit de istoveală. Strânse în mâini marginile cuşetei şi-l văzu pe Quinton aplecat asupră-i şi privindu-l, iar în spatele acestuia o altă figură, sublocotenentul Southby, foindu-se în dreptunghiul de lumină care răzbea din culoar.

– Ce este?

Ainslie îşi dibui ceasul, privind la mâncarea neatinsă aşezată lângă cuşetă şi îşi dădu seama că, probabil adormise chiar în clipa când respinsese hrana.

– Scuzaţi-mă că vă tulbur, domnule comandant. Quinton se retrase puţin când Ainslie coborî, împleticindu-se, din cuşetă. Dar tocmai am primit un semnal de alarmă de la armată. Japonezii atacă în adâncime. Nu sună prea promiţător.

Ainslie se privi în oglinda prinsă de corpul navei şi, văzându-şi căutătura sălbatică din ochi, îşi aduse aminte, cu surprinzătoare claritate, că tocmai visa, când Quinton îi atinsese umărul ca să-l trezească. Visase o plajă, fata îmbrăcată în aceeaşi rochie lungă, neagră, dar cu picioarele goale pe nisipul umed, bătătorit. În aer plutea primejdia. O primejdie cumplită, dar nevăzută. Încercase să ajungă la fată, să o prevină, dar cuvintele nu i se puteau desprinde de pe buze, gura îi era îndesată cu nisip.

Încercă să-şi adune gândurile şi întrebă:

– Oamenii noştri sunt la bord?

Cum de putuse să se lase furat de somn? Oboseala, deznădejdea brusc sporită de amintirea morţii lui Critchley făceau ca glasul să-i sune mai tăios.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi trebuit să mă chemaţi!

Quinton îşi menţinea justificarea:

– Avem nevoie de dumneavoastră odihnit, domnule comandant. La descărcare se pricepe şi un tont. Acum armata îşi aduce răniţii la bord. Este tot ce putem face.

Resemnarea liniştită a lui Quinton îl ajuta mai mult decât orice altceva. Dar, brusc, Ainslie deveni conştient de o serie de zgomote, amortizate de coca navei, dar păstrând o rezonanţă ameninţătoare. Răpăitul neîntrerupt al armelor de foc, vibraţia punţilor când un proiectil cădea în apropiere de intrând.

Era vremea amiezii. De necrezut, însemna că dormise patru ceasuri. Spuse cu glas tare:

– Va trebui să rămânem locului până se înserează. După aceea...

Nu-şi termină fraza. Îşi îndesă cămaşa în pantaloni şi îşi dădu la o parte părul de pe frunte. Privirea îi întârzie câteva clipe pe chipiul aflat pe birou. Îşi aminti de faţa fetiţei din Singapore. De dădaca, prudentă şi ostilă, gata să se retragă în cameră pentru a-şi feri pupila de comentarii.

– O să cobor pe ţărm. Spune mecanicului şef să fie pregătit pentru plecare. Ştie el lucrul ăsta, dar, oricum nu strică să i-l repeţi.

Ainslie se uită la Southby. În lumina umbrită arăta ca un băieţandru, plin de hotărâre, dar incapabil să-şi ascundă îngrijorarea.

– Sublocotenent, vino cu mine. Mergem să-l vedem pe colonel.

După falsa umbră de pe chioşcul cu camuflajul său din reţele şi straturi de frunze de palmier, căldura radiată de puntea de oţel era aproape insuportabilă.

Aerul umed era greu şi încărcat de miasme. Mirosuri de ars, de lemn carbonizat, de cordită.

Coborî pe ţărm, unde cartnicul Voysey şi câţiva marinari stăteau chirciţi pe vine sau întinşi lângă schelă, gata să moleze parâmele, sau să fugă, sau să moară dacă lucrurile vor lua o întorsătură proastă.

Ainslie trecu pe lângă ei, cu Southby păşind în umbra sa. Îi strigă lui Voysey:

– Ai făcut o treabă bună. Nava se simte mai uşurată acum, că a scăpat de toată încărcătura aceea!

Voysey chicoti, cu faţa jegoasă şi obosită:

– M-aş bucura s-o întindem de aici, dom' comandant. Până şi la Chatham e mai bine decât în locul ăsta.

Sări în picioare când primul convoi de răniţi apăru dintre copaci:

– Fiţi gata, băieţi. Daţi o mână de ajutor.

Soldaţii răniţi trecură pe lângă Ainslie fără o privire, susţinuţi de camarazii lor, şchiopătând sau fiind purtaţi; cadavre vii, cu chipurile crispate într-o expresie de jale şi de înfrângere.

– Par cu totul doborâţi, domnule comandant, murmură Southby printre dinţi.

Un stol de păsări viu colorate se înalţă din copaci cu ţipete ascuţite când răsună dinspre strâmtoare ecoul unei împuşcături, ca o şfichiuire de bici.

Ainslie urmări un soldat care se îndoi, frângându-se în două. Franctirorul mai bântuia deci pe acolo. Ţintind probabil o nouă victimă. Aşa cum a fost Critchley sau câţiva dintre supravieţuitorii aceştia buimăciţi, care se împleticeau pe picioare.

Atacul creştea şi se extindea. Deşi navigator, Ainslie mai asistase la asemenea atacuri. Clămpănitul imparţial al mitralierelor, ca nişte

ciocănitori într-o după-amiază însorită din Anglia. Bufniturile adânci şi bubuitul proiectilelor de aruncătoare, pârâitul puştilor.

Îl găsi pe colonel la postul lui de comandă, de parcă nici nu s-ar fi mişcat de acolo. Ainslie observă totuşi că găsise timp să se bărbierească şi să-şi pună o cămaşă curată, deşi peticită.

– Tocmai voiam să trimit după dumneata. Colonelul îi făcu semn să se aşeze în şezlongul pătat de sânge. Ia loc! Vorbea precipitat la telefonul de campanie: Da, da, fir-ar să fie, ştiu asta, Simpson! Spune geniştilor să mai pună nişte mine şi încearcă să redeschizi drumul de legătură către brigadă.

Lăsa receptorul din mână şi anunţă pe un ton lipsit de expresie:

– Japonezii înaintează pe şosea chiar în clipa de faţă. Au tancuri uşoare şi artileria lor a creat un gol mare în apărarea noastră.

Ainslie aşteptă, auzind lângă el răsuflarea întretăiată a lui Southby. Colonelul îşi plimbă privirea de jur împrejurul adăpostului:

– Nu reuşesc să stabilesc contactul cu brigada şi întregul flanc e pe fugă.

– Ce veţi face?

– Ce-am să fac? Întocmai ce mi s-a ordonat. Să rezist aici până când voi primi alte dispoziţii de la postul de comandă al brigăzii sau până când divizia se va putea regrupa. Îşi înălţă de pe teancul de hărţi ochii înroşiţi de oboseală. Eu n-am calitatea să dau ordine marinei, dar vă sugerez să o luaţi din loc, indiferent dacă e zi sau noapte. După toate probabilităţile, japonezii vor încerca să debarce noi trupe în sud. Asta căuta avionul lor de recunoaştere. Un loc propice pentru debarcare. Colonelul oftă auzind din nou bâzâitul telefonului. Oricum, vă mulţumesc pentru ajutorul dat. Cred că acum vom avea nevoie de toate muniţiile pe care ni le-aţi adus.

Se întoarse către telefon, fără să se mai sinchisească de Ainslie şi de *Soufrière*.

Ainslie ieşi din nou în lumina fumegoasă a soarelui, simţindu-şi mintea năpădită de o subită ameninţare. Să pornească pe mare în plină zi părea o nebunie. Dar nici să rămână aici, complet izolat, nu era mai bine.

Văzu un soldat cu o banderolă de Cruce Roşie pe braţ, aplecându-se asupra unui cadavru întins jos la marginea drumului. Îi scotea plăcuţa de identitate de la gât şi portvizitul cu acte din buzunar. În aceeaşi clipă se auzi un pocnet şi un clinchet metalic, ascuţit. Infirmierul se prăbuşi, fără să scoată un sunet peste celălalt cadavru, iar de sub casca de metal în care glonţul franctirorului făcuse o gaură de grosimea unui deget, ţâşniră şiroaie de sânge proaspăt.

Southby dădu să fugă într-acolo, dar Ainslie îl opri răstit:

– Stai locului! E undeva pe aci.

Doi soldaţi din preajma celor două cadavre porniră să tragă orbeşte

focuri de puşcă mitralieră în copacii din jur. Se auzi o greutate căzând printre crengi, fără să atingă, însă, pământul.

Ainslie înainta încet în direcţia celor doi ostaşi şi văzu un cadavru atârnând intr-un soi de ham şi legănându-se încet, înainte şi înapoi, ca un pendul.

Unul dintre soldaţi comentă, pe un ton mohorât:

– Aşa fac ticăloşii ăştia, se leagă ca să nu cadă şi să-şi trădeze poziţia dacă sunt răniţi.

Soldatul rotunjea vocalele, amintind de accentul din vestul ţării al cartnicului Vernon.

– Se mişcă! spuse Southby într-o şoaptă răguşită.

Păcănitul hârşâit al puştilor mitraliere făcu păsările să ţipe din nou.

– Acum nu mai mişcă, replică soldatul care trăsese.

Ainslie îi salută din cap pe ostaşi şi-şi continuă drumul pe povârnişul care ducea spre apă. Îl văzu pe franctiror. Înfăşurat din creştet până în tălpi în cârpe verzi, pentru a-şi camufla poziţia, evocând o figură de coşmar. Până şi puşca puternică îi era legată de trup.

După toate probabilităţile, era acelaşi franctiror care-l omorâse pe Critchley. Ce gândise oare când îi văzuse faţa prin vizorul telescopic? Ainslie scoase un suspin adânc. Probabil că nu simţise altceva decât ceea ce simţea el când ţintea un obiectiv prin firele reticulare ale periscopului.

Aceleaşi vechi raţiuni: „Dacă nu-l omor eu, mă omoară el pe mine“. Războiul, supravieţuirea. Totul şi nimic.

– Când or să facă ceva ca să-i oprească, domnule comandant?

Ainslie îl simţea pe Southby urmărindu-l. Îi simţea îngrijorarea, încrederea care se dărâma.

– Va trebui, să se facă ceva foarte curând. Poate că trupele de întărire au şi debarcat la Singapore. Se aştepta, un convoi de trupe care să vină prin Ceylon.

Ridică ochii auzind un uruit de avion deasupra capului şi mitralierele hămăiră înainte ca aparatul să zumzăie jos, deasupra copacilor şi să se facă nevăzut.

Ainslie îşi aminti de enervarea lui Critchley când sosiseră prima dată la Singapore, de insistenţele lui cu privire la importanţa acoperirii aeriene. Dar chiar şi atunci fusese prea târziu.

Focurile de armă răsunau fără întrerupere, deşi Ainslie nu-şi da seama din ce direcţie veneau.

Îl văzu pe locotenentul Ridgway ştergându-şi faţa în timp ce discuta la malul apei cu un grup de ostaşi, şi-i observă expresia de uşurare când îl zări:

– Domnule comandant, oamenii ăştia vor să vină cu noi.

Răniţii păreau să fi dispărut în pântecul submarinului, iar cei câţiva ostaşi de lângă ofiţerul cu torpilele erau nevătămaţi.

Unul dintre ei, un caporal, vorbi morocănos:

– Don’ comandor, n-are nici un rost să mai rămânem aici. Se uită la camarazii lui şi adăugă cu disperare: Ştiu ce gândiţi, don’ comandor, dar nu-i aşa. Ce rost au toate astea? Îşi flutură braţele în aer. Din iadul ăsta nu mai scăpăm vii, nici o şansă. Blestematul de post de comandă şi-a luat tălpăşiţa, şi cer ca noi să rămânem pe loc şi să ne lăsăm măcelăriţi.

– Dar asta înseamnă dezertare, sări Southby. Înseamnă...

Îşi curmă vorba când văzu privirea lui Ainslie. Acesta din urmă li se adresă oamenilor, cu calm:

– Da, dar colonelul vostru, la postul lui de comandă, face tot ce poate pentru noi toţi. Urmări cum cuvintele lui mergeau drept la ţintă, ca nişte cuie bătute într-un coşciug. Îmi dau seama ce simţiţi, dar ofiţerul meu are dreptate. Ar însemna o dezertare, ba chiar şi mai rău.

Unul dintre ostaşi îşi trecu puşca pe umăr şi spuse:

– Las-o baltă, don’ caporal. Oricum, o moarte are omul.

Soldaţii se întoarseră încet, unul câte unul, într-un şir amărât, către pădure şi către accentuatul crescendo al focurilor de artilerie.

– Eram pe punctul de a-i primi la bord, domnule comandant, spuse Ridgway.

Ainslie continuă să se uite după mica ceată de siluete kaki. „Pe punctul de”, asta-i expresia care-ţi stă mereu în cale. Dacă n-ar fi fost ea, războiul s-ar fi încheiat la Dunkerque.

Un proiectil de aruncător explodă printre copaci cu o detunătură violentă. Înainte ca praful şi fărâmăturile exploziei să se reaşeze, Ainslie auzi vaietul unui om şi şi-l închipui zăcând acolo, printre arbori, stingându-se.

Apoi spuse:

– Formaţi o echipă şi cercetaţi dacă mai sunt ceva răniţi. În cazul când îi găsiţi, aduceţi-i în mare viteză la bord. Îşi consultă ceasul. Ne pregătim de plecare. Urmărind schimbul de priviri dintre oameni, adăugă: Dacă se va putea.

Quinton aştepta jos, lângă chioşc, cu tocul pistolului deschis, parcă pentru a sublinia apropierea primejdiei.

– Pregăteşte barca pneumatică. Îi spuse Ainslie, şi ia-l şi pe maistrul semnalizator cu dumneata. Vreau să vâsliţi până la capătul intrândului, dar feriţi-vă să fiţi descoperiţi. Armata de uscat nu se sinchiseşte prea mult de ceea ce face flota japoneză. Au şi aşa destule pe cap. Dar noi ne sinchisim, adăugă el, văzând licărirea de înţelegere rapidă din ochii lui Quinton.

Se mira singur cât de mult i se limpezise mintea, iar sleiala i se evaporase din trup, de parcă ieşise de sub efectul unul narcotic.

O clipă se uită la submarinul lui, dându-şi seama cu o tresărire, cât de puţin trecuse de când Poulain îşi trăsese un glonţ în tâmplă.

Acum, el şi nava formau un singur tot şi ştia că aceeaşi senzaţie o încercau cei mai mulţi dintre membrii echipajului. Nu-i de mirare că Poulain fusese hotărât să o păstreze, indiferent dacă justificările lui erau drepte sau nu. A văzut lumea lui fărâmiţându-se, aşa cum şi caporalul acela a văzut apropierea unei înfrângeri zdrobitoare, acolo, în inima junglei.

Farrant se afla în postul central, într-o atitudine rigidă şi fără ca faţa-i îngustă să trădeze vreun semn de încordare. Raportă pe un ton tranşant:

– Răniţii au fost transportaţi cu toţii înăuntru, domnule comandant. Hunt spune că vreo doi dintre ei s-ar putea să moară, dacă nu sunt duşi de îndată, la un spital.

Îl urmă pe Ainslie la masa hărţilor, unde Forster ştergea cu radiera unele calcule făcute în creion; faţa lui era încordată de concentrare.

– Apropo, domnule comandant. TFF-istul a decodat un semnal de îndată ce aţi coborât de la bord.

Farrant îşi răsfoi carneţelul, cel în care-şi nota observaţii şi critici la adresa oamenilor din echipa lui.

– Cartnicul Vernon gândea că o să vă intereseze, domnule comandant. Ochii i se fixară pe pagina cu pricina. Submarinul *Psyche* a fost scufundat în Mediterana. Nici un supravieţuitor.

Ochii lui reci se înălţară spre faţa lui Ainslie, în aşteptarea unei reacţii.

Ainslie dădu încet din cap. În ciuda a tot ce se întâmpla aci şi la o milă mai sus, exista încă lumea cealaltă, îndepărtată, cea pe care o lăsase de atât de puţină vreme în urmă.

Cartnicul telegrafist Vernon îşi folosea, probabil, aparatul de recepţie ca pe o ancoră de salvare. Încuiat în cabina lui de metal, împreună cu asistenţii săi, el asculta, în timp ce toţi ceilalţi stăteau în aşteptare.

Ainslie răspunse cu glas scăzut:

– Prima mea imersiune am făcut-o pe *Psyche*, pe când eram încă sublocotenent la Dolphin.

Şi acum *Psyche* pierise, ca şi *Seamist*, ca şi *Tigress*, ca şi toate celelalte nave presărate pe fundul mării. Fără îndoială că Vernon îşi aducea aminte. Fusese tânăr telegrafist la bordul navei *Psyche*, în acelaşi timp cu Ainslie.

Forster abia de mai putea respira. Avea senzaţia că-i strivit sub o imensă greutate sau sufocat cu o pătură groasă. *Psyche* se scufundase târându-l la fund, o dată cu ea şi pe soţul lui Daphne. Dumnezeule, nu se gândise nici un moment că aşa ceva s-ar putea întâmpla, deşi soarta submarinelor era din ce în ce mai tragică.

Se gândise la Daphne, şi mai mult la el însuşi. Acum era singură, rugându-se să primească o scrisoare de la el, un firicel de speranţă.

Ainslie se aplecă peste hartă.

– Vom pleca de aci la suprafaţă, dar pe o rută mai nordică. Îi aruncă o privire lui Forster: Te simţi bine?

Se gândea că pe Forster încă îl mai rodea greşeala pe care o săvârşise şi că se necăjea probabil pentru faptul ce aceasta o să-i afecteze şansele de promovare.

– Mă gândeam la *Psyche*, domnule comandant. L-am cunoscut, cândva, pe comandantul ei. Drăguţ om.

Ainslie îşi dădu seama că Forster minţea, dar nu-şi putea imagina motivul. Răspunse:

– Ei, hai să ne vedem de treabă, navigatorule, că altfel venim noi la rând.

Puţin mai încolo, în careul navei *Soufrière*, câţiva ofiţeri beau ceai şi molfăiau rămăşiţele sandvişurilor lui Sawle.

*

* *

Halliday şedea cu coatele pe masă şi o ceaşcă în mâini, ascultând zgomotul înăbuşit al focurilor de artilerie. Un proiectil de aruncător, ca să nu mai vorbim de unul de artilerie, ar fi fost de-ajuns ca să avarieze submarinul. Auzi murmurul unui generator şi ştiu că oamenii lui continuau să verifice totul.

De partea cealaltă a mesei şedea asistentul său, sublocotenentul Arthur Deacon, trântit ca un sac murdar, cu faţa mânjită de ulei şi privind, fără să vadă, la peretele din faţă. Un mecanic iscusit, dar lipsit de imaginaţie. Se gândea probabil la soţia lui din Gosport şi la casa pe care aveau de gând s-o cumpere.

Halliday îşi mută privirea la cei doi francezi, Cottier şi Lucas. Până atunci, pentru Halliday toţi francezii erau la fel: străini. Dar, în ultimul timp, începuse să-l îndrăgească pe plăpândul Lucas, ba chiar se văzuse nevoit admită că era un mecanic de prima mână. Cottier însă, era cu totul altfel. Părea întotdeauna atât de mulţumit de sine şi avea un aer de superioritate pe care nu-l egala decât Farrant. Ciudat era însă că cei doi francezi nu prea păreau să se înghită unul pe celălalt. Lui Halliday îi ajunsese la ureche că antipatia provenea din faptul că, în ochii lui Cottier, care era parizian, bretonul Lucas nu valora nici cât o ceapă degerată.

Halliday se întrebă ce s-o fi întâmplat cu toţi marinarii francezi liberi care-i ajutase să se antreneze şi să se pregătească pentru capturarea lui *Soufrière*. Se răspândiseră, probabil, pe alte nave. Nu zăceau într-o băltoacă roşiatică, aşteptând să le pice în cap o tonă de explozibil.

Southby intră în careu anunţând cu o voce obosită:

– Tocmai am văzut nişte ostaşi ucigând un franctiror. Luă ceainicul, dar constată că era gol. Comandantul zice s-o luăm din loc.

Locotenentul Christie se uită la Jones, observatorul său, şl comentă:

– Foarte bine. Dar dac-ar fi să mor, aşa prefera să cad de la cinci mii de picioare înălţime.

Cottier îşi scoase ţigara din gură şi zâmbi:

– Ei, n-ar fi fost mai bine dacă aţi fi lăsat submarinul *Soufrière* sub vechiul lui pavilion? Îşi întinse mâinile în lături, savurând figurile încruntate ale celorlalţi. Ar fi fost, acum în siguranţă în Anglia, pe când aşa...

Lucas interveni cu glas calm:

– Nu vorbeşte serios. Aşa-s ăştia de felul lui, numai gura de el.

Cottier sări în picioare; buna dispoziţie i se spulberase, dar Halliday îl apostrofă:

– Odată, când eram electrician la bordul unui vechi submarin de tip H, se afla printre noi un ins căruia îi sărise o doagă. Îşi duse un deget la frunte şi-l învârti semnificativ, lăsându-şi pe tâmplă o pată unsuroasă. Asta înseamnă că era ţicnit, înţelegi?

Cottier îi aruncă o privire de gheaţă.

– M-am obişnuit cu limbajul lipsit de respect al englezilor.

Pe faţa lui Halliday nu apăru nici urmă de zâmbet.

– Al scoţienilor, dacă nu ţi-e cu supărare. În orice caz, pe individul acela am fost nevoit să-l las lat, lovindu-l cu o cheie de piuliţe. Şi pe tine te aşteaptă aceeaşi soartă dacă nu-ţi închizi clonţul. E limpede?

– Ai dreptate, dom' Şef, rânji Christie. E şi momentul potrivit pentru demonstrarea de C.O. În faţa expresiei nedumerite a lui Lucas îl lămuri: C.O. înseamnă „calităţi ofiţereşti". Din întâmplare, eu unul nu deţin aşa ceva, adăugă, rânjind cu gura până la urechi.

Cottier se aşeză, netezindu-şi uniforma, ca o pasăre care-şi ciuguleşte penele. Apoi declară:

– Niciodată nu mi-aş fi imaginat aşa ceva.

Ridgway apăru în prag, cu cămaşa neagră de sudoare.

– Omagiile comandantului, băieţi, şi până într-o oră o pornim la drum. Apoi, întorcându-se spre Southby: Tu trebuie să montezi sus încă o mitralieră.

– Cum dracu...?

– Asta-i treabă ta, nu a mea, răspunse înălţând din umeri.

Forster trecu pe lângă el, dându-l la o parte şi se îndreptă spre dulăpiorul lui de la celălalt capăt al careului. Toţi ochii îl urmăriră, căutând să-i observe reacţia, pentru a o compara cu propriile lor temeri.

Cottier i se adresă cu voce suavă:

– Te simţi gata să ne asiguri direcţia bună?

Forster îi aruncă o privire cercetătoare:

– Ce vrei să insinuezi? Recunosc că am greşit o dată, dar n-am nevoie să mi-o spui tu.

Cottier îşi examina vârful aprins al ţigării.

– Desigur. Şi eu aş fi păţit la fel după o aventură cu o fată ca aia.

Forster părea gata să facă explozie.

– Tacă-ţi gura asta spurcată! Când vom coborî pe uscat, să te păzeşti!

Cottier se ridică şi părăsi careul. Când draperia căzu în urma sa, rosti:

– Dacă vom mai coborî, vreodată, pe uscat.

Forster se aşeză, respirând agitat.

– Scuzaţi-mă cu toţii. Încercă să zâmbească. M-a făcut să-mi ies din fire.

Halliday se aplecă peste masă şi-l scutură pe Deacon, deşteptându-l din lâncezeală.

– Haide, Arthur, e timpul să ne mişcăm. Şi tu, băiete, adăugă, adresându-se lui Lucas.

Unul câte unul părăsiră şi ceilalţi careul, ca să se pregătească, ei şi sectoarele respective, pentru momentul când aveau să dea jos camuflajul.

În încăpere rămaseră doar Christie şi Forster; aviatorul întrebă:

– Pot să te ajut cu ceva?

Urmări cura expresia de aspru resentiment de pe faţa lui Forster se îndulcea.

– Mulţumesc, zise acesta, dând din cap. Nu ştiu nici eu. E vorba de o femeie din Anglia. Am primit o scrisoare.

– E însărcinată, nu? întrebă Christie fără ocolişuri.

Forster încuviinţă din cap, iar Christie îi simţi chinul sufletesc care-l frământa ca o durere fizică.

– Şi tu ce simţi pentru ea?

– Tocmai asta-i, răspunse Forster înălţând din umeri. Acum nu mai sunt sigur. Înainte, voiam să scap de ea.

– Înainte de ce?

– De scufundarea submarinului *Psyche*. În Mediterana. Bărbatul ei era comandantul navei.

Christie se cutremură.

– Dumnezeule!

Forster se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

– Oricum, Jack, păstrează secretul. Am şi aşa destule pe cap în momentul de faţă.

– Fii fără grijă, Dave.

Christie se uită prin careul gol. O, de-ar putea pluti din nou printre nori, chiar transportând turişti în scurte zboruri de agrement, oriunde, numai să nu se afle aici. Nu-i nimic, după război o să-şi reia meseria. Pe avionul lui personal. Când s-o termina războiul, or să fie milioane de avioane. Şi o să plece undeva departe. În Tahiti, da, ăsta era locul potrivit.

Jones, observatorul, se zgâi la el.

– Jack, mi-a venit o idee. Ce-ar fi să şparlim o puşcă mitralieră veche, tip Lewis, sau ceva în genul ăsta? Există la avion un dispozitiv de montare. Rânji. În felul ăsta vom fi şi noi în stare să ne apărăm.

Christie se ridică în picioare şi căscă:

– Cu o amărâtă de armă Lewis?

Dar îi dădu încuviinţarea cu un semn din cap. Orice era mai bun decât să mocnească aici.

Ainslie stătea în centrul careului şi privea feţele care-l înconjurau. Simţea submarinul trepidând uşor sub picioarele lui, în timp ce mecanicii controlau şi reverificau fiecare secţiune. Plutea o atmosferă de aşteptare, de tensiune. Tot ce putea face era să-şi stăpânească propriile sentimente în timp ce le vorbi:

– Secundul s-a întors cu veşti proaste. A depistat două nave de patrulare inamice, nu departe de aici, şi faptul că nu se trage în ele denotă că artileria locală s-a retras sau a fost distrusă.

Simţi îngrijorarea care-i cuprinse pe toţi, aceeaşi îngrijorare pe care o încercase şi el la aflarea veştilor lui Quinton. Continuă:

– Totuşi, ne pregătim de plecare. E limpede că japonezii nu ştiu încă nimic de prezenţa noastră aici. Altfel ne-am fi trezit de mult cu jumătate din aviaţia lor pe cap. Aşa încât avem de partea noastră surpriza, viteza şi un armament bun.

Îl văzu pe Farrant dând din cap a aprobare, aşa cum făcuse şi când le arătase cum intenţionează să procedeze.

– Şi cele două nave de patrulare zac pur şi simplu aici şi aşteaptă, domnule comandant? întrebă Ridgway.

– Da.

Ştia el bine ce voia să spună Ridgway. Inamicul era atât de sigur de sine, încât îşi permitea să stea în expectativă. Adaugă:

– Gândiţi-vă cu cât e mai rău de soldaţii rămaşi aici pentru a acoperi retragerea.

Câţiva oameni dădură din cap, iar Halliday întrebă:

– Cât timp o să ne ia, domnule comandant?

Era unica întrebare importantă.

– O oră, răspunse Ainslie. Dac-am putea avaria una din navele alea şi apoi să ajungem la apă adâncă, avem multe şanse să scăpăm cu bine.

Se uită la Christie. Dintre toţi cei de acolo era singurul care îşi dădea seama că aviaţia inamică n-ar fi avut nevoie decât de jumătate din timpul scontat pentru a-i ajunge.

– Asta-i, domnilor. De acum ne bazăm din nou numai pe forţele noastre.

Douăzeci de minute mai târziu, cartnicul Voysey şi echipa sa de

manevrare a parâmelor se agitau de-a lungul cheiului, culcându-se la pământ ori de câte ori vreo explozie stârnea în văzduh o erupţie de ţărână şi aşchii de lemn, sau când vreo schijă metalică le vâjâia primejdios deasupra capului.

Schelele fură ridicate în grabă şi una dintre ele căzu în apă când oamenii lui Halliday balansară motoarele diesel pentru a pregăti plecarea.

Pe punte, Ainslie, cu chipiul tras pe ochi, îşi îndreptă binoclul deasupra junglei, încercând să zărească vreun avion, dar descoperi numai nori deşi şi pale de fum, străpunge la intervale regulate de ţâşniri fie flăcări roşii.

– Pupa liberă, domnule comandant!

– Atenţie la maşini.

Ainslie văzu câţiva ostaşi care alergau printre copaci frângându-se în două, puştile agăţându-li-se în hăţiş, până când dispărură cu totul, învăluiţi în fum. Ţac-ţac-ul armelor automate devenea tot mai strident şi Ainslie înţelese că micul colonel se angajase acum în luptă cu cei care-l atacau de pe şosea.

– Mola prova!

– Tribordul încet înapoi!

Parâma prova-înainte plescăi în apă şi fu ridicată în grabă, la bord, dar în clipa când marinarul rămas pe chei dădu să sară pe punte, un proiectil explodă pe plajă şi omul căzu la pământ, scoţând un strigăt.

– Trăieşte încă, nenorocitul, murmură Menzies.

Ainslie se sili să-şi smulgă privirile de la silueta singuratică, albă, care se căznea să se târască pe chei către submarinul ce se îndepărta încetişor. Efortul îl doborî însă şi bietul om se rostogoli cu faţa în jos. dând la iveală pata mare, roşie, de pe spinare.

– Babordul încet înapoi!

Confirmarea răsună prin portavoce:

– Amândouă maşinile încet înapoi, cârma zero, domnule comandant.

Ainslie trecu în grabă pe lângă mitraliori şi pe lângă Southby, pentru a putea privi peste partea din spate a punţii de comandă, în timp ce *Soufrière* se strecura încet spre apa puţin adâncă de lângă celălalt mal al intrândului.

Se îndepărtaseră îndeajuns.

– Amândouă stop!

Continuă să aştepte, ciulind urechea la bubuitul exploziilor şi gândindu-se la apărătorii care se împuţinau din ce în ce. La caporalul care-l întrebase: „Ce rost au toate astea?”

– Babord încet înainte! Tribordul jumătate înapoi!

Reveni la locul de pe puntea de comandă.

– Cârma banda dreapta!

Urmări jungla tenebroasă care luneca pe lângă prova, în timp ce *Soufrière* continua să pivoteze în spaţiul îngust. Fum, explozii, o îngrozitoare senzaţie de neputinţă. Era de mirare cum toţi ostaşii din trupele acelea nu dezertaseră şi nu năvăliseră pe bord.

Marea se ivi în sfârşit. Netedă, de un albastru puternic, ca o întindere de sticlă prinsă într-un cleşte de pământ.

– Stop amândouă!

Ochii îl lăcrimară când scrută marea prin binoclu. O privire scurtă la repetitorul giro şi o scormonire rapidă prin gândurile lui.

– Amândouă încet înainte! Ţine cap compas zero-şase-zero!

Ceva se izbi cu zgomot de corpul navei, un glonţ rătăcit, o schijă de proiectil, n-avea idee. Părea însă un ultim contact, o dojană din partea celor care erau gata să piară.

Un banc de nisip lunecă la travers, o barcă pescărească părăsită, cu prova pe jumătate carbonizată, fu împinsă cu mare grijă din calea navei şi apoi lăsată în voia ei. Când se uită îndărăt, Ainslie abia mai putu distinge cheiul şi drumul care ducea la postul de comandă şi la locul unde murise Critchley.

– Amândouă jumătate înainte!

Simţi imediata aplicare a comenzii şi văzu valurile din prova rostogolindu-se îndărăt şi măturând barca pescărească de parcă ar fi fost o buturugă plutitoare.

– Fă-mi legătura cu turela, semnalizator!

Menzies încercă micul interfon şi apoi i-l înmână.

– Ofiţer cu artileria, cam în cinci minute dublăm promontoriul.

Şi-l imagină pe Farrant la celălalt capăt al firului. Era probabil bucuros că-l lăsase pe Southby la comanda mitralierelor de pe punte. Se simţea bine în împărăţia lui, având vieţile tuturor în mână.

– Am înţeles, domnule comandant!

Ainslie îi restitui lui Menzies interfonul. Probabil că Farrant avea dreptate. Nu mai era nimic de adăugat.

*

* *

Ainslie urmărea uscatul mistuindu-se la babord, pe măsură ce *Soufrière* înainta în larg.

Îşi coborî privirile spre girocompas şi luă două relevmente rapide înainte de a comanda:

– Schimbaţi de drum! Luaţi cap compas zero-şapte-zero!

Simţea soarele arzându-l prin cămaşă, scrijelindu-i pielea. Căldura părea să radieze din interiorul punţii, făcând-o să scapere.

Dacă cele două nave japoneze se aflau încă în zona în care le detectase Quinton, trebuia să le zărească în curând. Auzi turela scrâşnind pe postamentul ei şi o văzu cum începe să se rotească foarte încet. Ştia că Southby se uita la ea şi se gândea, probabil, că ar

fi fost mult mai în siguranţă în spatele pereţilor groşi, decât aici sus, expus oricărui atac.

Prin portavoce se auzi confirmarea:

– Cap compas zero-şapte-zero, domnule comandant.

Southby zise:

– Focurile s-au înteţit la capătul intrândului, domnule comandant.

Ainslie nu-şi coborî binoclul de la ochi şi răspunse liniştit:

– Dă-le uitării, sublocotenent! Le-am lăsat în urmă. De acum încolo fii atent la mare! Apoi îşi înălţă glasul ca să poată fi auzit de oamenii de cart: Vegheaţi numai în sectoarele voastre. Restul nu vă priveşte!

Cât de albastră arăta marea, pustie şi pură, oferind parcă siguranţă. N-ai fi zis că era atât de puţin adâncă, atât de presărată cu bancuri de nisip, şi stând parcă la pândă cu alte primejdii mai mari.

– Navă! În prova tribord!

Strigătul omului de veghe îi făcu pe toţi să tresară.

– Măriţi numărul de rotaţii până la viteza maximă! ordonă scurt Ainslie,

Puntea începu să vibreze când sala maşinilor puse comanda în aplicare.

Ainslie se strădui să nu se mai gândească la surpriza navei japoneze de patrulare când avea să i se ivească brusc submarinul, asemenea unui monstru marin turbat.

– Deschideţi focul!

Turnul din dreapta trase pe dată, de parcă degetul lui Farrant apăsase pe trăgaci înainte de a fi primit ordinul, întregul chioşc se zgâlţâi violent şi, înainte de a reveni la normal, tunul din stânga îşi făcu reculul în frânele sale, bubuitura reverberându-se peste ape ca un tunet.

O coloană înaltă de apă ţâşni de-a lungul micii nave de război şi o alta în spatele ei. Ambele tunuri de 203 mm sfârâiau uşor în turelă, în timp ce Farrant corecta înălţătorul, pentru loviturile următoare. Era competent, era iscusit. Prima salvă încadrase perfect ţinta.

Ainslie urmărea nava de război, estompată de ceaţă şi de depărtare şi-şi dădu seama că abia atunci comandantul ei realizase ce se întâmpla. Un vârtej de spumă se ridică în clocot la pupa, şi nava păru brusc că se micşorează.

– Tunul dreapta, foc!

Auzi vocea fantomatică a lui Farrant, răsunând în difuzorul turelei şi apoi se lăsă pe vine când detunătura trecu de-a curmezişul provei şi lungi trâmbe de fum inundară puntea ca un nor înăbuşitor.

Dar, în acelaşi timp, zări flacăra strălucitoare, când proiectilul lovi bordul navei japoneze. O cutremurătoare explozie izbucni în centrul navei când cel de al doilea proiectil îşi atinse ţinta cu precizie.

Un mitralior urlă:

– Cea de a doua navă, domnule comandant! La travers tribord!

Când submarinul ieşi complet de sub protecţia intrândului, Ainslie zări cealaltă navă, licărirea ameninţătoare a tunurilor ei, şi mintea lui înregistra toate detaliile, în chiar clipa când două proiectile îi şuierară pe deasupra capului şi explodară în apele puţin adânci de lângă ţărm. Cea de a doua navă japoneză arăta mai mare decât fusese în stare Quinton să distingă şi Ainslie îşi dădu seama că era ancorată, că mai multe ambarcaţii mici fuseseră acostate la ea, iar una se şi deplasa în viteză spre ţărm.

Ainslie apucă interfonul când turela începuse să-şi schimbe direcţia de tragere.

– Ăştia debarcă trupe, artileristule! Am de gând să ne apropiem de ei!

Se uită din nou la giro, alungând din minte orice alt gând străin de ciorchinele de nave de debarcare.

– Cârma cincisprezece grade dreapta! Vino la drum unu-patru-zero.

Asta o să-i dea de furcă lui Forster.

Benzile de alimentare a mitralierelor zăngăniră ciocnindu-se de bordajul de oţel, când coca navei se înclină sub efectul schimbării subite de drum.

Auzi alte două proiectile vâjâind peste chioşc, de data asta la mai mică distanţă, până când se înecară în marele cazan de spumă clocotindă.

După aceea, ambele tunuri ale lui Farrant traseră şi şocul fu atât de puternic, încât o clipă s-ar fi spus că însăşi turela s-ar fi rostogolit într-o parte.

Ainslie îşi încleştă dinţii când două dâre luminoase de gloanţe trasoare se înălţară de pe puntea navei inamice şi plonjară în direcţia lui. Atinse braţul lui Southby.

– Deschide focul!

Mitralierele grele, amplasate de o parte şi de alta a chioşcului, prinseră viaţă clănţănind, iar trasoarele roşii zburară cu înşelătoare graţie către inamic, înainte de a şfichiui nava şi vasul de debarcare asemenea unui bici de oţel.

– Impact!

O ciupercă de vâlvătăi aprige izbucni dinspre pupa, navei inamice, sfărâmăturile ei împroşcând ca nişte proiectile ambarcaţiunile risipite.

Ainslie se uită spre mitraliera din babord şi-l văzu pe servant dezgolindu-şi dinţii într-un rictus şi închizând pe jumătate ochii orbiţi de soare şi de sudoare, înainte de al trimite spre inamic altă ploaie de gloanţe. Zări apoi prima navă cu prova înfiptă în apă şi cu puntea uşor înclinată către el, începând să se răstoarne. Nu era mai mare decât o corvetă, deci nu se putuse măsura cu proiectilele grele ale lui Farrant. Dar dacă *Soufrière* s-ar fi găsit în imersiune şi mica navă de luptă

deasupra lui, rolurile ar fi fost cu totul altele.

Gloanţe plesneau şi zăngăneau izbindu-se de chioşc, iar din punte ţâşneau scântei şi Ainslie îşi dădu seama că trupele de debarcare, văzând pericolul în care se aflau, se grăbeau să se alăture luptei navale.

Farrant continua să tragă în nava mai mare, până când cu o nouă explozie zguduitoare, aceasta se smulse din ancoră şi începu să scuipe flăcări şi fum gros prin toate părţile, cu excepţia punţii de comandă.

Ainslie îşi simţi obrazul stropit de sânge şi se întoarse în clipa în care un marinar se prăbuşi, sufocându-se, pe grătarele chioşcului. Pretutindeni se vedeau băltoace de sânge şi Southby privea împietrit la omul care se zvârcolea.

Menzies interveni prompt:

– Duceţi-l pe rănit jos. Tu, Dyke, treci în locul lui! Cu un brânci viguros îl împinse pe celălalt marinar către mitraliera fumegândă şi-i strigă: Trage în ticăloşii ăia, omule!

Şi iată, o navă de debarcare ajunse bord la bord cu submarinul. I se perindau prin faţa ochilor imagini ca de coşmar, feţe înălţate ce păreau neomeneşti sub căştile micuţe. În timp ce trăgeau cu puşti şi pistoale. Unii ostaşi se îngrămădeau să fugă în celălalt bord al ambarcaţiei, când nava lor se lovi de balasturile submarinului şi fu săltată şi răsturnată ca o ladă supraîncărcată.

Un mitralior răcnea ca smintit în timp ce secera cu arma automată, biciuind marea şi făcând-o să spumege, preschimbându-i culoarea din albastră în roşiatică.

Nava inamică încetase cu totul tragerea; părea împrejmuită de combustibil aprins, prin care soldaţii şi marinarii se zvârcoleau şi urlau până când flăcările îi amuţeau pe vecie.

– Încetaţi focul! Ainslie se şterse la gură cu pumnul. Postul central, aici comandantul. Reluaţi drumul şi controlaţi toate compartimentele pentru constatarea avariilor.

Soufrière naviga cu maximum de turaţii, îndepărtându-se de uscat, de intrând şi de toate celelalte, în afară de câteva măguri ascunse de cuşme de fum.

Prima navă inamică dispăruse în adâncuri, dar cealaltă plutea încă, cuprinsă de flăcări. De pe puntea unde se afla, Ainslie distingea exploziile din interiorul ei, bubuielile muniţiilor care luaseră foc şi spera că le auzeau şi micul colonel cu oamenii săi.

Două proiectile căzură, fără să explodeze, undeva între submarin şi nava de debarcare distrusă. Trimise de inamic sau de rămăşiţele artileriei britanice, nimeni nu putea şti.

La patruzeci şi cinci de minute după ce Farrant îşi pusese la punct tunurile înfierbântate, oamenii de veghe zăriră un avion, la mare

distanţă, spre stânga, minuscul şi îndepărtat, ca un ciob de sticlă pe cer.

Ainslie îl urmări cu binoclul, atent la orice schimbare de direcţie. Se îndrepta spre fumul care înfăşură orizontul într-un giulgiu cafeniu.

Îşi ţinu răsuflarea, numărând secundele, aşteptându-l să se întoarcă şi să zboare direct spre lentilele lui.

– Postul central către comandă! Avem fund de douăzeci de braţe, acum, domnule comandant.

Ainslie se uită la Southby. Şi el era stropit tot de sânge, iar părul îi era înnegrit de fum.

– Ia-ţi mitraliorii şi duceţi-vă jos, sublocotenent. Reacţia se ivi lent pe faţa lui Southby. O reuşirăm şi pe asta!

După aceea se întoarse spre maistrul semnalizator, dârz ca o stâncă.

– Eliberează comanda, maistre. Apăsă de două ori pe butonul de semnalizarea imersiunii. Şi îţi mulţumesc.

Zece minute mai târziu, marea arăta din nou netedă. Nimic nu trăda că *Soufrière* trecuse vreodată pe acolo.

11

TIMP DE PLECARE

Contraamiralul Granger îşi scoase pipa din gură şi spuse:

– Mi-a părut foarte rău când am auzit de moartea comandorului Critchley. Eu nu l-am cunoscut prea bine, dar am aflat lucruri foarte frumoase despre munca lui la Serviciul de Informaţii. Foarte frumoase.

Fumul pipei îi atârna nemişcat deasupra creştetului, întrucât ventilatorul nu funcţiona.

Ainslie se uită peste capul amiralului la harta din perete. Panglică galbenă mai înaintase spre sud, iar de-a curmezişul apei, spre est, apăruseră câteva săgeţi noi, care împungeau prin Sarawak spre Borneo.

Amiralul încuviinţă:

– Operaţie amfibie pe scară mare. Australienii au mai adus în linie nişte trupe, dar n-au prea avut succes.

Comandorul Armytage, care stătuse până atunci în picioare lângă fereastră, interveni:

– Submarinul ăla japonez, pe care l-aţi întâlnit când l-aţi capturat pe *Soufrière*, asta făcea probabil: depista locuri prielnice pentru debarcare. Pentru prima dată vorbea şi ei pe un ton domol. Japonezii se răspândesc prin insule ca furnicile. O să fie nevoie de ani de zile până să-i putem izgoni.

Amiralul părea grăbit să pună capăt întrevederii:

– În orice caz, mă bucur că v-aţi întors cu bine. Şi cu încă două nave scufundate la activul dumitale.

– Astăzi nu s-a recepţionat nici un semnal din sectorul acela, spuse Armytage. Se pare că, până la urmă, inamicul a cucerit şi poziţia asta.

Ainslie îşi privi mâinile care arătau puternic bronzate în contrast cu uniforma curată, de doc.

Acostase în acea după amiază, dar de data asta nu la vechea navă care fusese mutată într-un loc de ancoraj mai la sud, la Keppel Harbour. Baza îi apăruse foarte pustie, când văzuse, la întoarcere, doar câteva ambarcaţii auxiliare ale portului şi nişte vechi canoniere fluviale, singurele care aveau să-i ţină companie.

Pe de altă parte însă, străzile forfoteau de lume, iar atmosfera era încărcată de zvonuri şi presupuneri. Avuseseră loc câteva raiduri aeriene de scurtă durată, ale căror pagube materiale fuseseră mici, în comparaţie cu efectul moral de-a dreptul devastator.

Se vorbea şi despre prădăciuni, despre dezertori care jefuiau casele părăsite. Se menţiona şi prezenţa unor spioni şi sabotori, deşi majoritatea pagubelor se datorau, probabil, neglijenţei şi lipsei de întreţinere, întru-cât oamenii însărcinaţi cu asemenea treburi plecaseră prin alte părţi. Simplul fapt că ventilatorul amiralului se defectase, era grăitor pentru cele ce se întâmplau în restul insulei.

– Comandorul Armytage va prelua conducerea, îl anunţă amiralul. Dumneata vei primi prin el noile ordine, deşi Dumnezeu ştie când vor sosi acestea.

– Sunt convins că ne vom înţelege bine, spuse Armytage cu voce mieroasă.

Ainslie se uită la Granger.

– Pot să vă întreb unde plecaţi, domnule amiral?

– O, voi fi prin preajmă. Nu prea departe, răspunse acesta cu un zâmbet lipsit de căldură.

– Domnul amiral preia problemele de mişcare a marinei comerciale, preciză Armytage.

În mintea lui Ainslie se perindară imaginile infirmierului împuşcat, a marinarului prăbuşit pe chei, a omului însângerat căzut în chioşcul submarinului. Întrebă cu voce potolită:

– Vreţi să spuneţi că pregătiţi evacuarea?

– N-am spus una ca asta, fir-ar să fie, sări Armytage, furios. Tragi prea multe concluzii după capul dumitale, mult prea multe.

Amiralul interveni plictisit:

– Nu vrem să ne luăm prea multe riscuri, Ainslie, asta-i tot. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice eventualitate.

– Când ne vor sosi întăririle, lucrurile vor lua aici cu totul altă înfăţişare, se amestecă Armytage, iritat. Japonezii nu pot întinde prea mult coarda în ce priveşte liniile lor de aprovizionare. O să le arătăm noi!

– Căpitanul-comandor Critchley lăsase să se înţeleagă că *Soufrière* va pleca în curând spre Anglia, continuă Ainslie. Ar fi o navă foarte utilă pentru patrulări de lungă distanţă sau chiar pentru transport de aprovizionări în Malta.

Armytage îşi privi ceasul:

– Mă rog, Critchley nu mai este printre noi. Vom vedea ce părere are Amiralitatea. La momentul oportun, adăugă el cu o privire dură.

În clipa aceea se produse zarvă pe coridor şi Ainslie auzi o voce vag cunoscută, exclamând furios:

– Să nu-mi spui mie ce am şi ce n-am voie să fac, idiot ţâfnos ce eşti! Eu nu te întreb, eu îţi spun, înţelegi?

Uşa fu izbită de perete şi Guy Torrance năvăli în încăpere. Costumul său dintr-o stofă subţire, bine croit, era pătat de transpiraţie, iar faţa îi era periculos de congestionată.

Aghiotantul amiralului se strecură în urma lui spunând:

– Nu l-am putut opri, domnule amiral!

Granger întrebă încruntat:

– Ei bine. domnule? Cărei chestiuni datorăm această zgomotoasă intruziune?

'Torrance îi aruncă priviri mânioase,

– Am aici două şalupe în construcţie, pe bază de contract. Ambarcaţii pentru firma mea care se ocupă şi cu echiparea de faruri şi are sediul la Rangoon.

Amiralul dădu din cap:

– Au fost rechiziţionate pentru caz de forţă majoră. Ale dumneavoastră împreună cu multe altele.

– Caz de forţă majoră, nu zău? tună Torrance. Ce naiba, omule, săptămâna trecută nimeni nu se sinchisea de ele. Ce aiureli îndrugi acolo?

– Ia ascultă, domnule, cum te-o fi chemând... izbucni Armytage.

Dar amiralul scutură din cap şi spuse:

– O să cercetez situaţia. Lasă totul pe seama mea.

Ainslie zărise semnul pe care amiralul îl făcuse subalternului său. Fie că Torrance era un tip de mare influenţă, fie că se temea de el, să nu toarne gaz peste focul zvonurilor şi să creeze astfel panică.

– Atunci e-n regulă, răspunse Torrance, părând satisfăcut în parte.

Se întoarse şi dădu pentru prima oară cu ochii de Ainslie. Privirile i se aprinseră, fixându-l ca două lunete de puşcă.

– Robert Ainslie, nu-i aşa? Cel care le-a pescuit pe fete din apă. Rânji. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte să te găsesc în lada asta de vechituri!

– Domnul comandor Ainslie tocmai se pregătea să părăsească... hm... lada asta de vechituri. Granger îi aruncă lui Ainslie o privire de avertizare. Vă poate conduce la maşină.

După ce ieşiră din birou şi după ce trecură de dactilograful aferat, Torrance mormăi:

– Capete încuiate! N-ar fi în stare să-şi dea seama ce-i ăla caz de forţă majoră, chiar dacă i-ar lovi drept în fund.

Ainslie îşi potrivi pasul după el. Soarele se lăsa în cumpăna cerului şi marea părea ciudat de ostilă.

Se vedeau mai mulţi militari pe străzi şi câteva amplasamente, adăpostite de saci cu nisip, în preajma bazei.

Torrance se opri lângă un automobil elegant şi întrebă:

– Unde mergi? Te găseşti într-o mică permisie? Nu aşteptă răspunsul şi adăugă. Am glumit. Am aflat eu că ai fost iar plecat cu submarinul ăla blestemat al dumitale. Am prieteni sus-puşi, ştii? Nu mă înşeală pe mine uniforma asta elegantă pe care o porţi. Dumnezeule, dacă n-ar trebui să fac munca de mare importanţă pe

care o fac, aş fi şi eu în uniformă. Şi le-aş da eu o lecţie japonezilor. Făcu o pauză, după care întrebă: Ei bine?

– Din păcate nu-i vorba de nici o permisie. Cel puţin deocamdată.

Privirile lui Ainslie poposiră pe un malaiez zdrenţăros, cu mâinile în cătuşe, escortat de un soldat din poliţia militară, un tip cu faţă dură. Torrance îi urmări privirea:

– O s-o încaseze, ăsta. O fi jefuit, bănuiesc.

Deschise portiera automobilului, dându-l uitării pe nefericitul arestat.

– Urcă. Hai să bei un pahar la hotel. Serviciul e ca dracu, dar băutura-i bună.

Ainslie simţi cum i se spulberă orice încercare de refuz.

– Aş putea telefona de acolo la bază?

Urmări faţa lui Torrance pentru a detecta vreo urmă sau umbră de bănuială. Dar mintea acestuia părea să sară de la un lucru la altul, fără nici un fel de legătură.

– Sigur că poţi. Apăsă nerăbdător demarorul. Joci golf?

Maşina o porni în viteză, aproape răsturnând un om care venea înspre ei, ducând un platou cu Moşi Crăciun din celuloid. Ainslie îşi dădu seama, cu o tresărire, că mai erau doar două zile până la Crăciun.

Torrance conducea cu o viteză nepermisă, claxonând vehement ori de câte ori îi apărea cineva în cale. La un moment dat, spuse:

– Apropo, soţul cumnatei mele trăieşte. E prizonier pe undeva la japonezi. Ne-a adus vestea un muncitor de fermă, care a reuşit să se strecoare prin linia frontului.

Ainslie se gândi la tânăra femeie, cum ţipase la el, făcându-l laş. Şi, după aceea, pe iaht, fremăta toată de excitaţie erotică. Se gândi la felul în care sora ei îi descrisese căsătoria. Ce-o fi simţit la aflarea veştii? Soţul ei trăia, dar, după toate probabilităţile, nu avea să-l revadă ani şi ani de zile, dacă o să-l mai revadă cumva vreodată. Întrebarea lui îşi găsise singură răspunsul.

Maşina se opri şi Torrance îi spuse:

– Doar o înghiţitură înainte să intrăm. Să aplecă sub scaun şi scoase un flacon de argint masiv, pe care-l scutură: în ordine!

Nu-i oferi şi lui Ainslie şi-şi ţinu flaconul la buze timp de un minut, fără să clipească măcar, parcă absorbit de cine ştie ce gând de-al lui.

– Asta-i! Acuma suntem gata.

Se şterse la gură şi puse din nou maşina în mişcare, fredonând vesel.

– Te întorci la Rangoon, după ce-ţi termini treburile aici? întrebă Ainslie.

Când îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse, era prea târziu.

– A, ţi-a spus ea? întrebă Torrance, amuzat. Asta nu-i prea seamănă.

Nu-i foarte sociabilă. Cu totul altfel decât soră-sa, ce părere ai?

Trecură în viteză pe lângă hotelul Raffles, ocolind cerşetorii şi negustorii ambulanţi care tândăleau pe acolo în speranţa de a pune mâna pe vreun militar ageamiu, iar Torrance adăugă:

– Nu ne întoarcem la Rangoon, ci probabil în Anglia. Ea ţine să consulte un medic de mare faimă. Răsuci volanul şi continuă pe un ton schimbat, mânios: Dumnezeu ştie de ce. Nu vrea să se lase. Ar fi mai bine să-şi scoată totul din cap.

Portarul indian se grăbi să le deschidă uşa, salutându-i. Îl zări pe Ainslie şi-i făcu o plecăciune:

– A, *sahib* comandor, ce plăcere să vă revăd!

Ainslie furişă o privire spre Torrance, dar acesta părea să nu fi auzit nimic.

Ainslie ii răspunse un „Mulţumesc”, şi-i strecură câteva monezi în palma întinsă.

La una dintre măsuţele din galerie şedea ea, îmbrăcată în aceeaşi roche albă.

Când se apropiară, rămase foarte liniştită, cu ochii aţintiţi asupra soţului ei, dar – într-un fel – privindu-l şi pe Ainslie.

– Ţi-am adus prietenul. Mi-am zis că nu i-ar strica o băutură. Pocni din degete către chelner. Dumnezeule, mi s-a uscat gâtlejul.

Ainslie îi strânse mâna. În clipa aceea ea îl privi în ochi, cu buzele, uşor întredeschise, de parcă-l vedea pentru prima oară.

– Mă bucur că ai venit. Ia loc. E o căldură groaznică, nu?

Torrance vorbea cu chelnerul, descriindu-i cu gesturi mărimea şi calitatea băuturilor pe care le comanda.

– Ne-am întâlnit la bază, o informă Ainslie, cu glas moale. Eu de-abia m-am întors.

Natalie dădu din cap. O vână îi pulsa pe gât.

– Ştiu. M-am gândit mult la dumneata, în ultima vreme.

Vorbea pe un ton nefiresc, foarte banal, dar ochii ei spuneau mult mai multe.

Un băiat de la recepţie se apropie de Torrance, spunându-i:

– Sunteţi chemat la telefon, domnule.

Torrance se ridică grăbit:

– Păstraţi-mi băuturile mele. Apoi, făcându-i cu ochiul lui Ainslie: Ţine-ţi ambele mâini la vedere, auzi?

Se îndepărtă râzând.

Ainslie se uită la Natalie, dar aceasta părea să nu fi luat în seamă observaţia vulgară a soţului ei. Îşi spuse că era probabil obişnuită cu aşa ceva.

I se adresă în grabă:

– Pot să-ţi spun ceva? O văzu încordându-se, iar în ochi îi citi alarma. Eşti încântătoare. N-ar trebui să declar aşa ceva unei femei

măritate, dar nu mă pot reţine.

Natalie zâmbi, măgulită sau stânjenită, nu-şi putea da seama. Apoi îi spuse:

– Am crezut că ai uitat de noi doi.

Privi de jur împrejur, dar Torrance se afla în celălalt capăt al încăperii, cu spatele la ei, dând din cap în timp ce vorbea la telefon.

– Arăţi atât de obosit, reluă ea discuţia, dar n-am să te întreb ce ai făcut. Îi atinse braţul cu o mişcare impetuoasă: Mă bucur să aud cele ce mi-ai spus. Nu râde de mine, te rog. Mai târziu, vreau să spun, când...

Văzându-l pe Torrance reîntorcându-se de la biroul de recepţie, Natalie se lăsă pe spătarul scaunului, punând capăt clipei de comuniune.

– Era amiralul vostru. S-a mai gândit şi a schimbat decizia cu privire la vasele mele. Zâmbi radios. Ştiam eu că aşa o să se întâmple.

Dădaca se ivi pe uşă ţinând fetiţa de mână.

– Frances, uite-l pe tăticu'!

Dar copila trecu pe lângă el fără să-l vadă, ţinându-şi ochii aţintiţi pe chipiul lui Ainslie, aşezat pe un scaun.

– Am terminat cu târguielile de Crăciun, doamnă Torrance, spuse dădaca.

Guy Torrance se uită la copil şi întrebă:

– Toate bune, Frances? Fetiţa nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit, dar el continuă: Eşti o fetiţă cuminte. Şi acum te duci sus, da?

Se ridică în picioare, dându-şi băutura pe gât dintr-o singură înghiţitură şi exclamă:

– Fir-ar să fie! Mi-am lăsat nişte documente importante în maşină. Mă duc să le iau, înainte ca vreun şmecher din ăştia iute de mână să mi le înşface.

Cu aceste cuvinte se îndepărtă cu paşi mari, ca un om zorit să nu piardă trenul.

– S-a dus să mai bea, comentă Natalie.

Vorbea fără amărăciune şi fără resentiment.

Ainslie întinse mâna spre copil, simţind cum dădaca îl supraveghea ca un şoim ocrotitor.

– Bună, Frances.

Fetiţa se uită câteva secunde la el, apoi se întoarse, îndreptându-se spre scări.

– Domnul Torrance spunea că s-ar putea să plecaţi în Anglia? o întrebă pe Natalie cu blândeţe în glas.

Altădată, gândul unei lungi călătorii pe mare, de la Singapore către apele infestate de submarinele germane ale Atlanticului, i s-ar fi părut o iniţiativă foarte hazardată. Dar acum, după ce văzuse ce se întâmpla pe peninsulă, nu mai ştia nici el ce să creadă.

– Dacă va fi posibil, răspunse ea. Frances trebuia să atingă o anumită vârstă înainte de a i se putea aplica un tratament special. Dar chiar şi atunci...

Înălţă din umeri cu un gest dureros. După care, adăugă cu voie bună forţată:

– Oricum, nu de necazurile mele ai dumneata nevoie.

Se simţea că se străduise să-şi impună veselia măcar în voce şi adăugă cu calm:

– În orice caz, îţi mulţumesc. Acum nu mă mai simt atât de singură. E ridicol, nu? Mi-ai salvat viaţa şi asta ar trebui să fie de ajuns.

Ainslie îşi coborî privirile:

– Dar nu e de ajuns, nu-i aşa?

Torrance reintră cu zgomot:

– Se vede că le-am lăsat la şantier. Doamne, ce omenire e pe stradă! Parc-ar fi carnaval!

Ainslie se ridică încet în picioare. Avea senzaţia că păşeşte pe gheaţă subţire.

– Trebuie s-o întinzi, da? îl întrebă Torrance posomorât. Sper să te mai vedem.

Ainslie luă mâna lui Natalie.

– Sunt nevoit să plec. Dar n-am mai putea lua o dată o băutură împreună? Poate de Crăciun?

– Ar fi plăcut, răspunse ea fără să-şi retragă degetele din mâna lui.

Ainslie ieşi în atmosfera zăpuşitoare a amurgului, lăsându-şi gândurile să zăbovească însă asupra cuvintelor ei. Ce se întâmpla cu el? Era nebunie curată să se lase antrenat. Natalie încercase să-l îndepărteze cu fineţe, să lămurească lucrurile. Ba chiar îl avertizase că avea nevoie de soţul ei, dacă nu pentru altceva, măcar de dragul fetiţei.

Totul era lipsit de sens. Doar s-o revadă, să-i simtă apropierea, asta era maximum la ce se putea aştepta.

Îşi aduse aminte brusc ce-i răspunsese când îl întrebase de ce nu e căsătorit: „S-a măritat cu un fermier cumsecade şi chibzuit”. Dar nu aşa se întâmplaseră lucrurile. O iubise pe Penny sau îşi imaginase că o iubeşte. Ea însă nu fusese în stare să se obişnuiască cu modul lui de viaţă. Pur şi simplu. De câte ori pleca pe mare, ea suferea, şi când se întorcea teafăr, nu se putea împiedica să-i arate prin ce trecuse.

Poate că, intr-adevăr, războiul îl schimbă pe om. Dar poate că numai ceilalţi observă această schimbare la tine, pe când tu, cel aflat direct în cauză, nu-ţi dai seama de nimic până când nu ţâşneşte la suprafaţă. Citise în ochii lui Quinton îngrijorare în legătură cu el, ba chiar si în ochii lui Halliday. Să fi fost situaţia chiar atât de serioasă?

Portarul hotelului stătea la umbră ţinându-şi ponosita pălărie tropicală în mână. Avea capul complet chel şi constatarea că era mult

mai bătrân decât îşi închipuise îl tulbură pe Ainslie.

Portalul îşi puse cu grijă pălăria pe cap şi se înclină:

– Doriţi un taxi, *sahib* comandor?

– Nu, mulţumesc.

Omul îl însoţi până la poartă.

– Dar feriţi-vă de hoţi, domnule. Apoi, muindu-şi glasul: O să fie bine, nu-i aşa, *sahib* comandor?

Când Ainslie îl cercetă din priviri, adăugă şovăitor:

– Cu războiul, cu hotel Royal, cu toate celelalte.

Lucrurile astea însumau toată viaţa lui, îşi spuse Ainslie, brusc mişcat.

– Până la urmă toate or să se aranjeze, îl linişti el.

Omul păru satisfăcut.

– N-au ei curajul să ne invadeze. O să-i zvârlim în mare.

Ainslie porni pe trotuarul înţesat de lume. Cu atâţia oameni în jur, se simţea în siguranţă. Dar, deodată, auzi la distanţă zăngănit de geamuri sparte şi şuierul fluierelor poliţieneşti.

Intră într-un bar micuţ în care mai fusese o dată. Se găseau înăuntru câţiva ofiţeri ai armatei de uscat şi un locotenent de marină, gata să plece. Dar înainte de a ieşi, acesta făcu un gest surprinzător. Se îndreptă spre o chelneriţă chinezoaică şi-şi lăsă mâinile pe umerii ei.

– La revedere, Ana. Ai grijă de tine.

După aceea o sărută şi se răsuci pe călcâie.

Ainslie văzu că fata plângea; lacrimile îi lunecau pe obraji şi îi picau pe rochia de mătase.

Locotenentul îl zări pe Ainslie şi, automat, luă o poziţie regulamentară.

– John Welsh, nu? îl întrebă Ainslie.

– Exact, răspunse locotenentul, întinzându-i mâna şi uitându-se la tresele de pe epoleţi. Am auzit că aţi făcut nişte fapte măreţe. Rânji: Domnule comandor.

– Rămâi să bem împreună ceva?

Locotenentul răspunse pe un ton scăzut:

– Şi aşa am băut prea mult. Plecăm peste trei ore. Întreaga flotilă.

– Încotro?

– Australia, Anglia, nimeni nu ne spune nimic. Departe de Singapore, asta-i tot ce ştim. Nu vă faceţi griji, domnule comandor, o să ne urmaţi foarte curând, n-am nici cea mai mică îndoială. Apoi, arătând spre chelneriţă: Dacă vă dă ghes inima, luaţi-o de drăguţă. E o fată bună.

Ainslie se uită după el: un om pe care-l cunoscuse, cândva, acum un locotenent uşor ameţit. Plecau. Nu putea să fie adevărat. Până şi flota?

Părăsi localul fără să fi băut nimic. Trecu pe lângă o dugheană şi-l văzu pe patron gata să tragă obloanele. Chiar lângă uşă zări o jucărie, un elefant mare, galben.

– Cât vrei pe el?

Omul îl măsură bănuitor, cântărindu-şi şansele de a-l trage pe sfoară.

– Pentru dumneavoastră, domnule, îl las foarte ieftin. Se dezumflă însă uşor, sub privirea fixă a lui Ainslie. Mai ales că-i Crăciunul, vi-l las la o nimica toată.

Ainslie luă elefantul şi-i înmână negustorului câteva bancnote.

– Ei bine? Mai ales că-i Crăciunul?

Omul nu luă ironia în seamă.

– Exact cât face.

Ainslie porni mai departe, strângând la piept elefantul umplut cu câlţi şi observând zâmbetele de pe feţele militarilor care treceau pe lângă el şi îl salutau dinadins, pentru a vedea cum se descurcă cu mâinile ocupate.

Reuşi până la urmă să oprească un taxi şi-i ceru şoferului să-l ducă la bază. Omul nu scoase o vorbă, nici măcar nu încercă să se târguiască pentru taxa de întoarcere, dat fiind că-l ducea atât de departe. Era şi el necăjit. Ca şi toţi ceilalţi.

Lucrurile stăteau destul de rău şi pentru echipajul de pe *Soufrière*, dar mai văzuseră ei d-alde astea şi ştiau că, la nevoie, pot oricând pleca.

Dar ce trebuie să fi simţit oamenii aceştia simpli! Atmosferă încărcată de zvonuri şi ameninţări. Fantoma de neconceput a unei forţe înfricoşătoare care venea înspre ei, în sud, înghiţind şi năruind totul în cale.

Găsi baza cufundată în întuneric, înconjurată din toate părţile de santinele înarmate, iar când urcă la bordul submarinului, Quinton îi spuse:

– N-a sosit încă nici un ordin pentru noi, domnule comandant.

Îl urmă pe Ainslie în cabină şi rânji când dădu cu ochii de elefant.

– O mascotă?

– L-am luat pentru fetiţa de care ţi-am vorbit.

Quinton aprobă din cap.

– Bună idee. Pot să jur că şi ai mei, acasă, au făcut toate pregătirile. Un curcan rotofei, cu tot dichisul, la un soare şi o căldură de plus treizeci de grade.

Ainslie răsfoi registrul de schelă. Oamenii erau pe uscat, iar mâine, ca de obicei, vreun maşinist va fi acuzat de scandal la beţie. Ca întotdeauna.

– Aştept să-i văd pe cei aflaţi în învoire când se întorc la bord, zise Quinton. După câteva halbe la cantina flotei, or să fie puşi pe

încăierări.

În cabina lui, Ainslie se aşează şi-şi turnă o băutură. Elefantul îl fixa din celălalt colţ al camerei cu o privire imobilă.,

Se dezbrăcă şi se întinse în cuşetă, cu mâinile împreunate la ceafă.

„Oare ce-o fi făcând ea acum? se întrebă. Se pregăteşte de culcare în timp ce beţivanul ei de bărbat o urmăreşte cum se dezbracă.”

Îşi răsuci faţa pe pernă şi încercă să judece raţional. Dar nu reuşi să se simtă mai bine, iar cele treizeci de mile ce se aşterneau între cuşeta lui şi hotelul Royal păreau să se dilate tot mai mult.

*

* *

Comandorul Armytage se uită aspru la Ainslie, peste biroul lui.

– Mâine am să-ţi comunic noile dispoziţii. Dactilograful meu nu-i aici.

Critchley i-ar fi răspuns: „Dar e zi de Crăciun, domnule comandant!“. Ainslie se mulţumi să se uite la harta de pe perete. Era de necrezut. Unităţile japoneze avansaseră până la colţul de sud-vest al peninsulei. În ciuda aerului sufocant, simţi un fior rece de-a lungul şirei spinării. Încă o sută cincizeci de mile şi aveau să ajungă la strâmtoarea Johore şi la şosea. Părea un coşmar nebunesc, o plăsmuire a fanteziei.

Şi totuşi, în ultimele două zile simţise, într-un fel, brusca schimbare. Mult mai multe raiduri aeriene asupra insulei, iar bateriile antiaeriene masate acolo prefăceau cerul în arabescuri vii de proiectile şi trasoare.

Se părea că retragerea îşi înteţise ritmul, iar unităţile militare care se căzneau să stăvilească avansul inamicului nu aveau altă speranţă decât fâşia aceea îngustă de apă din spate, făgăduiala de siguranţă care îi aştepta pe insulă.

Amiralul Granger fusese foarte ocupat, iar Ainslie constatase, din ordinele de zi, că mai mult vase mari comerciale părăsiseră portul, încărcate cu familiile rezidenţilor britanici şi cu funcţionarii civili. Ceas de ceas, debandada retragerii creştea.

– Îmi veţi ordona să ne mutăm la Keppel Harbour?

– Mă rog, asta doreşte domnul amiral. Dac-ar fi după mine, v-aş cere să distrugeţi motoarele de pe *Soufrière* şi să-i folosiţi tunurile pentru a acoperi şoseaua, prin trageri din poziţia unde e acum acostat.

Ainslie fu surprins că nu-l mâniase sugestia comandorului. Armytage îşi pierduse cu totul capul şi masca acest lucru sub vechea lui fanfaronadă.

– Asta-i tot, domnule comandor?

– Pentru moment. Mişcă de la locul lor două dosare, apoi le reaşeză exact în aceeaşi poziţie: Executarea!

Când Ainslie se ridică să plece, Armytage i se adresă pe

neaşteptate:

– Ţine pentru dumneata ceea ce-ţi spun; pe mâine se aşteaptă căderea Hong-Kong-ului.

S-ar fi zis că enormitatea acestei informaţii era prea covârşitoare pentru a o păstra numai pentru el. Lovitura de graţie, deşteptarea din autoamăgire. Adăugă:

– Şi după aceea se pare că urmează Borneo. Pretutindeni e acelaşi lucru.

Ainslie închisa uşa în urma lui şi se uită la măsuţa cu maşina de scris abandonată, amintindu-şi de expresia dactilografului în ziua când se oprise să tragă cu urechea la observaţiile sarcastice ale lui Armytage.

Telefonă imediat la submarin pentru a se asigura că toate sunt în ordine şi că Quinton îşi petrecea Crăciunul atât cât se putea aştepta să-l petreacă.

La telefon, vocea lui Quinton avea parcă un accent australian mai puternic ca de obicei.

– Ne distrăm de minune! Domnul să ne aibă în pază dacă ar trebui tocmai acum să molăm parâmele şi să ieşim în mare!

– Eu mă duc în oraş, John. Mă întorc cam într-o oră, sau cam aşa ceva. Dacă e nevoie de mine, telefonează la hotelul Royal.

Urmă un interval lung de tăcere, după care Quinton spuse:

– Nădăjduiesc să-i placă elefantul.

O dubiţă de patrulare îl duse pe Ainslie în oraş, iar marinarul care conducea se oferi să-l aducă şi îndărăt când va dori. N-a dat multe explicaţii, dar – evident – gândise că e periculos pentru un ofiţer să circule singur.

Faptul că era zi de Crăciun nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile, îşi spuse Ainslie. Când intră în hotel, văzu podoabele de hârtie şi un steag al Regatului Unit prins deasupra unui portret al regelui. O casă de peste drum fusese lovită de o bombă, iar în interiorul hotelului observă că scările care duceau la pivniţă fuseseră întărite cu grinzi şi saci de nisip: iar deasupra era atârnată o placă pe care scria: „Adăpost antiaerian. Numai pentru pasagerii hotelului”.

Băutorii erau mulţi la număr. La o masă, o pereche de vârstnici, cu pălăriuţe de hârtie pe cap stăteau faţă în faţă, sorbind şampanie, cu feţe nespus de amărâte.

Unii se îmbătaseră de-a binelea şi adormiseră pe unde apucaseră, sau se uitau în jur după chelnerii ocupaţi.

Spre deosebire de prima dată, nimeni nu-l întrebă pe Ainslie ce doreşte. Urcă scările şi se opri în faţa apartamentului. Apoi apăsă pe butonul soneriei.

Uşa se deschise pe dată şi dădaca îl întâmpină:

– Sărbători fericite, domnule comandor Ainslie. Ainslie îi zâmbi şi

intră. Un chelner al hotelului strângea resturile cinei de Crăciun, iar fetiţa şedea pe un covoraş, înconjurată de cadouri şi de hârtii de ambalaj viu colorate.

Într-un colţ fusese instalat chiar şi un brad, împodobit cu figurine de şocolată şi cu reni.

Ainslie îl văzu cu surprindere pe contraamiralul Granger aşezat într-un fotoliu adânc, ţinând un pahar în mână şi pufăindu-şi, ca de obicei, pipa. Îi zâmbi cu gura până la urechi;

– Intră, Robert. Nu te sinchisi de mine. Sunt prietenul familiei.

O văzu pe Natalie privindu-l din uşa camerei alăturate. Purta o rochie lungă de un galben pal, cu o floare roşie prinsă pe umăr. Părul nu-i mai era strâns intr-un coc, ci-i atârna liber pe spate.

Ainslie întinse elefantul:

– Pentru Frances.

Veni spre el, fără să-l părăsească o clipă din priviri.

– Foarte drăguţ din partea dumitale. Se asortează cu rochia mea. Ia te uită, Frances!

Dar fetiţa nu-şi dezlipea ochii de pe colecţia ei de cadouri.

– Nu pot să rămân. Am vrut doar să trec ca să vă urez...

Se opri din vorbă, simţindu-se total neajutorat.

Natalie îi luă mâinile intr-ale ei.

– Ba ai să rămâi. Te rog. Soţul meu s-a dus cu Shelly în vizită la nişte prieteni. Tocmai au plecat.

– Aşează-te, Robert. Fă ce-ţi spune Natalie, interveni Granger. Apoi adăugă cu o figură devenită brusc serioasă: Eu mă aflu aici din alte motive. Mâine îi îmbarc pe un vapor. Unul din ultimele vase mari care părăsesc portul.

Ainslie se uită la ea, bucuros să o ştie în siguranţă, dar întristat, în acelaşi timp, de brusca apropiere a sfârşitului. „Sfârşitul a ce?“ se întrebă. Cu glas tare, rosti:

– Asta-i o veste bună. Îi zâmbi. Acum voi dormi mai liniştit.

Granger îşi consultă ceasul:

– Trebuie s-o şterg. E nevoie să arunc o privire la câteva dintre vapoare. Să le dau binecuvântarea, ca să spun aşa.

O urmări din priviri pe Natalie, care se ducea să-i ia chipiul şi-i murmură lui Ainslie:

– E de rău. Întăririle nu sosesc. Dacă nu le putem ţine piept la strâmtoarea Johore, atunci e o chestie de săptămâni, nu de luni.

Când Natalie se întoarse în cameră, o întâmpină cu un zâmbet larg:

– Foarte bine. Acum plec.

Ea îl sărută pe Granger pe obraz şi-i spuse:

– Mulţumesc c-ai venit.

Chelnerul ieşi odată cu amiralul şi în cameră se aşternu, brusc tăcerea.

Ainslie îşi sorbea băutura şi o urmărea cum aranjează cadourile fetiţei; după aceea, puse elefantul pe jos, lângă copil.

Ce fel de om era soţul ăsta al ei? Cum de plecase cu soră-sa, sub un pretext oarecare? Gândul îl mâhnea de dragul ei.

Natalie veni spre el şi i se uită în pahar.

– Încă o băutură?

– Peste un minut.

Se aşeză pe braţul fotoliului lui şi se uită la copil.

– O să-i placă elefantul.

Ainslie i se adresă foarte liniştit:

– Ai să-mi lipseşti. Foarte mult

O clipă i se păru că nu auzise, dar ea îşi duse mâna la spate şi-i prinse mâna lui, strângându-i-o atât de puternic, încât îl duru.

– Nu am nici un drept, absolut nici un drept, urmă el. Dar prezenţa dumitale aici însemna totul pentru mine.

Se întoarse spre el şi, când îl privi, părul ei îi atinse umărul.

– Şi pentru mine înseamnă foarte mult. Crede-mă. N-o spun numai pentru că plec. Nu sunt genul ăsta de om.

Dădaca trebăluia în camera alăturată, dar din punctul lor de vedere s-ar fi putut la fel de bine găsi pe altă planetă.

Ainslie îşi lăsă uşor mâna pe coapsa ei, simţindu-i căldura trupului sub rochie. Natalie nu se îndepărtă de el, ci continuă să-l privească cu ochi scânteietori. După o clipă ii spuse cu glas răguşit:

– Încetează, te rog!

Se ridică în picioare, continuând să-i ţină mâna. Se ridică şi el, cu mintea înceţoşată.

– Ar trebui să pleci înainte de a se întoarce el, îi spuse Natalie. Ainslie îi întâlni privirea şi o văzu înălţându-şi bărbia când adăugă: Nu vreau să ne strice momentul ăsta.

Se îndreptară împreună spre uşă. Cum va trece de prag, totul va lua sfârşit! Era greu de acceptat şi mai greu de crezut.

Pusese mâna pe clanţă, când ea îi spuse:

– Sărută-mă, te rog.

Stătu nemişcată, cu ochii închişi, când el îşi petrecu braţele în jurul trupului ei şi o sărută pe gură; o simţea lipită de el, iar bătăile repezi ale inimii li se îngemănau.

– Doamnă Torrance!

Glasul dădacei îi făcu să se rupă din îmbrăţişare, cu un sentiment de vinovăţie.

Dar dădaca nu părea să se sinchisească de îmbrăţişarea lor sau de ce însemna, aceasta. Arăta cu degetul spre copil, care se îndrepta foarte încet către uşă.

Când ajunse lângă ei, se uită în sus la Ainslie, cu aceeaşi feţişoară lipsită de orice expresie. Apoi, cu gravitate, se întinse spre el,

deschizându-şi mânuţa.

Ainslie se uită la floarea de hârtie din mâna fetiţei.

Dădaca rosti calm:

– S-ar putea să nu însemne nimic, doamnă Torrance. Nu vă faceţi prea mari speranţe!

Dar Natalie Torrance se lăsase în genunchi, strângând copilul la piept şi bâiguind:

– O, Frances, scumpo, vrei şi tu să-i dai un dar!

Copila se desfăcu din braţele ei şi se înapoie la elefant, fără să mai arunce vreo privire.

Ainslie o ajută pe Natalie să se ridice în picioare şi o lipi de el, împărtăşindu-i micul moment de speranţă.

– Te-a recunoscut, Robert, te-a recunoscut cu adevărat. Niciodată nu a mai făcut aşa ceva.

Ainslie îi înălţă bărbia cu degetele şi-i cercetă faţa.

– Natalie, de astă dată chiar plec. Am să-ţi las o adresă unde mă poţi găsi când sunt în Anglia. Fireşte, dacă vei dori să mă vezi. Făcu un pas îndărăt, simţind-o cum îi lunecă din braţe. Şi ai grijă de tine.

Ea dădu din cap, parcă neputând să articuleze bine cuvintele:

– Şi tu.

Uşa se închise în urma lui. Totul se sfârşise.

*

* *

Când ieşi din raza hotelului, îl găsi pe contraamiralul Granger aşteptându-l într-un automobil de campanie tip Humber.

– Te însoţesc. Rămase tăcut până ce Ainslie se instală, apoi continuă: Am ghicit eu cum stau lucrurile. Mi-am zis că v-aţi putea face mult bine unul celuilalt.

Maşina se strecura prin înghesuiala de pietoni şi amiralul adăugă:

– S-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

– Copilul. Ea crede că m-a recunoscut. Mi-a dat asta, urmă el, scoţându-şi floarea de hârtie din buzunar.

– E mare lucru. Amiralul scutură din cap. Soţul ei, Guy, a început să bea mult mai rău după accident. S-a întâmplat aşa: cel ce conducea maşina era beat, după cum s-a constatat la anchetă, şi bănuiesc că şi Guy dăduse un pahar, două pe gât, dar el a ieşit basma curată. Copila a fost proiectată într-un copac. Urâtă treabă.

Ainslie căzu pe gânduri. Până atunci îşi închipuise că accidentul avusese loc din cauza lui Guy Torrance.

– Îi îmbarcaţi mâine pe vasul acela, domnule amiral?

– Da, le-am asigurat o escortă bună. E nevoie. Japonezii au şi scufundat câteva din vasele noastre de transport, în afara portului.

Intrară în bază, trecând pe lângă câteva santinele care îi salutară. La despărţire, amiralul îi spuse:

– Fii cu ochii în patru dacă te vei mai întâlni vreodată cu familia Torrance. O fi el beţiv, dar are putere şi n-ar pregeta nici o secundă s-o folosească împotriva ta. Râse. Îmi bat gura de pomană, nu-i aşa?

Demară; pipa i se proiecta din gură ca o ţeava de tun.

Ainslie porni printre clădirile pustii, către dană. Oricât se străduia nu putea uita expresia feţei lui Natalie când închisese uşa după el.

Şi nici nu voia s-o uite. Niciodată.

12

OBLIGAŢII

Quinton îşi puse mâna streaşină la ochi şi scrută portul. Arăta ca un adevărat balamuc. Întreaga radă, de la un capăt la celălalt, era înţesată cu toate categoriile şi mărimile de ambarcaţii, bărci pescăreşti şi jonci.

În mijlocul acestui haos, câteva mari vase comerciale, vechi cargoboturi, îşi completau în grabă operaţiile de încărcare, bigile lor aplecându-se şi scormonind prin şlepuri asemenea unor scheletici monştri preistorici devorându-şi prada.

Cartnicul Voysey strigă din prova:

– S-a luat volta peste tot, domnule comandant.

– Daţi liber la maşini. Îi răspunse Ainslie, făcându-i semn cu mâna.

Fusese o călătorie ciudată drumul acesta parcurs din strâmtoarea Johore, dublând capul Changi, şi până aici la golful cel mai important din sud. Şi, tot timpul, o senzaţie de fugă, de pierdere.

Şi acum ce urma? Aşteptarea de noi ordine. Să ia drumul spre Anglia. Sau să rămână şi să evacueze ştabii de la comandament. Sau să sabordeze submarinul şi să plece pe altă cale.

– Parc-ar fi un ospiciu de nebuni, comentă Quinton. Ia uitaţi-vă la ei!

Când lumea îşi va da seama că nu mai există vase mari şi, deci, nici o speranţă pentru masele de refugiaţi în panică, situaţia se va agrava neînchipuit de mult. Toate vechile uri şi ranchiune înăbuşite, barierele rigide dintre rezidenţii albi şi cei de culoare, vor răbufni la suprafaţă, într-un război separat.

O sirenă mugi melancolic şi maistrul semnalizator anunţă:

– Cel mai mare dintre vasele de transport, *Bengal Princess*, a ridicat ancora, domnule comandant. Înainte de asta, făcea cursa regulată spre Japonia: Acum totul pare o glumă de prost gust.

Ainslie îşi îndreptă binoclul spre cargoul piturat în culori mohorâte, care tocmai începuse să se desprindă lin din aglomerarea de vase. Probabil că Natalie se afla undeva la bord, poate chiar că zărise coca cenuşie a submarinului *Soufrière*, înainte ca vasul să fie ieşit din golf şi să se fi alăturat escortelor care-l aşteptau:

Quinton îl urmărea îngândurat:

– Ceva ordine, domnule comandant?

Ainslie privi în jos, spre marinarii care strângeau cablurile de prisos, în timp ce Voysey, sub căutătura rece a lui Farrant, ofiţerul cu

artileria, verifica dacă parâmele sunt bine întinse şi se pregătea să dea schela la mal.

Fie timp de pace, fie timp de război, un comandant de navă trebuie să urmeze aceeaşi rutină a vieţii la bord.

– Întrebaţi 1a spital cum se mai simte marinarul nostru.

Era un lucru de necrezut, dar omul acela care fusese rănit chiar pe punte, supravieţuise. Medicul le spusese că avea o gaură în şold de-ţi puteai vârî pumnul în ea. Lui Hunt, infirmierul, i se datora faptul că marinarul mai trăia.

Dat fiind că intrândul fusese invadat şi ocupat, de inamic, nu mai putuseră primi veşti în legătură cu celălalt marinar, cel doborât pe chei de un proiectil de aruncător şi nu ştiau dacă mai trăia sau murise. Va trebui să expedieze o scrisoare părinţilor lui. „Dat lipsă“. Ăsta era un lucru şi mai trist. Să nu ştii nimic. Să-ţi pierzi speranţele pe zi ce trece.

Rosti, cu glas posomorit:

– Spuneţi mecanicului şef să verifice totul la maşini. Dacă are nevoie de piese de rezervă, va trebui să facem cât măi repede rost de ele. Am impresia că suntem cam izolaţi în tot talmeş-balmeşul ăsta.

Quinton dădu să se îndepărteze. Dar se opri să întrebe:

– A ieşit bine totul? Vreau să spun, cu elefantul şi cu celelalte?

– Da, dar acum au plecat.

Timonierul îşi scoase la iveală, prin tambuchi, silueta masivă, ochii lăcrimându-i la contactul cu lumina crudă a soarelui.

– Ce se aude cu învoirile, domnule comandant?

Ainslie ridică din umeri.

– Aştept şi eu să aflu. Dar, presupun, că vor fi îngăduite numai în perimetru local.

Gosling căzu pe gânduri.

– Rămânem aici, domnule comandant?

– Mă îndoiesc. Dat fiind că raidurile aeriene se înteţesc, ar fi prea primejdios să stăm locului.

Cuprinse cu privirea rada pitoresc colorată. Toată lumea ştia acum de existenţa submarinului *Soufrière*. Inclusiv japonezii.

Se lăsă în jos prin tambuchi şi se îndreptă spre cabina lui.

Forster îl aştepta acolo cu o figură abătută.

– Tot te mai roade boacăna aceea pe care ai făcut-o, navigatorule? Scoate-ţi-o din minte. Presupun că n-o să se mai întâmple.

Dar Forster nu trădă nici un semn de uşurare la auzul acestor cuvinte. Replică:

– Vă mulţumesc mult, domnule comandant. Dar altceva mă roade. Voiam... voiam să vă întreb dacă aş putea emite o comunicare specială de aici. Aş vrea să anunţ pe cineva să nu-şi facă griji. Să aştepte până mă întorc, încheie cu glas jalnic.

Ainslie se aşeză şi-l măsură din priviri.

– E vorba de o femeie, desigur.

– Soţia comandantului de pe *Psyche*, domnule comandant.

Ainslie dădu din cap:

– Deci văduvă.

– Mă rog, da, dar... Îşi încleştă pumnii. Vreau să mă însor cu ea.

– E vreun copil la mijloc?

– Un copil care se va naşte, domnule comandant.

– Înţeleg.

Ainslie voise să facă un duş, să rămână un timp singur, dar îngrijorarea lui Forster îi alungase toate aceste dorinţe din minte. Poate că, până la urmă. Forster începuse să se maturizeze. Era de sperat că nu va regreta mai târziu pasul pe care voia să-l facă.

– Eşti sigur de intenţiile dumitale?

– Foarte sigur, domnule comandant.

– Bine. Vom trimite comunicarea azi, dacă-mi vei da toate detaliile. Aş spune că va aduce o notă nouă, încurajatoare, între celelalte radiograme de la Singapore.

Forster ieşi din cabină cu figura osânditului care şi-a mărturisit în ultimul minut păcatul.

Cartnicul Vernon bătu la uşă:

– Am dat legătură telefonică la mal, domnule comandant. Rânji pe sub mustaţă. Va fi o variaţie.

După ce uşa se închise, Ainslie se lăsa pe spătarul scaunului şi-şi trecu degetele prin păr. Ştia ce voise să spună Vernon. În alte vremuri, un submarin, fie el şi marele *Soufrière*, ar fi fost în coada listei pentru telefoane. Dar acum, nu erau decât puţine nave sub pavilionul marinei militare.

Când telefonul bâzâi, se uită la el, amintindu-şi de alte prilejuri similare, ca de pildă cel în care micul colonel primise vestea morţii lui Critchley. Ridică receptorul. Îi vorbea contraamiralul Granger.

– Bun. Deci, te afli aici. Vocea i se auzea ca de la foarte mică distanţă şi avea un ton îngrijorat. Îmi pare rău că trebuie să te smulg atât de curând de acolo şi să te trag pe uscat. A survenit ceva. Ceva urgent. Comandantul şef doreşte să te înfiinţezi imediat în biroul lui.

– În cincisprezece minute voi fi pe ţărm, domnule amiral.

Aşteptă la aparat, gândindu-se la toţi ofiţerii de Stat Major care nu aveau nici o navă de supravegheat.

– Eşti gata de ieşit în mare? întrebă Granger.

Ainslie se lasă să alunece pe marginea scaunului, vechiul său instinct lansându-i un avertisment.

– Da. Am plinul de combustibil, de torpile, îmi lipsesc doar ceva muniţii pentru mitraliere.

– O să iau legătura cu biroul comodorului în privinţa asta.

În glasul amiralului răsuna o notă de uşurare.

Ainslie reaşează telefonul în furcă. Altă misiune. Se aşteptase doar la aşa ceva. De ce naiba se simţea tulburat? Se ridică, uitându-se după chipiu.

Când trecu de pichetele de gardă şi de barierele de sârmă ghimpată, un automobil al Statului Major sosi să-l ia. Îl duse la o clădire proaspăt rechiziţionată de la marginea oraşului, bine protejată cu baterii antiaeriene şi autoblindate de cercetare.

Ainslie îl mai întâlnise doar o singură dată pe comandantul şef, un tip înalt, cu înfăţişare austeră, favoriţi îngrijiţi, cărunţi, o faţă victoriană.

Mai erau cu el un general din forţele aeriene militare şi un străin, îmbrăcat într-un costum dintr-un material uşor, gălbui.

Se afla şi Granger acolo şi arăta obosit, ba chiar deprimat.

Amiralul comandant şef făcu prezentările:

– Dumnealui este vice-mareşalul Thomas, omologul meu pentru aviaţie, iar dumnealui este maiorul Zahl, din Serviciul de Informaţii american.

Îşi strânseră cu toţii mâinile, cântărindu-se din priviri şi formându-şi punctele de vedere, fără să rostească vreun cuvânt.

Un locotenent îi aduse lui Ainslie un scaun, iar amiralul începu fără nici un fel de introducere:

– Probabil că dumneata cunoşti situaţia noastră actuală mai bine decât noi toţi, aşa încât nu mai e nevoie să recapitulez. Ştii tot ce s-ar fi putut face, ce s-ar fi putut preveni şi aşa mai departe. Acum ne-a ajuns cuţitul la os. Nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să împiedicăm ca un dezastru să devină şi o ruşine naţională.

Făcu un semn din cap americanului.

Maiorul Zahl vorbea pe un ton degajat, în total contrast cu cele ce avea de comunicat:

– Fapt este, domnule comandor, că angajarea forţelor americane în Pacific gravitează încă în jurul lui Pearl Harbour. Anul viitor s-ar putea ca lucrurile să ia altă desfăşurare, cine ştie? Dar în momentul de faţă ne aflăm în imposibilitate de a-l ajuta pe comandantul şef de aici. Înălţă uşor din umeri. Singurul lucru pe care-l putem face este acela de a-i împărtăşi informaţiile noastre.

Ofiţerul de aviaţie îl întrerupse:

– Maiorul Zahl ne-a adus vestea existenţei unei noi nave portavion japoneză, *Sudsuya*. Un portavion dintre cele mai noi şi mai perfecţionate.

Ainslie se uită la el, şi-i văzu disperarea.

Fără îndoială că nu-i era deloc uşor, cu aerodromurile şi avioanele lui distruse.

– Portavionul se află în Indochina, la Cam-Ranh, continuă amiralul.

Americanii l-au bombardat săptămâna trecută, dar avariile nu-s prea serioase. Ni s-a raportat că peste câteva zile îşi va relua activitatea.

Zahl confirmă din cap.

– Agenţii noştri ne-au transmis informaţii cât se poate de clare. Scopul principal este acela de a zădărnici orice şansă de evacuare a oraşului Singapore. Fără acoperire aeriană...

– Ştiu. domnule maior, răspunse Ainslie, cu un zâmbet încordat. Am mai văzut aşa ceva.

– Te-am chemat aici, Ainslie, reluă amiralul, care părea gata să facă abstracţie de toţi cei de faţă, ca să-ţi expun situaţia pe şleau. Voi trimite nava *Soufrière* să atace *Sudsuya*, pentru că nu dispun de nimic altceva. Nu există nimic altceva.

Tăcerea era apăsătoare, asemenea acalmiei ce precede o furtună tropicală.

– Înţeleg, domnule amiral, răspunse Ainslie.

Înţelegea oare într-adevăr? Chiar dac-ar fi izbutit să scufunde portavionul, acest lucru n-ar fi făcut decât să întârzie, dar nu să împiedice inevitabilul.

Amiralul şi vice-mareşalul schimbară o privire între ei, după care Granger întrebă:

– Ai nevoie să-ţi procur ceva?

Ainslie scutură din cap.

– Doar un glob de cristal vrăjit, domnule amiral. E singurul lucru care ne-ar putea ajuta.

– Doreşti să le vorbesc eu oamenilor dumitale, domnule comandor? întrebă amiralul. Să le explic cât de importantă s-ar putea dovedi această misiune pentru toţi?

Ainslie se ridică.

– Vă mulţumesc, dar nu e nevoie, domnule amiral, îi cunosc foarte bine, pe unii dintre ei chiar de multă vreme.

– Bine, îţi propun să începi pregătirile.

Vice-mareşalul de aviaţie îşi consultă ceasul.

Ainslie părăsi încăperea aproape fără să-şi dea seama, iar Granger îl însoţi, scormonindu-şi buzunarele în căutarea pipei.

– Măgar emfatic, mormăi Granger, dar nu lămuri ce voise să spună.

Când ajunseră la uşă, Granger i se adresă brusc:

– Apropo, familia Torrance nu s-a îmbarcat pe *Bengal Princess*. A intervenit o ceartă între ei, nu ştiu exact pe ce motiv. Apoi, privindu-l pe Ainslie cu fermitate: Nu ţi-am spus mai înainte, pentru că ştiam că ai fi acceptat misiunea doar de dragul ei... Am avut dreptate?

Ainslie încuviinţă din cap, cu inima grea.

– Probabil. Şi acum ce vor face?

– O, îi aranjez eu într-un fel. Am o rezervă de vase. Las’ pe seama mea.

Îşi strânseră mâinile şi Granger îi spuse:

– Ţi se cere foarte mult.

– De astă dată inamicul ştie de existenţa noastră, nu va fi uşor, răspunse Ainslie.

Dar, de fapt, nu se gândea decât la Natalie. Deci se afla încă aici, în oraş. Părea o irealitate. Totul era ireal.

– Le veţi îmbarca pe Natalie Torrance şi pe Frances pe un vapor, oricare ar fi el? îl întrebă pe Granger.

– Ţi-am spus să laşi lucrul ăsta pe seama mea, răspunse amiralul cu un zâmbet trist. Bineînţeles că o să am grijă.

Automobilul militar îl aştepta ca să-l transporte înapoi în port. O clipă se simţi ispitit să-i ceară şoferului să-l ducă pe altă rută, care trecea pe la hotelul Royal. Dar o revedere nu le-ar fi făcut bine nici unuia dintre ei. Mai cu seamă în momentul de faţă.

Vice-mareşalul de aviaţie coborî scările în grabă, tocmai când automobilul pornise, învăluit într-un nor de praf.

– E pus totul la punct?

Granger îl privi cu răceală. Vice-mareşalul urma să părăsească insula pe cel dintii vapor disponibil.

– Da. Omul ăsta căruia tocmai i-am strâns mâna e un ofiţer valoros.

– Fireşte.

– Prea valoros ca să fie zvârlit în groapa cu lei! Granger o porni cu paşi mari, roşu la faţă şi foarte furios.

*

* *

În timp ce înserarea cuprindea golful, *Soufrière* şi-a molat legăturile fără mare zarvă şi şi-a întors prova spre larg.

În acea după-amiază, după o ciondăneală cu poliţia militară locală şi după o lapidară convorbire telefonică cu Granger, Ainslie reuşise să obţină un hambar încăpător de pe doc, destinat depozitării mărfurilor în tranzit. Era unica încăpere suficient de spaţioasă pentru a se putea adresa întregului echipaj deodată.

Fusese o întrunire impresionantă din multe puncte de vedere. Ainslie se cocoţase pe o ladă, în timp ce ofiţerii şi marinarii, fără să mai ţină seama de rang, se adunaseră în jurul lui.

Li se adresase deschis, pentru că ştia din experienţă că atunci când e vorba de viaţa omului, minciunile nu-s de nici un folos.

Le explicase unde plecau şi de ce. În timp ce glasul îi răsuna în hambarul vast, Ainslie urmărea chipurile oamenilor săi, amintindu-şi de toate întâmplările, de momentele de încordare sau de haz care, într-un fel, îi sudaseră.

Gosling, arătând şleampăt şi bătrân alături de prietenul lui, Menzies. Sawle, care cunoştea nevoile ofiţerilor mai bine decât oricare altul. Hunt, în halatul lui alb, cu buzele ţuguiate într-o expresie de vagă

dezaprobare. Tânărul Southby, lângă Halliday în costumul său de mecanic. Farrant. Christie, aviatorul, şi toţi ceilalţi.

Avusese loc şi un incident la care nu se aşteptase.

Tocmai când se pregătea să plece, Quinton se căţărase pe ladă în locul lui şi strigase:

– Vă rog ca acum să mă ascultaţi cu toţii şi pe mine. Probabil că unii dintre voi gândesc că ni se cere o treabă împuţită, care nu face parte din misiunea ce ni s-a încredinţat. Mă rog, poate că aşa e. Dar ţine tot de războiul ăsta blestemat şi avem cu toţii aceleaşi motive de a ne duce misiunea cu bine la capăt, misiunea noastră.

Apoi se întoarse să privească peste tot spaţiul hambarului, către locul de lângă intrare, unde se oprise Ainslie, şi adăugă:

– Şi dacă există vreo posibilitate să o scoatem la capăt fără să ne lăsăm măcelăriţi, atunci cunosc un singur comandant care poate face lucrul ăsta. Şi asta e o realitate, încheie el, ducându-şi mâna la chipiu şi salutând.

Acum, când Ainslie stătea lângă Forster, la masa hărţilor, ascultând rapoartele şi instrucţiunile care se transmiteau necontenit în întreaga navă, îi răsuna încă în urechi izbucnirea de urale sălbatice care l-a urmărit de după uşile hambarului, până departe.

Quinton alesese bine momentul. Dac-ar fi început cu câteva secunde mai înainte, ar fi putut cu toţii să-şi vadă comandantul doborât de emoţie.

Opt sute de mile de parcurs, cu ordinul de a ignora orice alte obiective.

Se îndreptă spre un tub portavoce.

– Alo, comanda, aici comandantul!

Farrant se afla acolo sus, fiind de cart, în timp ce treceau pe lângă ultimele vase mici de patrulare.

– Ordonaţi, domnule comandant!

– Toată lumea sub punte, intrăm în imersiune!

Claxonul ţipă răguşit, iar Ainslie se uită de la Quinton la Halliday.

– Pornim!

Auzi bufniturile tambuchiurilor închise şi forfota obişnuită a oamenilor de veghe care coborau bocănind.

– Gata?

– Da’ domnule comandant, răspunse Halliday, cu un zâmbet strâmb.

Ainslie ascultă sforăitul domol al motoarelor electrice, impulsurile redeşteptate ale sondei ultrason. Dar în faţa ochilor vedea chipul lui Natalie şi îi simţea inima pulsând, lipită de pieptul lui, de parcă ar fi fost acolo, alături de el.

Rosti cu glas aspru:

– Amândouă încet înainte. Deschideţi purjele. Cotă patrusprezece metri.

Când apa năvăli mugind în balasturi, iar puntea luă asieta pentru imersiune, Ainslie se îndreptă spre periscop şi scrută orizontul în căutarea uscatului, dar nu descoperi altceva decât primele stele.

– Jos periscopul!

Se dădu îndărăt, în timp ce periscopul scârţâia, lunecând în puţul lui. Erau pe drumul bun.

*

* *

La o zi şi opt ore după ce ieşise din rada portului, submarinul *Soufrière* trecea de parcela a şasea, îndreptându-se spre nord, aproximativ la jumătatea drumului dintre peninsula Malaya şi coasta Indochinei.

Oricând, în alte timpuri, ar fi fost o călătorie plăcută. Vremea era blândă şi nu zăriseră, nici nu detectaseră, altă navă.

Plutind la suprafaţă, cu motoarele diesel mormăind continuu, în timp ce Halliday completa o nouă încărcare a bateriilor, submarinul spinteca apa netedă aproape fără s-o răscolească.

Ainslie stătea pe puntea de comandă, privind stelele care începuseră să pălească. Curând aveau să se ivească zorii şi vor trebui să intre din nou în imersiune.

În jurul lui, marinarii de veghe, foarte conştienţi de prezenţa sa, scrutau sectoarele respective, în timp ce Ridgway, care era ofiţer de cart, îşi ţinea binoclul îndreptat spre punctul unde, în scurt timp, urma să se contureze orizontul.

– Mă duc jos.

Ainslie se opri o clipă şi trase adânc aer în plămâni. Alt vechi obicei. Apoi se lăsă să lunece în jos, în postul central, în acea altă lume, separată şi totuşi legată de lumea pe care tocmai o părăsise.

Quinton controla din nou asieta, iar Halliday purta o discuţie serioasă cu servantul de la panoul de comandă. Locotenentul francez Cottier studia un plan de conexiuni electrice, încercând să descopere ce era în neregulă cu luminile de deasupra cadranelor indicatoare ale funcţionării pompelor.

– Comunicare pentru dumneavoastră, domnule comandant, spuse Forster, întinzându-i notiţa. Nimic nou în legătură cu portavionul, decât că se găseşte încă la ancoră.

– Deci care-i vestea? întrebă Ainslie, privindu-l calm.

– Convoiul de refugiaţi a fost atacat, domnule comandant, şi câteva dintre vase au fost scufundate, lângă insula Banka. Printre acestea şi *Bengal Princess*. Iar japonezii continuă să înainteze, adăugă el, uitându-se la Ainslie care se sprijinise de masă. Studia harta, pentru a da răgaz minţii lui să digere comunicarea scurtă, crudă.

Dacă ea s-ar fi găsit la bordul vasului de transport, ar fi fost acum moartă sau s-ar fi străduit să se menţină pe valuri, până când

japonezii ar fi capturat supravieţuitorii.

Se simţea cuprins de panică. Dar, pe de altă parte, dacă evacuările nu mai erau posibile şi cei din Singapore se vedeau forţaţi să aştepte ca armata japoneză să pătrundă în insulă? Îşi înfipse unghiile în palme până când durerea îi potoli îngrijorarea.

Granger îi făgăduise solemn. Va fi evacuată. Era mai apărată într-un vas mai mic şi mai rapid, care să se poată strecura printre numeroasele insule, sau să se ascundă peste zi de avioanele de recunoaştere şi de navele militare.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Forster.

– Mesajul dumitale a fost transmis, navigatorule. Sper să aibă efect.

– Vă mulţumesc, domnule comandant.

Forster părea să nu fi observat că întrebarea lui rămăsese fără răspuns.

În navă plutea un miros de slănină prăjită, care-i făcea pe oamenii de veghe să-şi frece ochii obosiţi şi să-şi lingă buzele. Dinspre postul de radiotelegrafie se auzeau ţăcănit de morse şi fâşâitul precumpănitor al difuzoarelor sub tensiune. Se auzea şi nişte muzică, stranie şi distorsionată, probabil de la un post japonez.

Ainslie se învârtea cu neastâmpăr prin postul central. Se gândea la ordinele primite. Bănuia că cineva foarte suspus, din Whitehall, făcuse ca lucrurile să se precipite. Situaţia nu mai semăna deloc cu cea care-l întâmpinase la sosirea lui aici. Poate chiar Winston Churchill pusese un cuvânt, după ce aflase ştirile de la Washington şi de la Singapore. Se pregătea pentru ziua când vestea unui alt dezastru avea să cadă asupra omenirii, dar mai ales asupra poporului greu încercat al Marii Britanii. Distrugerea uneia dintre cele mai mari nave de luptă japoneze putea constitui o oarecare compensaţie pentru pierderea lui *Prince of Wales* şi a lui *Repulse*. S-ar putea să amortizeze, pentru un timp, ecoul brutal al înfrângerii.

– Asieta este reglată, domnule comandant. În cinci minute intrăm la posturile de imersiune.

Quinton aşteptă, cercetându-i starea de spirit.

– Foarte bine. În seara asta vom pătrunde în zona de patrulare a inamicului. Zona F. Va trebui să ne menţinem mintea limpede. Zâmbi. Poate că o gustare suculentă ne-ar ajuta.

Quinton se îndepărtă de timonier.

– Am auzit veştile în legătură cu convoiul, domnule comandant.

– Nu se aflau la bord, John. Văzu o expresie de uşurare licărind pe chipul negricios al lui Quinton şi adăugă: E ceva pentru care s-ar cuveni să fim recunoscători. Dumnezeule, ce-a păcătuit, biata de ea, ca să fie supusă la atâtea încercări!?

Quinton se întoarse să se uite la marinarul care le mai căra ceai oamenilor de veghe. Faţa îi era concentrată, ca aceea a unui profesor.

– Ei, prietene, aşa cum te cunosc eu, ai schimba toate astea dac-ai avea cea mai mică posibilitate, nu?

Ainslie îl bătu pe umăr şi se îndreptă spre cabina sa, ştiind bine că Quinton se uita lung după el.

La noapte vor veni din nou la cotă periscopică şi vor lua legătura cu baza. După aceea, vieţile tuturor vor fi în mâna lui.

Chibzuia încă la acest lucru când claxonul sfâşie tăcerea şi interfonul urlă: ,,La posturile de imersiune! La posturile de imersiune!“

Când se repezi la postul central îl auzi pe Sawle spunând:

– Două ouă, domnule comandant. Sunt gata într-o clipită!

Ce grozav să fii în pielea lui Sawle, sau a marinarului cu ceştile de ceai!

*

* *

– Rotaţii pentru şase noduri! Regim de tăcere!

Ainslie se uită la ceasul de pe panou. Sus trebuie să fi fost întuneric beznă. Ascultă distrat la comenzile date în şoaptă, la uruitul înăbuşit al motoarelor.

Fusese o zi proastă, stătuseră aproape tot timpul în imersiune, ridicându-se doar când se dovedea necesar să arunce câte o scurtă privire în jur.

Ainslie era foarte conştient că se apropiau din ce în ce de coasta ocupată de inamic. În câteva rânduri, „urechile “ lui *Soufrière* raportaseră prezenţa unor nave rapide în vecinătate, după toate probabilităţile patrule antisubmarin. La un moment dat, în timpul unei scurte scrutări a mării şi a cerului, Ainslie văzuse un avion, un hidroavion de fapt, care se rotea deasupra lor, de parcă îi şi reperase. Au luat imediat o cotă cât mai mare, în aşteptarea grenadelor antisubmarin sau a zgomotului de elice rapide de distrugător trimis să-i nimicească.

Ainslie îşi spuse că nu era greu să zăreşti nava *Soufrière* de la înălţime. Ar putea fi vizibilă chiar şi când se află la cotă mai mare decât cea periscopică. O umbră compactă. Lighioana. Poate că japonezii aflaseră de ei şi-i aşteptau să-i prindă într-o poziţie fără scăpare.

De s-ar stârni măcar vânt, ca să vălurească suprafaţa mării, iscând creste de spumă care să mascheze ochiul periscopului.

Vocea liniştită a lui Forster îi curmă firul gândurilor.

– E timpul să schimbăm de drum, domnule comandant. Drum compas nouă-zero-trei-zero.

– Foarte bine, încuviinţă Ainslie.

Le îngădui lui Quinton şi mătăhălosului timonier să răsucească submarinul cu cele câteva grade indicate şi încercă să-şi evoce imaginea poziţiei lor, convertind liniile şi semnele de pe hartă în stânci

şi pământ, copaci şi râuri. Înainte de miezul nopţii se vor apropia de delta fluviului Mekong, dar vor trebui să se menţină în larg, la apă adâncă, evitând curenţii de coastă.

– Nu se detectează nici un efect hidrofonic, domnule comandant. Marea e liberă, anunţă Quinton.

– Foarte bine. Cota periscopică, vă rog.

Acelaşi mecanic tânăr aştepta să manevreze butonul; faţa îi strălucea de transpiraţie, în timp ce Ainslie se ghemuia pe vine lângă puţul periscopului.

Quinton urmărea indicatoarele pentru cârmele de asietă şi pentru cotă, în timp ce Halliday şi oamenii lui verificau brusca schimbare de flotabilitate, survenită în urma admisiei aerului comprimat în balasturi.

– Cotă patrusprezece metri, domnule comandant.

Ainslie îşi frecă palmele de coapse.

– Spuneţi postului de radiotelegrafie să fie gata.

Se uită la mecanic şi-şi dădu seama că acesta îl fixa.

Se strădui să zâmbească şi buzele îl dureră în urma efortului.

– Eşti gata, Tamlyn?

Tânărul dădu din cap

– Gata, domnule comandant.

Ainslie îşi înfrână nevoia de a căsca ştiind că aşa ceva i-ar impresiona neplăcut pe cei din jur. Teama, nesiguranţa, îi strangulau măruntaiele ca nişte gheare.

Îşi înălţă încet mâna:

– Acum, Tamlyn, uşurel!

Se târî ca un crab în jurul puţului, fără să ia seama că-şi zgâria genunchii şi încheieturile, în încercarea de a studia cât mai repede îngrăditul său perimetru de vizibilitate.

Întuneric şi ceaţă şi nici o adiere de vânt.

Fără să-şi desprindă ochii de la mica imagine împâclită, întrebă:

– Tot continuă să fie linişte?

– Da, domnule comandant. ASDIC-ul a făcut un tur complet. Nimic, doar dacă...

Quinton îşi reteză vorba.

Ainslie răsuci unul dintre mânere, privind în sus la stelele palide, la un fir de nor străveziu. „Doar dacă.” Doar dacă acolo, sus, nu se afla o navă de patrulare, cu motoarele oprite, aşteptând să-i pice victima în plasă.

Trânti mânerele şi se ridică în picioare.

– Fiţi gata de ieşire la suprafaţă. Făcu semn oamenilor de veghe îngrămădiţi sub chioşc: Fiţi gata!

Cinci minute mai târziu, aflat pe puntea de comandă, care şiroia de apă, tremura din toate mădularele în răcoarea neaşteptată în timp ce scruta tenebrele în căutarea vreunui posibil inamic.

Marele portavion se îndrepta acum, probabil, spre ei, navele de escortă formând o mortală săgeată de oţel în capul formaţiei.

Va fi nevoie de toată dibăcia şi de toate trucurile pe care le văzuse la alţii şi le învăţase în fiecare din misiunile sale. O jerbă completă de torpile, pentru că o a doua ocazie de a lansa nu va mai exista.

Brusc gândul i se întoarse la Natalie Torrance şi se întrebă ce-o fi făcând în clipa aceea. Se pregăteşte de culcare sau îi citeşte copilei care îşi pierduse graiul? Poate că Granger le şi îmbarcase pe un vas.

– Alo, comanda, aici postul central. Era glasul lui Quinton. O radiogramă. Foarte urgentă.

– Citeşte-mi-o, te rog.

Continuă să-şi ţină binoclul la ochi, ascultând cuvintele lui Quinton:

– „Portavionul *Sudsuya* se află încă în golf. Va mai fi reţinut. Imperioasă nevoie să fie distrus. Situaţie critică”. Sfârşitul radiogramei, domnule comandant.

– Mulţumesc.

Ainslie îşi coborî binoclul de la ochi şi-şi îndreptă spatele. Se înşelaseră asupra gravităţii avariilor suferite de portavion. Vor mai trece câteva zile până să pornească în larg. Dar *Soufrière* nu putea patrula în sus şi în jos, aşteptând câte o frântură de informaţie, surd şi orb la faptele reale.

„Situaţie critică“. Formularea era mai grăitoare decât oricare alte cuvinte de încurajare afectivă.

Soufrière avea datoria să se angajeze cu orice preţ. Chiar dacă ar trebui să pătrundă într-o zonă puternic apărată, cu şanse minime sau chiar cu nici o şansă de supravieţuire.

Îşi aplecă faţa spre portavoce.

– Spune navigatorului să deschidă plicul cu informaţiile asupra intrării în baia Cam-Ranh.

Avu impresia că-l aude pe Quinton înăbuşindu-şi o exclamaţie.

– Trebuie să procedăm cu prudenţă extremă, adăugă el.

Golful Cam-Ranh este descris ca unul dintre cele mai frumoase de pe coastă, dispunând de un loc de ancoraj potrivit pentru orice tip de navă, de-a lungul întregului an. Era de aşteptat, de asemenea, să fie unul dintre golfurile cele mai bine apărate.

– ASDIC raportează efect hidrofonic slab, la roşu nouă-zero, domnule comandant.

Glasul lui Quinton îl readuse la realitate, cu o tresărire. S-ar putea ca nici să nu ajungă la golful Cam-Ranh.

– Toată lumea sub punte! Imersiune, imersiune, imersiune! Luaţi cotă treizeci de metri!

În timp ce oamenii de veghe se îmbulzeau să coboare, iar Ainslie bâjbâia după mânerul de zăvorâre al tambuchiului exterior, îşi înălţă privirile spre stele, simţind imboldul de a rămâne pe locul unde se

afla, până când valurile aveau să se repeadă asupra lui mugind, înghiţindu-l, cufundându-l în absoluta uitare.

Dar, după o clipă, sări două trepte de scară deodată şi, cu răsuflarea întretăiată, trânti tambuchiul deasupra capului.

Nu avea de ales. Nu avea decât obligaţii.

13

ŢINTA

Pe parcursul întregii nopţi, ultima înainte de atingerea destinaţiei, Ainslie fu silit să ţină submarinul în imersiune. Compartimentul ASDIC raporta o navă după alta, deşi, după toate probabilităţile, majoritatea erau vase de cabotaj sau pescăreşti; dar ar fi fost de ajuns ca una singură să fie navă de luptă.

În submarin, aerul era îmbâcsit şi stătut. Cea mai mare parte din timp păstraseră regim de tăcere, aşadar ventilatoarele şi conductele care nu erau de imediată necesitate fuseseră închise. Plăcile curbe ale corpului rezistent erau umede din pricina condensului care se prelingea peste pitură şi aburea cadranele, iar oamenii din bordul liber, ca şi cei de serviciu, erau la fel de muiaţi de năduşeală.

Ainslie recapitulase de două ori, împreună cu Quinton şi cu ceilalţi ofiţeri direct implicaţi, planul de atac pe care şi-l propuneau. Observare. Metodă. Concluzii. Dar totul se desfăşura deocamdată pe hârtie. Drumul şi viteza, adâncimea şi curentul, răsăritul soarelui şi unghiul de iluminare. Toate detaliile unei scheme complexe, care trebuiau puse la punct, înainte ca Ridgway să fi avut măcar un singur element de introdus în „storcătorul lui de fructe”.

Cei mai mulţi oameni din echipaj n-ar fi fost în stare să deosebească dacă era zi sau noapte. Cei de serviciu în sala maşinilor şi la motoare veneau şi plecau, încrucişându-şi drumul cu oamenii din echipa postului central şi cu cei din compartimentele de torpile, o masă mereu în mişcare, ca forfota unor vietăţi captive într-o vizuină de oţel. Toţi erau arţăgoşi şi cu nervii pe muchie. Dacă încercai să furi un ceas de somn îndărătul draperiilor jilave ale cuşetei, puteai fi sigur că un idiot oarecare se va strecura pe lângă tine sau pe sub tine, ca să-şi ia o ceaşcă de ceai înainte de a intra de cart.

Şi în tot acest timp erau conştienţi de uruitul înăbuşit al motoarelor, care-i purtau prin ape nevăzute, către ţinta lor.

Era aproape o uşurare să fii chemat la post sau să-ţi imaginezi că ai început, într-adevăr, să-ţi îndeplineşti misiunea.

Cum ordinele erau transmise din om în om, în fiecare compartiment, ofiţerii şi marinarii îşi luau posturile în primire în linişte.

În postul central, Ainslie îi dădu lui Sawle ceaşca goală de ceai şi-şi consultă ceasul. Simţea cum nava îşi înviora puterile, pe măsură ce echipajul trecea la posturi.

– Întreg echipajul se află la posturile de luptă, domnule comandant, îi spuse Quinton, privindu-l. Se asigură încă o dată în ce dispoziţie se află comandantul, înainte de a adăuga: La mulţi ani!

Timonierul cel gras se întoarse pe scaunul lui şi mormăi:

– Sfinte Dumnezeule, e Anul Nou!

Se uitară cu toţii unul la altul. Conştiinţa că era prima zi a unui nou an se transmise ca o rumoare în interiorul întregii nave.

– Am uitat, spuse Ainslie zâmbind cu gravitate.

Halliday îşi înălţă ochii la panoul său:

– Şi scoţianul a uitat! Mai bine să păstrăm secretul, domnule comandant.

Walker, operatorul de la ASDIC, nesesizând gluma din pricina căştilor de la urechi, raportă flegmatic:

– Totul liniştit, domnule comandant.

Ainslie îşi trase la o parte cămaşa de pe piept. Ajunsese ca o cârpă udă.

– Secund, ia hai să aruncăm o privire. Cota periscopică, vă rog!

Folosindu-şi întreaga iscusinţă Halliday înălţă masivul submarin aproape de suprafaţă, fără să determine vreo vibraţie care să marcheze schimbarea de cotă.

Ainslie se lăsă în genunchi, lângă periscop. De câte ori, oare, repetase acest gest? Printre gheţarii plutitori. Pe lângă coasta Africii de Nord. În amarnicul Atlantic. Şi, întotdeauna, cu acea spaimă care-i crispa şi-i storcea stomacul. Aşteptarea morţii.

– În ce relevment, navigatorule?

Forster, cu părul căzut pe frunte, cercetă harta.

– Ar trebui să fie în roşu patru-cinci, domnule comandant. Distanţă trei mile.

Întocmai aşa. Dacă stăteai să te gândeşti, era ca un fel de mic miracol. Să-ţi schimbi direcţia şi cota, să revii pe acelaşi drum pentru evitarea unor efecte hidrofonice ameninţătoare, să-ţi dibui tot timpul calea, şi totul numai cu ajutorul instrumentelor şi al calculelor neîntrerupte.

Şi, bineînţeles, cu un dram de noroc.

Făcu semn tânărului mecanic.

– Dă-i drumul când eşti gata, băiete!

Periscopul se înălţă cu prudenţa cu care se înălţase şi nava. Ainslie îşi miji ochii ca să citească inelul de alamă de deasupra capului său şi răsuci periscopul în relevmentul estimat. Uşurel. Încet şi fără zgomot. Îşi ţinu răsuflarea când lumina izbi lentilele şi le împroşcă cu băşicuţe minuscule, ca nişte bobiţe de oţel sau ca bomboanele argintii cu care se împodobeau torturile pe vremuri. După aceea, când lentilele ieşiră la suprafaţă, abia iscând o unduire, se ivi şi cerul luminos şi senin.

Ajustă periscopul pentru mărimea maximă şi, drept răspuns,

promontoriul cel mai apropiat se contura limpede, de parcă nava făcuse un salt peste apă.

Rosti printre dinţi:

– Promontoriul sudic în prova babord. Bine calculat, navigator!

Mişcă foarte încet periscopul. descriind un tur complet de orizont. Marea era sclipitoare ca o foaie de staniol, ondulându-se sub hula uşoară, ca într-o respiraţie domoală.

Totul era cufundat în tăcere. Orele şapte dimineaţa. Îşi concentră din nou atenţia asupra promontoriului. Încercând să numere secundele, riscul prelungit.

Singurul semn de viaţă era constituit de nişte ambarcaţiuni cu vele, de pe lângă promontoriu, asemenea unor molii de apă în lumina orbitoare.

Manevră mânerele cu mare precauţie, apoi spuse:

– Imediat după cap se găseşte un vas, nu ştiu de care fel. Pare ancorat. S-ar putea să fie o estacadă său un vas de obstruare. Se ridică în picioare: Jos periscopul!

Se îndreptă spre masă frecându-şi bărbia. *Sudsuya* era, probabil, ascuns de promontoriu. Potrivit informaţiilor americane, portavionul fusese lovit de cel puţin una din bombele lansate de o formaţie de cinci avioane. Cu excepţia unui singur avion, toate celelalte fuseseră doborâte în cursul atacului, iar pilotul care supravieţuise nu se aflase îndeajuns de aproape ca să-şi poată da seama de proporţia avariilor; nu ştia decât că nava fusese lovită în pupa tribord.

Din moment ce comandantul japonez adusese nava până aici, fără să fi fost remorcată, însemna că avariile fuseseră de importanţă locală, probabil la mecanismele de guvernare.

Era vorba de ceva ce putea fi reparat de el şi echipajul lui, fără să apeleze la docuri. Altminteri s-ar fi muncit să-şi ducă nava mult mai în sud, în amonte pe unul din braţele sinuoase ale fluviului, spre Saigon.

Cu glas tare rosti:

– Probabil că e fixat bine cu un ancorot în pupa, care să-l amboseze[48] şi să-l împiedice să joace prea mult în ancoră. În felul acesta este mai uşor de apărat cu plase antitorpile, iar, pe de altă parte, i se asigură o poziţie fermă în timpul mareei, pentru ca reparaţiile să poată fi executate fără întrerupere.

Vedea parcă aievea nava, cu ochii minţii, în toată măreţia celor douăzeci şi şapte de mii de tone ale ei. Se ştia că poate lua la bord şaizeci de avioane de luptă, probabil chiar mai multe la vreme de război. Ar fi putut nimici convoaiele de refugiaţi ale lui Granger aşa cum un om striveşte o muscă.

– Trebuie să ne mai apropiem. Vreau să mai arunc o privire.

[48] A ambosa – a fixa, a lega o navă la prova şi la pupa astfel încât să nu mai poată să-şi schimbe poziţia. (n. red. el.)

Schimbaţi de drum spre promontoriul nordic. Rotaţii pentru şase noduri.

Ascultă clinchetele şi zornăitul care răspunseră comenzilor lui şi confirmarea lui Gosling în privinţa luării noului drum.

Ainslie continua să chibzuiască, mintea fiindu-i alertată acum când avea o problemă de înfruntat. Intrarea în golful Cam-Ranh era foarte largă, accidentată ici, colo de câteva insuliţe şi recife. Dincolo de promontorii golful se îngusta pentru a se lărgi apoi din nou, oferind un loc de ancoraj vast, sigur, cu o adâncime care rareori ajungea la mai puţin de patruzeci de picioare. Un loc care salvase multe vapoare de furtuni sau de atacatori.

– Cred că portavionul se găseşte în baia exterioară, spuse Ainslie.

Forster îşi continuă lucrul pe hartă, măsurând mişcările navei pe fiecare palmă de drum parcurs.

– Poate că bestia a şi ieşit în mare, domnule comandant, şi ne-a scăpat în întunericul nopţii.

– Ar fi fost de dorit să se deplaseze de la ţărm, zise Quinton. Dar o navă de asemenea dimensiuni, ca să nu mai vorbim şi de escorte, Dumnezeule, putea fi auzită de aici şi până în Darwin!

Ainslie studie harta pe care creionul lui Forster făcu o nouă cruciuliţă.

– Să mai arunc o privire.

Se îndreptă spre periscop. Situaţia era atât de importantă, încât ar fi vrut să înalţe şi al doilea periscop, pentru ca şi Quinton să-i confirme ceea ce vedea. Dar alungă pe dată asemenea gând. Poate că tocmai în acest moment un binoclu puternic era aţintit asupra lor, peste petecul acela de apă. Micul periscop, abia ieşit la suprafaţă, era greu de detectat, dar două periscoape, cu nelipsitele şuvoaie de spumă care le trădau, ar fi însemnat un risc prea mare. Făcu semn mecanicului:

– Acum!

În cele câteva minute care trecuseră, peisajul îşi schimbase aspectul. Putea desluşi dealul de pe promontoriul nordic, tremurând în aburul ceţii, ca o uriaşă gelatină pe o tipsie.

Micile ambarcaţii cu vele se vedeau acum mai aproape, târându-se parcă dinspre uscat, risipite. Probabil că pescuiesc.

Se întoarse din nou către vasul nemişcat. Prin faţa lui trecea o şalupă a cărei înaintare era marcată de o impozantă mustaţă de spumă albă.

Pierdu mai mult timp scrutând de jur împrejur şi cerul de deasupra, în căutarea altor nave sau a avioanelor, dar totul părea pustiu. Deşi era încă devreme, dimineaţa, probabil că acolo văzduhul era încins ca într-un cuptor. Readuse periscopul pe intrarea în baie, clipind când stropii plesniră, jucăuş, sticla.

– Mai este un vas în golf şi vine spre noi, cred, anunţă Ainslie. Cargobot, un singur coş, cam o mie de tone.

Îl auzi pe maistrul lui Ridgway notând aceste scurte observaţii în jurnalul de bord.

– Încă nimic, domnule comandant, spuse Walker.

– Nu. Cargoul e mascat probabil de promontoriu, murmură Quinton liniştit.

– Exact.

Ainslie era gata să facă semn pentru coborârea periscopului, când zări ceva în colţul imaginii, ceva ca o pată într-o pictură. Răsuci din nou minerul pentru a obţine mărirea maximă şi aţinti obiectivul asupra primului vas, cel imobil. Pluteau în jurul lui fuioare de ceaţă şi abur, iar, în spate, se vedea o clină de deal verde. Dar chiar la limita imaginii apărea o dungă rigidă, cenuşie. Era fie pupa, fie prova, celui mai mare portavion pe care-l văzuse vreodată.

– Jos periscopul! Se uită la Quinton. Cotă treizeci de metri! Apoi, adresându-se către Forster: Trasează un drum care să ne ducă la şase mile sud-est de punctul în care ne aflăm. Uitându-se spre Ridgway, adăugă: L-am văzut pe *Sudsuya*, ori de nu, era sora lui geamănă.

Forster confirmă, oficial:

– Drum de urmat unu-cinci-zero, domnule comandant.

– Ai auzit, secund? Aşteptă până ce puntea îşi reluă asieta la noua cotă. Schimbă de drum, te rog, adăugă.

Apoi se adresă tuturor celor din postul central:

– Cred că am văzut o navă de patrulare venind în urma cargoului. În această situaţie nu ne va fi posibil să ne apropiem.

Când *Soufrière* luă noul drum, îndepărtându-se de coastă, Ainslie îi reuni pe Quinton şi pe Forster la masa hărţilor, în timp ce Ridgway preluă cartul.

– Lucrurile se vor desfăşura întreaga zi în felul ăsta, începu el. Patrulări repetate, dar nimic special, până în momentul când portavionul va ieşi în mare împreună cu navele de escortă. Fiţi siguri că atunci vor acoperi întreaga zonă, folosind, bănuiesc, şi aviaţia.

Quinton se uită posomorât la hartă. Gândea probabil acelaşi lucru ca şi Forster. Şase mile înspre larg însemnau alte şase mile de parcurs înapoi, fiecare cablu din această distanţă fiind acoperit fie de nave de patrulare, fie de aparate de detecţie de la uscat. Portavionul nu va fi lăsat nici o secundă la voia întâmplării. O flotă în stare să scufunde două nave grele britanice într-un interval de o oră va fi învăţat până acum însemnata lecţie a vigilenţei.

– Probabil că este înconjurat cu estacade, plase şi tot tacâmul, spuse Quinton, morocănos. O să ne ia prea mult timp. N-avem încotro, va trebui să aşteptăm.

– Şi să aşteptăm şi navele de escortă, secund? întrebă Ainslie,

urmărindu-i faţa şi încercând să-şi ascundă senzaţia de hotărâre definitivă, de totală şi finală angajare.

– Care-i alternativa?

– Noi proiectasem iniţial un atac în zori, astăzi sau mâine dis-de-dimineaţă. Îşi simţea picioarele tremurând şi o subită uscăciune îi cuprinse gâtlejul. Dar înseamnă să aşteptăm prea mult; din punctul ăsta de vedere ai dreptate. Constituim un obiectiv prea voluminos pentru a ne îngădui un drum normal de atac.

O picătură de condens se scurse pe marginea mesei şi tremură sub efectul trepidaţiei.

Quinton se dădu un pas îndărăt, cu mâinile în şold.

– Pe toţi dracii, domnule comandant, intenţionaţi să-l atacaţi la suprafaţă!

Ainslie îşi plimbă privirile de la Quinton la Forster, Care pălise brusc.

– Îmi poţi sugera altă soluţie, în afara aceleia de a lăsa totul baltă şi a o şterge dracului de aici? Cumpăni o clipă, uitându-se la ei. Dacă atacăm la suprafaţă, avem de partea noastră viteza şi, în plus, elementul de surpriză. Şi dacă atacăm pe întuneric, avem şanse sporite. Enumeră pe degete fiecare din argumente. Într-un atac normal, chiar dacă reuşim să ajungem la poziţia de lansare, ne-am pierde cele mai multe din torpile în plasele de apărare. Pe când aşa, putem pintena estacada, putem ilumina obiectivul cu proiectile luminoase şi avem posibilitatea să şi băgăm în el câteva boabe de 203 mm, ca să fim mai siguri. Ce părere ai? întrebă, uitându-se la Quinton.

Acesta îşi umezi buzele.

– Dacă n-aţi fi comandantul meu, v-aş spune că v-aţi pierdut minţile. Apoi, dând foarte încet din cap: Dar merită o încercare.

– Oricum, Peter Farrant o să aibă o bucurie, spuse răguşit, Forster.

– Peter? rânji Quinton. Aşa-l cheamă? Credeam până acum că-l cheamă Isus Hristos.

Ainslie îi privi, înmărmurit de hotărârea lui şi de acceptarea lor. Era un fel de acces de nebunie, un incontrolabil impuls de a distruge cu preţul de a te lăsa distrus.

– Tot ce avem de făcut deocamdată e să stăm liniştiţi.

Ii văzu pe Halliday şi pe Lucas uitându-se la el.

– Până diseară, adăugă Ainslie.

*

* *

– Avem cap compas trei-zero-zero, domnule comandant.

Gosling părea cu totul absorbit, degetele lui groase manevrând foarte uşor timona de alamă încoace şi încolo.

Ainslie se uită la ceasul din perete, aflat lângă emblema navei *Soufrière,* cu plăcuţa constructorului deasupra. „Construit la

Cherbourg, în 1934.“ Străbătuse multe mile de atunci încoace, dar nici una atât de primejdioasă cum aveau să fie acestea câteva din urmă.

– Ei navigatorule, cum stăm cu lumina zilei?

Forster îşi ciocăni buza de jos cu creionul.

– Se înserează, domnule comandant. Vizibilitatea este încă destul de bună.

Ainslie se duse la masa hărţilor. Încă două mile de străbătut. Prova era îndreptată direct spre intrarea în golf. Acum nu mai exista posibilitate de întoarcere. Era uluitor că se putea simţi atât de indiferent, atât de detaşat. Ca un spectator.

Prin uşa etanşă, acum deschisă, văzu pe câţiva dintre artileriştii lui Farrant; cu glugile şi echipamentul lor para-flăcări păreau a fi membrii unui straniu ordin călugăresc.

Peste zi, cât timp se învârtiseră înainte şi înapoi, într-un dreptunghi îngust din largul mării, Ainslie stătuse de vorbă cu Quinton între patru ochi. Dacă se va întâmpla ca puntea de comandă şi comandamentul să primească vreo lovitură directă în timpul atacului, atunci secundului îi revenea misiunea de a continua acţiunea, fie că trebuia dus atacul mai departe, fie că nu.

Quinton nu vorbise mult, dar fiecare dintre ei simţise prezenţa trecutului, a legăturilor puternice care îi uniseră întotdeauna.

Marea problemă o constituia ceea ce se mai afla în golf. Aparent, inamicul se mulţumise să blocheze intrarea mai strâmtă din partea din fund a băii, care forma un foarte preţios loc de ancoraj pentru nave. Probabil că aveau destule alte aranjamente pentru protejarea portavionului, dar era de sperat că nu au şi mine, cum se spunea că s-ar găsi pe fluviu la intrarea în Saigon.

Starea de spirit a celor de pe navă părea să se fi schimbat peste zi. Oamenii se bărbieriseră şi-şi puseseră haine curate. Ba chiar izbutiseră să savureze şi o masă bună, cea mai bună pe care o putuse pregăti Noake, bucătarul, din teancurile lui de pacheţele şi cutii de conserve.

Poate că se pregăteau cu toţii să moară? Curaţi şi îngrijiţi, aşa cum fuseseră oamenii lui Nelson la Trafalgar, în timp ce aşteptau ca flotele să ia contactul.

Aproape că sări în sus, când Walker strigă brusc:

– Efect hidrofonic la verde unu-şapte-zero, domnule comandant.

Quinton se şi afla lângă Walker, privind peste umărul acestuia, în timp ce manipula cu răbdare concentrată aparatul al cărui ac indicator se rotea în jurul cadranului.

– Efectul hidrofonic creşte. Se mută uşor spre stânga.

Quinton se uită la Ainslie:

– Vreun ticălos care ne urmăreşte!

Ainslie confirmă.

– Informează-l pe ofiţerul cu artileria. Are nevoie să ştie lucrul ăsta.

Un gradat transmisionist făcu legătura între interfonul ofiţerului cu artileria şi compartimentul ASDIC.

– Dacă ne ajunge din urmă, ne detectează, zise Quinton.

Pentru a-i confirma parcă spusele, Walker adăugă:

– Efectul hidrofonic se apropie rapid, domnule comandant. După toate probabilităţile, o navă de patrulare.

Ainslie străbătu încăperea de la un capăt la altul. Asta era cel mai mare ghinion dintre toate. Poate că se pripise să pornească acţiunea. Dacă ar mai fi întârziat câteva minute, poate că ar fi reuşit să facă un ocol şi atunci ei ar fi fost cei care ar fi urmărit nava de patrulare la intrarea în baie. Spuse:

– Verificaţi dacă mitraliorii sunt înştiinţaţi asupra noului nostru însoţitor.

Îşi forţă buzele să zâmbească şi-l văzu pe timonierul alergător de lângă setul de telefoane făcându-i cu ochiul unuia dintre mecanici. Aproape că putea auzi ce se petrece în mintea omului. „Păi dacă nu e îngrijorat comandantul, de ce-să fim noi?“

– Măriţi numărul de rotaţii până la opt noduri.

Ainslie îşi încrucişă braţele pe piept, nu mai ştia ce să facă cu ele, de parcă-i tot stăteau în cale. Trebuia să rişte prin mărirea vitezei, să aleagă între posibilitatea de a fi detectat dinspre golf şi primejdia reală de a fi atacat din pupa.

Se uită la cele două periscoape care licăreau stins în lumina scăzută. În momente ca acesta, nu doreai altceva decât să poţi vedea, să ştii ce se petrece la suprafaţă.

– Efectul hidrofonic nu mai creşte, domnule comandant, spuse Walker.

Ainslie încercă să-şi imagineze, pe cât putea, cealaltă navă. Un vas venit întâmplător sau una dintre navele locale de patrulare care se întorcea noaptea la bază? Doamne, prin ce şoc vor trece peste puţin, când vor descoperi că se află drept în pupa unui submarin!

Forster se uită la carnetul de lângă cotul lui.

– E timpul să schimbăm de drum, domnule comandant. Trei-zero-cinci.

– Foarte bine. Timonier, vino la noul drum.

Ainslie supraveghea repetitorul giro care ticăia domol.

Ca un ornic nemilos, care-ţi măsoară ceasurile pe care le mai ai de trăit.

Apoi Forster rosti:

– Cinci minute, domnule comandant.

Ainslie stătea lângă el şi examina liniile distincte şi calculele. Promontoriul cel mai apropiat trebuia să se afle acum în prova babord, întinzându-şi braţul să-i cuprindă pe măsură ce se apropiau

de ţărm. Poate că bărcile cu vele, acelea pe care le zăriseră, se aflau acum chiar deasupra lor; dacă-i aşa, curând aveau să-şi piardă plasele sau undiţele.

– Închideţi uşile etanşe. Fiţi gata pentru atacul cu grenade A/S.

Ainslie aruncă o privire semnificativă lui Ridgway şi maistrului său.

– Gata?

Locotenentul îşi umezi buzele:

– Da, domnule comandant. Nu mai avem decât să deschidem capacele exterioare de la tuburile prova; apoi...

Vocea lui Walker îi reteză vorba:

– Efectul hidrofonic creşte, domnule comandant. Relevment unu-şapte-cinci.

„Fir-ar să fie!“ Cu glas tare. Ainslie zise:

– Echipa punţii de comandă să-şi ia locul la tambuchi

Îşi strânse cureaua binoclului în jurul gâtului, pironindu-şi ochii pe ceasul din postul central şi pe secundarul său roşu. Tic... tic... tic...

– Deschideţi tambuchiul interior!

Câteva picături de apă rămase de la ultima imersiune îi împroşcară, ca nişte alice, pe marinarii de jos

– Efectul hidrofonic se apropie rapid, domnule comandant.

Ainslie se strădui să-şi menţină mintea limpede şi sub control. Acum putea a auzi cealaltă navă, bătaia elicelor râcâindu-i creierii ca un bisturiu.

– Fiţi gata pentru ieşire la suprafaţă!

Nu mai era nevoie să se uite la Halliday şi la Quinton. Erau profesionişti, dedicaţi trup şi suflet acestui moment unic, disperat.

Ainslie privi în sus spre tunelul întunecat al chioşcului şi apoi porni să urce. Oamenii de veghe şi mitraliorii îngrămădindu-se în spatele lui, alcătuind o împletire strânsă de braţe şi picioare, neîngăduindu-şi nici un spaţiu liber între ei, scurtând la maximum secundele necesare pentru a se căţăra pe puntea de comandă. Nici ei nu aveau nevoie să li se spună ce au de făcut.

Încercă manivela de zăvorâre şi apoi începu s-o răsucească pentru a o desţepeni.

– La suprafaţă!

Auzi vuietul aerului comprimat şi simţi în timpane schimbarea de presiune pe măsură ce uriaşul submarin luneca spre suprafaţă.

Apoi răsună şuierul fluierului lui Quinton şi împinse tambuchiul cu umărul şi cu greutatea corpului.

Unul dintre oameni înjură de mama focului când cineva îl călcă pe degetele mâinii, în graba nebună de a se strecura prin deschizătura ovală. Apoi auzi zăngănitul şi clincănitul metalului când armele fură trase în sus. În timp ce marinarii gâfâiau şi alunecau pe spumă.

Ainslie alergă spre grătarul din prova comenzii, căutând să-şi alunge

ameţeala care-l cuprinse când dădu cu ochii de golf, de nava ancorată, toate devenite, subit, incredibil de apropiate, de clare.

Creasta turelei lui Farrant, scânteind de sare şi spumă, îşi schimbă culoarea când sferele strălucitoare ale trasoarelor zburară pe deasupra periscoapelor. Nava de patrulare se găsea acum chiar în pupa, o pană brun-cenuşie înfiptă în valul din prova smântânos, şarjând în urmărirea lor.

– Deschideţi focul!

Mitralierele grele de pe puntea de comandă se lansară în clănţănitul lor dement, lungile benzi cu cartuşe târându-se prin tambuchi, trasoarele roşii fulgerând spre pupa în arcuri gemene, încrucişându-se cu ale inamicului înainte de a plonja spre ţintă.

Ainslie auzi vocea aspră a lui Farrant în interfonul turelei şi văzu cele două tunuri începând să se rotească spre babord; marinarul care se repezise din turelă ca să scoată dopurile de la gurile ţevilor, se afla tocmai la jumătatea drumului de întoarcere către protecţia turelei, când o serie de gloanţe izbiră oţelul gros, ricoşară peste creasta curbă şi-l sfârtecară. Omul muri pe loc, ciopârţit în bucăţi, sângele revărsându-i-se pe turelă şi amestecându-se cu spuma de pe punte.

Câteva mâini smulseră cadavrul şi uşa se închise cu un pocnet.

– Dă la o parte chestia aia din drum! scăpără vocea lui Farrant. Ce naiba, nu sta ca un popândău!

Ainslie dibui după interfon:

– Tunarule, deschide focul!

Tunul din dreapta trase cel dintâi şi, câteva secunde mai târziu, trase şi celălalt. Ainslie îşi potrivi binoclul, ţinându-şi capul cât mai jos, în timp ce gloanţele se ciocneau de chioşc şi ricoşau pe mare.

Cele două proiectile luminoase făcură explozie dincolo de promontoriu, preschimbând lumina leşioasă într-o orbitoare strălucire arctică.

Şi iată acolo totul: marele portavion în stânga golfului, cu câteva bărci şi platforme legate în jurul pupei, şi o linie rigidă, neagră, care se întindea peste apa scânteietoare către vasul comercial ancorat. O estacadă, întocmai cum prevăzuse Ainslie.

Fără să ia seama la activitatea care se desfăşura în spatele lui, strigă în portavoce:

– Toate tuburile gata de lansare! Auzi periscopul scârţâind deasupra capului şi îşi imagină figurile încordate din compartimentul prova, cele opt tuburi încărcate, capacele exterioare deschise, oamenii lui Ridgway pregătiţi să reîncarce. Dacă vor mai avea prilejul.

Un proiectil explodă în babord, între navă şi uscat, zvârlind o trâmbă de apă în văzduh. În lumina mistuitoare a vâlvătăilor părea o coloană solidă de gheaţă.

O nouă ploaie de gloanţe în coca navei şi în chioşc, dar până

acum nici un rănit printre oamenii de pe puntea de comandă.

Ainslie îşi apăsă fruntea să privească prin vizor, urmărind portavionul printre firele reticulare. Dumnezeule, cât era de mare! Ca un fier de călcat gigantic şi monstruos. Coşurile nu erau vizibile, fuseseră construite ca nişte imense trunchiuri, întinzându-se pe jumătate din lungimea navei şi prelungindu-se în afara bordului, la pupa, ca nişte cozi groase. Puntea de comandă era, joasă, la nivelul punţii de zbor. În lumina flăcărilor care păleau putu desluşi câteva avioane adunate pe punte, sclipind în strălucirea fantomatică, asemenea unor jucării viu colorate.

– Spuneţi ofiţerului cu artileria să continue să-tragă cu proiectile semiperforante.

Nu cuteza să-şi desprindă ochii de la vizor. Un marinar alergă către telefonul conectat cu turela, dar se rostogoli brusc într-o parte când o schijă străpunse placa de oţel a chioşcului şi-l doborî. Un altul îi luă locul, transmiţând ordinul printre vomismente şi gâfâieli, în timp ce rănitul se târa pe grătar, iar viaţa se scurgea din el.

„Eu trebuia să fiu în locul lui!“ Lui Ainslie i se puse un nod în gât. „O secundă în plus şi aş fi zăcut eu acolo, în locul lui!”

Simţi coca navei zguduindu-se când estacada se despică sub lovitura etravei submarinului şi auzi inelele de fier ale plasei paratorpile hârşâind, frecându-se de balasturi în timp ce se scufundau, dispărând din vedere.

Clipi repede, ca să-şi limpezească ochii.

– Acum! Tubul unu, foc!

Percepu zgâlţâirea uşoară în momentul când torpila ţâşni din tub.

– Continuaţi lansarea după cronometru!

Ainslie se lăsă pe vine, când o salvă de trasoare se prelinse dinspre vasul ancorat.

– Ofiţer cu artileria! Schimbă obiectivul!

Cele două ţevi de tun binate scârţâiră rotindu-se încet, apoi se opriră şi traseră, ambele proiectile lovind vasul cel vechi în plin bordaj, în dreptul cuplului maestru, ridicând un zid de flăcări şi scântei. Distanţa era atât de redusă, încât bucăţi din bordajul cargoului căzură în apă, pe lângă submarin.

Satisfăcute de isprava lor, ţevile de tun se rotiră la loc, orientându-se din nou spre portavion. Doar strigătele răguşite ale ochitorilor şi încărcătorilor trădau că există şi un control uman.

Dar înainte ca Farrant să fi putut trage, prima torpilă îşi lovi ţinta, coloana de apă izbucnind în înalturi în bordajul portavionului şi despicând văzduhul cu bubuitul exploziei, Şi apoi altă torpilă, şi alta, şapte înfigându-se în carena imensă, iar a opta trecu pe lângă provă şi explodă printre stânci.

Fascicolul unui reflector mătură cerul venind dinspre golf, se

prelinse pe deasupra submarinului ca un braţ lung, palid, apoi reveni, poposind asupra chioşcului, orbindu-i cu neaşteptata-i tărie.

Tunurile reculară, urmară cele două explozii la impactul proiectilelor, şi flăcări izbucniră în bordul portavionului. Răsună o explozie interioară şi câteva avioane azvârlite se balansară prin aer, parcă bete, înainte de a se prăvăli printre celelalte epave. Două vârtejuri nebune de apă ţâşniră la mică distanţă de bordajul submarinului şi o cascadă de spumă mânjită de fum şi de cordită se revărsă, în torent, peste puntea de comandă.

Una dintre navele de escortă se dovedise a fi la înălţime. Prea târziu pentru *Sudsuya*, dar nu şi pentru atacatorul ei.

Trasoarele vâjâiau pe deasupra punţii de comandă, iar câteva obuze făcură explozie în apă. Fumul se îngroşa şi se lăţea, jos, deasupra apei, deşirându-se în reflexe roşiatice când focurile scormoneau în compartimentele interioare ale portavionului şi se reflectau pe ambarcaţiile din jur, săltate de hulă.

– Cârma banda tribord!

Ainslie îşi dădea perfect seama de eforturile lui Halliday. Fiecare nit părea să sară de la locul lui, în clipa în care marile motoare diesel treceau la maximum de rotaţii.

– Cârma zero!

Ainslie încercă să şteargă spuma de pe girocompas şi simţi cum îi năvăleşte fierea în gâtlej. În ţâşnirile de lumină, mâna lui apărea neagră, dar ştia bine că era mânjită de sângele marinarului mort.

– la cap compas unu-trei-zero!

Îl auzi pe Quinton, strigând:

– Suntem la drum, domnule comandant!

Ainslie îşi şterse faţa cu încheietura mâinii, urmărind cum se legăna uscatul în faţa provei, iar tunurile pivotau pe postamentul lor, continuând să urmărească prada,

Atunci văzu pentru prima oară limpede nava de patrulare, îndepărtându-se, preschimbându-se din urmăritor în urmărit când submarinul, ieşit la suprafaţă, se întoarse să-i facă faţă.

– Schimbaţi obiectivul! Navă de patrulare la roşu unu-cinci!

Un proiectil inamic explodă imediat în faţa etravei submarinului; fusese ca o uriaşă izbitură de ciocan, inundând puntea şi turela într-un ocean de apă şi fum. Ce urmări avusese la compartimentul prova şi ce se întâmplase cu torpilorii era cu neputinţă de spus.

Ainslie simţi capul bâţâindu-i-se când tunurile reculară din nou, încadrând nava de patrulare în coloane albe, silind-o să se răsucească violent, dezvăluindu-şi întreaga lungime când gongul de foc răsună încă o dată. O lovitură ratată, o a doua în plin, valul smântânos din prova pulverizându-se când sala maşinilor explodă prefăcându-se în ţăndări şi aburi mortali.

Ainslie alergă la capătul din spate al punţii de comandă şi văzu că un alt marinar se prăbuşise în genunchi, încleştându-şi stomacul cu mâinile şi horcăind în agonie, în timp ce Menzies se căznea să-l tragă spre tambuchi.

Întregul golf părea cuprins de vâlvătăi şi fum şi, când reuşi să-şi îndese binoclul la ochi, văzu că *Sudsuya* începuse să capoteze, avioanele răsturnându-se peste bord şi unul dintre ele luând foc în cădere, ca un fluture de noapte prins în flacără.

Strigă sălbatic prin fum şi prin vacarm:

– O făcurăm şi pe asta!

Două noi proiectile explodară lângă submarin. Cel puţin una dintre navele de luptă era în urmărire. Pentru a-l pedepsi pe călăul portavionului, sau pentru a-i culege pe supravieţuitori, ce va decide oare comandantul ei?

Ca răspuns la întrebarea lui nerostită, altă pereche de proiectile explodă înspre tribord.

Ainslie urlă prin tubul portavoce:

– Pregătiţi de lansare tuburile pupa! S-ar putea să-l dăm gata şi pe ăsta când dublăm promontoriul.

Nu auzi nici o confirmare a ordinului său pentru că, în acelaşi moment, ceva îl izbi cu violenţă în umăr. O clipă crezu că explozia sfărâmase unul dintre periscoape şi că o bucată căzuse peste el. Pe urmă însă, când durerea sfredelitoare îi încleşta tot trupul, începu să se prăbuşească, sângele care-i inundase braţul scânteind în lumina proiectilelor trasoare.

Menzies îngenunche lângă el, adăpostindu-l şi trăgându-l în partea opusă celei în care apăruseră, pe neaşteptate, două găuri.

Ainslie şopti întretăiat:

– Spune-i secundului, spune-i să...

Dar durerea îşi înfipse mai aprig gheara şi Ainslie porni să lunece în jos, pe spiralele unui abis de întuneric.

14

SUPRAVIEŢUIREA

Primul lucru de care şi-a dat seama Ainslie a fost că i se tamponau faţa şi gâtul cu ceva răcoros, dar când vru să deschidă ochii avu senzaţia că pleoapele îi sunt încleiate.

Totul era tulbure şi nedesluşit, lipsit de contur si, într-un fel, nelegat de mintea lui mahmură.

Un chip i se ivi indistinct, cartnicul infirmier Hunt examinându-şi, cu ochii mijiţi de grijă, pacientul.

– Vă simţiţi bine, domnule comandant?

Ainslie avu senzaţia că mintea lui se fereşte şi-şi dădu seama că ceva e pe cale să se întâmple. Apoi auzi vâjâitul ameninţător al unor elice şi şocul brusc al exploziilor pe lângă coca navei. Puntea se legăna în sus şi în jos, înainte şi îndărăt, şi o vagă amintire îşi făcu drum în conştiinţa lui. Văzu că se află întins pe un pat de campanie, de care era legat cu o bandă trecută peste piept, ca să-l ţină în siguranţă. Se simţea buimac, mădularele îi erau la fel de amorţite ca şi mintea, care aproape că nu-i mai funcţiona.

Auzi zgomot de sticlă spartă şi de obiecte care cădeau pe punte şi când încercă să-şi ridice capul, proptindu-l de spătarul patului, văzu că pretutindeni domnea harababura. Sticle şi eprubete sfărâmate, bandaje rupte şi un vas plin cu pansamente pătate de sânge.

Zgomotul reveni, sfredelindu-i creierul, apoi deasupra capului răsunară doua bubuituri de grenade antisubmarin.

Aşadar scăpaseră şi erau din nou în imersiune. Gemu şi se căzni să se mişte, dar Hunt îl înşfăcă şi-l sili să stea liniştit. Mâinile infirmierului erau netede şi moi ca ale unei femei, dar strânsoarea lor era de fier. Îi spuse:

– Sunteţi rănit, domnule comandant. Am ordin să vă oblig să vă odihniţi.

Ainslie se uită la priciul de deasupra capului său.

– De cât timp?

– De vreo două ore, răspunse Hunt ridicând din umeri. Poate ceva mai mult. Se clătină pe picioare când submarinul se opinti puternic şi apoi, timp de câteva secunde, se aplecă într-o parte. Dumnezeule, urmă el, mi-e o frică de mor!

Ainslie se uită la el, văzându-i spaima şi admirându-i hotărârea de a nu şi-o trăda.

Cineva scoase un geamăt, şi când privi peste marginea patului îl văzu pe marinarul care căzuse la pupa punţii de comandă. Era proptit în capul oaselor, legat cu bandaje şi curele într-un colţ al infirmeriei.

Hunt îl lămuri cu glas ostenit.

– L-am anesteziat cât mi-a stat în putinţă, domnule comandant.

Ainslie se mai uită o dată la rănit. Faţa îi era pământie, iar pansamentele muiate de sânge.

– Nu pot să-l ţin întins şi să-l las să-şi dea duhul în pace, domnule comandant, adăugă Hunt, pe un tun scăzut. A fost lovit la plămâni. Asta-i tot ce pot face pentru el. Dacă ar zăcea întins s-ar îneca în propriul lui sânge.

Ainslie întinse mâna şi-şi pipăi umărul, simţind bandajele şi braţul care-l ustura la cea mai mică mişcare.

– O schijă, domnule comandant, explică Hunt. Rană urâtă, nimic fracturat, din câte îmi pot da eu seama.

Bum... bum... bum! O triplă explozie pe undeva prin apropiere şi iarăşi vâjâit de elice pe deasupra capului. O sticlă se rostogoli pe podea, ceea ce însemna că submarinul schimba de drum şi de cotă în acelaşi timp.

Şi asta dura de peste două ore. Gândul îl îmboldi ca un pinten şi rosti cu glas întretăiat:

– Ridică-mă! Trebuie să ies de aici!

Hunt se sili să rânjească:

– Doar peste cadavrul meu, domnule comandant.

Paşi scrâşniră peste cioburile de sticlă şi sublocotenentul Jones, observatorul hidroavionului, intră, împleticindu-se.

– M-a trimis domnul ofiţer secund să văd cum vă simţiţi, domnule comandant.

Aproape că-şi pierdu echilibrul când nava se aplecă din nou-şi toate luminile pâlpâiră ameninţător.

– Sunt bine. Ainslie simţea durerile revenindu-i. Probabil că anestezicele lui Hunt îşi încetaseră efectul. Ce se întâmplă?

Jones se lăsă pe vine lângă patul de campanie, ţinându-se de el cu ambele mâini.

– Trei distrugătoare de la baza japoneză, domnule comandant. Ne-au hăituit toată noaptea. Dar şi noi le-am scufundat o altă navă de-a lor, torpilând-o cu tuburile pupa, îndată ce am plecat de acolo, întocmai cum aţi spus dumneavoastră chiar înainte de-a fi căzut.

Faţa îi era scăldată de transpiraţie şi Ainslie îi simţea spaima ca pe ceva palpabil. Sus, în tăriile cerului, căţărat într-un avion fragil, alături de pilotul lui destoinic şi repezit, Jones ar fi fost în stare de orice. Dar aici, în fundul apelor, era cu totul altceva. Probabil că tocmai de asta îl trimisese Quinton la el, ca să-i dea ceva de făcut şi să-i mai împrăştie gândurile.

– La ce cotă suntem?

Jones scutură din cap.

– Am uitat, domnule comandant.

– Spune-i secundului că mă simt bine. Ochii i se opriră pe Hunt. Câţi oameni am pierdut?

– Doi morţi, răspunse Jones, înălţând din umeri. Se ferea să se uite la rănitul proptit în colţ. Un altul pe moarte şi patru răniţi, trântiţi de smuciturile navei.

Hunt se chirci pe călcâie când se auzi din nou apropiindu-se bubuitul de elice.

– Dumnezeule mare, murmură el, nu mai pot răbda!

Ainslie se încorda, ţinându-şi răsuflarea până când capul începu să i se învârtească, în tot timpul cât maşinile distrugătorului bubuiră tare, tot mai tare, şi apoi, brusc, începură să se stingă în depărtare.

Se uită la Hunt şi rămase uimit când văzu lacrimi prelingându-i-se pe obraji. Îşi împreunase mâinile aşteptând ca ultima salvă de grenade să spintece carenă submarinului.

Ainslie ar fi vrut să-l încurajeze, să-i mulţumească pentru tot ce făcuse ca să-i ajute pe răniţi şi pe muribunzi. Dar nu reuşea să articuleze nici un cuvânt şi îşi simţi mintea prăbuşindu-i-se iar în tunelul şerpuit.

După aceea îl văzu pe Quinton aplecat asupra lui, cu fruntea însângerată de aşchii de sticlă şi faţa brăzdată şi secătuită de încordare.

Se strădui sa vorbească lucid;

– John, pe ăsta din urmă, l-am auzit. S-a dus?

Quinton se uită în jos spre el şi-i zâmbi:

– Asta a fost în urmă cu două ceasuri, domnule comandant. Aţi leşinat din nou.

Era cu neputinţă. Poate că era pe moarte şi ei încercau să-i îndulcească sfârşitul. Cum ar fi putut să fie două ore de atunci? Privi peste marginea patului şi văzu că rănitul dispăruse din colţ, în schimb, lângă uşă, zăcea un cadavru acoperit cu un cearceaf.

– S-a terminat cu toate, domnule comandant, urmă Quinton, cu glas potolit. Am ieşit noi puţin cotonogiţi, pe ici pe colo, dar o făcurăm şi pe asta. Datorită dumneavoastră.

Se auzi un glas în interfon:

– Domnul ofiţer secund la postul central.

Quinton îşi trecu degetele prin păr, scuturându-şi fulgi de vopsea scorojită şi nisip.

– Mă întorc îndată, domnule comandant.

Privi cu tâlc spre infirmier şi, când Ainslie întoarse capul, văzu o siringă pătrunzându-i în braţ.

Încercă să protesteze, dar era prea târziu.

În postul central arătau cu toţii ca nişte supravieţuitori uluiţi, printre indicatoarele sparte şi echipamentele căzute de pe consolele lor, în urma bombardamentelor necurmate.

Câţiva dintre oameni continuau să privească în sus, spre punte, căutând să capteze zgomot de distrugătoare, hăituitori pe urmele prăzii. Alţii stăteau cu privirile pierdute în gol şi ochii stinşi de oboseală, vlăguiţi, gata parcă să leşine.

Forster îşi ţinea capul în mâini şi coatele proptite pe masa hărţilor mereu în vibrare.

Supravieţuise, o dată în plus.

Halliday termină de înfăşurat un bandaj în jurul braţului unui maşinist şi bombăni morocănos:

– Băieţi, ar fi mai bine să ne întoarcem la posturi. Nu se ştie niciodată. S-ar putea să ne vină iar în spinare.

Lucas aprobă din cap; îşi simţea mintea ameţită de vacarm, de senzaţia că fusese prins într-o menghină de suferinţă şi de violenţă. Îl obseda imaginea lui Ainslie însângerat, cărat jos de pe puntea de comandă, ca şi dârzenia neclintită a lui Halliday în timp ce toţi ceilalţi erau copleşiţi de derută, sau figura lui Quinton stăpânind nava, bine înfipt pe picioarele răşchirate, strigând comenzi şi înjurând, încurajându-i şi suduindu-i, ţinându-i pe toţi laolaltă sub forţa lui.

– Ai, dreptate, şefule, încuviinţă Quinton. Dar mai întâi o să căpătăm ceva de-ale gurii şi nişte băutură. Se sili să zâmbească. Comandantul o să-şi revină.

Când începură să se regrupeze, Gosling îi cedă timona lui Voysey. Îşi îndrepta spinarea, simţindu-şi oasele pârâind şi degetele îndurerate de cât încleştaseră timona.

Se uită la maistrul semnalizator şi-i făcu cu ochiul.

– Cred c-ai avut dreptate, Jock. Dacă mai scăpăm teferi de aici, mă duc şi cer o slujbuliţă tihnită pe uscat.

Dar amândoi ştiau prea bine că nu va face aşa ceva, deşi numai cu câteva ceasuri în urmă păruseră să-şi joace ultima carte şi scăpaseră ca prin urechile acului.

*

* *

Ainslie îşi amintea prea puţin din drumul de întoarcere la Singapore. Anesteziat până la o stare de semiconştienţă, pierduse cu totul noţiunea timpului şi a spaţiului.

În momentele de luciditate, când durerea usturătoare a rănii îl făcea să se zbuciume şi să asude în patul lui de campanie, auzea zgomot de paşi pe lângă infirmerie şi bocănituri de reparaţii răsunând parcă din toate colţurile.

Numai Quinton şi Halliday veneau să-l vadă, dar vizitele lor erau rare şi foarte scurte. Ainslie bănuia că se înţeleseseră cu Hunt să nu-l

tulbure şi să-l ferească de participarea la treburile navei care se întorcea, foarte lent, la bază.

Hunt îşi dădu mare osteneală ca drumul lui Ainslie până la spital, când, purtat pe o targă, părăsi submarinul să se desfăşoare cât mai lin cu putinţă.

Ainslie avea senzaţia că se luptă cu un coşmar, sau că e beat până la nesimţire. Îşi aducea vag aminte de lumina soarelui, de umbra chioşcului înalt, dominându-l, în timp ce era transportat spre schelă. De feţele oamenilor care se uitau în jos la el, unii zâmbindu-i, alţii pur şi simplu privindu-l, amintindu-şi poate că împărţiseră laolaltă aceeaşi primejdie.

Ceea ce a urmat după plecarea de pe *Soufrière* apărea la fel de estompat în amintirea lui: lunecarea de-a lungul unor coridoare fără de sfârşit, mintea lui toropită încercând să numere lămpile care-i treceau deasupra capului.

Apoi o linişte răcoroasă, alte feţe aplecându-se asupră-i, foarfeci tăindu-i pansamentele, ochi fără de chipuri deasupra măştilor albe, priviri care nu trădau nimic.

Şi apoi, un pat pe undeva, o cămăruţă mică, albă, fără ferestre, despre care ghicea că se află la subsol.

Rana, cantitatea mare de sânge pe care o pierduse îi sporeau moleşeala şi-l făceau să somnoleze cea mai mare parte a timpului.

O dată sau de două ori, se trezise luptându-se cu cearşafurile, la auzul unor explozii îndepărtate. Dar erau explozii de bombe, nu de grenade antisubmarin, aşa cum îi explicase un sanitar:

– O să vă ia mult timp, domnule comandor. Trebuie să vă deprindeţi cu ideea că nu mai sunteţi în plină luptă. Cel puţin pentru moment.

Dar gândurile îl frământau întruna. Revedea în minte submarinul lui şi portavionul japonez scufundându-se în flăcări. Cu acea demnitate istovită pe care o vădesc cele mai multe nave când îşi dau sufletul. Pe măsură ce se scurgeau zilele şi puterile i se înviorau, Ainslie se simţea în măsură să-şi pună gândurile în ordine, să-şi reamintească secvenţe din acel ultim şi teribil atac. Nu era chiar atât de simplu, cum îşi închipuia sanitarul, nu era lesne să-ţi ştergi din minte, să uiţi.

În cele din urmă veni să-l viziteze contraamiralul Granger, însoţit de un medic însărcinat să supravegheze ca discuţiile să nu-l obosească pe pacient.

Granger se aşeză pe unicul scaun din cămăruţă, încrucişându-şi picioarele grăsune şi oferind o imagine oarecum incompletă din cauză că-i lipsea pipa.

– Aş fi venit mai curând, îi spuse, dar am socotit nimerit să te las în pace. Aruncă o privire prin cameră. Eşti bine îngrijit?

Ainslie încercă să se ridice, sprijinindu-se într-un cot, dar fără succes. Căzu din nou pe spate şi murmură printre dinţi:

– Dacă nu vă supăraţi, domnule amiral, aş vrea să ştiu şi eu ce se mai întâmplă.

Granger dădu încet din cap.

– Desigur. Isprăvile dumitale din zona F au făcut mare vâlvă. Secundul dumitale a alcătuit un raport amănunţit şi, adăugind la acesta ceea ce aflasem şi eu, se poate spune că aţi realizat imposibilul. Dacă am fi ştiut câte nave de luptă japoneze se ascundeau în golf, cred că nu v-am fi lăsat să plecaţi. Dar e un fapt împlinit şi *Sudsuya* zace pe fundul mării.

Ainslie îşi închise ochii, simţind furnicarea emoţiei, apropierea leşinului, a şocului.

– Ce se aude cu mine, domnule amiral?

Granger răspunse voios:

– Presupun că or să te scoală de aici. Şi eu mă aflu în aceeaşi situaţie ca toţi ceilalţi. Aştept noi ordine.

Ainslie îşi deschise ochii şi se uită la el. N-avea nici un rost. Granger nu-i spusese, de fapt nimic. Continuă să-i pună întrebări:

– Am reuşit să respingem inamicul, domnule amiral?

Granger păru să ia o hotărâre:

– Nu. După părerea mea, până în două săptămâni japonezii vor fi la strâmtoarea Johore. După asta, oricine poate ghici ce-o să urmeze. Aş putea să te mint, dar prea ai făcut multe şi ai văzut multe ca să meriţi asemenea gen de înşelăciune. Situaţia e proastă din toate punctele de vedere. Organizez un nou convoi pentru evacuarea în continuare a femeilor şi civililor. E o întrecere cu timpul, nimic altceva.

Ainslie rămase nemişcat, conştient de pulsaţia puternică a rănii pe sub bandaje şi de liniştea nefirească a cămăruţei de subsol.

– Şi ce-i cu familia Torrance, domnule amiral? Ce s-a întâmplat cu ei?

Granger îşi examină pantofii.

– Sunt încă aici. Guy Torrance ne-a cam făcut greutăţi în legătură cu vapoarele pe care le-a construit. Acum avem nevoie de ele, dar el se lasă al naibii de greu, ca să întrebuinţez un eufemism. Din nefericire, mai sunt mulţi care procedează ca el, dar asta să rămână între noi. Mai deunăzi am auzit de alt caz. Nenorocita de armată de uscat a vrut să sape nişte tranşee care treceau de-a curmezişul terenului de golf, dar secretarul clubului nici n-a vrut să audă. În orice alt loc armata i-ar fi tras un picior în fund. Dar aici lucrurile stau altfel. Bătrânul Singapore n-o să cadă niciodată în faţa unei cete de japonezi, asta-i mentalitatea lor, adăugă el cu subită amărăciune.

Ainslie simţea cum îl părăsesc puterile, în ciuda eforturilor pe care le făcea.

– Aş dori să-mi reiau comanda de îndată ce va fi posibil, domnule amiral.

– Fără îndoială.

Granger îl văzu pe doctor încruntându-se la el.

– Foarte curând vei fi mutat de aci, murmură. Mai mult de atât n-am ce să-ţi spun. Se ridică scoţând un oftat din străfundul rărunchilor. Tare aş fi vrut să mă aflu acum pe mare. Asta-i tot ce ştiu cu precizie.

Ainslie văzu uşa închisă şi îşi dădu seama că nu mai era nimeni în cameră. Granger şi medicul în halat alb se evaporaseră, asemenea muribundului din colţul infirmeriei.

Se simţi inundat de un val de spaimă. Dacă şocul i-a tulburat cumva mintea, nu va mai căpăta niciodată comanda unei nave. Nici măcar a vreunei hodorogite nave de escortă, ca să nu mai vorbim de un submarin.

Va trebui să se întoarcă. Neapărat. Simţi lacrimi pe obraji. Disperarea, mila de sine, ba chiar şi furia împotriva neputinţei de a-şi regăsi judecata limpede îl făcură să geamă cu glas tare.

În câteva clipe un sanitar răsări lângă el.

– Nu mă atinge cu blestemata aia de siringă! spuse Ainslie cu glas slab.

Omul se hlizi:

– De data asta nu-i vorba de injecţie, domnule comandor. De data asta-i un musafir.

Ainslie îşi întoarse capul şi se uită la uşă. Natalie stătea chiar în prag, îmbrăcată într-o rochie de culoare deschisă şi cu părul atârnându-i pe umeri, ca în noaptea de Crăciun.

Faţa sanitarului radia.

– Când a venit ieri, domnul amiral Granger a spus că se poate.

Ainslie înghiţi cu greutate. *Ieri?* Să fi fost cu putinţă?

Natalie străbătu camera şi se aşeză pe scaun. Pe buze îi juca un zâmbet, dar ochii îi erau îngrijoraţi şi plini de milă. Îi vorbi cu blândeţe:

– Nu mi-au dat voie să vin mai curând. Locotenentul Quinton m-a căutat la hotel şi mi-a povestit. Cred că mi-a ascuns o serie de lucruri, dar şi cât mi-a spus, tot a fost destul.

Ainslie aproape că se temea să răspundă, ca nu cumva să-şi piardă din nou cunoştinţa. Îi şopti doar atât:

– Arăţi minunat, Doamne, cred că dacă n-ai fi fost tu, mă duceam de tot.

Ochii ei se dilatară.

– Asta aveai de gând? îşi lăsă uşor degetele pe umărul lui gol. Nu te înfierbânta. Mi s-a vorbit despre rana ta.

Cu toată îngrijorarea care o stăpânea, nu-şi putea opri buzele să nu-i tremure şi nici degetele să nu se înfigă în carnea lui.

– Dar acum te-ai întors, adăugă ea. Şi ăsta-i singurul lucru care contează.

– Ar fi trebuit să pleci. Când am auzit că *Bengal Princess* a fost

scufundat, mi-am dat seama cât de primejdioasă a devenit situaţia. Ainslie încercă să se tragă mai aproape de ea. Trebuie să pleci. N-aş putea suporta gândul că te-ai afla încă aici când vor...

Ea îi astupă gura cu palma.

– Ssst! O să ne aranjăm noi, ai să vezi.

Pe buzele lui Ainslie miji un surâs. Simţea parfumul cărnii ei, îi simţea pielea catifelată care o învelea ca încă o rochie.

Natalie îi intui brusca anxietate şi-l linişti.

– Nu, Robert, de astă dată e adevărat. N-ar fi trebuit să vin aci. O ştii şi tu, o ştiu şi eu. Îşi retrase mâna şi îşi dădu la o parte părul de pe frunte. Dar n-am vrut să se sfârşească.

Undeva, la o sută de mile depărtare, răsună o bătaie de clopot şi ea adăugă:

– De ce, de câte ori doreşti să rămâi, soseşte timpul de plecare? Numai lucrurile neplăcute dăinuie pe vecie!

Ainslie o privi cum se ridică şi-şi netezeşte rochia.

– Când o să te mai pot vedea?

– În curând.

Îl privi cu gravitate, ca şi cum ar fi vrut să reţină totul, să împartă durerea cu el.

– Arnold Granger va încerca să ne ajute. E un om tare drăguţ.

Uşa se deschise şi sanitarul îşi făcu din nou apariţia.

– Ora de închidere a vizitelor, domnule comandor.

Natalie se aplecă peste pat şi-l sărută pe Ainslie uşor pe gură, părul ei mângâindu-i umerii ca o mătase caldă.

– Ai grijă de tine, îi spuse el.

– Şi tu, îi răspunse, îndreptându-se spre uşă.

Şi plecă.

Următorul vizitator a fost Quinton, ciudat de străin în uniforma albă, imaculată, după înfăţişarea-i jigărită din submarin.

– *Soufrière* a fost aproape repus în funcţiune, îl anunţă el. Am executat singuri majoritatea operaţiilor de sudură şi cârpeală. Indivizii din docuri sunt prea speriaţi şi-şi apără pielea. Dar suntem destul de bine ocrotiţi, golful e înconjurat de artilerie antiaeriană de toate calibrele.

– Încă nu ţi-am mulţumit, John.

Din nou valul de emoţie, imposibilitatea de a găsi cuvintele potrivite.

– Nu ştiu cum, de-ai reuşit s-o scoţi la capăt, dar îţi mulţumesc.

Quinton îi zâmbi.

– Dumneavoastră aţi fost cel care ne-a salvat, şi în atac, şi la întoarcere. Restul n-a fost decât o problemă de a gândi mai iute decât comandantul japonez. Din fericire noi avem multe mai multă experienţă decât ei în treburi din astea. Apoi continuă pe un ton

serios: Situaţia e cam albastră. Am auzit că frontul se apropie cu viteză chiar de insulă, ai noştri se retrag. Înseamnă că vor arunca în aer trecerea peste Johore şi-şi vor săpa poziţii de apărare. Secţia de operaţii e de părere că japonezii vor încerca un nou atac naval, acum când au Malaya în buzunar. Dar pe mine nu mă interesează decât să vă scot pe dumneavoastră de aici. V-am trimis-o pe doamna. E-n regulă? întrebă rânjind.

Ainslie întinse braţul şi-i prinse încheietura mâinii,

– E-n regulă.

Era tot ce-i putea spune.

Quinton îşi consultă ceasul.

– Trebuie să plec. Pe băieţi i-am consemnat în zona golfului. În oraş, treburile nu prea merg bine. Toţi sunt atât de preocupaţi să dea vina pe alţii, încât n-au ochi să vadă primejdia care vine drept spre ei.

Quinton nu prea avea chef să se rupă de Ainslie.

– Nu vă faceţi gânduri, domnule comandant. Am eu grijă de navă până vă întoarceţi. Îşi potrivi chipiul pe cap. La revedere.

Se mai scurseră trei zile de incertitudine, până când Ainslie fu anunţat că părăseşte spitalul.

Începuse prin a face câţiva paşi prin cămăruţă, ajutat de acelaşi sanitar, ba i se îngăduise chiar să-şi vadă cicatricea îngrozitoare de pe umăr, în ziua în care medicii o cercetară din nou pentru a se asigura că nu mai rămăsese nici o fărâmă de schijă.

Îmbrăcat cu grijă într-o cămaşă largă, albă, şi un şort, urmat de sanitarul care-i ducea chipiul şi simţindu-se ca un elev în prima zi de şcoală, Ainslie fu condus spre o ambulanţă de campanie. Medicul i se adresă cu voioşie:

– O să ai nevoie de câteva zile până să-ţi reajustezi proporţiile lucrurilor, bătrâne. După asta, mai vedem noi, da?

Şezând sprijinit în ambulanţa care înainta cu viteză foarte redusă, Ainslie revăzu pentru prima oară, de trei săptămâni încoace, oraşul Singapore. Pretutindeni se înşirau clădiri bombardate; căruţe sau alte vehicule răsturnate fuseseră trase pe străduţele laterale, unde zăceau abandonate ca nişte mormane de fiare vechi. Poliţiştii roiau şi cete de militari colindau străzile, ca o armată fără căpătâi.

– Acum că forţele aviaţiei s-au regrupat pe insulă, avem o mai bună acoperire aeriană, domnule comandor, observă sanitarul. Dar cam prea târziu, zic eu.

Ambulanţa se hurducă trecând peste nişte cărămizi risipite şi se înscrise apoi pe un traseu familiar.

Prin faţa ochilor lui Ainslie trecu hotelul Raffles, aparent neatins. Inima începu să-i bată cu furie.

Ce-i spusese ea? „Granger va încerca să ne ajute.”

Se răsuci pe locul lui şi se uită la hotelul Royal. O aripă îi fusese pur

şi simplu retezată, lăsând în locu-i o învălmăşeală de lemnărie carbonizată şi de moloz. Vechea clădire arăta desfigurată. Insultată.

Poarta era păzită de soldaţi înarmaţi. Un caporal, după ce aruncă o privire, făcu semn ambulanţei să intre în curte. Pe zid fusese lipit un anunţ mare: „Intrarea oprită pentru particulari”.

Sanitarul îl ajută pe Ainslie să coboare din ambulanţă, lămurindu-l:

– Am preluat o parte din hotel pentru răniţii ambulatorii, domnule comandor. Au mai rămas şi câţiva civili pe aici, dar nu prea mulţi.

Ainslie îi aruncă o privire. Părea limpede că omul nu ştia nimic. Era un fel de taină foarte preţioasă.

Îl văzu pe portarul indian ieşindu-i în întâmpinare şi fu şocat constatând cât de mult îmbătrânise. Haina îi era pătată şi peticită, iar pălăria tropicală purta o urmă de arsură.

– Vă doresc numai bine, *sahib* comandor.

– Mulţumesc, îi răspunse Ainslie zâmbind. Văd că nu-i de ajuns să cadă câteva bombe ca să te sperie pe dumneata.

Bătrânul îşi şterse ochii şi pufni:

– Le arătăm noi lor cine suntem, *sahib*.

Se îndepărtă, târşâindu-şi picioarele, ca un om a cărui lume se prăbuşise.

La biroul de recepţie era de astă dată un sergent care sări în picioare când Ainslie păşi ţeapăn în umbra răcoroasă.

– Să trăiţi, domnule comandor! Apoi făcu semn unor oameni de serviciu. O să vă instalăm în camera ’mneavoastră. În caz de atac aerian, ni se cere să coborâm în pivniţă. Ca să vă spui drept, eu unu', prefer să mor în patu’ meu, decât să mă duc acolo, jos, adăugă el fără urmă de zâmbet, şi cu acelaşi fel de a prescurta cuvintele.

Sanitarul îi înmână sergentului câteva hârtii şi valiza lui Ainslie. În timp ce doi servitori chinezi se postară alături, aşteptându-şi instrucţiunile, Ainslie examină holul mare, parcă simţind că-l sfidează cu înfăţişarea lui jerpelită: o crăpătură în peretele din fund, pornind în zigzag şi lărgindu-se la bază, o bucată de tencuială atârnând din tavan, cadranul spart al ceasului, geamurile plesnite la tablouri.

Dar în jurul măsuţelor şedeau câţiva civili, îmbrăcaţi îngrijit şi cu feţe împietrite.

– Domnule comandor, vreţi să urcaţi ajutat de oamenii ăştia? întrebă sanitarul.

Ainslie se întoarse ţeapăn şi o văzu coborând scările. Natalie rosti cu voce calmă:

– O să-l conduc eu pe domnul comandor în camera lui.

Se uita fix la el, statornicind parcă, din ochi, legătura dintre ei, legătura care-i excludea pe toţi ceilalţi.

– Foarte bine, domnişoară. Sanitarul îi făcu sergentului cu ochiul. Mă întorc mâine.

Sergentul se uită după picioarele tinerei femei în timp ce urca scara şi o văzu strecurându-şi mâna pe sub braţul comandorului. Bărbatul ei fusese până ieri în hotel, dar acum plecase pentru câteva zile.

„Aşa-i pe lumea asta, unii au mare baftă!“ îşi spuse în sinea lui, coborându-şi privirile.

Ainslie deschise ochii şi privi fix la tavan, în timp ce mintea lui încerca să sesizeze detaliile nefamiliare care-l înconjurau. Era întuneric beznă în cameră, deşi printre crăpăturile jaluzelelor se filtrau câteva şuviţe de clar de lună.

Îşi simţea gura uscată ca iasca şi gemu cu glas tare, cuprins de o subită furie. Probabil că iar i-au dat somnifere. Era noapte şi linişte deplină. Îşi amintea, vag, că se lăsase dezbrăcat şi că un alt sanitar îi adusese un ceai. Apoi totul se mistuise din nou în uitare, până în această clipă.

Ceva ca un tunet surd zgâlţâi jaluzelele. Focuri de arme, de artilerie, la mare depărtare. Plutind ca o ameninţare.

O umbră se contură pe fâşiile de clar de lună şi o clipă Ainslie gândi că e sanitarul.

Dar îi simţi mâna pe frunte şi auzi clinchetul sticlei când îi turnă puţină apă dintr-o cană. Apoi glasul cald:

– Bea. O să-ţi facă bine.

Îşi trecu mâna pe sub capul lui, înălţându-i-l astfel ca apa rece ca gheaţa să-i poată aluneca pe gâtlej.

– De când eşti aici?

Se simţea ruşinat că îl vedea în halul ăsta. Transpirase îngrozitor şi cearşafurile i se lipiseră de trup.

– Am venit de îndată ce am culcat-o pe Frances.

O simţi întorcându-se şi uitându-se către peretele opus, dincolo de care dormea copila.

– Te zvârcoleai în aşternut. Mi-am spus că ar fi mai bine să te veghez.

O simţi din nou aşezându-se pe marginea patului şi învăluindu-l cu prezenţa ei, cu căldura ei.

– Ce mai face Frances?

– Cred că mai bine, răspunse, cu un glas nervos, nesigur. Din ziua aceea de Crăciun, nutresc mari speranţe. Nu se desparte nici o clipă de elefantul pe care i l-ai adus tu.

– Poţi sta aici? N-aş vrea să-ţi pricinuiesc neplăceri, după tot ce ai făcut pentru mine.

O simţi scuturându-se uşor, dar n-ar fi putut spune dacă de râs sau de plâns.

– Ce-am făcut pentru tine? Ce altceva decât să te amestec în toate necazurile mele? Îşi zvârli capul pe spate, în felul pe care i-l cunoştea atât de bine. Oricum, Guy e plecat. S-a dus într-una din călătoriile lui

de afaceri, ca să vadă ce se întâmplă cu preţioasele-i vapoare. Sunt însă fericită că a făcut atâta tărăboi în legătură cu ele. Altminteri n-am fi fost acum împreună, adăugă, atingându-i uşor umărul.

Ainslie îi luă mâna şi şi-o lipi de obraz.

– Ştiu. Şi sunt recunoscător providenţei.

– Vrei să plec acum? Crezi că ai să te simţi mai bine? Ar trebui să încerci să dormi.

Ainslie se întinse şi-i prinse braţul prin mâneca rochiei de casă. Se simţea neputincios, stângaci, inapt să gândească limpede. Senzaţia cărnii ei sub degetele lui, bătăile repezi ale inimii, totul făcea să i se învârtească mintea. Îi răspunse cu glas şovăielnic:

– Sunt egoist, dar am să-ţi spun adevărul. Te vreau aici. Acum şi întotdeauna.

Natalie se ridică încet în picioare şi, o clipă, Ainslie gândi că ratase totul şi o făcuse să plece. Apoi văzu jaluzelele ridicându-se şi silueta ei profilându-se pe argintul clarului de lună. Cu mişcări încete, Natalie lăsă capotul să-i lunece de pe umeri şi se întoarse spre el.

Pielea ei reflecta lumina, radiind un luciu ca de statuie. O clipă mai târziu se afla din nou lângă el, mâna ei apăsându-i pieptul, silindu-l să rămână nemişcat când lunecă în pat, lipindu-se de trupul lui.

– Nu. Eşti bolnav. Nu vreau să-ţi faci rău.

Îi amuţi protestele cu un sărut, şi cu încă unul, părul ei lung revărsându-se şi învăluindu-i pe amândoi, făcând ca îmbrăţişarea lor să fie şi mai tainică.

Se îndepărtă de el foarte încet şi o simţi privindu-l, spatele şi umerii ei arcuindu-se asupră-i în lumina lunii.

Apoi, la fel de încet, se lăsă în jos, până când sânii ei îl atinseră, înfierbântându-i sângele de-i venea să strige.

– Te iubesc, şopti Ainslie răguşit. Ştii bine.

Părul lung îşi risipea valurile peste tot, şi când trupul ei îl cuprinse, îmbrăţişându-l, ţinându-l captiv, o auzi murmurând:

– Da, ştiu. Şi am să-ţi arăt cum ştiu.

Apoi îl absorbi cu totul, dăruindu-i-se şi primindu-l, până când se contopiră într-o singură făptură.

Părea că tortura pasiunii şi iubirii nu avea să mai ia sfârşit; în cele din urmă, cu un geamăt, se lăsă moale peste el, buzele ei murmurându-i în ureche, degetele dezmierdându-l pentru a-i reaţâţa focul patimii.

Rămase cu el până târziu, când luna îşi schimbă lumina cu zorii, şi-l văzu lunecând într-un somn adânc. Atunci, se ridică foarte încet din pat, şi stătu un lung răstimp sorbindu-l din priviri, înainte de a-l înveli cu cearşaful.

De afară, din curte, răzbi bocănit de cizme şi Natalie îşi trase capotul pe ea şi se duse la fereastră, să privească oraşul.

În lumina cenuşie a dimineţii părea aproape frumos, îşi strecură mâna pe sub capot, atingându-şi sânii mângâiaţi de el, şoptindu-i încetişor numele, numai pentru ea.

Apoi trase jaluzelele şi se retrase din încăpere, ca să se cufunde intr-o linişte nouă.

15

TAINA

Comandorul Philip Armytage, în calitatea sa de comodor, ciocăni cu o baghetă în harta prinsă pe zid şi rosti cu voce seacă:

– Trăim un moment trist, domnilor, totuşi cred că ne oferă avantajul de a mai reduce din primejdia poziţiei noastre.

Ainslie îşi roti privirea prin camera mică şi îmbâcsită, uitându-se la ceilalţi participanţi. Câţiva ofiţeri de marină şi doi maiori din armata de uscat. Şi totuşi, Armytage vorbea pe tonul cu care te adresezi mulţimilor.

Postul de comandă temporar în care Armytage îşi adusese Statul Major era un fel de pivniţă, aşezată între oraş şi aerodromul Kallang. Harta de pe perete era cea pe care o folosise şi amiralul Granger, dar banda galbenă fusese înlăturată, s-ar fi zis că din consideraţie pentru prăbuşirea finală a tuturor punctelor de rezistenţă din Malaya continentală.

Ainslie se întreba ce anume o fi gândind Armytage cu adevărat. Şoseaua şi trecerea peste strâmtoare fuseseră aruncate în aer, ultimele ariergărzi din junglă, infanteria australiană şi oameni din unităţile de Highlanders din Argyll şi Sutherland se retrăseseră pe insulă. Bătălia finală pentru apărarea fortăreţei putea să înceapă.

Golful se prezenta presărat cu epave, pentru că japonezii persistau în raidurile lor aeriene şi nu îngăduiau nici o clipă ca realitatea războiului să fie dată uitării. Se părea că forţa implacabilă a inamicului se apropie cu o viteză vertiginoasă şi fiecare zi aducea noi veşti despre înaintări şi debarcări, de la Borneo până la insula Celebes, împotriva lor, dar pare-se că într-o altă lume, se alcătuise o formaţie de nave de luptă olandeze, australiene, britanice şi americane, a căror comandă era la fel de neunitară ca şi metodele folosite. Şi totuşi, Armytage recursese cu puţin înainte la expresii ca „luptăm cu spatele la zid“ sau „lupte de întârziere“ de parcă nu era decât o chestiune de timp până când rolurile aveau să se inverseze.

Ainslie se rezemă de spătarul scaunului, lăsând ca spusele lui Armytage să treacă peste el. Inevitabilul se întâmplase şi totuşi, în ultimele zile, descoperise mai multă fericire decât ar fi putut vreodată nădăjdui.

De îndată ce fusese în stare să se reîntoarcă la datorie, folosise orice prilej ca s-o viziteze pe Natalie Torrance. În pofida veştilor din ce

în ce mai rele şi a tensiunii care se infiltra în oraş, asemenea unui gaz otrăvitor, ei îşi dăruiseră unul altuia bucurie, furând fiecare clipă preţioasă şi făcându-i din amintiri un zid de apărare.

Soţul ei fusese absent cea mai mare parte din timp. Când pleca din hotelul dărăpănat, era cuprins de toate furiile, iar când se întorcea, era prea beat ca să se poată face înţeles.

Ainslie tocmai stătea întins lângă ea, într-un moment când o furase somnul, strângându-i în braţe trupul neted, ascultându-i bătăile inimii şi întrebându-se ce se va întâmpla cu ei, când se auzi soneria telefonului de pe noptieră.

O aşteptă să se trezească şi să ridice receptorul şi-i simţi şira spinării încordându-se când răspunse: „Foarte bine. Am să-i comunic". După care se lăsase pe spate, cu ovalul feţei conturat în pletele lungi.

– Era locotenentul Quinton, spuse în cele din urmă. Japonezii au ajuns la strâmtoarea Johore. Comunicarea cu insula a fost tăiată.

Nu-şi mai amintea cât timp rămăseseră aşa, împreună, strângându-se în braţe fără să rostească vreun cuvânt, gândindu-se la crudele vicisitudini ale războiului, încercând să-şi imagineze cum aveau să-i afecteze pe ei.

Ainslie ridică privirile când îl auzi pe Armytage spunând:

– Vom continua cu evacuările organizate de contraamiralul Granger; vom folosi orice fel de ambarcaţie de care putem dispune. Oamenii mei au întocmit listele de evacuare, şi toţi cei ce urmează a fi transportaţi de convoaie vor fi imediat mutaţi în vecinătatea golfului. Îi aruncă lui Ainslie o căutătură vicleană: Voi avea nevoie de echipe de lucru date de fiecare navă de sub comanda mea, iar dumneata, domnul comandor Ainslie, fiind cel mai vechi în grad după mine, mă vei ajuta la punerea în aplicare a acestui plan.

Ainslie încuviinţă din cap, simţind privirile celorlalţi aţintite asupră-i. Majoritatea erau rezervişti tineri şi lipsiţi de experienţă. Ce mai cale de a învăţa ce înseamnă războiul!

Pe neaşteptate îi reveni în minte întoarcerea sa pe *Soufrière*, de îndată ce medicii îl declaraseră perfect sănătos. Quinton făcuse minuni în ce priveşte reparaţiile, dar cicatricile rămase în urma luptei şi a retragerii din baia ocupată de japonezi erau mai grăitoare decât pot spune cuvintele.

Încă nu sosiseră dispoziţii cu privire la submarin. La momentul potrivit, va fi probabil întrebuinţat pentru evacuarea în continuare a personalului. Era, firește, un gând enervant, dar nici un moment nu putea întrezări altă posibilitate decât cea a înfrângerii. Aceasta fusese hotărâtă în clipa când înaltul Comandament se convinsese că inamicul nu se va mulţumi cu înaintări locale. În momentul de faţă, japonezii se avântau în afara şi în jurul Mării Chinei de Sud, pecetluind întreaga zonă; ca şi cum ar fi strâns băierile unei pungi.

Victoria lor trebuia să fie definitivă, zdrobitoare, o victorie care să constituie o ameninţare pentru întreagă omenire, o pildă de ceea ce se va întâmpla oricui ar încerca să le opună rezistenţă sau să se amestece în treburile lor.

Armytage încheie:

– Asta am avut de spus. domnilor. Vă voi ţine la curent prin ordinele de zi. Se uită apoi spre Ainslie şi adăugă:

– Mai rămâi. te rog, puţin.

După ce toţi ceilalţi ieşiră la aer curat, i se adresă:

– Cred că am prevăzut totul.

Şi când Ainslie se abţinu să facă vreun comentariu, se răsti la el:

– Ei?

– După părerea mea, domnule comandor, comandantul şef ar trebui să solicite, ba chiar să ceară, mai multe nave şi un portavion cu avioane pe măsura celor ale inamicului. Armata de uscat nu va putea să reziste pe insulă atâta timp cât nu are acoperire aeriană şi contraamiralul Granger nu va izbuti să scoată trupele de aci, dacă va primi un asemenea ordin, atâta timp cât nu i se dau nave şi avioane. Tăcu un timp, respirând cu greutate şi simţindu-şi rana care pulsa odată cu bătăile inimii. De astă dată nu se va repeta situaţia de la Dunkerque.

Armytage îşi lăsă privirile în pământ.

– Tot mai pedalezi pe ideea asta? Mă rog, acum suntem mai bine pregătiţi pentru o apărare în încercuire. Vocea i se sparse subit. Şi celelalte lucruri de genul acesta, urmă el.

Ainslie se uită la el, izbit de această bruscă prăbuşire, îngrozit de semnificaţia ei. Înaltul Comandament nu avea intenţia să retragă trupele dacă insula avea să cadă. Deci se lepăda de toţi oamenii aceia ca de nişte leproşi, lăsându-i la cheremul armatelor japoneze.

În orice alt moment ar fi putut simţi înţelegere, chiar milă faţă de un om ca Armytage. În toţi anii de pace nu se exersase, nu se pregătise ca să se poată schimba odată cu timpurile.

Dar preţul avea să fie cumplit şi soarta celor mulţi lăsaţi în urmă era prea înfiorătoare ca să te poţi măcar gândi la ea. Toate invidiile şi urile stârnite de influenţa colonialismului britanic vor fi zăgăzuite şi pecetluite aici, fără nici o putinţă de evadare.

– Mă înapoiez la nava mea, domnule comandor, spuse Ainslie cu amărăciune.

Simţea nevoia să plece, să se detaşeze de atmosfera aceea de disperare şi ruşine.

– Ah, mai e ceva. Armytage încercă să-şi recapete stăpânirea de sine, dar fără succes. La bord te aşteaptă o comunicare. Am să-ţi spun eu acum în linii mari, despre ce e vorba.

Se încruntă, ochii aproape dispărându-i printre riduri, în timp ce

încerca să-şi adune gândurile.

– E o comunicare din partea Amiralităţii. Amiralul din forţele franceze libere, aflat la Londra, a primit un Raport amănunţit cu privire la isprăvile dumitale. E foarte îngrijorat. Nu la aşa ceva s-a gândit când oamenii săi au acceptat să te asiste în misiunea iniţială de capturare a submarinului.

Ainslie îşi încleştă pumnii.

– Pe atunci nu ştiam de Malaya şi de Pearl Harbour, ce părere aveţi, domnule comandor?

Făcea tot ce putea spre a-şi ţine vocea sub control.

– Mă rog, asta este. Deocamdată nu s-a hotărât nimic. Starea de urgenţă de aici are prioritate. Dar ce ştiu eu e că *Soufrière* urma să fie cea mai mare navă a forţelor franceze libere, de îndată ce ai fi adus-o în Anglia. Cred că înţelegi punctul lor de vedere.

Ca să fiu sincer, nu. Ainslie îşi îndesă chipiul pe cap. Dar presupun că ce gândesc eu nu interesează pe nimeni.

Ieşi din încăpere. În faţa ochilor perindându-i-se tot felul de imagini. „Capitaine" Poulain zăcând cu un glonţ în tâmplă, lângă biroul său. Ochii lui Lucas când tricolorul francez fusese coborât de pe chioşc. Marinarul care murise în colţul infirmeriei, proptit de perete ca să nu se înece în propriul său sânge. Fiecare dintre ei, chiar şi Poulain, făcuse ceea ce socotise a fi cel mai bun lucru de făcut şi acum, când ei înfruntau asemenea tragedie, cei din Londra se tocmeau şi se târguiau.

O santinelă îl salută şi-i spuse:

– Alarmă aeriană, domnule comandor. Privi chiorâş spre orizontul înserării. Mare păcat, nu?

Ainslie aproape că nu se putea uita la omul acela. Un soldat obişnuit, cu înfăţişarea familiară pe care o vezi în jurnalele de actualităţi. Norvegia şi Creta. Dunkerque. Şi acum aici.

Dar în trecut a apărut întotdeauna câte un miracol, chiar şi în ceasul al doisprezecelea. Navele de luptă, semnele de reuşită făcute cu degetul mare, feţele istovite urmărind dârele de abur de pe cer, întrebându-se dacă nu cumva miracolul o să le fie smuls îndărăt.

Deodată îl văzu pe Quinton aşteptându-l, aşezat la volanul unui autoturism şi strigându-i:

– M-am gândit că s-ar putea să vă mai prind totuşi, domnul comandant. Am fost la comandament să iau listele oamenilor care urmează să fie mutaţi în zona portului. Şi vă aşteaptă şi o comunicare.

Ainslie se urcă în maşină alături de el.

– În legătură cu *Soufrière* şi francezul de la Londra?

– Da. Quinton ambală motorul. S-au ţicnit de-a binelea.

Ainslie îi aruncă o privire cercetătoare. Niciodată încă nu-l văzuse pe Quinton atât de aproape de a fi beat. Beat şi furios.

– De unde ai mai scos şi maşina asta?

Quinton ocoli câţiva oameni care împingeau nişte roabe.

– Ce nu poţi obţine azi în schimbul promisiunii unei cabine pe un vas care să-i scoată din Singapore? Apoi adăugă: Mă gândesc la toţi oamenii ăştia ai noştri. Or să fie abandonaţi, acum, la greu. Am ştiut-o de la bun început. Ticăloşii, lichelele alea împuţite!

Quinton se stăpâni şi întrebă apoi pe un ton mai calm:

– Vrei să ne întoarcem pe drumul care trece pe la hotel? Cred că ar trebui să faci ceva pentru fata aia. Fără a mai pierde nici un minut.

– Tocmai voiam să te rog să mă conduci acolo. Ainslie îşi întinse braţele ca să nu fie zvârlit prin geam, când Quinton frână brusc.

Un lungan de poliţist sikh se ivi în partea laterală a maşinii şi le strigă înfrigurat:

– Alarmă aeriană! Coborâţi imediat, repede!

Quinton răspunse pe un ton atât de scăzut încât omul trebui să-şi vâre capul pe geamul maşinii ca să-l audă:

– Piei din calea maşinii, că dacă nu, te azvârl în primul canal.

Porni mai departe, în timp ce poliţistul răcnea ameninţător în urma lor.

– Nemernicul! mormăi Quinton. Pun mâna în foc că el şi fârtaţii lui or să poarte steagul cu soare-răsare când japonezii or să mişune pe aici!

Încetiniră şi intrară pe poarta hotelului Royal. Nişte vehicule militare încărcau o serie de bagaje şi câţiva soldaţi tândăleau pe lângă ele, sporovăind şi fumând, trăgând cu urechea la câte un lătrat răzleţ al artileriei antiaeriene.

Maşina mare a lui Guy Torrance derapase pe un răzor de flori şi una dintre portiere atârna deschisă.

– Dumnezeule, ziceam că eu sunt un şofer infernal! exclamă Quinton cu gravitate.

– Aşa şi eşti, răspunse Ainslie coborând din maşină. Dar n-are importanţă. Vino!

Când se apropiară de scară, auziră, dinăuntru, glasul lui Torrance. Ocăra cât îl ţinea gura, vocea lui tunătoare umplând întregul etaj ca furia unui nebun.

Sergentul de la recepţie, care-l urmărea pe funcţionarul hotelului ce-şi golea seiful, le spuse:

– Aşa-i zice întruna de când s-a întors. Ai dumneavoastră i-au rechiziţionat vapoarele. Nici că mai pomeneşte de altceva!

Cei doi se apropiară de uşa apartamentului, uitându-se unul la celălalt. Torrance zbiera:

– Bandiţii naibii! îşi închipuie că mă pot învăţa ei pe mine ce trebuie să fac!

Răsună un zgomot de sticlă spartă şi Ainslie auzi vocea lui Natalie:

– Te rog! Nu în faţa lui Frances!

– Tu şi smiorcăita asta! Asta-i tot ce poţi gândi! Urmă o nouă bufnitură. Las' că vă arăt eu vouă!

Ainslie împinse uşa cuprinzând dintr-o privire întreaga scenă, cu personajele încremenite în atitudinile lor de spaimă sau de mânie.

Sertare larg deschise, cu conţinutul împrăştiat pe jos. Farfurii sparte şi bucate risipite pretutindeni. Probabil că Torrance trăsese faţa de masă cu mâncare cu tot.

Dădaca stătea lângă uşa din fund, vizibil înspăimântată, ţinându-şi mâinile osoase pe umerii copilei, care se ferea de tatăl înnebunit de băutură.

Natalie Torrance era aşezată pe braţul unui fotoliu. Rochia îi era ruptă la un umăr şi pe obraz i se ivise o pată îmbujorată, de parcă primise o palmă sau chiar un pumn.

Torrance se răsuci pe călcâie şi se uită la cei doi ofiţeri de marină, dezgolindu-şi dinţii într-un rânjet. pregătindu-se parcă să sară la ei.

– Zău! Zău! Zău! Ce căutaţi aici?

Cravata îi era pătată de băutură şi costumul alb murdărit peste tot. Căzuse, se vede, în repetate rânduri. Era greu de conceput cum de izbutise să conducă maşina.

Ainslie se uită la ea, ferindu-se să-l privească pe Torrance pentru a nu se simţi ispitit să-l atace.

– Te simţi bine? o întrebă strunindu-şi vocea, când văzu spaima din ochii ei preschimbându-se în speranţa deznădejdii.

– Ah, da! Acuma se simte foarte bine! Ochii injectaţi şi demenţi ai lui Torrance se interpuseseră în câmpul lui vizual. Ai venit s-o ocroteşti, da?

Scoase un hohot de nebun şi Ainslie văzu copila închircindu-se şi mai mult în colţul ei. Observă că-şi înghesuise acolo şi elefantul galben, ca şi cum ar fi vrut să-l protejeze.

– Ce dracu' nu-ţi pui lacăt la gură? întrebă Quinton tărăgănat. Avem şi aşa destule necazuri.

Torrance nici nu-l luă în seamă, iar Ainslie văzu parcă nebunia din mintea lui crescând şi umflându-se când răcni:

– Sau poate c-ai venit să-ţi vâri mâna pe sub fusta ei, asta cred mai curând!

Ainslie răspunse cu glas stăpânit:

– Trebuie să plecaţi spre golf. Acolo se vor găsi vase de transport...

Torrance se împletici spre el, pe faţă aşternându-i-se brusc o paloare cadaverică.

– Dumnezeule, e adevărat! îi înşfăcă braţul şi se clătină, gata să-şi piardă echilibrul. Citesc pe faţa ta blestemată, câine!

– O, Guy, termină odată! strigă Natalie.

Torrance îi eliberă braţul şi se dădu un pas îndărăt, mişcând întruna din cap, cu ochii aţintiţi asupra lui Ainslie, în timp ce continua pe

acelaşi glas încleiat:

– Da, da, în tot timpul ăsta! Pe mine nu mă lăsa să-i ating nici cu un deget preţiosul ei corp, Doamne fereşte! Şi tu, cu medaliile tale şi cu gloria ta de ucigaş, cu tine îşi făcea plinul, pun rămăşag!

– Să-l pocnesc, domnule comandant? întrebă Quinton aspru.

Torrance se întoarse către figura nemişcată de pe fotoliu:

– Las' că ţi-arăt eu ţie, fetiţo! Ai să vezi tu cine cântă în casa asta. Umbra lui se apropie de ea, acoperind-o, dar Natalie nu clinti în clipa când îl auzi adăugându-i: Palma aia n-a fost nimic, crede-mă! Apoi, privind în direcţia dădacei: Nu uita că eu plătesc totul, cu banii mei! Dădu din cap, bule de salivă prelingându-i-se pe bărbie. Da, da micuţii mei puritani, o să mi-o plătiţi voi.

Ainslie făcu un pas înainte, călcând pe cioburile de farfurii sparte.

– Dacă mai încerci să te atingi de ea, o să te…

– O să mă ce? Torrance se lăsă pe spate şi se izbi de zid. O să mă dai în judecată pentru că încerc să-mi domesticesc nevasta?

Rânjea ca un smintit, amuzându-se pervers, de întreaga scenă. Mai târziu, lucrurile aveau să ia altă faţă.

Îşi înclină degetul, în chip ameninţător:

– Ai putea să-ncepi să-ţi cauţi altă slujbă. Dacă-mi pun mintea cu tine, ai să zici săru' mâna dacă o să-ţi dea să comanzi o raţă de cauciuc.

Ainslie trecu pe lângă el, aşteptându-se să fie atacat. Ştia că dacă Torrance l-ar atinge, ar face moarte de om. Rosti cu calm:

– Secundul meu o să vă conducă, pe dumneata, doamnă Torrance, şi pe Frances la biroul din port. Apoi, adresându-se dădăcii: împachetează-le câteva lucruri.

Natalie se ridică de pe braţul fotoliului şi încercă să-şi tragă peste umăr rochia ruptă.

– Îmi pare rău că te-am amestecat în toate astea.

Îşi înălţă privirile spre el şi din nou se regăsiră, o clipă, pe o insulă numai a lor, de parcă primejdia şi nebunia nici nu-i atingea.

– Eu am dorit să mă amestec, îi răspunse Ainslie. O conduse spre uşă: Dacă uiţi ceva, vei putea reveni.

În clipa aceea se auzi un şuier subţire, concentrat, şi Ainslie se simţi strivit de o explozie. Căută să înţeleagă ce se întâmplase şi, o clipă, îşi închipui că Torrance trăsese în el.

Pe urmă, tuşind şi gâfâind, se opinti în picioare, eliberându-şi umărul rănit de ceva despre care-şi dădu brusc seama că era o bucată de acoperiş.

Pretutindeni se învârtejeau fumul şi praful şi când, împleticindu-se, îşi croi drum prin moloz, auzi şuierături stridente, de fluiere, şi ţipete sfâşietoare ca de fiară torturată.

Pe Natalie o găsi întinsă pe coridor, cu părul acoperit de moloz şi

rochia aproape smulsă de pe ea.

Îngenunche, ridicând-o în braţe, murmurându-i numele. Când îi înlătură părul de pe faţă, Natalie deschise ochii şi se uită la el. Ainslie aşteptă, abia îndrăznind să respire şi să spere pe măsură ce vedea înţelegerea şi groaza redeşteptându-se în ochii ei.

Buzele ei articulară un nume: „Frances”.

Ainslie întoarse capul şi se uită la grinzile şl mormanele de zidărie prăbuşită, la fumul gros care plutea: simţea primejdia, mirosul de incendiu.

Deasupra norului de praf văzu cerul de seară şi abia atunci îşi dădu limpede seama că hotelul fusese lovit direct. Numai de nu s-ar mai auzi urletele acelea de fiară! Îi spărgeau timpanele şi o făceau pe femeia din braţele lui să tremure toată.

Paşi îşi căutau loc printre dărâmături şi, deodată, îl auzi pe Quinton exclamând răguşit:

– Slavă Domnului! Credeam că s-a isprăvit cu voi!

Ţinea în braţe fetiţa care, la rândul ei reuşise, prin nu ştiu ce minune, să-şi salveze elefantul galben, pe care-l strângea la piept.

Se înghesuiră unul în altul ca o mână de refugiaţi pe o plută. Quinton îşi trecu degetele prin părul încâlcit şi le spuse:

– S-a prăbuşit acoperişul şi cred că şi jumătate din clădire s-a făcut praf. Apoi se uită cu subînţeles la Ainslie: Du-le de aici! Dădaca a fost sfârtecată în bucăţi. Ea a fost cel mai greu lovită de suflul exploziei.

– Ce-i cu Torrance?

Quinton înălţă din umeri.

– Trăieşte, dar e prins sub grinda principală a acoperişului. Nu cred s-o mai ducă mult. Se uită, apoi, în jos, spre copilă.

Ainslie o ajută pe Natalie să se ţină pe picioare, urmărindu-i cel mai mic semn de şoc sau de slăbiciune. Priviră spre uşa făcută ţăndări, când îl auziră pe Guy Torrance gemând tare.

– Mă duc la el, spuse Natalie.

Din afara clădirii se auzeau strigăte şi oameni alergând. Dar urletele acelea nu mai conteneau, ca şi cum nu aveau să mai ia vreodată sfârşit.

– Vin cu tine, îi spuse Ainslie. Apoi i se adresă lui Quinton: Rămâi cu copila, John.

Torrance era ţinut sub grindă. Probabil că îndura chinuri groaznice, având spinarea zdrobită de imensa greutate care-l strivea. Îi văzu şi şopti:

– Aţi venit să vă bucuraţi sufletele?

– Guy, te rog, încetează, spuse ea ferindu-şi privirile.

Torrance închise ochii şi murmură gâfâit:

– Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-o pe Frances să mai ţipe!

Ainslie aruncă o privire în spate şi o văzu pe fetiţă stând tăcută şi

nemişcată, cu mânuţa în mâna lui Quinton.

– Nu ţipă Frances. A scăpat teafără.

Dar Torrance părea să nu-i fi auzit răspunsul. Începu să delireze:

– Exact ca în ziua aceea blestemată. Şi atunci ţipa. Din vina ei s-a întâmplat totul. Dacă n-ar fi fost afurisita asta mică, Dicky ar mai fi trăit şi acum, iar eu... Vocea i se stinse, apoi mormăi din nou: Bietul Dicky! A zis c-o să treacă el la volan, ca eu să stau cu copilul, să-l liniştesc. Torrance scutură din cap, zâmbind pe măsură ce retrăia momentul. Pe dracu! i-am răspuns eu. Bucăţi de tencuială îi cădeau peste gură, dar el nu le lua în seamă. M-am întors ca să-i ard una fetei şi ticăloasa de maşină a derapat.

Ainslie se uită la tânăra femeie de lângă el. În tot timpul care se scursese de la accident fusese convinsă de nevinovăţia soţului ei. Şi, în realitate, probabil că el fusese azvârlit din maşină fără să păţească nimic şi se întorsese apoi să-l aşeze la volan, în locul lui, pe amicul mort.

Grinda grea se mişcă încet, stârnind nori de moloz în încăpere. O briză uşoară adie printre dărâmături. spulberând puţin praful şi Ainslie văzu înfiorătoarele pete de sânge de pe zidul din faţă, acolo unde căzuse zdrobită dădaca.

– Sosesc ajutoare, spuse el.

Torrance îşi aţinti privirile asupră-i:

– A, tu erai! Eu nu uit niciodată o faţă!

Grinda alunecă din nou şi Torrance scoase un ultim, cumplit horcăit.

Încetaseră şi urletele, îşi dădu Ainslie seama.

– Vino, Natalie, s-a terminat.

O conduse prin coridorul prin care îşi făceau drum câţiva soldaţi, înarmaţi cu funii şi topoare, încercând să pătrundă în camere.

Quinton se adresă unui caporal:

– Aici sunt doi morţi, băiete!

Coborâră cu greu scara înecată de moloz şi cioburi de sticlă. Tot hotelul era o ruină.

În curte, stăteau înşirate aceleaşi camioane militare, unul dintre ele în flăcări. Pe lângă maşini zăceau întinşi soldaţii pe care-i văzuse Ainslie sporovoind, adică ceea ce mai rămăsese din ei.

– Unde este sora ta? se sili s-o întrebe pe Natalie.

– În oraş, nu-i în hotel.

Se agăţa de braţul lui, iar el încerca s-o ferească de priveliştile şi vaietele care-i înconjurau.

– Maşina noastră pare să fi rămas întreagă, spuse Quinton. A fost adăpostită de zid. Deschise portiera. E bine să plecăm cât mai repede. S-ar putea să mai revină pe aici.

– Un moment, ceru Ainslie, cu glas calm.

O ajută pe Natalie să se urce cu fetiţa în maşină şi apoi se

reîntoarse spre hotel. Undeva, în spate, probabil la bucătărie, clădirea năruită luase foc. Nimeni nu avea să-şi mai dea osteneala să stingă incendiul. Vechiul hotel Royal murise.

Ainslie se opri să ridice o bucată de copertină vărgată. Apoi se aplecă asupra bătrânului portar indian. Era mort, ucis de suflul exploziei, în timp ce se grăbea să alerge la datorie. Îl acoperi cu copertina şi rosti în şoaptă:

– Biet nenorocit! Mai bine c-ai scăpat în felul ăsta!

După aceea urcă în maşină şi-şi petrecu braţul în jurul umerilor lui Natalie.

– Gata, John.

Cea mai mare parte din drum o parcurseră în tăcere, împietriţi de grozăviile prin care trecuseră, prea şocaţi ca să poată accepta gândul că supravieţuiseră.

La ultimul punct de control, înainte de intrarea în port. Quinton opri maşina şi spuse:

– Trebuie să întreb unde urmează să ne prezentăm. Mi-am pierdut lista la locul bombardamentului,

Când rămaseră singuri în maşină, Ainslie vorbi:

– Natalie, nu ştiu cum o să ieşim din tot iadul ăsta, dar dacă scăpăm cu viaţă, vrei să fii soţia mea?

Cum ea nu-i dădu nici un răspuns, adăugă cu disperare:

– Eu n-am mulţi bani, dar o s-o putem scoate la capăt, şi în Anglia o s-o ducem pe Frances la specialistul acela, aşa cum vrei tu.

Natalie se uită la el cu ochii scăldaţi în lacrimi.

– Ştii bine răspunsul. Cu tine m-aş duce oriunde, căsătorită sau nu.

Amândoi se uitau uimiţi la fetiţa care sa ridicase de pe locul şoferului şi-şi întinsese mânuţele, agăţându-se de gâtul mamei ei.

– Oh, Robert, iubitule! Natalie abia de se mai putea stăpâni. Frances mi-a vorbit! Mi-a vorbit! A încercat să-mi spună ceva. Îi înconjură cu braţele pe amândoi. Acuma ştiu că totul se va sfârşi cu bine!

Ainslie îşi lăsă gândurile s-o ia razna, întrebându-se cum de putea un om să simtă adevărata fericire în mijlocul infernului?

Quinton se înapoie şi se reaşeză la volan.

– Am luat-o!

Porni maşina, dându-şi seama că în timpul absenţei sale se întâmplase ceva formidabil. Dar fiindcă era Quinton, se mulţumi să anunţe sec:

– Apropo, poliţistul acela m-a reclamat pentru exces de viteză!

Ainslie îşi puse mâna pe rochia ruptă a tinerei femei, vrând parcă prin acest gest să izgonească amintirea înfricoşătoarei lovituri de pe urmă şi a cumplitei taine a lui Torrance.

Era groaznic numai să te gândeşti. Dacă ar fi ascultat de îndemnul poliţistului de a coborî din maşină în timpul raidului aerian, bomba

oricum ar fi căzut pe hotel. Dar Natalie s-ar fi aflat în cameră împreună cu Torrance, în poziţia în care-i găsise. Şi ea stătuse exact sub grinda care-l ucisese pe el.

Ainslie îi strânse umerii, trăgând-o mai aproape de el şi o simţi pierdută în gânduri. Poate că se gândea la această ultimă ironie a războiului. Pilotul japonez nu va şti niciodată că bomba care-l răpusese pe bătrânul portar indian şi cine ştie câte alte vieţi, provocase un şoc ce redeşteptase şansele de salvare a fetiţei. Fie că era reală sau nu, se ivise o nouă speranţă şi asta însemna mai mult decât îndrăzniseră vreodată să viseze.

Maşina stopă în faţa unei clădiri simple, albe, unde câteva infirmiere şi nişte civili cu înfăţişare oficială îi verificau pe noii sosiţi.

Se opriră cu toţii din activitatea lor pentru a se uita la cei doi ofiţeri de marină murdari şi zdrenţăroşi, la tânăra cu păr negru şi rochia sfâşiată la umeri şi la fetiţa care strângea la piept un elefant de pâslă, prăfuit dar intact.

Quinton îl urmări cu privirea pe Ainslie care le conduse, pe Natalie şi pe Frances, şi intră cu ele. Apoi, cu gesturi lente, îşi aprinse o ţigară.

„Pot să jur că a fost o zi mare pentru ei“, îşi spuse, pufăind. „De altfel şi pentru mine“.

*

* *

Ainslie era aşezat la biroul lui şi privea teancul de note prinse cu o clamă mare. În pofida primejdiei şi a ameninţării de invazie, nimic nu putea stăvili noianul de comunicări.

Aşezat pe scaunul din faţa lui, locotenentul Halliday îl privea cu gravitate. Halliday părea să simbolizeze tot ce se întâmpla în lumea lor specială. Aşteptarea şi îngrijorarea, îndoiala asupra a ceea ce va aduce ziua următoare, sau ceasul următor.

Era pe la jumătatea după-amiezii şi, afară, golful se scălda într-o lumină fumurie. Stăruia fumul lăsat de un atac aerian, deşi de astă dată un tun reuşise să doboare bombardierul inamic. Parte din fum provenea de la rugul funerar al japonezului.

Dar lucrurile nu mai puteau continua aşa. Mai devreme sau mai târziu avea să fie lovit şi *Soufrière* sau, în cel mai bun caz, va fi atât de avariat de suflul vreunei explozii, încât va trebui să fie abandonat. Comunicările sosite din Londra sau din partea amiralului francez nu mai aveau nici o importanţă. Ainslie ştia că cei mai mulţi, dacă nu chiar toţi membrii echipajului, gândeau la fel. Realizaseră tot ce realizaseră, dar acum aveau nevoie de submarin. Nu reprezenta pentru ei numai o armă, ci un fel de simbol.

Răsfoi listele de reparaţii întocmite de Halliday şi se minună cum de izbutise ofiţerul mecanic să le alcătuiască.

– În regulă, şef. Dumneata şi băieţii dumitale aţi făcut o treabă

bună.

Halliday îl cercetă, observându-i mişcările repezi, nervoase, ale mâinilor. Dacă numai jumătate din ce aflase el era adevărat, starea comandantului ar fi fost mult mai îngrijorătoare dacă n-ar fi intervenit în viaţa lui tânăra aceea, Torrance. Se gândi la soţia lui, la căsuţa lor de lângă Podul Turnului Londrei şi se rugă din toată inima să nu i se fi întâmplat nimic rău nevestei. Femeile pot fi sau o pacoste la viaţa omului, sau cele mai puternice ancore ale existenţei.

– Inamicul se menţine foarte liniştit pe coastă, cel puţin aşa mă informează comandantul bazei, i se adresă Ainslie. Câte un duel răzleţ de artilerie, dar nimic altceva.

Ridică privirea când se auzi o ciocănitură în uşă şi spuse: „Intră!“

Auzi uşa deschizându-se şi, când draperia fu dată la o parte, îşi făcură apariţia cei doi locotenenţi francezi. Amândoi foarte eleganţi în uniformele lor albe şi, totuşi, atât de deosebiţi unul de celălalt.

—Şef, discutăm mai târziu problema combustibilului.

Ainslie şi Halliday schimbară o privire. Doar o singură privire, dar a fost de ajuns.

Când draperia căzu din nou, mascând uşa, Ainslie le spuse celor doi:

– Probabil că aţi ghicit pentru ce v-am chemat. Luă dosarul de comunicări aflat deasupra teancului. După cum ştiţi foarte bine, rolul dumneavoastră în această operaţie era acela de a ne ajuta în eventualitatea ivirii unor probleme cu privire la echipamentul mecanic şi electric al submarinului. Ceva care să le fi scăpat instructorilor noştri din Londra. V-aţi îndeplinit toate aceste îndatoriri, ba chiar aţi făcut mult mai mult. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Cartierul dumneavoastră general naval din Londra a solicitat, prin intermediul Amiralităţii, să îmbarc întregul personal naval francez liber şi să-l evacuez din Singapore cu primul convoi. Secundul meu tocmai se ocupă de acest lucru şi voi sta personal de vorbă cu oamenii dumneavoastră înainte de plecare.

Întregul personal francez aflat la bord era alcătuit din şase cartnici şi din cei doi locotenenţi.

Ainslie îi privi pe fiecare în parte: Lucas, slăbuţ, chiar plăpând. Cottier înalt, aparent plin de încredere în sine. Adăugă calm:

– În calitate de ofiţeri, dumneavoastră doi aveţi latitudinea de a alege, fie să plecaţi împreună cu ceilalţi, fie să rămâneţi la bord. Dacă alegeţi cea de a doua alternativă, nu vă pot făgădui nimic, pentru că nu ştiu nimic. Hotărârea vă aparţine. Din momentul în care va porni convoiul, va fi prea târziu să mai daţi înapoi. După aceea, fiecare vas disponibil va fi folosit numai pentru populaţia civilă şi pentru cazurile prioritare.

Lucas îşi plimbă privirea prin cabină, aducându-şi aminte de clipa când urcase la bord împreună cu Ainslie, de graba nebună de a pune

mâna pe submarin, pentru a evita un dezastru de ultimă clipă. Dar în situaţia actuală, de ce ar mai rămâne? Acesta nu era războiul lui, războiul în care ar putea lupta împotriva germanilor, în care şi-ar folosi iscusinţa lovind în cei care i-au ocupat patria. Dacă ar muri aici, sau dacă ar putrezi în vreun lagăr japonez de prizonieri, ar însemna să fie şi mai departe de familia lui din Nantes, de părinţii şi de sora lui.

Simţi broboane de sudoare lunecându-i pe şira spinării, presiunea situaţiei fiind sporită de faptul că toţi cartnicii de sub comanda sa se pregăteau acum de plecare.

Lucas crezuse că nu-i va înţelege niciodată cu adevărat pe englezi şi totuşi ajunsese să-i îndrăgească foarte mult. Plecând, ar exista doar Canalul Mânecii între ei şi Franţa, pe când aici...

Cottier fixa un punct deasupra umărului lui Ainslie. Era mult mai surprins de propriile sale simţăminte decât şi-ar fi imaginat. Parisul lui iubit se afla sub cizma teutonă, dar se deprinsese cu acest gând. Mai devreme sau mai târziu, Parisul va reînvia şi va fi din nou cel mai frumos oraş din lume. Dar, până atunci, trebuie să se gândească la propria lui viaţă.

Se mai gândi şi la comandamentul francez din Londra. Cu toţii erau la fel. Gata să dea sfaturi, atâta timp cât greul era dus de alţii.

Dar *Soufrière* era o navă franceză. Orice cantitate de ceai sau de sandvişuri din alea oribile cu carne conservată de vită, cu care se delectau englezii, n-ar putea schimba acest fapt.

Cottier luă o hotărâre:

– Eu rămân *capitaine*.

Lucas îl privi uimit. Nu înghiţea aerul de suavă superioritate a lui Cottier, manierele lui desăvârşite, farmecul lui ostentativ. Se aşteptase să-l vadă plecând cu ceilalţi.

Ainslie încuviinţă din cap şi i se adresă lui Lucas:

– Dumneata ce-ai hotărât?

Îi stătea pe limbă să-i repete ceea ce-i povestise Halliday despre el. Despre ceasurile în care muncise ca un diavol ca să repună maşinile submarinului în perfectă stare de funcţionare. Ainslie cunoştea multe despre situaţia lui Lucas, despre familia sa din Franţa. Ce-ar fi simţit el în locul lui? Ce-ar simţi acum, dacă ar lăsa-o în urmă pe Natalie, captivă în mâinile inamicului, de-ar fi ca Singapore să cadă fără nici un avertisment?

Lucas răspunse cu glas moale:

– Şi eu rămân. Privi spre punte. Cred că e mai bine să rămân.

După ce plecară ofiţerii şi după ce-şi luă rămas bun de la cartnicii francezi, Ainslie rămase un lung răstimp în cabina sa, gândindu-se la ei şi la toţi oamenii din lume care se străduiau să câştige un război. Băieţi tineri în cea mai mare parte, conduşi de alţi băieţi tineri. Era nevoie de oţelul călit ai unor Halliday sau al unor Quintoni ca să le mai

dea un fir de speranţă.

În noaptea aceea, în timp ce zăcea lungit în cuşetă, complet îmbrăcat, scrutând întunericul umed, asculta zgomotele submarinului care-l înconjurau de pretutindeni. Acele sunete care conferă oricărei nave personalitate, viaţă, ca să spunem aşa. Cei de pe uscat râd de acest lucru. Şi, totuşi, este o realitate.

Închise ochii şi se gândi la Natalie, aşa cum o văzuse ultima oară. De-ar putea s-o ducă într-un loc sigur, indiferent unde, ăsta era singurul lucru care conta.

Ainslie se trezi cu răsuflarea tăiată la auzul telefonului care-i suna în ureche. Dibui după întrerupătorul de lumină de deasupra cuşetei, în timp ce-şi ciulea urechile să audă, de dincolo de carenă, zgomot de bombe sau de artilerie.

– Aici comandantul. Glasul lui avea o notă de nefirească ascuţime.

– Sunt ofiţerul de serviciu pe comandament. Vă fac legătura.

Ainslie se ridică privindu-şi ceasul. „Vă fac legătura?" Ce tot îndruga omul ăla, de ce nu se făcea legătura direct prin centrală?

– Alo? Aici Granger.

Ainslie îşi relaxa fibră cu fibră, trupul încordat, imaginându-şi-l pe micul amiral rotofei, cu pipa lui.

– Ordonaţi, domnule amiral!

– Inamicul a debarcat pe insulă. Atacă cu toate forţele, cu nave de debarcare, pontoane, tot tacâmul. Urmă o pauză. Eşti pe fir?

– Da, domnule amiral.

Aşadar, inevitabilul se întâmplase. Se aşteptase, fusese pregătit pentru aşa ceva şi, totuşi, vestea îi pricinuise un şoc. Era, în acelaşi timp, un succes de necrezut al japonezilor. Abia de trecuseră două luni din ziua când debarcaseră primele trupe pe ţărmul Malayei şi iată-i că ajunseseră aici. Brusca revelaţie îi dădu un fior rece.

Granger continuă pe un ton calm:

– Va trebui să expediez următorul convoi. Râse scurt. Şi m-am gândit că poate vei dori să ştii acest lucru.

Legătura se întrerupse şi Ainslie se lungi din nou, întrebându-se cum de mai găsise timp amiralul să se gândească la problemele personale ale unui subordonat.

Se auzi o bătaie în uşă şi Quinton intră în cabină. Era complet echipat şi purta un revolver.

– O comunicare, domnule comandant. Ne invadează. Se ordonă starea de pregătire numărul unu pentru toate unităţile. Să fim pregătiţi pentru orice, de la răzmeriţe până la pedeapsa divină. Părea uluit de veste. Ce credeţi că vor încerca bandiţii ăia să facă?

Ainslie se îndreptă spre lavoar şi-şi stropi faţa cu puţină apă călduţă. Avea un vag miros de motorină.

– Vor încerca să străpungă apărarea cum au făcut şi în Malaya.

După aceea vor pune mâna pe rezervoarele de apă. Şi când le vor captura, totul va lua sfârşit.

Quinton zâmbi scurt.

– Mă rog, cel puţin ştim. Mă duc să-i scol pe oameni, deşi majoritatea au stat de veghe jumătate din noapte.

Ainslie rămase cu ochii fixaţi pe uşă. Un lucru era sigur: acum va primi noi ordine.

Apoi părăsi cabina şi porni să străbată nava, aşa cum făcuse de atâtea ori până atunci. Siluete tăcute adăstau lângă posturile de luptă respective, bând ceai, ţinându-şi capetele uşor înclinate, de parcă s-ar fi aşteptat să detecteze un zgomot străin.

Îi salută din cap pe Lucas şi pe Halliday la panoul lor de comandă şi apoi începu să urce scara lungă, lustruită, care ducea spre puntea de comandă. Aici, mitralierele grele erau încărcate şi pregătite, ţevile lungi profilându-se negre pe cerul smălţuit de stele.

Pe puntea de comandă se aflau Forster şi Ridgway, privind la oraşul cufundat în beznă şi la luminiţele cât un vârf de ac ce apăreau în depărtare, situate la prea mare distanţă ca să-ţi poţi da seama dacă sunt tunuri antiaeriene sau artilerie terestră.

– Tocmai am auzit nişte focuri de puşcă, domnule comandant, spuse Forster. Încercări de jaf, presupun.

Forster nu ştia singur dacă-i mai păsa de ceva sau nu. Vestea dramatică a morţii soţului lui Daphne pe mare, propriul său reviriment sufletesc, toate se amalgamaseră într-o nouă incertitudine. Nici o radiogramă pentru el, nici un mesaj. Oare Daphne era bine? Sau îşi dusese la îndeplinire ameninţarea că se va sinucide? Poate că o făcuse fără să fi aflat măcar că era văduvă.

– Dacă vom fi nevoiţi să plecăm, domnule comandant, interveni Ridgway, nu voi mai putea face rost de noi torpile. Va trebui să ne mulţumim cu ceea ce avem.

Ainslie aproape că nici nu-l auzi. Urmărea strălucirea roşiatică ce cuprindea din ce în ce mai mult cerul, amintindu-şi de toţi cei care nu mai erau ca s-o vadă. Şi se mai gândea la Natalie şi la copilă, aflate pe undeva, pe acolo, în mijlocul umbrelor, aşteptând să sosească ordinul de îmbarcare. Zărise chiar şi vechiul iaht *Lady Jane*, pregătit pentru cea mai primejdioasă dintre toate cursele sale. Şi, printr-o ironie a sorţii, alături se înşirau vapoarele noi-nouţe ale lui Torrance.

Va trebui s-o vadă încă o dată înainte de plecare. Poate că va fi pentru ultima oară. Încercă să alunge acest gând, dar efortul îl făcea să-şi simtă tâmplele pulsând. Să fie despărţiţi, după toate câte se întâmplaseră, era mai rău chiar decât moartea. Natalie îi crease o raţiune de a trăi. singurul lucru de care nu-şi dăduse seama până atunci că-i lipsea.

Ainslie îşi mută gândul la submarinul lui. Va trebui să-şi

supravegheze şi să-şi controleze orice mişcare. Auzise de comandanţi luaţi prin surprindere în momentele când dibăcia şi vigilenţa lor neştirbite ar fi fost salvatoare. O casă bombardată, infidelitatea soţiei, un copil bolnav. Handicapuri care pot toci capacitatea unui om, care-i pot duce la pieire pe toţi cei ce se bizuie pe această capacitate.

Menzies traversă grătarul, binoclul atârnându-i de gât.

– Curat câştigul păgubaşului, nu-i aşa, domnule comandant? Nu mi-ar părea deloc rău dac-ar fi s-o întindem de aici.

Ainslie se uită la profilul robust al maistrului semnalizator. Plin de încredere. Nici urmă de îndoială.

Sub chioşc, închişi în micul lor hangar, Christie şi observatorul său, sublocotenentul Jones, se târau dedesubtul şi împrejurul micului hidroavion. În ciuda ciocănelii zdravene pe care o încasase submarinul, aparatul nu suferise nici o avarie pe care ei doi să n-o fi putut repara. Prin şperţuri, furtişaguri şi greu dobândita abilitate a lui Christie, îl aduseseră în perfectă stare de funcţionare.

Jones se uită la puşca-mitralieră Lewis pe care o montase la marginea carlingii sale şi care era acum dezgolită, şi întrebă:

– Ei, ce părere ai, Jack? Acum vom fi în stare să ne purtăm singuri de grijă.

Christie rânji. Jones era un suflet simplu şi dacă mai credea încă în miracol, asta nu făcea nimănui nici un rău. Îi răspunse:

– Eu, unul, nu doresc decât să scap de aici. Răsuflă adânc şi se uită la oţelul nituit din jurul aparatului cu aripile pliate. Ca să pot respira din nou, adăugă el.

Jones nu înţelese prea bine dacă pilotul voia să scape din hangar sau din Singapore. Până acum supravieţuiseră. Nu vedea nici o raţiune pentru care să nu ajungă s-o scoată împreună cu bine la capăt.

Locotenentul Farrant era şi el foarte ocupat. Îmbrăcat într-o salopetă albă, dintr-un material matlasat, şi folosind o lanternă. Îşi explora cu infinită grijă şi minuţiozitate turela, urmat de la o discretă distanţă de sublocotenentul Southby şi de tunarul cel mai vechi în grad. De fapt, Farrant nu ar fi avut deloc nevoie de lampă, pentru că întreaga turelă era puternic iluminată, tavanul şi pereţii laterali, proaspăt vopsiţi în alb, dându-i un aspect de sterilizată precizie. Cele două tunuri mari, uşor înălţate astfel încât lucioasele culate sclipeau ca aurul, cărucioarele de încărcare a proiectilelor, cablurile şi firele şerpuitoare, balustrada de protecţie deasupra elevatorului de muniţie, toate acestea erau lumea lui Farrant.

Ofiţerul se uită spre pupa, la cele două scaune de pe care el şi Southby controlau şi conduceau focul tunurilor. Se aplecă şi culese de jos un ghemotoc de câlţi pe care-l înmână unui ochitor. După care îşi notă pe loc câteva observaţii în carnetul lui şi porni mai departe.

Southby îl urmă, năduşind. Încă unul sortit să primească o chelfăneală. Cum de cuteza să murdărească turela lui Farrant? Simţi că-i vine să râdă sau să plângă. Coborâse pe uscat, ca şef al unei echipe de corvoadă, şi luase contact, îndeaproape, cu tragedia oraşului Singapore. Văzuse cadavre arzând mocnit, pe locurile unde căzuseră în urma unui atac aerian, şi oameni trecând în grabă pe lângă ele, fără să le arunce măcar o privire. Simţise duhorile morţii, văzuse roiurile de muşte. Oameni plângând pe stradă, alţii prea beţi ca măcar să ştie cum să se sinchisească de ceea ce se întâmpla cu ei.

Se ciocni de Farrant înainte de a-şi da seama că locotenentul se oprise din mers şi-l privea. Farrant i se adresă răstit:

– Sublocotenent, să ştii că o să ne luptăm, nu glumă. Să nu te îndoieşti nici o clipă de acest lucru. Aşadar, te rog să te controlezi! îşi împinse bărbia spre el, aproape atingându-i faţa. Asta ai fost instruit să faci.

– Da. Vreau... vreau să spun că da, domnule locotenent.

Southby îl văzu pe ochitor urmărindu-l cu simpatie şi compătimire, dar interesul lui era stârnit de starea de spirit a lui Farrant. Acesta aştepta bătălia cu nerăbdare. Proaspăta vopsire a turelei fusese ideea lui. Marinarul care căzuse sfârtecat acolo, pe scara turelei, transformase locul într-o scenă de coşmar sângeros. Şi tot ce găsise Farrant să spună fusese:

– Îmi imaginez că la Abukir sau la Trafalgar ai noştri au avut de înfruntat lucruri şi mai groaznice. Aşa încât, să curăţăm totul lună.

Se vede că era nebun, sau foarte aproape de nebunie. Poate că de asta era atât de competent. Pe Farrant nu-l puteai prinde niciodată pe picior greşit.

Afară, pe punte, Quinton se aplecă să se uite la apa care plescăia de-a lungul balasturilor. Verifica parâmele, îşi întindea mădularele, încerca în felul lui să se relaxeze.

Auzi clincănitul maşinăriilor din turelă. Judecând după felul cum se îngrijea Farrant de tunurile lui, era de mirare că nu ceruse încă să-şi mute şi cuşeta în turelă!

Dinspre ţărm, răsună peste apă o bufnitură puternică şi Quinton se gândi că genieştii, dintr-un motiv sau altul, dărâmau probabil o clădire bombardată. Văzu o lumină roşcată răspândindu-se o clipă deasupra golfului, dezvăluind epavele împrăştiate şi vasele care stăteau în aşteptarea ordinelor de plecare.

Îşi aminti de explozia de la hotel care încă îi mai răsuna în timpane ori de câte ori se apleca. I se perindau prin faţa ochilor imaginea beţivului turbat, vânturându-se prin cameră, faţa tinerei femei, frumoasă în atitudinea ei sfidătoare, copila care-l luase de mână când ieşiseră, poticnindu-se, din încăperea năruită.

O nouă explozie detună în beznă. Bieţii oameni de acolo, ce

înspăimântaţi trebuie să fi fost!

Şi după toate astea, ce-o să urmeze? Or să ajungă japonezii în Australia? Îşi încleşta fălcile, încercând să înfrunte ideea unei asemenea posibilităţi.

La extrema prova, santinela se rezema de balustradă, cu mâinile în buzunare, privind în direcţia oraşului. Quinton i se alătură.

– Totul în ordine, Evans?

– Da, dom' ofiţer secund. Şi când Quinton dădu să plece, îl întrebă: N-o să ni se întâmple nimic rău, nu-s aşa, dom' ofiţer secund?

Quinton îşi ridică privirile spre silueta chioşcului. Acolo sus se afla comandantul, sperând şi rugându-se, aşa cum făceau cu toţii. „Măcar o dată să mai scăpăm", aşa obişnuiau să se roage în trecut.

– Sper şi eu din toată inima. Drept să-ţi spun, nu mai suport deloc berea asta de pe aici.

Se îndepărtă, ştiind bine că marinarul se hlizea, uşurat. Ce uşor era să linişteşti oamenii!

La o milă sau două depărtare de submarin, contraamiralul Granger şedea ia biroul lui fumându-şi pipa şi bând cafea, fără să se întrerupă o clipă din lucru. Maşinile de scris ţăcăneau cu fervoare în camera de alături şi din tavan se cernea din când în când câte o mică ploaie de praf. Se auzeau din depărtare focuri de artilerie, sau explozii de bombe, sau detonări ale geniştilor, nici el nu-şi dădea bine seama ce şi nici nu-i păsa prea mult. Se uită la ceasul de la încheietura mâinii grăsulii. Orele patru şi jumătate dimineaţa. Cu câteva săptămâni în urmă n-ar fi putut obţine din partea nimănui să lucreze după-amiaza, darmite la asemenea ore neomeneşti.

Se auzi un zgomot de uşi trântite, apoi de paşi târşiţi pe coridor, după care amiralul intră în biroul lui Granger.

– Bună dimineaţa, Arnold. Scuză-mă c-am dat buzna. Cum merge cu convoiul?

Granger îşi scoase pipa din gură. O muşcase cu atâta furie încât îl durea maxilarul.

– Bine, domnule amiral. În câteva zile îi dăm drumul.

Amiralul, curat şi dichisit de parcă venea de la paradă, îi răspunse:

– Mâine îi dai drumul, Arnold. Inamicul a început să străpungă liniile noastre. Ridică din umeri. Aşa că ar fi bine să te şi pregăteşti. Am dat ordin şefului spatelui bazei să-ţi ofere tot ajutorul necesar. Şovăi o clipă. Îmi pare rău, dar asta-i situaţia.

Granger se uită la el, incapabil parcă să sesizeze adevărul:

– Ne retragem, domnule amiral?

Trăsăturile austere ale amiralului nu trădară nici o schimbare.

– Se vorbeşte de nişte tratative cu Yamashita, comandantul trupelor japoneze din linie.

Granger se aşeză cu greutate. Capitulau! Era de necrezut.

Covârşitor.

– Oricum, Arnold, dumneata trebuie să-ţi faci datoria. Adevărul e că am primit informaţii în legătură cu o nouă forţă navală care vine dinspre golful Cam-Ranh. Se află sub comanda viceamiralului Ozawa, un ofiţer foarte destoinic. L-am întâlnit odată, la o paradă navală. Am fost informat că aceste noi forţe japoneze se îndreaptă spre Sumatra, aşa că înţelegi de ce sunt îngrijorat.

– Da, domnule amiral. Înţeleg.

Granger nu mai avea acum nevoie de hartă. Navele de luptă inamice vor străbate aceeaşi zonă ca şi convoiul său.

– Bun. Amiralul se întoarse spre uşă. Aşa încât trimitem submarinul *Soufrière*.

Granger rămase cu privirile aţintite pe uşa închisă. „Mă bucur că n-a trebuit să iau eu hotărârea asta!“ îşi spuse. Apoi gândurile îi rătăciră spre imobilele înţesate de pe ţărm, spre flota de vase mici şi inadecvate care se găsea sub comanda sa, spre oamenii care aşteptau de la el să-i salveze.

Puse mâna pe telefon:

– Dă-mi pe ofiţerul de serviciu de la centrul de transmisiuni.

16

ACUM ORI NICIODATĂ

– **A**vertizaţi sala motoarelor să execute comenzile date prin telegraf!

Ainslie îşi strânse mantaua impermeabilă în jurul gâtului şi se aplecă peste parapetul comenzii. Rafala de ploaie fusese scurtă şi nu reuşise de fel să înviorеze atmosfera. Îşi simţea trupul muiat sub mantaua impermeabilă, de parcă ar fi fost gol.

Ploaia venise după plecarea lor definitivă, ca o cortină menită să ascundă mizeria de pe insulă de ochii celorlalţi.

– Maşinile sunt gata, domnule comandant.

Ridgway şi Southby erau cu el, pe puntea de comandă, tăcuţi ca şi toţi ceilalţi care se pregăteau de drum.

Văzu faţa umedă a lui Southby strălucind brusc în vâlvătaia unei noi explozii de pe ţărm. Toată ziua fusese la fel. Zarvă, bombardamente, foc de artilerie, morţi subite.

Simţea, sub tălpile pantofilor, tremurul marelui submarin, „fiara care adulmeca prada” din ce în ce mai aţâţată. Încercă să se stăpânească. Era un soi de nebunie care punea vârf la tot ce se întâmplase până atunci. Tocmai când s-ar fi zis că mijea o speranţă. O şansă.

Ainslie revăzu în minte chipurile ofiţerilor săi când le anunţase noile ordine. Anume, că trebuiau să atace şi să abată din drum o forţă navală a inamicului. Nu două nave, ci o întreagă blestemată de escadră. Ştia că simt cu toţii ceea ce simţise şi el când îşi auzise propria-i voce sunând ireal în spaţiul îngrădit al careului.

Dacă cumva ofiţerii francezi încercaseră păreri de rău din pricina hotărârii de a rămâne cu el, nu le trădaseră prin nimic.

Ar fi putut să le dea a înţelege că informaţiile, aşa cum se întâmplă adeseori, puteau fi şi greşite. Însă, dacă urmau să moară cu toţii, aveau măcar dreptul să ştie pentru ce. Ainslie le arătase pe hartă uriaşa deschidere a Mării Chinei de Sud şi obiectivul inamicului care acoperea zona dintre Singapore şi Sumatra. Zăvorul ultim pe capcana în care fuseseră prinşi.

Quinton comentase cu glas neutru:

– Cel puţin ştim că japonezii nu au şi un portavion. Am avut noi grijă să-i lipsim de el.

Dar nimeni nu se simţise în stare să zâmbească.

De-ar exista măcar cea mai mică speranţă! Ordinele ţinuseră seama şi de celelalte nave aflate în această zonă vastă. Până şi bătrânul crucişător *Exeter*, eroul bătăliei de la Rio de la Plata cu germanul *Graf Spee*, se afla, pe undeva, pe aici. Dacă vreo înaltă autoritate ar fi avut grijă să aducă din timp mai multe nave şi mai multe avioane, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Ainslie îşi repetă iar acest lucru, urmărind lanterna camuflată a lui Voysey, care se mişca pe punte, controlând parâmele date la mal. Oare, într-adevăr, lucrurile ar fi stat cu totul altfel? S-ar fi zis că japonezii îşi plănuiseră fiecare mişcare, până la ultimul glonţ.

Îşi văzuse oamenii aliniindu-se pe punte în aceeaşi după-masă în care convoiul lui Granger pornise ia drum. Dacă marinarii încercaseră resentimente şi spaimă la auzul ordinelor, măcar înţeleseseră disperata necesitate. Vas după vas, convoiul părăsise golful, cele mai multe dintre vapoare fiind prea mici ca să disloce măcar o undă până la submarinul acostat.

Pe ţărm, mulţimea adunată urmărise plecarea vaselor. Soţi, prieteni, sau poate că unii care se agăţaseră de speranţa de a pleca de acolo. Acum avea să înceapă cealaltă bătălie, căci numai aşa se putea numi, anume bătălia mituirilor şi turnătoriilor.

Pilotat de o mică navă de patrulare, ca un câine ciobănesc pe lângă turmă, convoiul pornise pe un drum şerpuit printre epave şi bancuri de nisip, până când se înşiră pe o distanţă de câteva mile. Nişte avioane se învârtiseră deasupra lui şi în larg îl aşteptaseră trei distrugătoare care urmau să-l escorteze. În viaţa lui nu mai văzuse Ainslie aşa convoi, niciunde. Era o privelişte patetică, mişcătoare, disperată, dar deopotrivă de eroică, asemenea unei picturi înfăţişând un act de vitejie.

– Decuplaţi maşina tribord!

Depunea un real efort ca să se concentreze, să urmărească dacă fiecare ordin era repetat şi executat. Va trebui să dea mai întâi înapoi ca să se depărteze de chei, înainte de a porni spre ieşire. Un cargobot total avariat se rezema de piloni şi chiar în spatele lor se găsea coca răsturnată a unei ambarcaţii de tip nedefinit. Era o minune că nu împărtăşise şi *Soufrière* aceeaşi soartă.

Maşina din tribord se opri pentru a fi pe dată înlocuită de motorul electric. Dieselurile nu erau înzestrate cu angrenaj pentru marş înapoi, la asemenea manevre complicate erau folosite motoarele electrice. Va trebui ca manevra să se facă foarte repede. Dacă s-ar descărca bateriile, Halliday şi oamenii lui n-ar fi deloc încântaţi.

– Mola peste tot!

– Pupa e molată! Prova e molată!

– Tribordul jumătate înapoi! Vino la stânga treizeci!

Ainslie simţi răspunsul în trepidaţia elicelor şi valul de spumă care

mătură brusc balastul, când nava porni să se depărteze înapoi.

Cheiul începuse să se estompeze, învăluit în mohoreală şi lui Ainslie i se păru că desluşeşte o siluetă alergând pe ţărm şi fluturând din mână, dar nu era prea sigur,

– Stop tribordul! Babordul jumătate înainte!

Simţi cum *Soufrière* îşi încetinea viteza şi auzi foşnetul mantalelor impermeabile pe care le dezbrăcau oamenii de veghe de pe punte. Ploaia se oprise. Nu se vedea decât o hulă înaltă, uleioasă. Uniformă şi neştirbită.

Ainslie se duse spre pupa punţii de comandă, trecând pe lângă oamenii de veghe şi cei de la mitraliere. Oameni. Croiţi din carne şi din sânge, ca şi el. Scrâşni din dinţi. „Opreşte-te!''

Ajunseseră destul de departe.

– Cuplaţi maşina tribord!

O scurtă privire de jur împrejur. O navă mică îi pilota printre epave, o luminiţă albastră la pupa, legănându-se în hulă.

– Cârma dreapta treizeci! Amândouă, jumătate înainte!

Dezbrăcă mantaua impermeabilă şi îşi dezlegă prosopul cu care îşi înfăşurase gâtul; se porni să-şi frece faţa şi grumazul până începură să-l usture.

– Cârma zero! Ţine aşa! Ainslie se uită la giroscop şi zări deasupra ecranului luminiţa albastră de la pupa scânteind ca un licurici.

– Cap compas unu-trei-zero!

Auzea iar şi iar detunăturile înfundate ale artileriei şi bufniturile mai profunde ale obuzelor care explodau.

Ainslie se gândi la convoiul care-şi croia drum prin beznă, înaintând cu o viteză medie de şapte noduri. Dacă Granger ar fi avut timp la dispoziţie, ar fi împărţit convoiul în mai multe grupe, dar în condiţiile date şi nedispunând de mai multe escorte, fusese nevoit să se întoarcă la vechea metoda. Viteza convoiului urma să fie aceea a celui mai încet dintre vasele care-l alcătuiau.

Până la urmă se dovedise că iahtul *Lady Jane* nu era ambarcaţia cea mai discordantă din convoi. Văzuse acolo toate soiurile de vase, până şi o canonieră acţionată cu cărbuni, care trebuie să fi fost construită înainte de primul război mondial.

Ridgway îşi lăsă în jos binoclul de noapte,

– Să venim spre tribord, domnule comandant.

– Foarte bine. Cârma dreapta zece! Drept aşa!

Cea mai stranie dintre coincidenţe o constituie distrugătorul care făcea parte din escortă. Era *Arielle*, nava pe care o preluaseră în prima lor încercare de a captura submarinul *Soufrière* din mâna francezilor.

Quinton urmărise distrugătorul care dăduse ocol pentru a număra şi a verifica formaţia vaselor escortate şi exclamase:

– Ei, presupun că acum comandantul de pe *Arielle* a înţeles destul de bine cum vine treaba.

– Avem cap compas unu-trei-cinci, domnule comandant,

Capul şi umerii lui Farrant se iviră peste parapetul comenzii,

– Toate parâmele au fost strânse şi puse în siguranţă, domnule comandant. Cer permisiunea de a da liber la posturile de manevră.

– Se aprobă, artilerist.

Scăpaseră de partea cea mai rea, doar dacă oamenii de veghe nu vor detecta în calea lor vreo epavă neraportată.

– Preia cartul.

Îl văzu pe Ridgway luându-şi postul în primire şi apoi se îndreptă spre prova pentru a mai arunca o privire pâlpâirilor de lumină de pe uscat, sclipitoarelor diamante de scântei.

Convoiul, cu mica sa escortă, nu prezenta prea multă siguranţă, dar oricum, era mai bine aşa decât să fi rămas oamenii în Singapore.

Îşi şterse din nou faţa, amintindu-şi de ochii lui Natalie, de strădania ei de a da impresia că nu e înfricoşată.

Dacă ar fi cunoscut ordinele primite de *Soufrière*!

Un al şaselea simţ se strecură printre gândurile lui.

– Atenţie la bucata aia de la tribord! Hula pare să se întrerupă în punctul acela. Probabil că e o epavă la mică adâncime, sau nişte rămăşiţe!

Aşteptă până ce Ridgway abătu submarinul pentru evitare şi apoi reluă drumul normal.

Natalie! Aflată pe undeva, pe acolo, în căutarea adăpostului oferit de insule.

– Sawle cere permisiunea să vină sus cu nişte ceşti de cacao, domnule comandant, anunţă Southby pe un ton de încordare nervoasă.

Ainslie încuviinţă din cap. Sawle nu se dezminţea. Trebuie să începi cu lucrurile cele mai importante. Dacă i s-ar fi cerut, ar fi fost în stare să facă sandvişuri şi la porţile iadului.

– Şalupa ne semnalizează, domnule comandant! Menzies descifră cu încetineală luminile străpungătoare... Trebuie să fie ageamii, de comunică aşa de prost! Apoi spuse: Ne-au transmis: „Daţi-le o lecţie şi în numele nostru!“

Ainslie luă o cană cu cacao şi se uită la ea fără s-o vadă. „În numele nostru.“ Era vorba de toţi cei pe cate-i lăsau pe insulă.

– Răspunde-le: „Va fi o onoare pentru noi“.

Urmări rotirea luminiţei albastre, când şalupa se întoarse pentru a lăsa cale liberă submarinului,

În curând dispăru cu totul, iar fumul des care plutea estompă focurile îndepărtate şi exploziile, contopindu-le într-o tristă strălucire uniformă.

Ainslie îl întrebă pe Ridgway:

– Ai senzaţia că stăpâneşti nava?

– Da, domnule comandant, răspunse Ridgway, dezgolindu-şi dinţii într-un surâs.

– Atunci mă duc jos să mă uit la hartă. Cheamă-mă de îndată ce...

Îşi curmă vorba. Ofiţerul torpilor ştia ce are de făcut.

Cu toţii ştiau.

Când Ainslie dispăru prin tambuchi, Southby se alătură locotenentului.

– N-am să uit niciodată oraşul ăsta. Nu cred că voi mai revedea vreodată Singapore.

Ridgway îşi ajustă binoclul, gândind cu melancolie: „Probabil că nu vei mai revedea nici un fel de oraş vreodată“. Dar cu glas tare strigă:

– Băieţi, faceţi veghea cu grijă. Curând ieşim în larg. Ainslie se opri la piciorul scării chioşcului, agăţându-se de trepte cu degetele încleştate ca nişte gheare. Îşi controlă respiraţia şi înghiţi cu greutate. Când se întoarse cu faţa şi o porni pe sub luminile postului central, chipul său nu trăda prin nimic durerea, disperarea care-l măcinau. Era din nou comandantul navei.

*

* *

– Suntem la cotă periscopică, domnule comandant. Ainslie făcu un semn maşinistului şi se lăsă pe vine ca să apuce mânerele.

Era ora amiezii. De-a lungul nopţii precedente şi în acea dimineaţă înaintaseră de zor spre sud-est, deviind din când în când de la drum pentru a investiga un sunet, un ecou sau o pată de fum apărută la orizont. Pe undeva spre vest în raport cu poziţia lor, convoiul lui Granger îşi croia, probabil, drum spre sud, ţinându-se în apropiere sau printre numeroasele insule din strâmtoarea Malacca, gata să se disperseze şi să se ascundă în cazul că navele ar fi fost detectate sau atacate. Înaintau cu viteza melcului.

Ainslie clipi nervos când periscopul spintecă apa ieşind la suprafaţă. Marea îşi schimbase din nou faţa. Era mai verde, cu o muche de un albastru şters la orizont. Un cer spălăcit, aproape lipsit de culoare, şi aceeaşi hulă fără de sfârşit. Nu reuşea să ferească lentila periscopului ba să fie acoperită de un val, ba să ţâşnească la suprafaţă cu alarmantă bruscheţe.

Nu se vedea nimic. Nici ţipenie de vas. Înălţă lentila şi scrută cerul, tresărind când soarele îi ţâşni în ochi. Unde naiba or fi japonezii?

– Jos periscopul! îşi îndreptă spinarea şi se uită la Quinton. Luaţi cotă treizeci de metri! Continuaţi regimul de patrulare!

Se duse spre masa hărţilor, în timp ce pompele prindeau viaţă şuierând, iar indicatoarele hidrofonului începură să se mişte din nou.

Dar dacă informaţia amiralului era greşită? Navele japoneze s-ar

putea afla oriunde. Locul indicat era, fără îndoială, promiţător. La vreo două sute de mile sud-est de Singapore se găsea insula Banka, un adevărat prag spre coasta Sumatrei. Golfuri, aerodromuri, petrol, o reală binefacere.

Oricum, nu era posibil ca navele să fi trecut fără să le observe. Până şi Departamentul de Informaţii ar fi aflat dacă ar fi avut loc o nouă invazie.

– Cotă treizeci de metri, domnule comandant!

– Foarte bine. Spune bucătarului să încropească ceva de mâncare.

Quinton veni lângă el, la masa hărţilor.

– Încă nimic?

Ainslie scutură din cap. Cu fiecare oră care trecea, convoiul mai câştiga câteva mile.

– Amiralul japonez ştie, probabil, de existenţa noastră, spuse Ainslie. Ar putea gândi că am părăsit zona, dar, pentru orice eventualitate, de data asta nu-şi va mai lua riscuri.

Quinton oftă, cu ochii aţintiţi pe servanţii de la cârmele de asietă.

– Probabil că piloţii japonezi ne-au fotografiat în golf. Dacă nu, se vor găsi destule fotografii ca să le putem vinde şi lor când vor arbora steagul alb.

Vorbea fără amărăciune, dar Ainslie ghicea ce simte în legătură cu lapidara, dar sfâşietoarea comunicare pe care o primiseră în cursul nopţii.

Începând cu ziua de cincisprezece februarie, la Singapore aveau să înceteze toate ostilităţile, rezistenţa va lua sfârşit şi trupele britanice urmau să depună armele. Din acel moment, generalul locotenent Percival va preda soarta armatei sale şi a tuturor locuitorilor de pe insulă în mâinile inamicului.

– De-am şti măcar câte nave sunt şi din ce clasă. Dar în momentul când vor fi îndeajuns de aproape ca să ne dăm seama, or să se năpustească asupra noastră cu o tonă de bolovani.

Ce uşor era să împărtăşeşti totul cu Quinton! Întotdeauna fusese aşa.

– Dacă se apropie, aşa se va întâmpla. Quinton îşi frecă bărbia cu mâna. Pun rămăşag că trimit câteva nave în apropiere de Singapore ca să culeagă orice refugiaţi s-or mai fi găsind şi să încuie definitiv poarta asupra celor rămaşi. Se rezemă de masă, cămaşa udându-i-se de transpiraţie la subţiori şi de-a lungul şirei spinării. Pentru treaba asta ar fi fost nevoie de şase nave, nu numai de submarinul nostru.

– Domnule comandant, îmi permiteţi să vă fac o sugestie?

Ainslie se întoarse şi-l văzu pe Christie lângă el.

– Dă-i drumu'!

– Dacă sunteţi pregătiţi să vă luaţi riscul unei ieşiri la suprafaţă în plină zi, eu aş încerca să reperez navele. Rânji. Pare o nebunie, dar nu

e, domnule comandant.

– Are dreptate. E un lucru rezonabil, aprobă Quinton.

– Staţi aşa, amândoi. Ainslie cercetă harta pe îndelete. Se apropiau de un grup de insule. Apa era destul de adâncă şi oferea protecţie destul de bună. Simţi emoţia îmboldindu-l şi spuse: Ne agăţăm de un pai. Îţi dai seamă ce-mi ceri?

Christie îşi lăsă greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

– Da, domnule comandant. E un submarin mare şi, ieşind la suprafaţă, va fi ca o raţă pe apă.

– Nu de submarin vorbesc, ci de dumneata. Ainslie îl măsură cu o privire gravă. Dacă va trebui să te părăsesc, înseamnă să rămâi de unul singur. Va trebui să aterizezi forţat sau să debarci pe vreo insulă. Sau să te duci în căutarea convoiului până ţi s-o termina benzina.

– M-am gândit la toate astea, încuviinţă Christie, dând din cap. Şi totuşi, merită încercarea, domnule comandant.

– Am să-ţi dau nişte hărţi foarte exacte, interveni Forster, dorind să fie de ajutor. Pentru orice eventualitate, Jack.

– Mulţumesc. Christie părea atât de uşurat, încât ceilalţi se uitară curioşi la el. Mă duc să-mi iau camaradul. Şovăi o clipă, lângă uşa etanşă. De un singur lucru vreau să vă asigur, domnule comandant. N-o să-i las pe afurisiţii de japonezi să mă prindă de viu.

Mai trecu o oră până când se apropiară de următorul ciorchine de insule. Folosind ambele periscoape, cercetară fiecare colţ şi fiecare poziţie, fără să zărească nimic, nici măcar un pescăruş.

Ainslie simţea că se pune chestiunea „Acum ori niciodată”. Îşi compară notele cu calculele lui Forster şi verifică pe hartă poziţia probabilă a forţei inamice.

Se întrerupse în repetate rânduri încercând să situeze poziţia convoiului de refugiaţi. Presupunând că totul se desfăşurase în condiţii perfecte, fără nici un handicap, tot nu putuse parcurge decât o mică distanţă. Îşi amintea de faţa ei, în clipa când o strânsese la piept. Îmbulzeala de oameni care se împingeau şi se înghionteau pe chei alcătuise un fundal amorf, oarecum lipsit de sens, al întâlnirii lor.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, larma devenise tot mai puternică şi mai ameninţătoare. În câteva rânduri, poliţia şi ostaşii care păzeau ţărmul fuseseră nevoiţi să zăgăzuiască năvala mulţimii, pentru a evita scufundarea bărcilor aflate la debarcader.

O văzuse pe sora lui Natalie coborând laolaltă cu câteva alte femei treptele bine păzite ce duceau spre un vechi cargobot pe care urmau să se îmbarce.

Se oprise locului şi se uitase la ei, părând să nu se mai sinchisească de gloata ce-o înconjura şi de primejdia pe care urma să o înfrunte.

– Din nou fugim, comandor Ainslie, îi spuse ea. Apoi adăugă, făcându-i surorii ei semn cu capul: Sper că de astă dată să-ţi meargă

mai bine.

După aceea sosi momentul despărţirii. O rapidă strângere în braţe, un sărut grăbit, şi apoi o văzu îndepărtându-se de debarcader, aproape ascunsă de mâinile care fluturau în semn de rămas bun, ultima comunicare între cei ce se refugiau şi cei lăsaţi în urmă.

Avea în faţa ochilor şi chipul fetiţei. Îl vedea întocmai. Aidoma ca într-o fotografie. Cu ochii aceia care păreau prea mari pentru feţişoara ei, când se aplecase să o sărute.

– Ai grijă, Natalie!

Ce cuvinte serbede, când de fapt simţise nevoia să-i spună atâtea.

Ainslie luă un prosop şi-şi şterse din nou faţa. Apoi îşi descheie cămaşa şi-şi şterse şi pieptul. De parcă avea importanţă să fie neapărat curat, proaspăt.

– Cotă periscopică!

Ainslie privi spre compartimentul ASDIC, dar operatorii nu-i făcură nici un semn de avertisment.

Scrută marea, insula cea mai apropiată, de un verde înceţoşat, cu un colier de brizanţi într-o parte.

– Domnule comandant, se auzi vocea lui Forster, aflat la celălalt periscop. Barcă la roşu patru-cinci.

Ainslie îşi încleştă fălcile şi răsuci periscopul încet, pe relevmentul indicat, reglându-l la mărimea maximă când barca îi apăru în câmpul vizual. Se legăna puternic pe hulă, aplecându-se când într-o parte când în alta, de parcă încerca să se descotorosească de pasagerii care se clătinau inerţi. Îl auzi pe Forster murmurând:

– Dumnezeule mare!

Se aflau vreo doisprezece oameni în barcă, şi dacă nu le vedeai feţele spuzite şi ochii încremeniţi, ai fi putut cred că sunt vii, aşa cum se scuturau şi se înclinau în mişcarea valurilor.

Aşchii înalte ieşeau din bordaj asemenea unor ghimpi de arici şi Ainslie îşi putu da seama că avionul măturase cu mitralierele deasupra bărcii o dată şi încă o dată, până când pilotul se declarase satisfăcut.

Printre pasageri se aflau şi două femei sau mai curând fete. Restul erau ostaşi. Dumnezeu ştie de unde sau încotro fugiseră, dar acolo îşi aflaseră sfârşitul.

– Jos periscopul! Se uită spre Quinton. La posturile de imersiune. Îl catapultăm pe Christie.

Claxonul scheună strident şi Halliday se aplecă peste panoul lui, cu mâinile în şold, ca un profesor.

Ainslie se gândea la Christie, la felul cum revăzuseră împreună planul lui sau ce-o mai fi fiind. Dacă nu avea să repereze nimic, ar putea să însemne că e vorba de o alarmă falsă. Dacă avea să vadă inamicul, acest fapt ar oferi submarinului timp de manevrare.

Dar nu-şi putea alunga din minte imaginea bărcii fantomă. Cei vinovaţi, cei care îngăduiseră asemenea masacru, ar trebui siliţi să vadă barca, să desprindă plăcuţele de identitate ale morţilor, să privească în ochii aceia holbaţi. Împietriţi de groază. Una dintre fete avea pe cap o pălărie de junglă australiană. Cineva încercase să o ocrotească de lumina orbitoare când se dezlănţuise infernul asupra lor.

S-ar fi putut să fie şi Natalie în locul ei.

– Suntem gata de manevră, domnule comandant!

Ainslie îşi ajusta cureaua binoclului şi urca în grabă scara pentru a deszăvorî capacul tambuchiului exterior.

– Ieşiţi la suprafaţă!

Invariabila rutină. Feţe încordate, apa scurgându-se în şuvoaie de pe puntea de comandă, picioare şi degete căţărându-se în minimum de timp pentru a ajunge la locul potrivit.

Te-ai fi aşteptat ca aerul să fie răcoros, dar, în chip straniu, îţi dădea senzaţia că te afli într-un cuptor încins.

Binoclurile se plimbau deasupra mării, ignorând barca rămasă în depărtare, scormonind orizontul în căutarea primejdiei.

– Deschideţi hangarul! Faceţi gata de catapultat hidroavionul!

Submarinul la suprafaţă, hangarul larg deschis. Momentul cel mai vulnerabil.

Auzi şuieratul aerului comprimat şi scrâşnetul metalului şi ştiu că se dirija catapulta din hangar.

Îl obseda aceeaşi idee. Şi-o repetase de un milion de ori. „Acum ori niciodată”.

– Catapultaţi!

Ar fi dorit să-i fi urat noroc lui Christie. „În numele nostru.“ Micul hidroavion se desprinse mârâind de pe catapultă şi, după un şovăielnic plonjon spre apa cristalină, se înălţă pieptiş, îndreptându-se către soare.

– Închideţi hangarul! O privire rapidă la ceas. Secund, când sunteţi gata, intrăm în imersiune.

În timp ce marinarii, urmaţi de maistrul semnalizator, părăseau în grabă puntea de comandă, Ainslie aruncă o ultimă şi lungă privire către barca plutitoare. Spectatori muţi, Având înainte întreaga eternitate.

– Imersiune! Imersiune! Imersiune!

Trânti capacul tambuchiului deasupra capului.

*

* *

Christie privi prin ochelarii de protecţie la altimetru şi îl izbi cu pumnul. Era defect. Dar ce mai conta? Asta era necazul cu hidroavionul. Ferecat într-un hangar umed, hurducat din imersiune la

suprafaţă, zgâlţâit de exploziile grenadelor antisubmarin. Cei care-l construiseră avuseseră de furcă, nu glumă.

„Bine că măcar compasul funcţionează.” Se instală mai comod în găoacea lui şi aduse butucul elicei pe direcţia insulei celei mai apropiate.

Ştia bine că cei de pe submarin îl socotiseră nebun. Niciodată să nu te oferi voluntar la nimic. Aşa se spune. Dar să iasă la aer liber, să se descătuşeze din colivia aceea de oţel, i se păruse o adevărată fericire.

Christie se răsuci pentru a-i arunca o privire observatorului. Sigur că şi el încearcă acelaşi simţământ, îşi spuse, sigur că se bucură să se înalţe în tăriile cerului. Deschise butonul interfonului.

– Aşa-i că-i mai bine, Jonesy?

Jones dădu din cap în semn că da şi-şi plimbă puşca mitralieră Lewis dintr-o parte în alta, de parcă ar fi fost un zburător din corpul Aviaţiei Regale, patrulând deasupra tranşeelor.

Insula păru să se înalţe brusc pentru a-i întâmpina şi Christie văzu lunecând umbra hidroavionului, asemenea unui crucifix, peste hăţişul verde. Se gândi la barca fantomă, la toţi ceilalţi morţi, la sufletele înnebunite de groază, presărate pe tot spaţiul de aici şi până la Singapore.

– Mai avem două insule în faţă, Jack, îl avertiză Jones. După ce trecem de ele s-ar putea să vedem ceva.

Christie aprobă din cap şi bâjbâi după binoclu. Pe o plajă micuţă zăceau câteva canoe şi se întrebă dacă or fi fost folosite de militari care se refugiau, sau de localnicii prea înspăimântaţi ca să se arate. Se răsuci în carlingă ca să se uite după *Soufrière*, dar submarinul intrase în imersiune şi se îndrepta, probabil, spre canalul dintre insule.

Zâmbi în sinea lui auzindu-l pe Jones fredonând încetişor în interfon. Întotdeauna cânta acelaşi cântec, pe melodia „Tipperary“, cu cuvinte schimbate: „Mary e doar o părere, şi-i drum lung pân’ la ea...“

Trase de manşă şi înălţă botul hidroavionului deasupra crestei unui deal, palele elicei trasând un cerc de argint în lumina soarelui. Jones avea probabil dreptate. După insula următoare, li se vor deschide mile întregi de vizibilitate. Vor fi adevăraţi spectatori. Nimic altceva.

Micul hidroavion mârâi străpungând un petec de ceaţă şi, deodată, sub aripă, iată din nou marea.

Christie simţi că i se taie respiraţia, în aceeaşi clipă în care Jones îi trase un ghiont în umăr, răcnind:

– Dumnezeule, ia te uită!

Totul se întâmplase atât de neprevăzut! Nimic nu e niciodată aşa cum te-ai aştepta să fie.

Christie înclină hidroavionul, împingând cârma la maxim, în timp ce privea la navele aflate chiar sub el. Se strădui să-şi păstreze mintea limpede, pentru a-şi ţine aparatul sub control şi a putea număra

formele acelea cenuşii.

Înjură în gând, balansând dintr-o parte în alta. „Şi acum, începe blestemata antiaeriană!'*

Gogoaşe de fum cafeniu trecură pe lângă el, în zbor leneş, inofesiv, dar aparatul se legăna şi-şi scutura botul în jos, iar Christie văzu două găuri dinţate în aripa din stânga.

– Jonesy, cobor!

Intră cu hidroavionul în picaj abrupt, încercând să ignore exploziile artileriei antiaeriene şi zdrăngănitul schijelor ce se loveau de fuselaj. Trebuia să se uite de la mai mică distanţă. Pentru ca *Soufrière* să poată afla totul. Să se pregătească.

Îl auzi pe Jones hăulind ca un smintit, şi apoi clănţănitul ascuţit al puştii lui mitralieră, trimiţând o rafală către nava cea mai apropiată, un distrugător care îşi rotea tunurile în direcţia lor.

– Arată-le ce ştii, Jonesy!

Se molipsise şi el de nebunia observatorului.

Umărul unui deal se arcui brusc, adăpostindu-l de nave. Dispăruseră ca şi cum nici nu existaseră vreodată. Christie gândea intens, încerca să reconstituie totul, să pună lucrurile cap la cap. Un crucişător mare şi cel puţin trei distrugătoare. Şi încă două vase de transportat trupe, camuflate. Probabil că se opriseră pentru a debarca pe ţărm oameni care să cerceteze insulele. Se gândi la barca fantomă şi la toate celelalte grozăvii pe care le văzuse.

Când hidroavionul se înălţă iar deasupra uscatului, îi apăru deodată în câmpul vizual un vas mai mic. dar care trăgea în ei fără întrerupere. Şrapnele, trasoare, toată recuzita.

Christie continuă să zigzagheze dintr-o parte în alta. Un avion torpilor, chiar şi o vechitură de ,,Stringbag“, ar fi fost mult mai eficient decât toată manevra lui. Să înfigă măcar o torpilă în ticălosul ăla. Îl auzi pe Jones înjurând de mama focului când puşca mitralieră i se blocă, şi apoi ţăcănitul cutiei încărcătorului nou introdus, după care deschise iar focul.

Soufrière se afla acum, probabil, pe la jumătatea canalului, iar navele japoneze se vor găsi exact acolo, aşteptând submarinul sau orice altceva menit să le abată.

Christie văzu pe insula din faţa lui o plajă ca o semilună albicioasă, apoi două dealuri printre care ar fi putut să zboare şi apoi... Avionul se zgâlţâi îngrozitor şi simţi prin cizma costumului de zbor pumnalul unei dureri cumplite care-l frigea ca un fier înroşit în foc.

– Dumnezeule, Jonesy! Asta aproape că ne-a ras!

Îşi întoarse privirea şi-l văzu pe observator atârnând pe jumătate afară din carlingă, braţele bălăbănindu-i-se în vânt. Fusese lovit la cap şi ochelarii de protecţie îi erau înecaţi în sânge.

Christie se întoarse din nou cu faţa spre inamic, gâfâind, când simţi

durerea răspândindu-i-se în trup.

– Îmi pare râu. Jonesy! Sincer.

Ce tot îndruga? Simţi că-l năpădeşte groaza şi privi în jos, la piciorul rănit. Peste tot era sânge şi, prin găurile făcute de schije, zări marea zburând sub el. Îşi dădu seama că pierduse şi flotorul din dreapta.

– Un avion într-un picior, râse el vlăguit.

Alte bufnituri şi un nor de fum care părea să se fi lipit de carlingă, ca un gaz.

– N-are nici un rost Jonesy, cârâi Christie. O lăsăm baltă. Comandantul tot nu mai poate afla la timp. Nu mai poate acum' băiete!

Ca şi cum i-ar fi încuviinţat spusele, capul observatorului mort se scutură în jos şi se clătină peste inutila sa puşcă mitralieră.

– Oh, Doamne, ce durere!

Chinul păru să-i răzuie mintea, ca un scalpel. Dacă trece printre dealuri şi face un viraj brusc la dreapta, pentru a-şi lua înălţime, poate c-ar mai reuşi să-l înştiinţeze pe Ainslie! Deschise larg admisia.

– Hai, fetiţo! Că doar te-am învăţat să înţelegi englezeşte, nu?

Proiectilele explodau deasupra şi dedesubtul lui, fiindcă hidroavionul, în timp ce câştiga altitudine şi se îndrepta spre insula următoare, se înfăţişa fiecărei nave în parte ca un fazan urmărit de vânători.

Din fuselaj zburau întruna bucăţi şi când o schijă i se înfipse ca un topor în şold, zăpăcindu-l, tăindu-i răsuflarea, Christie scoase un răcnet cumplit.

„Oh, Doamne Dumnezeule, ajută-mă!" Cuvintele nerostite sau poate că urletele se spulberară neauzite, în timp ce Christie dibuia manetele şi trecea de dealul cel mai apropiat.

– Sus, haide, încă puţin! Oh, Dumnezeule, ajută-mă!

Tir antiaerian, ghemotoace luminoase de trasoare, sfâşiind aparatul stâlcit, încleştându-l în gheare de foc.

Din nou marea... Sclipitoare, de un verde transparent.

Christie se aplecă s-o privească şi capul lui atinse parbrizul carlingii. Văzu ulei ţâşnind în jurul capotei motorului şi primele dâre de fum de la acesta.

Marea era frumoasă. La locul ei.

Câteva proiectile urmăriră hidroavionul, dar majoritatea navelor dispăruseră din nou, ascunse de insule.

– Parc-am fi în Tahiti, Jonesy! Tu şi cu mine ne mutăm aici când s-o termina cu blestemăţia astă! O să te învăţ să zbori... ai să vezi... Jonesy!

Încercă să se răsucească, dar durerea îl prinse ca într-o menghină.

Hidroavionul lovi marea şi făcu explozie, împroşcând bucăţi arzânde până departe. După un timp, nu se mai văzu nimic.

17

UN SIMBOL

Toţi cei de pe submarin auziseră bubuitura produsă de hidroavionul lui Christie când explodase în canal.

Fusese mai curând o senzaţie decât un zgomot şi a continuat să se reverbereze în carena submarinului multă vreme după ce rămăşiţele aparatului se risipiseră pe fundul mării.

Ainslie se îndepărtă de periscopul care lunecă şuierând îndărăt în puţul lui. Nu vedea nici periscopul, nici faţa palidă a maşinistului ce manevra butoanele; îi stăruia în ochi acea ultimă imagine, pe care tăcerea imparţială a lentilelor o făcuseră parcă şi mai cumplită.

Urmărise hidroavionul înălţându-se cu disperare deasupra insulei zbătându-se şi prăbuşindu-se ca o pasăre rănită. Hăituit pe toată traiectoria de obuze şi trasoare, marcându-şi drumul dureros cu dâra propriului său fum.

Când se prăbuşise în apă şi se despicase într-o pălălaie de flăcări, detunătura subită, izbindu-se de carena navei, păruse şi mai înfiorătoare. Ca o intruziune în liniştea de până atunci.

Deşi erau cu spatele spre el, oamenii din postul central păreau să-l fixeze.

– A reuşit să lanseze vreun semnal, domnule comandant? întrebă Quinton.

Ainslie confirmă din cap, abia cutezând să vorbească.

– Da, cel mai eroic semnal pe care l-am văzut vreodată. Apoi, adăugă ca pentru sine: Ar fi putut să-şi ia zborul, să se ascundă, să se salveze şi pe el şi pe Jones. Ar fi putut face orice. Dar n-a făcut-o. Nu ştim câte nave inamice sunt, dar, pe Dumnezeul meu, ştim unde se găsesc acum!

Luă microfonul interfonului.

– Vă vorbeşte comandantul. Explozia pe care aţi auzit-o a fost a hidroavionului nostru. Înghiţi cu greutate. Ne-au oferit şansa de a ajunge primii. Pot spune măcar atâta lucru. Când lucrurile se vor încinge, gândiţi-vă la toţi acei oameni neajutoraţi din convoi. Aştept de la voi să reîncărcaţi tuburile golite mai iute ca ori când şi dacă va fi necesar să recurgem la tunuri, aştept să faceţi tot ce vă stă în putere. Simţea înţepătura în ochi de parcă avea ace sub pleoape. Nu precupeţiţi nimic! Asta a fost tot.

Un murmur de aprobare străbătu postul central şi Halliday i se

adresă lui Lucas:

– Ăsta om, nu glumă. N-aş vrea să fiu în locul lui.

Forster încleşta cu mâinile masa hărţilor ca să-şi stăpânească emoţia. Toate grijile care-l roseseră până atunci şi pe care le crease altora nu mai însemnau acum nimic. O să-şi piardă viaţa, dar parcă nu mai avea importanţă.

Timonierul cel gras îşi aşează mai comod fesele pe scaunul de fier şi bodogăni morocănos:

– Eu zic că avem toate şansele, domnule comandant. Chicoti: Ştiţi, m-am hotărât să-mi iau o muncă pe uscat.

Menzies, semnalizatorul, clătină din cap:

– Idiot bătrân! Tu, pe uscat? Nici chiar de-ar fi să mai trăieşti o mie de ani.

Ainslie se afla la masa hărţilor. Mintea i se limpezea în silă, pe măsură ce încerca să uite scena al cărei martor fusese. Cuvintele pe care le rostise i se păreau cu totul nepotrivite, serbede. Şi ar fi vrut să spună atât de mult! Ar fi vrut să le spună oamenilor ce însemnau pentru el încrederea şi curajul lor, sacrificiul lor de care nimeni nu avea să ştie vreodată.

Inamicul se afla dincolo de insulele acelea. Îndreptându-se, probabil, spre Sumatra, aşa cum li se raportase. Nu avea un portavion, dar, mai important, nu avea nici hidroavion catapultat. Altminteri l-ar fi trimis în urmărirea hidroavionului lor. Pentru a-l doborî înainte de a fi putut semnaliza pericolul şi pentru a descoperi de unde venise. Aşadar forţele japoneze nu dispuneau de nave grele de luptă. Acestea erau întotdeauna dotate cu hidroavion.

Luă hotărârea:

– Rotaţii pentru opt noduri! Drum compas zero-unu-zero!

Făcu câţiva paşi înainte şi înapoi şi îşi lăsă apoi mâinile pe masa hărţilor care trepida. Pentru ei nu exista pericol imediat, decât dacă inamicul ar fi trimis o navă pe canal, pentru a căuta avionul prăbuşit. Încercă să vadă insulele în închipuire, aşa cum se prelungeau una spre cealaltă, cu apa adâncă dintre ele, devenită primejdioasă din cauza curenţilor neaşteptaţi şi a schimbărilor bruşte de drum pe care le impuneau.

– Capul compas este zero-unu-zero, domnule comandant.

Încă o privire aruncată hărţii. Simţea prezenţa lui Forster lângă el, îi percepea disperarea şi, ciudat, parcă şi un soi de uşurare în acelaşi timp.

– E în ordine, navigatorule? Ainslie îi aruncă o privire gravă. Eşti foarte liniştit.

Forster îşi umezi buzele.

– Am s-o scot la capăt, domnule comandant. Se sili să zâmbească. Vă mulţumesc.

„Pentru ce oare?” Adăugă:

– Uită-te aici! Vezi pe hartă stânca asta descoperită. O ciocăni cu distanţierul. E un loc infernal pentru o navă care trebuie să-şi schimbe brusc drumul. Urmări trăsăturile încordate ale lui Forster luminându-se sub impulsul subitei înţelegeri. Mă refer la ei, nu la noi.

Ainslie întinse mâna după un contor şi-l puse în funcţie, acul roşu părând să marcheze, mai bine decât orice clepsidră, timpul care le mai rămânea.

– Sus periscopul!

Trebuia ca totul să fie precis, altfel ar putea să-i pună cruce submarinului încă de pe acum.

Ainslie roti periscopul într-un arc lent. În pupa nu mai avea ce privi. Îşi stăpâni respiraţia agitată când descoperi insula pe care tocmai o studiase pe hartă. Aici era creasta înaltă de deal deasupra căreia se ivise Christie escortat de exploziile proiectilelor. În continuare, insula cobora în pantă lină spre mare, spre o bucată albă de brizanţi ce păreau să se spargă la ţărmul unei alte insule. Dar era o imagine înşelătoare. În acel punct, canalul cotea spre stânga. Larg, şi dacă cercetarea fusese corectă, îndeajuns de adânc pentru a adăposti un submarin. Chiar şi lighioana lor.

Îl văzu pe Ridgway urmărindu-l şi pe cartnicul său aşteptând să-şi îndoape preţioasa maşină cu relevmente şi distanţe.

– Pregătiţi tuburile de la unu la opt!

Ainslie îşi înălţă încet lentilele, dar cerul era pustiu şi petele de fum se evaporaseră.

Fixă linia orizontului, printre insule, până ce ochii începură să-l doară de atâta încordare.

– Cârma stânga zece!

Ascultă alunecarea timonei şi respiraţia greoaie a lui Gosling şi văzu promontoriul din faţă mişcându-se încetişor în partea stângă a câmpului său vizual.

– Cârma zero! întâmpină-i giraţia, timonier.

– Cârma zero, domnule comandant. Cap compas trei-patru-zero.

Forster comandă calm:

– Adu-l la drum trei-patru-şase.

Vocea îi era înăbuşită, de parcă se temea să intervină între submarin şi comandantul lui.

– Tuburile sunt pregătite, domnule comandant, capacele exterioare de la prova sunt deschise.

Încă un minut, poate chiar mai puţin. Nu-şi mai amintea să fi ţinut vreodată periscopul ridicat atât de mult timp. În orice alt ocean ar fi însemnat sinucidere curată.

Se strădui să nu se gândească la cruciuliţele cu care marcase Forster pe hartă poziţia aproximativă a convoiului de vase cu

refugiaţi. Dacă nu vor reuşi să-l ţină în loc pe inamic, s-a zis cu ele. Amiralul japonez va fi prea grăbit să-şi îndeplinească partea ce-i revenea din întreaga operaţie, pentru a-şi mai putea îngădui să piardă timpul. Va lua sub foc de artilerie micul convoi şi-l va face fărâme, jonglând în mâna sa cu supliciul şi măcelul.

Ainslie revăzu în gând faţa lui Natalie. Fericită, îngândurată, iubitoare. Răstimpul scurt pe care-l petrecuseră împreună însemnase foarte mult şi ar putea să însemne mult mai mult dacă soarta le va îngădui. Ordonă:

– Reduceţi la şase noduri!

Sforăitul motoarelor slăbi iarăşi, în timp ce *Soufrière* îşi urma lent, ca o balenă, drumul prin canal. Ultima navă care trăsese asupra avionului fusese foarte aproape de mal, întrucât trasoarele se înălţaseră drept spre cer. Ceea ce însemna că era vorba de o navă mică, probabil o escortă antisubmarin sau aşa ceva. N-avea nici un sens să ofere o pleaşcă operatorilor de la hidrofonul acelei nave.

Îşi lipi fruntea de banda de cauciuc, dilatându-şi ochiul de parcă ar fi vrut să consume fiecare secţiune a imaginii. Anunţă:

– Navă, distrugător mic, mişcându-se de la dreapta la stânga, în relevmentul acesta, distanţă patru mii de iarzi.

Ar fi vrut să-şi înghită saliva, să-şi umezească buzele, să nu mai audă glasul monoton al cartnicului lui Ridgway şi ţăcănitul mesei de calcul.

– Iată şi a doua navă. Distrugător de escadră.

Urmări cea de-a doua navă, aflată mai departe în direcţia mării, în relevment pupa faţă de micul distrugător, ceea ce făcea ca amândouă să pară o singură siluetă prelungită.

– Tuburile de la unu la patru, fiţi gata de lansare!

Simţi puntea vibrând uşor sub tălpile lui. Probabil că era efectul curentului, dar îţi făcea impresia că *Soufrière* tremura de nerăbdare să înceapă masacrul.

– Foc tubul unu! O tresărire îi furnică degetele. Foc tubul doi! Continuaţi lansarea după cronometru!

Tocmai rotea periscopul spre tribord când, asemenea unui uriaş în armură, crucişătorul inamic se ivi încet în câmpul lentilelor. Suprastructuri etajate la puntea de comandă. Îi venea greu să-şi desprindă ochiul de la el, pentru a descoperi şi restul navelor. Două distrugătoare la distanţă mare de ţărm şi, apoi, două vase comerciale înalte la apă, cu bordajele împestriţate cu pitură de camuflaj, transportând, de bună seamă, trupe pentru invazia Sumatrei.

Răsuci din nou periscopul şi-l fixă pe crucişător,

– Crucişătorul greu, în relevmentul acesta!

Coca submarinului se hurducă puternic şi Ridgway anunţă răspicat:

– O navă a fost lovită!

O altă bufnitură violentă se reverberă peste apă, ecoul fiind amplificat de spaţiul îngrădit al canalului.

Ainslie văzu micul distrugător scuipând fum şi flăcări, iar în urma lui, distrugătorul mai mare încetini viteza, de parcă ar fi vrut să-i ofere ajutor. Dar şi al doilea distrugător era învăluit în ghirlande de fum şi spumă şi când o nouă explozie aruncă un giulgiu de flăcări în sus, deasupra catargului, Ainslie îşi dădu seama că o torpilă îi incendiase grenadele antisubmarin de pe puntea pupa.

– Unu la patru, reîncărcaţi!

– Asta va fi ultima reîncărcare, domnule comandant îl avertiză Ridgway.

Ainslie urmărea crucişătorul şi parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Quinton avusese dreptate. Amiralul japonez Ozawa trimisese o parte din forţele sale să participe la sărbătorirea umilirii şi capturării Singaporelui.

Văzu distrugătoarele scrutând distanţa şi executând o întoarcere rapidă către insule, retrăgându-se din locul în care izbucnise, pe neaşteptate, primejdia.

Crucişătorul se găsea acum parţial ascuns de insula cea mai apropiată, mărindu-şi viteza, ca să se apropie cât mai repede de cele două puternice escorte.

– Tuburile de la cinci la opt, fiţi gata de lansare!

Oamenii îşi înălţară privirile spre plafon când zgomotul unei nave care exploda izbi coca submarinului. O serie de bubuieli surde sugerau muniţii, combustibil, maşini grele târâte în voia valurilor. O navă care murea.

Ainslie îşi concentră atenţia pe distrugătoare.

– Măriţi din nou rotaţiile la opt noduri!

Schijele de proiectile brăzdau dâre livide pe mare. Navele trăgeau de zor într-o epavă, crezând că era un periscop.

– E timpul să schimbăm de drum, domnule comandant, strigă Forster, cu glas răguşit. Vino la drum trei-zero-zero.

– Jos periscopul! Ainslie se ridică şi se uită la Quinton: Le dăm două minute. Urmări repetitorul giro ticăind sub impactul schimbării de drum. Foarte curând cele două distrugătoare vor porni atacul. Trebuie ca până atunci să scoatem din circulaţie monstrul ăla mare, spuse el.

După aceea va urma sfârşitul. O ştia bine. Ştiau cu toţii.

– Toate tuburile sunt încărcate, domnule comandant, raportă Ridgway. Aproape că zâmbea când adăugă: în jumătate din timpul obişnuit.

– Bine.

Ainslie se agăţă de o valvă de deasupra capului ca să-şi menţină echilibrul când ceva se izbi cu forţă de coca navei, ricoşă îndărăt, apoi hârşâi de-a lungul balasturilor din babord ca un fierăstrău uriaş.

– Ce dracu a fost?

Voysey, timonierul secund, strigă:

– Cârma de asietă prova e blocată, domnule comandant!

Ainslie îi aruncă o privire lui Quinton, conştient că i se citea în ochi disperarea, dar incapabil să-şi stăpânească dezamăgirea, îngrijorarea.

Probabil că fusese vreo bucată desprinsă din primul distrugător, purtată de curent şi împinsă să plutească drept în calea lor.

– Alarmă! Faceţi gata de ieşire la suprafaţă! Pregătiţi-vă pentru acţiune cu artileria!

Halliday îşi întoarse capul dinspre asistenţii săi muiaţi de sudoare şi-i murmură lui Lucas:

– Afurisitul ăla de hidroplan fusese fracturat când l-am reparat noi ultima dată. Aşa că izbitura asta numai bine nu i-a făcut.

Ainslie se simţea ciudat de calm, detaşat de siluetele care se zoreau, de ordinele lătrate în jurul lui.

În pofida eforturilor, ratase totul. Oamenii lui, convoiul. Şi Natalie, mai presus de orice.

– Purjaţi balasturile principale!

Greoi, stângaci, *Soufrière* ieşi la suprafaţă şi când apa se despică în faţa provei şiroinde. Ainslie văzu hidroplanul blocat şi încătuşat de o bucată de metal îndoit. O porţiune din epava navei; victima doborâtă dăduse o ultimă lovitură asasinului.

Cel dintâi proiectil căzu lângă submarin chiar în timp ce motoarele principale vuiau intrând în regim de viteză maximă, iar turela mare a lui Farrant se rotea lin către navele care îi asaltau.

Ainslie îşi fixă binoclul la ochi, urmărind distrugătorul cel mai apropiat. Dar adevăratul lor obiectiv era crucişătorul. Nici vasele care transportau trupe, nici distrugătoarele nu erau periculoase pentru convoi, chiar dacă erau mai mult decât periculoase pentru un submarin avariat, incapabil să intre în imersiune.

Auzi în spate un om de veghe exclamând uimit:

– Ce faci acolo, maistre? Ce-ţi veni să înalţi pavilionul? Doar nu-i nimeni care să-l vadă!

Saula trasă făcu să scârţâie raiurile şi Ainslie îşi dădu seama că Menzies înălţase pavilionul pe tubul periscopului. Îl auzi replicând calm:

– Or să-l vadă, băiete. Şi-o să-l vedem noi!

Ainslie simţi că i se pune un nod în gât.

– Toate tuburile pregătite de lansare! O jerbă completă. Crucişător la verde unu-cinci, la o mie de iarzi.

Ajustă vizorul, cu degete alunecoase din cauza spumei împroşcate de ultimul proiectil.

– Începeţi lansarea!

Stând ţeapăn pe scăunaşul de oţel al turelei, locotenentul Farrant

simţi torpilele părăsindu-şi tuburile, fiecare dintre ele zgâlţâind uşor nava în clipa în care-şi luau drumul către obiectiv. Farrant nu le mai acordă nici o atenţie. Prin binoclul său puternic urmărea distrugătorul care se apropia; îl contempla cu o senzaţie de detaşare, mai preocupat fiind de tăcerea totală de dedesubt, acolo unde cele două echipe de servanţi aşteptau cu ochii pironiţi pe culatele închise.

În stânga lui, sublocotenentul Southby, cocoţat pe un scaun asemănător, îşi apăsă binoclul la ochi, gata să raporteze lovitura, să execute corecţia, să facă orice i-ar fi dictat Farrant.

La peste două mii de iarzi în prova tribord, Farrant încleştă şi mai puternic trăgaciul de alamă, abia îndrăznind să respire, în timp ce grada momentul exact.

– Tunul dreapta... Foc!

Tunul reculă şi cartuşul gol fu azvârlit în plasă, în chiar secunda în care servanţii se repeziră să încarce.

– Tunul stânga... Foc!

Farrant, îşi trecu vârful limbii peste buze văzând cele două coloane de fum alb înălţându-se spre cer chiar în spatele navei celei mai apropiate.

– Scurtează[49] doi!

Coca submarinului se zgudui violent când nişte proiectile explodară în apropiere, apoi fu zdruncinată de o convulsie, ceea ce însemna, gândi Farrant, cel puţin o torpilă care-şi atinsese ţinta.

Oamenii se mişcau ca nişte roboţi, servanţii de la închizătoare şi încărcătorii îndesind proiectile lucitoare şi apoi dându-se deoparte când tunurile se înălţau pentru lovitura următoare.

Traseră încă o dată şi Farrant văzu distrugătorul schimbându-şi drumul şi îndepărtându-se de explozia proiectilelor. Nici unul dintre ele nu marcase o lovitură directă, dar explodaseră atât de aproape de prova navei, încât trebuie să fi fost ciuruită ca o solniţă.

Rânji şi simţi pe limbă cordita acrie, grăsimea şi uleiul propriei sale maşinării.

Merita să se afle acolo numai pentru a-şi imagina surpriza inamicului. A fi făcut zob de un submarin aflat la suprafaţă e un lucru greu de înghiţit. Chestiune de obraz.

Southby îşi dezlipi, ochii de la distrugătorul înecat în fum, cu tunurile lui care scoteau flăcări, pentru a se uita o clipă la Farrant. Rânjea cu gura până la urechi, desfătându-se, lipsit de frică, lipsit de orice sentiment.

– Amândouă tunurile gata de tras, domnule locotenent!

---

[49] Lungă (scurtă). Scurtează (lungeşte) doi = Comandă în tragerea de artilerie prin care se arată că lovitura precedentă a căzut dincolo (dincoace) de ţintă şi că se micşorează (măreşte) înălţătorul astfel ca lovitura următoare să cadă cu doi hectometri mai aproape (departe) decât prima. (n. red. el.)

– Foc!

Un obuz făcu explozie chiar alături de turelă şi un încărcător fu zburat de pe scaun, capul ciocnindu-i-se ca un ou de peretele de oţel. Schijele râcâiră şi pocniră oţelul şi Southby se porni să vomite cu disperare, în timp ce omul continua să alunece în jos, până sub afet, ţeasta spartă lăsând o dâră roşie, pe suprafaţa vopsită.

– Turela nu se mai lasă manevrată în direcţie, domnule locotenent. Mecanismul e blocat!

– Încearcă, încearcă, încearcă! răcni Farrant prin fum. De ridicat se ridică? Răspunde, idiotule!

Caporalul încuviinţă din cap, cu faţa ca de mort.

– Probabil că obuzul ăsta din urmă a dislocat unul din rulmenţi, comentă Farrant, aproape nestingherit. Apoi apucă telefonul său roşu. Domnule comandant! Nu mai putem orienta turela. Vreţi să preluaţi dumneavoastră?

O nouă explozie îngrozitoare cutremură nava şi Farrant auzi apa năvălind în cascadă peste turelă ca un talaz în flux.

Sus, pe chioşc, Ainslie apucă telefonul şi răspunse:

– Da, artilerist. Fă ce poţi. Apoi se aplecă peste tubul portavoce şi zbieră: secund, turela este înţepenită pe verde patru-cinci. Foloseşte periscopul de atac pentru a menţine nava inamică pe acest relevment..

Era o nebunie curată, instinctul sălbatic de a răspunde la lovituri îi unea pe toţi în aceeaşi neajutorare.

Pe de altă parte, crucişătorul continua să se îndepărteze, fugind din calea unor noi torpile. Comandantul lui n-avea cum să ştie că submarinul care se vârâse între nava sa şi escorte nu mai avea torpile şi, acum că turela se blocase, submarinul *Soufrière* devenise o ţintă foarte vulnerabilă.

Ultimul obuz deformase puntea şi omorâse doi oameni de pe ea. Ainslie şi-i imagina pe cei de dedesubt, trudind ca nişte draci, controlând motoarele, căutând să descopere spărturi ce puteau fi astupate, aşteptând moartea să sufle asupră-le. Nici măcar nu avuseseră satisfacţia de a vedea două torpile lovind crucişătorul sub turela de la pupa, nu îndeajuns ca să-l scufunde, dar destul ca să-l pună pe fugă, cu puntea abia ivindu-se peste nivelul apei.

Turela licări prin fumul gros când cele două tunuri traseră din nou, sfâşiind văzduhul cu ţipătul obuzelor proiectate către distrugător. Cea de a doua navă se îndrepta spre babord, pentru a diviza focul lui Farrant, asemenea dulăilor în urmărirea unui cerb. Văzând că turela nu răspunde, vor ghici ce s-a întâmplat şi se vor năpusti înspre partea lipsită de apărare a submarinului. Probabil că alte nave se şi grăbeau să le vină în ajutor, având tot timpul să distrugă convoiul după ce-l vor fi dat pa *Soufrière* la fund.

Nişte siluete dădură buzna prin tambuchi, repezindu-se spre partea laterală a chioşcului.

Ainslie îl înşfăcă pe Halliday de braţ, răcnind:

– Unde naiba te duci?

Halliday se închirci când un nou obuz explodă în apă, la câţiva iarzi de submarin. Coca navei bubui ca o tobă şi schije ascuţite se răspândiră în stol prin văzduh, deasupra punţii, în căutarea victimelor.

Halliday strigă:

– Hidroplanul ăla de la prova, dom' comandant. E singura noastră şansă! Când Ainslie dădu să protesteze, îi ripostă ferm: Puteţi spune ce vreţi, puteţi să mă deferiţi mai târziu şi Curţii Marţiale, dacă aveţi chef, dar eu mă duc acolo jos.

Se târî în urma micii lui echipe de oameni, printre care Ainslie îl recunoscu pe francezul Cottier, ţinând pe umăr un tăietor electric, pe care-l purta ca pe o spadă.

Puntea tresăltă sub bubuiturile gemene ale tunurilor lui Farrant şi Ainslie se ghemui pe vine când un proiectil inamic explodă aproape simultan.

Forster venise pe puntea de comandă ca să ajute la manevrarea submarinului în concordanţă cu tunurile. Strigă ca un disperat:

– Dumnezeule, unul din ei s-a şi prăbuşit!

Un maşinist căzu în genunchi, încleştându-şi stomacul cu degetele, holbându-se la apa care năvălea de-a lungul balastului, până când fu doborât cu faţa în jos şi împins în elice.

Asurzit de detunături, orbit de fum şi de spuma care ţâşnea peste prova, ce parcă submarinul ar fi intrat în imersiune, Halliday ajunse la cârma de asietă, oamenii lui căutând locuri de care să se apuce cu mâinile, în timp ce Cottier conecta tăietorul la priză.

Halliday se clătină când, în urma unei explozii, valuri compacte măturară puntea.

– Băieţi, pregătiţi cricul. Apoi, bătându-l pe Cottier pe braţ: Mai uşor cu chestia asta!

Privi la apa înspumată de sub el. Un pas greşit şi s-a zis cu tine! Halliday găsi timp să-şi amintească de faţa lui Ainslie când îl înfruntase pe punte. „Da' ce şi-a închipuit, că o să-l las să-şi piardă nava după tot ce a făcut el pentru mine?"

Un şrapnel explodă la mare înălţime deasupra submarinului, scrijelindu-l cu bilele sale şi biciuind marea în jur, transformând-o într-o fântână arteziană.

Ainslie căzu izbindu-se de balustradă, cu urechile vâjâindu-i şi muşchii încordaţi până la ultima fibră, gata să suporte durerea. În acele câteva clipe văzu totul. Două găuri micuţe într-un tub portavoce, la o distanţă infimă de gura lui. O tăietură lungă în cămaşă, şi totuşi schija nici măcar nu-i zgâriase pielea. Dar puţin mai

încolo, un mitralior fusese omorât pe loc şi apoi rostogolit de suflu până la capătul din spate al punţii de comandă.

Pe urmă îl văzu pe Menzies, semnalizatorul, zăcând pe spate cu ochii pironiţi pe pavilionul înălţat de el, ca un gest de sfidare. Şi Menzies era mort. Forster şchiopăta prin fumul care se târa în jos. Faţa îi era albă ca varul şi-şi ţinea mâna la coapsă, încercând să-şi oprească sângerarea cu pantalonul strâns într-un ghemotoc roşu.

Ainslie îl trase într-o parte, rezemându-l de oţelul care vibra, sprijinindu-l cu o mână, în timp ce cu cealaltă bâjbâia după ceva cu care să-l bandajeze.

Forster şuieră printre dinţi: „O, Dumnezeule!“ Se străduia să rămână conştient, dar durerea rănii îi sugea toată vlaga.

Puntea se cutremură sub impactul altei cumplite explozii, venind de undeva din faţa turelei... Schijele plouau peste chioşc, ca o grindină de metal, şi Ainslie îşi dădu seama că dacă Forster n-ar fi fost întins pe jos şi el nu s-ar fi aplecat să-i oblojească rana, nici unul dintre ei n-ar mai fi fost acum în viaţă.

Forster delira şi capul i se bălăbănea când într-o parte când în alta. În timp ce murmura:

– Voiam să mă însor cu ea, ştii. Voiam într-adevăr.

Ainslie îl întinse pe grătar şi-i îndesă chipiul sub cap, în chip de pernă,. Îi spuse liniştit:

– Ai să te însori cu ea. Crede-mă, trebuie!

Nu ştia nici el de ce rostise aceste vorbe sau cum de-i mai păsa. Dar lucrul avea importanţa sa...

Ultimul obuz tras de celălalt distrugător făcuse explozie în apropierea turelei. Schijele erupseră prin fanta de observaţie a lui Southby, ucigându-l înainte de a fi putut măcar să strige sau să ştie ce se întâmplă. Trei dintre oamenii de la tunul babord fuseseră omorâţi sau grav răniţi, iar unul dintre încărcători se târa pe sub culată, orbit şi scrâşnind după ajutor.

Farrant îşi dădu seama de ce se întâmplase exact în clipa când îşi aminti că tunul babord era inutilizabil. Chiar dacă mai putea încă să tragă, riscul unei explozii interioare sau al unui incendiu la magazia de muniţii depăşea orice eventuală şansă.

Acceptă şi ideea că turela, din cauza avariilor, va trebui să rămână cu uşile ei etanşe închise, dacă sau când submarinul va intra din nou în imersiune. Altfel, dacă turela ar fi fost inundată, oricine s-ar fi aflat înăuntru s-ar fi înecat.

Şi totuşi, în chip straniu, toate acestea păreau lipsite de importanţă în comparaţie cu un unic fapt precumpănitor: ultimul obuz deblocase mecanismul de manevrare în direcţie a turelei. Poate că nu fusese deteriorat de schije, aşa cum crezuse el, ci doar blocat de vreo bucată de metal căzută de pe punte.

Urmări distrugătorul ivindu-se în câmpul lui vizual. La perfecţie. Precis.

– Foc!

De data asta n-a mai intervenit nici o greşeală. O ciupercă de flăcări portocalii izbucni din puntea distrugătorului, în timp ce în jurul său săreau în aer, în toate direcţiile, coşuri, bărci şi catarge.

Farrant se lăsă pe spate în scaunul lui, aproape relaxat, începând să orienteze turela în direcţia celuilalt distrugător. Se simţea satisfăcut, dar ciudat de ameţit.

Un încărcător se caţără până la el şi, după ce aruncă o privire scurtă spre cadavrul ghemuit al lui Southby, exclamă:

– Hei, dom' locotenent, sunteţi rănit!

Farrant îi aruncă o privire de gheaţă.

– Şi crezi că nu ştiu, neghiobule?

Se oţeli silindu-se să se uite în jos, la picioare. Era uimit că reuşea încă să mai trăiască, lăsând la o parte faptul că nu simţea durerea.

Încărcătorul îl privi cu tristeţe.

– Stau aici, dom’ locotenent, ca să vă ajut.

În timp ce omul îl susţinea, ajutându-l să stea drept în scaun. Farrant continua să orienteze turela înspre inamic.

Când umbra celor două tunuri se plimbă pe deasupra punţii ciuruite, văzu şi Halliday bucata de metal îndoit căzând din hidroplan şi pierind înghiţită de valul din prova.

Singurul ajutor care-i rămăsese, un electrician, îl lua de braţ şi o porniră împreună îndărăt, înspre chioşc, ca doi oameni beţi. Toţi ceilalţi zăceau morţi pe locul unde picaseră, cu excepţia lui Cottier, care căzuse peste bord, ucis de îndată ce tăietorul său înlăturase ultima obstrucţie.

Halliday era chinuit de dureri înfiorătoare pentru că şi în spinarea lui se împlântase o schijă. Şi totuşi se încăpăţâna să meargă, cu un soi de înverşunare în care se amesteca mândria că reuşise să-şi ducă la îndeplinire misiunea asumată. Şocul şi pierderea de sânge făcură ca ultimii câţiva metri până la chioşc să fie parcurşi într-o stare de buimăceală şi semiconştienţă. Halliday nu-şi mai aminti mare lucru până când deschise din nou ochii şi descoperi că era transportat prin postul central spre infirmerie. Reuşi totuşi să-şi înalţe capul şi să ciulească urechea, aşa cum făcuse de un milion de ori, ca să prindă bătaia motoarelor, a motoarelor lui.

Prin păienjenişul durerii îl văzu pe Lucas şi-i strigă:

– Preiei tu, băieţaş? Eu nu mai pot fi de mare ajutor acum...

Lucas văzu siringa înfigându-se în braţul lui Halliday şi oftă uşurat. O clipă se temuse că moare, şi abia atunci îşi dăduse seama cât de important era pentru el ca Halliday să trăiască.

Îşi privi oamenii de la panou, de la purjele şi cadranele care

însemnau mijloace de existenţă ale submarinului *Soufrière*.

Halliday avea încredere în el. Şi asta însemna totul.

Quinton se îndreptă spre tubul portavoce, călcând peste sticla spartă şi trecând pe lângă oameni răniţi şi năuciţi.

Plutea, chiar şi aici, o duhoare de moarte, îşi spuse el.

– Vorbeşte secundul, domnule comandant. Cârmele de asietă prova verificate şi corecte. Îl vedea parcă pe Ainslie acolo sus, apucându-se de parapetul punţii de comandă ca să nu-şi piardă echilibrul, în timp ce submarinul îşi continua şarja împotriva inamicului. Domnule comandant, sunteţi bine?

– Da. Mulţumesc, John.

Şovăi o clipă şi Quinton gândi că fusese totuşi rănit. Dar după un moment, Ainslie adăugă, vorbind rar:

– Tocmai urmăresc un miracol. Cel de al doilea distrugător se retrage. Toate navele îşi iau tălpăşiţa, John. Îşi închipuie probabil că vrem să distrugem vasele cu trupe. Scoase un râs scurt care sună ca un sughiţ. Cu ce, pentru Dumnezeu?

Quinton i se adresă lui Ridgway:

– Preia tu. Eu mă duc sus. Spune-i lui Hunt să-i scoată din turelă pe toţi cei vii. Îndreptându-se spre scară, adăugă: Şi pe urmă, determină un drum care să intercepteze convoiul de refugiaţi.

Când ajunse pe puntea de comandă, Quinton rămase câteva clipe nemişcat, nevenindu-i parcă să creadă că mai puteau fi oameni vii. Oare după un asemenea masacru mai existau unii în stare să vadă toate astea, să vorbească despre ele?

Cadavre împrăştiate, metal ciuruit, furia dezlănţuită a bătăliei.

Ceva îi atinsese piciorul în timp ce păşea precaut, îndreptându-se spre Ainslie, şi, când privi în jos, îl văzu pe Forster, cu privirile aţintite asupra lui. Încerca să surâdă, pentru a arăta că ştie ce se întâmplă, ce realizaseră ei cu toţii.

Quinton îl bătu pe umăr, apoi se ridică, uitându-se la fumul de pe apă. O perdea de fum aşternută fie de ultima navă, fie de avariile provocate de proiectilele lui Farrant, nu ştia şi nici nu se mai sinchisea.

Ainslie îşi şterse faţa cu braţul şi-i spuse:

– Eu nu prea credeam în miracole, John. Scutură din cap. Dar după toate astea, zău dacă ştiu ce să mai spun.

– Ceva ordine, domnule comandant? I-am cerut ofiţerului cu torpilele să determine un drum ca să întâlnim convoiul. După asta...

Ainslie îl apucă de braţ. Apoi îi zâmbi şi umbrele războiului părură să se risipească cu totul când îi spuse:

– După asta, ne întoarcem acasă.

Quinton îl înţelegea şi-i împărtăşea sentimentele în legătură cu toate cele întâmplate. Faţă de căderea Malayei şi a Singaporelui s-ar

putea ca victoria lor nici să nu fie înregistrată. Dar unul dintre convoaie supravieţuise şi un sacrificiu imposibil fusese transformat într-un triumf, într-un simbol.

Soufrière îi susţinuse pe toţi. Curând, submarinul va îi trimis din nou în misiune, sub altă comandă, şi poate cu alte obiective. Dar, ei cu toţii nu aveau să-l uite, aşa cum nu vor uita nimic din ce făuriseră în acest interludiu al războiului.

Un om de veghe, palid, la faţă, raportă cu glas tremurat:

– Sawle cere permisiunea de a veni pe puntea de comandă, domnule comandant. Cu ceva de băut.

– La ţanc, rânji Quinton.

Câteva momente mai târziu, *Soufrière*, cel mai mare submarin din lume, cu cele două tunuri orientate încă ţeapăn către orizont, „schimbă de drum”, lăsând perdeaua de fum în urmă-i, din ce în ce mai departe.

Sfârşit

CUPRINS

1. LĂSÂND TOTUL ÎN URMĂ
2. ECHIPA
3. DOUĂ DRAPELE
4. LUCRUL ÎN SINE
5. PRINSE PE PICIOR GREŞIT
6. A DOUA ŞANSĂ NU EXISTĂ
7. „VA FI TOT MAI GREU”
8. BEA ŞI UITĂ
9. VICTIMA
10. O MOARTE ARE OMUL
11. TIMP DE PLECARE
12. OBLIGAŢII
13. ŢINTA
14. SUPRAVIEŢUIREA
15. TAINA
16. ACUM ORI NICIODATĂ
17. UN SIMBOL

Nota red. el. : Sursele pentru explicaţiile din continuare sunt: Wikipedia, Dex online precum şi Micul Glosar Marinăresc din volumul „Întâlnire în Atlanticul de sud”, de acelaşi autor.

---

[5] *Philippe Pétain* – 24.04.1856÷23.07.1957; a fost un mareşal al Franţei care a ocupat funcţia de şef al Statului în Regimul de la Vichy din 1940 până în 1944. (n. red. el.)
[6] *Regimul de la Vichy* - regimul politic al Franţei din 1940 până în 1944. (n. red. el.)
[7] Dig de piatră, construit spre larg, la intrarea într-un bazin portuar (n. red. el.)
[8] *Linia Maginot* – Complex de fortificaţii construit de-a lungul graniţei estice a Franţei. (n. red. el.)
[9] Grindă de rezistenţă, care închide corpul navei, în plan vertical, la extrema prova (în continuarea chilei). În marş, etrava este cea care despică apa. (n. red. el.)
[10] *His (Her) Majesty's Ship* - Nava Maiestăţii Sale. (n. red. el.)
[11] Punte improvizată sau fixă ce face legătura dintre navă şi chei sau ţărm. (n. red. el.)
[12] Punte, relativ îngustă, dar extinsă pe toată lăţimea navei, plasată la înălţime suficient de mare pentru asigurarea posibilităţilor optime de observare şi cât mai spre centrul de giraţie al navei. După destinaţia ei, poate fi: comandă de navigaţie, comandă de artilerie, comandă de luptă etc. (n. red. el.)
[15] Partea de dinapoi a unei nave. (n. red. el.)
[16] Dâră temporară lăsată în apă de trecerea unei nave (n. red. el.)
[17] Grindă de rezistenţă, de formă mai mult sau mai puţin regulată, care închide corpul navei, în plan vertical, la extrema pupa şi care susţine cârma. (n. red. el.)
[18] Partea din dreapta a navei, privind de la pupa spre prova (n. red. el.)
[19] *A fila* – a desfăşura, încetul cu încetul, lanţul ancorei, o parâmă, ş.a. (n. red. el.)
[20] *Palanc sau palan* – macara formată din mai mulţi scripeţi, pe două sau mai multe axe, din care una fixă.. (n. red. el.)
[21] Fâşiile de lemn, sau metalice, care învelesc coastele şi traversele unei nave (n. red. el.)
[22] Frânghie, odgon. (n. red. el.)
[23] Roată de lemn (metal), cu ajutorul căreia se manevrează cârma unei nave. (n. red. el.)
[24] *A saborda* – a scufunda propria navă (n. red. el.)
[25] Partea din stânga a navei, privind de la pupa spre prora. (n. red. el.)
[26] Maşină de forţă, cu abur sau motor (rar manuală), care, prin învârtirea unui tambur cu ax vertical, trage parâme sau lanţuri. (n. red. el.)
[27] Dispozitiv mecanic pentru transmiterea rapidă şi sigură a comenzilor de la puntea de comandă la compartimentul maşinilor; foloseşte sunete de clopot pentru a atrage atenţia şi permite confirmarea promptă a înţelegerii comenzii date. (n. red. el.)
[28] Platformă bine întărită, aşezată în partea superioară a coloanei unui catarg, pentru a servi la prinderea legăturilor care fixează catargul unei nave cu vele. La navele moderne, este folosită, în special, ca post de observare, în care scop i se construieşte şi un adăpost individual. (n. red. el.)
[29] *Bigă* – macara de construcţie specială, utilizată la încărcări şi descărcări, în special la bordul navelor. (n. red. el.)
[30] Corpul navei, format din osatură, bordaj exterior şi bordaj interior (ambele din oţel). (n. red. el.)

[31] Direcţie perpendiculară pe direcţia de deplasare a unei nave. (n. red. el.)
[33] Corp, cu una sau două coloane scurte şi rezistente, solid fixate în postament, servind pentru legarea parâmelor la chei sau la bordul navei. (n. red. el.)
[34] *A da banda* – înclinare accentuată a navei într-un bord, sub efectul cârmei, elicelor, valurilor sau al vântului. (n. red. el.)
[35] Unitate de măsură pentru distanţe egală cu a zecea parte dintr-o milă marină, adică 185,2 m. (n. red. el.)
[36] *Iard* - Unitate de măsură englezească egală cu 0,81 m. (n. red. el.)
[37]Înclinare longitudinală a unei nave datorată încărcării necorespunzătoare a încărcăturii sau a balastului.
[38] Unghiul citit pe roza compasului, între direcţia nord-sud şi direcţia de marş a navei. (n. red. el.)
[39] Aparat de navigaţie, care indică direcţia nord-sud, pe baza proprietăţilor giroscopului de viteze mari; fiind un aparat foarte complicat şi delicat este plasat cât mai la adăpost, în interiorul navei, iar pe comenzile de navigaţie, de artilerie, de luptă etc. se instalează câte un repetitor giro, care nu face decât să afişeze indicaţiile transmise electric de „busola-mamă”. (n. red. el.)
[40] Unghiul orizontal făcut de direcţia în care se vede un obiectiv (navă, far, stea etc.) cu o direcţie origină (axul navei, direcţia de marş a navei, sau direcţia nord-sud). (n. red. el.)
[41] Dreapta, 45º (n. red. el.)
[42] *A mola* – a da drumul complet unei parâme. (n. red. el.)
[43] Braţ – (engl = fathom) unitate de măsură egală cu 1,82 m. (n. red. el.)
[46] Stânga, 90º (n. red. el.)
[47] *Galon* – unitate de măsură pentru capacitate. Galon englezesc = 4,546 l; galon american = 3,785 l. (n. red. el.)